Plin de emoție și captivant de la prima pagină până la final, *Fata cu toate darurile* este cel mai puternic thriller distopic pe care îl veți citi anul acesta.

# M.R. CAREY

## FATA CU TOATE DARURILE

NAUTILUS

www.virtual-project.eu

M.R. CAREY este pseudonimul unui prozator din Marea Britanie. A scris pentru DC şi Marvel, contribuind la seriile *X-Men* şi *Fantastic Four,* care s-au bucurat de foarte mare succes. Cărţile sale figurează frecvent în *New York Times,* pe lista celor mai bine vândute romane grafice. A publicat şi alte tipuri de romane şi a semnat scenariul unui film produs la Hollywood.

# M.R. CAREY

# FATA CU TOATE DARURILE

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

Original: *THE GIRL WITH ALL THE GIFTS* (2014)

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2016

*Pentru Lin, cea care a deschis cutia*

# 1

Numele ei este Melanie. Vine de la un vechi cuvânt grecesc şi înseamnă „fată neagră”. În realitate însă, pielea ei este foarte albă, aşa că îşi închipuie că nu-i chiar un nume potrivit pentru ea. Mult mai mult îi place numele Pandora, dar nu ai voie să alegi ce vrei. Domnişoara Justineau distribuie numele de pe lista cea lungă; copiii cei noi le primesc pe primele de pe lista băieţilor sau de pe cea a fetelor. Şi cu asta, spune domnişoara Justineau, basta.

De multă vreme n-au mai apărut copii noi. Melanie nu cunoaşte motivul. Înainte erau foarte mulţi; săptămânal sau la fiecare două săptămâni, voci în noapte. Ordine mormăite, proteste, înjurături ocazionale. Câte o uşă de celulă trântită. Şi apoi, de obicei cam după o lună sau două, un chip nou în clasă – un băiat nou sau o fată care nici nu ştie să vorbească. Dar învaţă repede.

Şi Melanie a fost nouă pe vremuri, dar nu-şi prea mai aduce aminte pentru că asta a fost de mult. Înainte de apariţia cuvintelor; atunci când în lume nu existau decât lucruri fără nume, iar lucrurile fără nume nu-ţi pot rămâne în minte. Se estompează şi dispar.

Acum are zece ani şi pielea ei este asemenea prinţesei din poveste: albă ca zăpada. Aşa că ştie că va fi frumoasă atunci când se va face mare, iar prinţii vor face tot posibilul să o salveze din turn.

Presupunând, fireşte, că va avea un turn.

Până atunci, are celula, coridorul, sala de clasă şi sala de duş.

Celula este mică şi pătrată. Are un pat, un scaun şi o masă. Pe pereţii zugrăviţi în cenuşiu sunt fotografii; una mare cu pădurea tropicală amazoniană şi una, nu la fel de mare, cu o pisicuţă care bea lapte dintr-o farfurioară. Uneori, Sergentul şi oamenii lui îi mută pe copii, aşa că Melanie ştie că în unele celule sunt alte poze. Înainte, ea a avut una cu un cal pe pajişte şi alta cu un munte cu piscul

înzăpezit, iar astea două i-au plăcut mai mult.

Domnişoara Justineau este cea care pune pozele în celule. Le decupează în clasă dintr-un maldăr de reviste vechi, le pune o chestie albastră şi cleioasă la colţuri şi le lipeşte de pereţi. Adună substanţa aia albastră ca un avar dintr-o poveste. Ori de câte ori dă jos vreo fotografie sau pune una nouă, răzuie până şi ultimul firişor de pe perete şi apoi îl pune la loc, în bila cu substanţa aia pe care o ţine în birou.

Şi când se termină, se termină, spune domnişoara Justineau.

Sunt douăzeci de uşi pe latura stângă a coridorului şi optsprezece pe dreapta. Mai e câte o uşă în fiecare capăt. Una e vopsită în roşu şi dă în sala de clasă, astfel încât Melanie îl numeşte „capătul cu sala de clasă”. Uşa din celălalt capăt este din oţel cenuşiu şi e foarte, foarte groasă. Dar e cam greu de spus unde duce. Odată, când Melanie era dusă înapoi în celula ei, a văzut uşa asta scoasă din balamale şi nişte bărbaţi care îi puneau toate zăvoarele alea şi tot felul de piroane pe muchii, deci era limpede că, odată închisă, era foarte greu să o mai deschizi. Tot atunci a văzut dincolo de uşă o scară din beton care tot urca şi urca. Nu avea voie să vadă ce era acolo şi Sergentul a zis atunci când i-a îmbrâncit scaunul în celulă: „Javra asta mică are prea mulţi ochi.” Şi după aia a trântit uşa. Dar ea a văzut; şi îşi aduce aminte.

E atentă şi la ce vorbesc alţii; şi din conversaţiile la care a tras cu urechea a aflat că mai există şi alte locuri în afară de acesta, locuri pe care nu le-a văzut niciodată. Locul acesta este Blocul. În afara Blocului este cazarma, care se numeşte Hotel Ecou. În afara Hotelului Ecou este Regiunea 6, unde se află Londra, la patruzeci şi opt de kilometri spre sud, şi Beacon, după alţi şaptezeci de kilometri. Dincolo de Beacon nu mai e nimic. Doar marea. Mare parte din Regiunea 6 este curată, dar este aşa numai datorită patrulelor de incendiu, dotate cu grenade şi bile de foc. Melanie este aproape sigură că pentru asta este baza. De acolo pleacă patrulele de incendiu care îi elimină

pe flămânzi.

Patrulele astea de incendiu trebuie să fie foarte atente, pentru că pe acolo încă mai sunt foarte mulţi flămânzi. Dacă îţi prind mirosul, te urmăresc sute de kilometri. Şi când te prind, te mănâncă. Melanie e bucuroasă că trăieşte în Bloc, în spatele acelei uşi mari din oţel, unde este în siguranţă.

Beacon nu seamănă deloc cu baza. Este un oraş mare, cu mulţi oameni şi cu clădiri înalte până la cer. Are ţărmul mării pe o latură a lui, iar de-a lungul celorlalte trei are şanţuri cu apă şi câmpuri minate care îi ţin pe flămânzi la distanţă. O viaţă întreagă dacă ţi-o petreci în Beacon, nu ai să vezi nici măcar un singur flămând. Plus că este atât de mare încât în el probabil că au loc o sută de miliarde de locuitori.

Melanie speră să ajungă şi ea în Beacon într-o bună zi. Când se va încheia misiunea şi când (vorbele astea le-a spus doamna doctor Caldwell odată) totul va fi fost împăturit şi pus la loc sigur. Melanie încearcă să-şi imagineze ziua aceea; pereţii de oţel care se strâng, aidoma paginilor unei cărţi; şi apoi… altceva. Acel altceva va fi afară, unde se vor duce toţi.

Şi va fi înspăimântător. Dar atât de minunat!

Pe uşa din oţel intră în fiecare dimineaţă Sergentul, apoi oamenii Sergentului şi, în cele din urmă, apare şi profesoara. Merg pe coridor, pe lângă uşa lui Melanie, împrăştiind mirosul lor puternic şi amar de chimicale; nu-i deloc un miros plăcut, dar este palpitant, pentru că aduce cu el începutul unei alte zile de şcoală.

Când aude zăvoarele trase şi paşii lor, Melanie dă fuga la uşa celulei şi se ridică pe vârfuri ca să se uite prin viziera cu plasă de sârmă la cei care trec pe coridor. Le dă bună dimineaţa, dar ei nu au voie să-i răspundă şi de obicei nici nu o fac. Sergentul şi oamenii lui nu-i răspund niciodată, nici doamna doctor Caldwell şi nici domnul Whitaker. Iar doamna doctor Selkirk merge foarte repede şi nu se uită spre uşă, aşa că Melanie nu-i poate vedea chipul. Însă uneori domnişoara Justineau îi face cu mâna,

aşa cum câteodată domnişoara Mailer îi zâmbeşte pe furiş.

Persoana care le va fi profesor în ziua respectivă se duce direct în sala de clasă, în timp ce oamenii Sergentului încep să descuie uşile de la celule. Sarcina lor este să-i ducă pe copii în clasă. După aceea părăsesc Blocul. Ei urmează o procedură care durează destul de mult. Melanie îşi închipuie că se poartă la fel cu toţi copiii, dar nu are de unde să fie sigură, pentru că totul se petrece în interiorul celulelor, iar singurul interior de celulă pe care îl vede este al ei.

La început, Sergentul loveşte cu putere în toate uşile şi le strigă copiilor să se pregătească. De fapt, strigă „Tranzit!”, dar se mai întâmplă să adauge câteva cuvinte. Adică: „Tranzit, mucoşilor!” sau „Tranzit! Hai să vă văd la faţă!” Şi atunci chipul lui mare, brăzdat de cicatrice, apare la viziera uşii şi se uită urât la tine să vadă dacă te-ai dat jos din pat şi te pregăteşti de şcoală.

Melanie îşi aduce aminte că odată l-a auzit ţinând un fel de discurs – nu copiilor, ci oamenilor lui.

„Unii sunteţi noi. Habar n-aveţi în ce v-aţi băgat şi habar n-aveţi unde naiba aţi ajuns. Avortonii ăştia mici vă bagă în toţi sperieţii, corect? Foarte bine. Ţineţi spaima aia aproape. Cu cât sunteţi mai speriaţi, cu atât sunt mai puţine şanse să o daţi în bară.”

Şi apoi a strigat „Tranzit!” şi foarte bine a făcut, pentru că Melanie nu-şi dăduse seama dacă ce spusese înainte fusese semnalul pentru ei.

După ce Sergentul spune „Tranzit”, Melanie îşi pune repede bluza albă şi largă, atârnată în cârligul de lângă uşă, pantalonii albi luaţi din sertarul din perete şi pantofii albi de sub pat. Apoi se aşază în scaunul cu rotile de la capătul patului, aşa cum a fost instruită să facă. Îşi pune mâinile pe braţele scaunului şi picioarele pe rezemătoare. Închide ochii şi aşteaptă. Numără în tot acest timp. Cel mai mult a numărat până la două mii cinci sute douăzeci şi şase; cel mai puţin, până la o mie nouă sute unu.

Când aude cheia răsucindu-se în broască, se opreşte din numărat şi deschide ochii. Sergentul intră şi îndreaptă

arma spre ea. După aia intră şi doi dintre oamenii Sergentului, care strâng şi închid cataramele de la curelele din jurul mâinilor şi gleznelor lui Melanie. Există o curea şi pentru gât; pe asta o strâng la urmă, după ce sunt convinşi că i-au imobilizat bine mâinile şi picioarele şi întotdeauna o fixează de la spate. Cureaua este în aşa fel concepută că nu au nevoie să îşi mişte mâinile prin faţa ei. Câteodată Melanie spune: „Nu muşc”. E o glumă, dar oamenii Sergentului nu râd niciodată. În schimb Sergentul a râs prima oară când ea a spus asta, dar a fost un râs răutăcios. Şi apoi i-a răspuns: „Nici n-ai să ai ocazia, bombonico!”

După ce Melanie este bine legată de scaun şi nu-şi poate mişca nici mâinile, nici picioarele şi nici capul, o împing în clasă şi o aşază la locul ei. Se poate ca tocmai atunci profesoara (sau profesorul, dacă este de serviciu domnul Whitaker, singurul bărbat dintre profesori) să vorbească cu ceilalţi copii sau să scrie ceva pe tablă. Dar se opreşte din ce face şi îi spune: „Bună dimineaţa, Melanie!” Aşa află şi copiii din primele rânduri că Melanie a intrat în clasă şi îi dau şi ei bună dimineaţa. Normal că majoritatea nu o pot vedea, pentru că stau pe scaunele lor şi au gâtul imobilizat de cureaua aia, aşa că nu pot întoarce capul să se uite la ea.

Procedura asta – aducerea în clasă în scaunul cu rotile şi salutul profesoarei, urmat de corul celorlalţi copii – se repetă de încă nouă ori, pentru că sunt alţi nouă copii care vin după Melanie. Unul dintre ei este Anne, care fusese cea mai bună prietenă a lui Melanie şi poate că încă mai este, doar că la ultima mutare (Sergentul numeşte mutatul copiilor în alte celule „amestecatul cărţilor”) au ajuns în celule aflate departe una de cealaltă şi e greu să rămâi prieten foarte bun cu cineva cu care nu poţi să stai de vorbă. Alt copil care intră în clasă după ea este Kenny, pe care Melanie nu îl poate suferi pentru că îi zice Cap de Bostan sau M-M-M-Melanie, ca să-i aducă aminte că obişnuia să se bâlbâie în clasă.

După ce s-au strâns toţi copiii, începe lecţia. În fiecare zi fac adunări şi exerciţii de ortografie şi în fiecare zi li se

dau lucrări de control, dar, în rest, lecţiile nu par a se baza pe vreun plan. Unele profesoare citesc cu voce tare din nişte cărţi şi apoi pun întrebări despre ce au citit. Altele îi pun pe copii să înveţe pe de rost evenimente, date, tabele şi ecuaţii, iar Melanie este foarte bună la asta. Ştie toţi regii şi reginele Angliei şi anii lor de domnie. Mai ştie şi toate oraşele din Marea Britanie, cu suprafaţa, populaţia, râurile care le traversează (dacă au aşa ceva) şi emblemele lor (dacă au aşa ceva). Mai ştie şi toate capitalele statelor europene şi populaţiile lor şi anii în care s-au aflat în război cu Marea Britanie, ceea ce s-a întâmplat cu cele mai multe dintre ele, la un moment sau altul.

Nu i se pare greu să memoreze toate datele astea; o împiedică să se plictisească, pentru că plictiseala este mai rea decât aproape orice altceva. Dacă ştie suprafaţa şi numărul total de locuitori, poate calcula în minte densitatea medie şi apoi poate face analize de regresie ca să afle cam câţi oameni vor mai exista în locurile respective peste zece, douăzeci, treizeci de ani.

Dar are senzaţia că e o problemă cu analizele ei. Melanie a învăţat tot ce ştie despre oraşele din Marea Britanie din lecţiile domnului Whitaker şi nu e prea sigură dacă a înţeles cum trebuie toate detaliile. Pentru că într-o zi, când domnul Whitaker se purta mai ciudat şi vocea lui era nesigură şi cam tulbure, el a spus un lucru care a îngrijorat-o pe Melanie. Tocmai îl întrebase dacă 1.036.900 reprezenta populaţia întregului Birmingham cu tot cu suburbii sau doar populaţia zonei metropolitane, iar domnul Whitaker i-a răspuns: „Cui îi pasă? Oricum nimic din datele astea nu mai contează. Vi le-am dat doar pentru că sunt trecute în manualele noastre, dar manualele astea sunt mai vechi de treizeci de ani.”

Melanie a insistat, pentru că ştia că Birmingham este al doilea oraş ca mărime din Anglia, după Londra, şi voia să fie sigură că a reţinut bine toate datele. „Dar rezultatele recensământului din…” a spus ea atunci.

Şi domnul Whitaker a întrerupt-o imediat: „Iisuse, Melanie, n-are nicio legătură. Asta-i poveste veche! Acolo

nu mai e nimic. Absolut nimic. Populaţia din Birmingham numără zero locuitori.”

Prin urmare se poate, ba chiar este destul de probabil ca unele date din listele lui Melanie să aibă nevoie de actualizare.

Copiii fac lecţii în zilele de luni, marţi, miercuri, joi şi vineri. Sâmbăta stau toată ziua încuiaţi în celulele lor şi ascultă muzică de la difuzoare. Nu vine nimeni la ei, nici măcar Sergentul, iar muzica este prea tare ca să poată sta de vorbă. Mai demult, Melanie s-a gândit să inventeze un limbaj al semnelor în locul cuvintelor şi care să fie folosit de copii atunci când vor să discute prin vizierele cu plasă din uşile celulelor. Aşa că s-a distrat inventând limbajul acela, însă atunci când a întrebat-o pe domnişoara Justineau dacă îi dă voie să-i înveţe pe copiii din clasă, aceasta i-a spus că nu, pe un ton ridicat şi foarte aspru. Apoi a obligat-o pe Melanie să-i promită că nu va pomeni nimănui de limbajul ăla al semnelor, că nu va vorbi despre el cu niciun alt profesor şi, mai ales, că nu va vorbi despre el cu Sergentul. „E şi aşa destul de paranoic”, a spus domnişoara Justineau. „Şi-ar pierde şi ce i-a mai rămas din minte dacă şi-ar închipui că voi vorbiţi pe la spatele lui.”

Aşa că Melanie nu a putut să-i înveţe pe ceilalţi copii cum să comunice în limbajul semnelor.

Sâmbetele sunt zile lungi şi plictisitoare şi parcă nu se mai termină. Melanie îşi spune cu glas tare unele dintre poveştile învăţate în clasă sau cântă, în ritmul muzicii de la difuzoare, diferite teoreme matematice ca, de exemplu, teorema infinităţii numerelor prime. Nu se teme să vorbească tare, pentru că muzica îi acoperă vocea. Dacă nu ar fi aşa, ar apărea Sergentul ca să-i spună să înceteze.

Melanie ştie că Sergentul este acolo şi în zilele de sâmbătă, pentru că într-una din zilele astea, când Ronnie şi-a lovit de mai multe ori mâna de viziera din plasă a uşii, până şi-a zdrobit-o la sânge, Sergentul a intrat în celula ei. Era însoţit de doi dintre oamenii lui şi toţi trei erau îmbrăcaţi cu costumele alea mari care le ascund chipurile şi s-au dus la Ronnie în celulă şi, din zgomotele care s-au

auzit după aia, Melanie a presupus că încercau să o lege pe Ronnie în scaunul cu rotile. Tot zgomotele au făcut-o să presupună că Ronnie se zbătea şi că le dădea de furcă, pentru că tot ţipa şi le spunea: „Lăsaţi-mă în pace! Lăsaţi-mă în pace!” şi după aia s-a auzit un pocnet puternic, care s-a tot repetat, în vreme ce unul dintre oamenii Sergentului striga „Iisuse Hristoase, nu…” – şi după aia au început să strige şi ceilalţi şi cineva a zis: „Apucă-i şi cealaltă mână! Ţine-o bine!” şi după aia s-a făcut linişte.

Melanie nu şi-a putut da seama ce s-a întâmplat după aia. Oamenii care lucrează pentru Sergent au trecut pe coridor şi au închis vizierele de la uşi, pentru ca ei, copiii, să nu poată vedea ce se petrece pe coridor. Şi au stat încuiaţi toată ziua. În lunea următoare, Ronnie nu a mai venit în clasă şi nimeni nu părea să ştie ce se întâmplase cu ea. Melanie vrea să creadă că mai există o sală de clasă în interiorul bazei şi că Ronnie s-a dus acolo şi se va întoarce într-o zi, când Sergentul va amesteca din nou cărţile. Însă în realitate crede că Sergentul a luat-o pe Ronnie de acolo ca să o pedepsească pentru că a fost rea; şi mai crede că Sergentul nu o va mai lăsa niciodată să se întâlnească cu ceilalţi copii.

Zilele de duminică sunt la fel ca zilele de sâmbătă, cu excepţia mesei şi a duşului. Dimineaţa copiii sunt aşezaţi în scaunele lor, ca într-o zi obişnuită de şcoală, dar li se lasă libere mâinile drepte. Apoi sunt împinşi până în sala de duş, care se află în spatele ultimei uşi de pe dreapta, chiar înainte de uşa din oţel.

Sala de duş este îmbrăcată în plăci albe de faianţă şi este pustie. Copiii ajunşi mai devreme stau cuminţi până când sunt aduşi toţi. Apoi oamenii Sergentului aduc străchini cu lingurile în ele şi le pun pe genunchii copiilor.

În fiecare colcăie cam câte un milion de viermi.

Copiii îi mănâncă.

În poveştile pe care le citesc în clasă, copiii mănâncă alte lucruri – prăjituri, ciocolată, cârnaţi, piure, cartofi pai, dulciuri, spaghete şi chiftele. Copiii mănâncă doar viermi şi doar o singură dată pe săptămână, pentru că – aşa cum a

explicat doamna doctor Selkirk atunci când a întrebat-o Melanie – organismul lor metabolizează proteinele într-un mod incredibil de eficient. Aşa că nu au nevoie de alt fel de mâncare, nu au nevoie nici măcar de apă. Viermii le oferă tot ce au nevoie.

După ce termină de mâncat şi li se iau străchinile, oamenii Sergentului ies din sală, închid uşa şi o sigilează. Acum sala de duş este complet cufundată în beznă, pentru că acolo nu există absolut nicio lumină. Ţevile din pereţi scot un hohotit înăbuşit şi din tavan începe să curgă o ploaie chimică.

Este aceeaşi substanţă de pe profesoare şi de pe Sergent şi de pe oamenii Sergentului sau, mai bine zis, miroase la fel, însă este mult mai concentrată. Înţeapă puţin la început. După aceea înţeapă foarte tare. Dar se evaporă repede de pe haine şi piele. Aşa că după vreo jumătate de oră nu mai rămâne din ea decât mirosul; şi apoi dispare şi acesta sau se obişnuiesc cu el şi nu li se mai pare atât de urât, şi aşteaptă în tăcere să se descuie uşa şi să apară oamenii Sergentului care să-i ia de acolo. Aşa sunt spălaţi copiii şi, fie doar din acest motiv, duminica este probabil cea mai urâtă zi din săptămână.

Cea mai frumoasă zi din săptămână este ziua în care la clasă vine domnişoara Justineau. Asta nu se întâmplă mereu în aceeaşi zi şi sunt săptămâni când nu vine deloc, dar de câte ori Melanie este adusă în clasă şi o vede pe domnişoara Justineau acolo, simte cum o inundă un sentiment de fericire pură şi are senzaţia că-i zboară inima din piept, îndreptându-se spre ceruri.

Niciunul dintre ei nu se plictiseşte în zilele domnişoarei Justineau. Melanie e cuprinsă de o emoţie puternică doar când se uită la ea. Îi place să ghicească cu ce va fi îmbrăcată domnişoara Justineau şi dacă părul îl va avea strâns sau lăsat pe umeri. De obicei şi-l poartă lăsat pe umeri. Este lung, negru şi atât de creţ că seamănă cu o cascadă. Dar uneori şi-l strânge la spate într-un coc bine răsucit şi e bine şi aşa pentru că îi evidenţiază mai bine chipul şi zici că-i o cariatidă care susţine tavanul vreunui

templu. O cariatidă. Deşi chipul domnişoarei Justineau iese oricum în evidenţă, pentru că are o culoare atât de frumoasă, o culoare extraordinară. Este brun-închis, ca lemnul copacilor din pădurea tropicală din fotografia lui Melanie; sau seamănă cu cafeaua pe care domnişoara Justineau şi-o toarnă din termos în timpul pauzei. Numai că este mai închis şi mai cald decât astea, cu multe alte culori în el, aşa că nu prea ai cu ce să îl compari. Poţi spune doar că pielea domnişoarei Justineau este la fel de întunecată pe cât este de luminoasă cea a lui Melanie.

Şi câteodată domnişoara Justineau poartă o eşarfă peste bluză, legată în jurul gâtului şi umerilor. În zilele acelea, Melanie îşi zice că seamănă cu un pirat sau cu una dintre femeile din Hamelin atunci când a apărut Flautistul. Dar femeile acelea din cartea de poveşti a domnişoarei Justineau erau bătrâne şi gârbovite, iar ea este tânără, deloc gârbovită, foarte înaltă şi foarte frumoasă. Aşa că mai degrabă seamănă cu un pirat, dar cu unul fără cizme lungi şi fără sabie.

Atunci când le predă domnişoara Justineau, ziua este plină de lucruri extraordinare. Câteodată le citeşte poezii sau îşi aduce flautul şi le cântă din el sau le arată poze dintr-o carte şi le spune poveşti despre oamenii din pozele acelea. Aşa a aflat Melanie despre Pandora şi Epimeteu şi despre cutia în care stăteau încuiate toate relele lumii, pentru că într-o zi domnişoara J. le-a arătat o poză din carte. Acolo era o femeie care deschidea o cutie şi din ea ieşeau o mulţime de lucruri înspăimântătoare.

— Cine-i aia? a întrebat-o atunci Anne pe domnişoara Justineau.

— Pandora, a răspuns domnişoara Justineau. Era o femeie extraordinară. Toţi zeii o binecuvântaseră şi o înzestraseră cu toate harurile. Asta înseamnă numele ei – „fata cu toate harurile”. Pentru că era inteligentă, curajoasă, frumoasă şi spirituală şi tot ce şi-ar dori cineva să fie. Însă avea şi un mic defect. Era foarte – şi vreau să înţelegeţi când spun *foarte* – curioasă.

Deja copiii o ascultau captivaţi, căci le plăcea nespus

povestea, îi plăcea şi ei şi le-a spus-o până la capăt. Povestea începea cu războiul dintre zei şi titani şi se termina cu momentul în care Pandora a deschis cutia şi a eliberat toate lucrurile acelea îngrozitoare.

Melanie a spus că nu i se părea corect să fie Pandora învinovăţită pentru ce se întâmplase, deoarece era o cursă pe care Zeus le-o întinsese muritorilor şi tot el o făcuse dinadins pe Pandora să fie atât de curioasă, tocmai ca să cadă în cursa lui.

— Spune-o mai tare, surioara mea, i-a zis domnişoara Justineau. Bărbaţii se aleg cu plăcerea, femeile se aleg cu necazul.

Şi a început să râdă. Melanie o făcuse să râdă pe domnişoara Justineau! Din motivul ăsta ziua a fost una foarte bună, chiar dacă nu ştie ce a fost atât de amuzant în spusele ei.

Singura problemă cu zilele când le predă domnişoara Justineau este că timpul trece prea repede. Fiecare secundă este atât de preţioasă încât Melanie face eforturi să nici nu clipească; se uită la domnişoara Justineau cu ochii mari, sorbindu-i cuvintele şi memorându-le pentru a şi le putea repeta mai târziu, când va fi singură în celulă. De câte ori are ocazia, îi pune câte o întrebare domnişoarei Justineau, întrucât cel mai mult îi place să audă şi să-şi amintească felul în care îi rosteşte domnişoara Justineau numele, Melanie, făcând-o să se simtă cea mai importantă fiinţă din lume.

# 2

Într-o zi intră în clasă Sergentul. Este o zi cu domnişoara Justineau. Până nu începe să vorbească, Melanie nici nu ştie că el este acolo, pentru că stă chiar în spatele clasei. Domnişoara Justineau tocmai spune:

— … şi de data aceasta, Winnie de Pluş şi Purceluşul au numărat trei perechi de urme în zăpadă.

Şi vocea Sergentului o întrerupe:

— Ce naiba e asta?

Domnişoara Justineau se uită în jur.

— Le citesc copiilor o poveste, Sergent Parks, spune ea.

— Văd şi eu, spune vocea Sergentului. Credeam că ideea era să le testezi abilităţile, nu să le dai un spectacol de cabaret.

Domnişoara Justineau se crispează. Nici nu ţi-ai da seama dacă nu ai cunoaşte-o aşa cum o cunoaşte Melanie şi dacă n-ai urmări-o atât de atent cum o urmăreşte Melanie. Oricum, încordarea asta îi dispare repede şi, atunci când vorbeşte, vocea nu-i este deloc supărată, ci îi sună la fel ca întotdeauna.

— Exact asta facem, spune ea. Este foarte important să observăm cum procesează informaţiile. Dar, ca să obţinem un rezultat, trebuie să existe un stimul.

— Stimul? repetă Sergentul. Adică fapte?

— Nu. Nu numai fapte. Idei.

— O, da, *Winnie de Pluş* e o carte plină de idei de importanţă mondială.

Sergentul apelează la sarcasm. Melanie ştie cum funcţionează acesta: spui exact opusul a ceea ce crezi.

— Serios, îţi pierzi vremea cu asta. Dacă tot vrei să le spui poveşti, spune-le cum a fost cu Jack Spintecătorul şi cu John Wayne Gacy[1].

— Sunt copii, îi atrage atenţia domnişoara Justineau.

— Ba nu.

[1] John Wayne Gacy (1942-1994) – asasin şi violator în serie, numit şi „Clovnul Ucigaş” (n.tr.).

— Ba da, din punct de vedere psihologic sunt copii.

— Atunci fac ceva pe psihologia aia, spune Sergentul, care părea deja destul de enervat. Uite, chiar tu ai spus, tocmai din cauza asta nu trebuie să le citeşti din *Winnie de Pluş.* Dacă mergi mai departe aşa cum ai început, o să ajungi să-i consideri copii adevăraţi. Şi atunci ai să faci vreo boacănă. Poate ai să-l dezlegi pe unul pentru că o să ţi se pară că simte nevoia să fie alintat sau ceva de genul ăsta. Nu trebuie să-ţi spun eu ce s-ar întâmpla după aia.

Şi Sergentul vine în faţa clasei şi face ceva oribil. Îşi suflecă mânecile până la coate şi îşi ţine braţul dezgolit în faţa lui Kenny; foarte aproape, la vreo doi sau trei centimetri de nasul lui. La început nu se întâmplă nimic, dar apoi Sergentul îşi scuipă în palmă şi îşi freacă pielea, ca şi cum ar vrea să o şteargă de ceva.

— Opreşte-te, spune domnişoara Justineau. Nu-i face una ca asta.

Dar Sergentul nu-i răspunde şi nici nu se uită la ea.

Melanie stă cu două rânduri în spatele lui Kenny, aşa că vede tot ce se petrece. Tot corpul lui Kenny se încordează foarte tare şi după aia cască mult gura şi dă să muşte din braţul Sergentului, la care evident că nu poate ajunge. Şi din colţul gurii începe să-i curgă saliva, dar nu prea multă, deoarece copiilor nu li se dă niciodată să bea apă; şi de aia saliva lui e foarte groasă, pe jumătate solidă şi rămâne atârnată de bărbia lui Kenny şi se bălăngăne acolo, în vreme ce Kenny mârâie şi vrea să se repeadă la braţul Sergentului şi mai scoate şi alte sunete, ca un fel de plânset de copil sau scheunat de câine.

De parcă nu ar fi fost deja îngrozitoare, situaţia devine şi mai rea – pentru că încep să facă la fel şi copiii din dreapta şi stânga lui Kenny, de parcă s-au molipsit de ceva de la el; şi copiii aflaţi chiar în spatele lui încep să se zguduie şi să se bâţâie de parcă le dă cineva pumni în burtă.

— Vezi? spune Sergentul şi se întoarce să se uite la domnişoara Justineau, ca să se convingă că a înţeles.

Dar începe să bată des din pleoape, extrem de surprins, pentru că domnişoara Justineau se uită aşa de urât la el de

zici că vrea să-i dea o palmă peste ochi; şi atunci Sergentul lasă braţul jos şi ridică din umeri, de parcă nimic din ce tocmai se întâmplase nu era important pentru el.

— Nu toţi care arată ca oamenii sunt oameni, mai zice el.

— Aşa este, zice domnişoara Justineau. Aici nu te contrazic.

Capul lui Kenny atârnă uşor spre umăr pentru că nu se poate mişca mai mult din cauza curelei care îl ţine imobilizat. Şi scoate nişte pocnete subţiri din gât.

— E în ordine, Kenny, îi spune domnişoara Justineau. O să-ţi treacă repede. Haideţi să ne continuăm povestea. Vreţi? Vreţi să aflaţi ce au mai făcut Winnie şi Purceluşul? Vă rugăm să ne scuzaţi, Sergent Parks. Da?

Sergentul se uită la ea şi clatină cu putere din cap.

— Nu trebuie să te ataşezi de ei, îi spune el. Ştii bine de ce sunt aici. La naiba, tu ştii mai bine decât…

Dar domnişoara Justineau începe iar să citească, de parcă nici nu l-ar auzi, de parcă el nici n-ar fi acolo; şi, în cele din urmă, Sergentul pleacă. Sau poate că încă mai stă în spatele clasei, fără să vorbească; dar Melanie nu crede asta, pentru că, după un timp, domnişoara Justineau se ridică şi se duce să închidă uşa şi Melanie presupune că o face doar pentru că Sergentul este în partea cealaltă a pragului.

Melanie de-abia dacă doarme în noaptea aceea. Se tot gândeşte la ce a spus Sergentul, cum că ei, copiii, nu sunt, de fapt, copii de-adevăratelea, şi la felul în care s-a uitat la el domnişoara Justineau atunci când se purtase urât cu Kenny.

Şi se mai gândeşte cum a mârâit Kenny şi s-a repezit să-l muşte de braţ pe Sergent, exact ca un câine. Se întreabă de ce s-o fi purtat aşa, dar are senzaţia că ştie răspunsul, pentru că, atunci când Sergentul şi-a frecat pielea cu scuipat şi şi-a plimbat mâna pe sub nasul lui Kenny, a simţit şi ea că, sub mirosul amar, de substanţă chimică, Sergentul mirosea şi a altceva. Şi, cu toate că mirosul acela abia dacă ajunsese acolo unde stătea Melanie, ea

simţise că o ia cu ameţeală şi începuse inconştient să-şi încleşteze fălcile. Nu înţelege deloc sentimentul care o copleşise atunci pentru simplul motiv că aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată şi nici nu auzise despre ceva asemănător în vreuna dintre poveştile auzite în clasă; dar parcă trebuia să facă ceva, ceva atât de urgent, atât de important, că trupul ei încerca să-i ia în stăpânire mintea şi să facă ce era de făcut fără voia ei.

Dar, pe lângă aceste gânduri înspăimântătoare, mai avea încă unul: *Sergentul are nume.* Aşa cum au profesorii. Aşa cum au copiii. Până acum, Melanie îl considerase pe Sergent un fel de zeu sau un titan; acum ştie că e la fel ca toată lumea, chiar dacă pare mai fioros. Prin urmare, nu mai este Sergentul Şi-Atât, ci este Sergentul Parks. Mai mult decât orice altceva, proporţiile colosale ale acestei descoperiri sunt cele care o ţin trează până dimineaţa, când se descuie uşile şi vin profesorii.

După ziua aceea, s-au schimbat într-un fel şi sentimentele lui Melanie faţă de domnişoara Justineau. Sau, mai degrabă, nu s-au schimbat deloc, ci au devenit de o sută de ori mai puternice. Nicăieri în lume nu poate exista vreo persoană mai bună sau mai frumoasă decât domnişoara Justineau; Melanie şi-ar dori să fie un zeu sau un titan sau un războinic din Troia ca să se poată lupta pentru domnişoara Justineau şi să o salveze de Heffalumpi şi Balunatici. Ştie că Heffalumpii şi Balunaticii sunt personaje din *Winnie de Pluş,* nu din vreo legendă grecească, dar îi plac foarte mult cuvintele astea două şi îi place şi mai mult ideea de a o salva pe domnişoara Justineau – atât de mult îi place, încât începe să se gândească numai la asta. Şi aşa reuşeşte să suporte mai uşor zilele de duminică.

Într-una din zile, când domnişoara Mailer le dezleagă mâna dreaptă de la cot în jos, le montează pupitrele pliante pe scaune şi le spune să scrie o compunere, Melanie despre asta scrie. Fireşte că pe domnişoara Mailer o interesează doar vocabularul folosit şi îi pasă foarte puţin spre deloc despre ce e vorba în compunerile lor. Nu

există niciun dubiu în privinţa asta, pentru că le dă şi o listă de cuvinte şi le spune că fiecare cuvânt din lista aia, corect folosit, le va aduce câte un punct în plus la evaluarea lucrării.

Melanie nici nu se uită la cuvintele de pe listă şi începe să scrie din capul ei.

Când domnişoara Mailer îi întreabă cine vrea să-şi citească în faţa clasei compunerea, ea este prima care ridică mâna – atât cât o poţi ridica atunci când o ai liberă doar de la cot în jos – şi spune:

— Eu, domnişoară Mailer! Eu vreau s-o citesc! Eu!

Astfel ajunge Melanie să-şi citească lucrarea. Care sună aşa:

*A fost odată ca niciodată o femeie foarte frumoasă. Cea mai frumoasă, mai bună, mai deşteaptă şi mai nemaipomenită femeie din toată lumea. Era înaltă şi deloc gârbovită, cu pielea atât de întunecată că parcă era propria ei umbră şi cu părul lung, negru şi atât de încreţit că te lua cu ameţeală doar când te uitai la ea. Şi trăia în Grecia antică, după războiul dintre zei şi titani, pe care îl câştigaseră zeii.*

*Şi într-o zi, pe când se plimba într-o pădure, a fost atacată de un monstru. Acesta era o dihanie pocită şi voia să o omoare şi să o mănânce. Femeia era foarte curajoasă şi s-a luptat şi s-a tot luptat, dar monstrul era foarte mare şi foarte fioros şi continua să o atace, chiar dacă ea îl rănise de nenumărate ori.*

*Femeii i s-a făcut frică. Şi-a ţinut frica aproape de sufletul ei muritor.*

*Monstrul i-a sfărâmat sabia şi suliţa şi se pregătea să o mănânce.*

*Dar atunci a apărut o fetiţă. O fetiţă foarte specială, creată de zei, ca Pandora. Semăna şi cu Ahile, pentru că mama ei (femeia frumoasă şi extraordinară) o scufundase în Râul Styx, aşa că era invulnerabilă, mai puţin o parte micuţă a trupului ei (dar nu călcâiul, pentru că ar fi fost la vedere, ci o altă parte secretă, pe care monstrul nu putea*

*să o găsească).*

*Şi fetiţa s-a luptat cu monstrul, l-a ucis, i-a tăiat capul şi labele şi l-a făcut bucăţi. Şi femeia cea frumoasă a strâns-o la sufletul ei muritor şi i-a spus:* „Tu eşti fetiţa mea specială. Vom fi mereu împreună, nu am să te părăsesc niciodată.”

*Şi au trăit fericite până la adânci bătrâneţi, în deplină pace şi prosperitate.*

Ultima propoziţie este furată, cuvânt cu cuvânt, dintr-o poveste a Fraţilor Grimm pe care le-a citit-o mai demult domnişoara Justineau, iar alte părţi sunt oarecum împrumutate din cartea cu legende greceşti, care se cheamă *Poveşti spuse de muze,* sau doar din vorbele interesante auzite de la oamenii mari. Însă este o poveste compusă de Melanie şi ea este foarte fericită atunci când ceilalţi copii spun că le place. Chiar şi Kenny spune că i-a plăcut partea când monstrul a fost făcut bucăţi.

Şi domnişoara Mailer pare impresionată. Cât timp Melanie şi-a citit povestea, ea şi-a notat ceva în carneţel. Şi a înregistrat-o pe Melanie la reportofonul ei micuţ. Melanie trage nădejde că o să i-l dea şi domnişoarei Justineau ca să asculte şi ea povestea.

— Foarte interesant, Melanie, spune domnişoara Mailer.

Aşază reportofonul pe pupitrul lui Melanie, chiar în faţa ei, şi începe să-i pună o mulţime de întrebări despre poveste. Cum arăta monstrul? Care erau sentimentele fetiţei faţă de monstru, atunci când încă trăia? Ce a simţit pentru el după ce a murit? Care erau sentimentele ei faţă de femeie? Şi tot felul de alte întrebări dintr-astea, care au făcut-o să se simtă bine pentru că i-au dat senzaţia că personajele din poveste ar fi adevărate.

Ca şi cum ea ar fi salvat-o pe domnişoara Justineau de monstru şi domnişoara Justineau ar fi îmbrăţişat-o.

Iar asta e de preferat unui milion de legende greceşti.

# 3

Într-o zi, domnişoara Justineau le vorbeşte despre moarte. Face asta pentru că tocmai ce le-a citit un poem în care au murit majoritatea membrilor din Brigada Uşoară[2]. Şi copiii vor să ştie ce înseamnă a muri şi ce se întâmplă atunci. Domnişoara Justineau le spune că este ca atunci când se sting toate luminile şi se aşterne o tăcere deplină – exact aşa cum se întâmplă noaptea, numai că asta durează pe vecie. Nu se mai face niciodată dimineaţă. Nu se mai aprind niciodată luminile.

— Pare îngrozitor, spune Lizzie, pe un ton care te face să crezi că mai are puţin şi începe să plângă.

Şi lui Melanie i se pare îngrozitor; i se pare că moartea e ca atunci când stai în sala de duş în zilele de duminică şi aerul miroase rău a substanţe chimice şi după aia dispare şi mirosul şi niciodată nu va mai exista nimic.

Domnişoara Justineau îşi dă seama că i-a tulburat şi încearcă să-i liniştească spunându-le mai multe.

— Dar poate că nu-i deloc aşa, se grăbeşte ea să le zică. Nu ştie nimeni cum este, pentru că după ce mori nu te mai poţi întoarce să povesteşti cum a fost. Şi, oricum, pentru voi va fi altfel decât pentru majoritatea oamenilor, pentru că voi sunteţi…

Şi aici se întrerupe, ca şi cum i-ar fi îngheţat cuvântul pe buze.

— Ce suntem noi? o întreabă Melanie.

Durează o secundă sau două până când domnişoara Justineau se hotărăşte să vorbească. Lui Melanie i se pare că se gândeşte la ce ar putea să le spună ca să nu-i facă să se simtă mai rău decât se simt deja.

— Voi sunteţi copii. Şi nu vă puteţi imagina cum este moartea, pentru că, atunci când eşti copil, ţi se pare că totul este veşnic.

Melanie e aproape sigură că nu asta voia să spună ea

[2] *The Charge of the Light Brigade* – poem epic al lui Alfred Tennyson (n.tr.).

atunci. Însă, chiar şi aşa, tot i se pare foarte interesant. În clasă se face linişte în vreme ce copiii se gândesc la cele abia auzite. Este adevărat, îşi dă seama Melanie. Nu-şi aminteşte ca viaţa ei să fi fost diferită de cea de acum şi nu-şi poate imagina că oamenii ar trăi în vreun alt fel. Dar în ecuaţia aceasta este ceva ce nu se leagă, aşa că trebuie să întrebe:

— *Ai cui* copii suntem noi, domnişoară Justineau?

În poveştile pe care le ştie ea, toţi copiii au câte o mamă şi un tată: Ifigenia i-a avut pe Clitemnestra şi pe Agamemnon, iar Elena i-a avut pe Leda şi pe Zeus. Uneori copiii aceia au şi profesori, dar nu întotdeauna. Însă niciodată nu au sergenţi. Prin urmare, întrebarea ei atinge înseşi originile lumii, aşa că Melanie se simte destul de tulburată.

Din nou domnişoara Justineau se gândeşte la răspuns, se gândeşte atât de mult încât Melanie e convinsă că nu va primi niciunul. Într-un târziu, îi spune:

— Mama ta a murit, Melanie. A murit când tu erai foarte mică. Probabil că şi tatăl tău este mort, deşi nu avem cum să fim siguri. Aşa că acum eşti în grija armatei.

— Doar Melanie? Sau noi toţi? întreabă John.

Domnişoara Justineau dă încet din cap.

— Voi toţi.

— Dar suntem într-un orfelinat, spune Anne.

(Copiii au ascultat povestea lui Oliver Twist într-o altă zi cu domnişoara Justineau.)

— Ba nu. Sunteţi într-o bază militară.

— Aşa păţesc toţi copiii când le mor părinţii?

Steven pune întrebarea asta.

— Câteodată.

Melanie se gândeşte bine şi îmbină toate informaţiile astea în cap, ca şi cum ar fi piesele unui puzzle.

— Câţi ani aveam eu când a murit mama mea? întreabă ea.

Pentru că îşi închipuie că trebuie să fi fost foarte mică, din moment ce nu şi-o aminteşte deloc.

— Nu-i uşor de explicat, spune domnişoara Justineau.

Copiii se uită la expresia de pe chipul ei şi înţeleg că nu-i face plăcere să vorbească despre lucrurile astea.

— Eram bebeluş? întreabă Melanie.

— Nu tocmai. Dar nici departe nu erai. Erai foarte mică.

— Şi mama mea m-a dat la armată?

Altă tăcere lungă.

— Nu, răspunde domnişoara Justineau în cele din urmă. Se poate spune că armata a hotărât singură să te ia.

Vorbele astea le spune repede şi pe un ton scăzut, aspru. După asta domnişoara Justineau schimbă subiectul şi copiii nu o mai întreabă nimic, pentru că în clipa asta niciunul nu simte că ar mai dori să afle şi altceva despre moarte.

Aşa că le predă tabelul periodic al elementelor, care este uşor şi amuzant. Din primul rând, unde stă Miles, şi până la ultimul, fiecare numeşte câte un element chimic. Prima dată o fac în ordine crescătoare. Apoi invers. După aceea domnişoara Justineau îi provoacă la întrecere, cerându-le:

— Numiţi un element care să înceapă cu litera N!

Sau:

— Numiţi doar actinidele!

Nu se retrage nimeni din concurs până când probele nu devin mai complicate:

— Trebuie să înceapă cu o literă din numele vostru şi să nu facă parte din acelaşi grup sau perioadă!

Zoe se vaită din cauză că cei cu numele mai lungi vor avea mai multe şanse şi, evident, are dreptate, dar tot poate să aleagă din următoarele: zinc, zirconiu, oxigen, osmiu, einsteiniu, erbiu şi europiu şi nu se descurcă prea rău.

Când câştigă Xanthi (cu xenon), deja râd cu toţii şi toată povestea aia cu moartea pare uitată. Doar pare, firește. Melanie îşi cunoaşte suficient de bine colegii ca să ştie că răsucesc pe toate părţile cuvintele domnişoarei Justineau în minţile lor, exact aşa cum face şi ea – amestecându-le şi fragmentându-le ca să vadă ce alte sensuri ar mai putea avea. Pentru că unica materie pe care nu o studiază la clasă se referă la ei înşişi.

Melanie s-a gândit deja la singura excepţie a regulii care

spune că toţi copiii trebuie să aibă o mamă şi un tată; şi excepţia aceasta este Pandora, care nu a avut nici mamă şi nici tată, pentru că Zeus a creat-o din apă şi lut. Şi lui Melanie i se pare că aşa e mai bine decât să ai o mamă şi un tată pe care nu vei ajunge să-i cunoşti niciodată. Spectrul absenţei părinţilor ei pluteşte pe lângă ea şi o sperie.

Dar vrea să mai afle un lucru. Şi vrea atât de mult să-l afle, încât riscă să o supere din nou pe domnişoara Justineau. La sfârşitul orei, aşteaptă până când domnişoara Justineau ajunge mai aproape de ea şi îi pune întrebarea cât de încet poate:

— Domnişoară Justineau, dar ce o să se întâmple cu noi când vom creşte mari? O să ne păstreze armata sau o să plecăm acasă, la Beacon? Şi dacă plecăm acolo, o să vină şi toţi profesorii cu noi?

*Toţi profesorii!* Mda, sigur. De parcă i-ar păsa dacă nu o să-l mai vadă niciodată pe Domnul-Voce-Tulbure-Whitaker. Sau pe neinteresanta doamnă doctor Selkirk, care stă doar cu ochii în pământ, de parcă i-ar fi frică să se uite la ei. Vrea să spună *tu, domnişoară Justineau, tu, tu, tu* şi îi vine să rostească vorbele astea cu voce tare, dar îi este teamă, pentru că se zice că dorinţa nu ţi se mai îndeplineşte dacă o spui tare.

Şi mai ştie, tot extrapolând poveştile citite sau auzite, că şcoala nu durează o veşnicie. Iar atunci când se termină, copiii nu ajung să se stabilească undeva împreună cu profesorii lor şi să trăiască acolo cu toţii. Şi, cu toate că nu ştie ce înseamnă cu adevărat aceste cuvinte, nu ştie cum şi ce va fi atunci când se va termina şcoala, acceptă faptul că se va termina într-o bună zi şi de atunci încolo va fi altceva.

Aşa că e pregătită pentru răspunsul negativ al domnişoarei Justineau. Vrea să pară stană de piatră, ca să nu i se citească nimic pe chip, dacă răspunsul va fi nu. Nu vrea decât adevărul, ca să se poată pregăti pentru durerea despărţirii.

Însă domnişoara Justineau nu-i răspunde deloc. Doar

dacă mişcarea rapidă a mâinii ei nu este un răspuns. Şi-o pune în faţă, ca şi cum s-ar apăra, ca şi cum Melanie a aruncat cu ceva în ea (ceea ce Melanie nu ar face niciodată, nici într-un milion de ani!).

Atunci soneria ţârâie de trei ori, anunţând sfârşitul zilei. Şi domnişoara Justineau îşi lasă capul în piept, de parcă ar încerca să-şi revină după lovitura aceea imaginară. Şi, total aiurea, Melanie îşi dă pentru prima dată seama că domnişoara Justineau poartă întotdeauna câte un articol roşu de îmbrăcăminte. Tricoul sau bentiţa de păr sau pantalonii sau eşarfa. Toţi ceilalţi profesori, domnul doctor Caldwell şi doamna doctor Selkirk se îmbracă numai în alb; în vreme ce Sergentul şi oamenii Sergentului poartă verde, maro şi maro-verzui. Domnişoara Justineau e roşie.

Ca sângele.

Ca şi cum ar avea o rană care nu se mai vindecă şi care o doare în permanenţă.

Asta-i o idee tâmpită, îşi spune Melanie, pentru că domnişoara Justineau zâmbeşte mereu şi râde, iar vocea ei este ca un cântec. Dacă ar durea-o ceva, nu ar fi în stare să zâmbească atât de mult. Numai că în momentul ăsta domnişoara Justineau nu zâmbeşte deloc. Se uită fix în pământ şi trăsăturile ei sunt contorsionate, de parcă ar fi furioasă, tristă, bolnavă – de parcă e pe punctul de a scoate ceva rău din ea: lacrimi, cuvinte sau vomă – sau toate trei.

— Eu nu o să plec, izbucneşte Melanie, disperată să o facă pe domnişoara Justineau să se simtă bine din nou. Dacă tu trebuie să rămâi aici, am să rămân cu tine. Nu vreau să trăiesc în Beacon fără tine.

Domnişoara Justineau ridică fruntea şi se uită la Melanie. Are ochii foarte strălucitori, iar gura ei seamănă cu linia aia de pe aparatul de EKG al doamnei doctor Caldwell, se modifică tot timpul.

— Îmi pare rău, spune repede Melanie. Te rog, domnişoară Justineau, nu mai fi tristă. Poţi să faci orice vrei, sigur că poţi. Poţi să pleci sau să rămâi sau să…

Nu mai scoate niciun alt cuvânt. Parcă i se înnoadă

limba şi încremeneşte într-o tăcere deplină, pentru că se întâmplă ceva complet neaşteptat şi incredibil de minunat.

Domnişoara Justineau întinde mâna şi o mângâie pe păr.

Mângâie părul lui Melanie, de parcă acesta ar fi cel mai firesc şi normal lucru din lume.

Şi Melanie vede dansuri de lumini înaintea ochilor şi aproape nu mai poate să respire şi nici nu poate să vorbească sau să audă sau să se gândească la ceva, pentru că, în afară de oamenii Sergentului, nu a mai atins-o nimeni decât de două sau trei ori şi întotdeauna din pură întâmplare – şi uite-o acum pe domnişoara Justineau cum o mângâie dinadins şi lumea a devenit brusc mult prea frumoasă.

Toţi copiii din clasă se uită la ele. Cu ochii mari şi gurile căscate. Este atât de linişte că se aude chiar şi respiraţia domnişoarei Justineau, uşor tremurătoare, de parcă ar dârdâi de frig.

— Of, Doamne! şopteşte ea.

— Lecţia s-a încheiat, spune Sergentul.

Din cauza curelei din jurul gâtului, Melanie nu se poate întoarce ca să se uite la el. Nimeni altcineva nu pare să-l fi văzut când a intrat în clasă. Toţi copiii sunt la fel de surprinşi şi de speriaţi ca Melanie. Chiar şi domnişoara Justineau pare înfricoşată, iar acesta este un lucru (alături de faptul că Sergentul are un nume) care schimbă arhitectura întregii lumi.

Sergentul apare în câmpul vizual al lui Melanie, chiar în spatele domnişoarei Justineau. Domnişoara Justineau şi-a retras deja mâna, imediat ce a auzit vocea Sergentului. Îşi lasă iar capul în piept şi Melanie nu-i mai poate vedea chipul.

— Îi ducem înapoi acum, spune Sergentul.

— Bine.

Vocea domnişoarei Justineau abia se aude.

— Şi ai să fii judecată.

— Bine.

— Şi poate ai să-ţi pierzi slujba. Pentru că tocmai ai încălcat toate regulile.

Domnişoara Justineau ridică fruntea. Are lacrimi în ochi.

— Du-te dracului, Eddie! spune ea încet şi calm de parcă i-ar da bună dimineaţa.

Şi dispare foarte repede din câmpul vizual al lui Melanie, care vrea să o cheme înapoi, vrea să-i spună ceva care să o convingă să rămână: *Te iubesc, domnişoară Justineau. Am să mă transform într-un leu sau într-un titan şi am să te salvez.* Dar nu e în stare să scoată niciun cuvânt şi după aceea apar oamenii Sergentului care încep să-i ducă pe copii înapoi în celulele lor, unul câte unul.

# 4

De ce? De ce a făcut asta?

Helen Justineau nu poate găsi un răspuns satisfăcător, aşa că îşi pune întrebarea la nesfârşit. Stă singură în camera ei din luxoasa cazarmă, destinată civililor, cu puţin mai mare decât camera unui soldat şi dotată cu o toaletă chimică. Se sprijină de peretele unde este oglinda, dar îşi evită privirea dezgustată şi acuzatoare.

Şi-a frecat mâinile până a reuşit să-şi ia pielea de pe ele, dar tot mai poate simţi carnea aceea rece. Atât de rece de parcă n-ar fi curs sânge prin ea. De parcă ar fi atins un organism mort, adus de pe fundul mării.

De ce a făcut-o? De ce a pus mâna pe ea?

Chestia cu „poliţistul bun" este doar un rol pe care îl joacă – tocmai pentru a putea să observe şi să evalueze reacţiile emoţionale ale copiilor, ca să îşi poată scrie apoi rapoartele ipocrite şi mieroase pentru Caroline Caldwell despre capacitatea lor de a nutri afecte normale.

*Afecte normale.* Probabil că asta simte acum Justineau.

Are senzaţia că a săpat o groapă adâncă în care să prindă lighioanele mici. Apoi s-a spălat bine pe mâini şi s-a aruncat în ea.

Numai că, de fapt, groapa aia fusese săpată de Subiectul nr. 1 al experimentului, Melanie. Iar Justineau a căzut în capcana dragostei ei disperate, evidente, idolatrizante; sau a dezechilibrat-o destul de tare, astfel încât pasul greşit a devenit inevitabil. Ochii aceia mari şi încrezători pe chipul alb ca oasele. Moartea şi Fecioara în acelaşi ambalaj micuţ.

Nu şi-a înfrânat compasiunea la timp. Nu şi-a mai repetat, aşa cum o face la începutul fiecărei zile, că, la încheierea acestui program, va pleca înapoi la Beacon pe calea aerului, la fel cum venise. Repede şi simplu, cu toate lucrurile ei şi fără să lase nicio urmă. Asta nu e viaţă. Asta e ceva ce se desfăşoară în propria-i subrutină de sine stătătoare. Aşa că ea va putea pleca de aici la fel de imună

cum venise, cu condiţia să nu se lase afectată de nimic.

Deşi s-ar putea să fie prea târziu.

# 5

Din când în când ziua nu începe prea bine în Bloc. O zi în care dispar, unul după altul, toate tiparele repetitive după care îşi măsoară ea viaţa şi atunci se simte de parcă ar pluti neajutorată şi fără direcţie prin aer – ca un balon în formă de Melanie. La o săptămână după ce domnişoara Justineau le-a spus copiilor că mamele lor sunt moarte vine o asemenea zi.

Este vineri dimineaţă, dar oamenii Sergentului nu aduc cu ei un profesor şi nici nu descuie uşile celulelor. Melanie ştie deja ce urmează să se întâmple, dar tot simte un ghimpe de nelinişte atunci când aude zgomotul pantofilor cu toc înalt ai doamnei doctor Caldwell. Şi, o clipă sau două după aceea, aude sunetul pixului doamnei doctor Caldwell, pe care aceasta îl tot păcăne, deschizându-l şi închizându-l, deschizându-l şi închizându-l, chiar dacă nu vrea să scrie nimic.

Melanie nu se dă jos din pat. Rămâne acolo şi aşteaptă. Nu o prea are la suflet pe doamna doctor Caldwell. În parte pentru că ritmurile fireşti ale zilei sunt tulburate ori de câte ori apare doamna doctor Caldwell, dar mai ales pentru că nu ştie de ce a venit acum. Profesorii îi învaţă, iar oamenii Sergentului îi transportă pe copii din celule în sala de clasă şi înapoi şi, în zilele de duminică, le dau de mâncare şi le fac duş. Doamna doctor Caldwell apare în momente imposibil de anticipat (Melanie a încercat odată să îşi dea seama dacă există un tipar, dar nu a fost în stare să descopere vreunul) şi, până la plecarea ei, toţi se opresc din ce fac sau din ce ar trebui să facă.

Pocnetul tocurilor şi păcănitul pixului se aud tot mai tare şi apoi încetează.

— Bună dimineaţa, doamnă doctor! se aude de pe coridor vocea Sergentului. Cărui fapt datorăm această plăcere?

— Bună dimineaţa, domnule Sergent, îi răspunde doamna doctor Caldwell.

Vocea ei este aproape la fel de suavă şi caldă ca a domnişoarei Justineau, iar Melanie se simte puţin vinovată pentru că nu o simpatizează. Probabil că, dacă ajungi să o cunoşti, îţi dai seama că este o persoană foarte drăguţă.

— Voi începe o serie nouă de teste şi am nevoie de câte unul din fiecare.

— Unul din fiecare? repetă Sergentul. Vreţi să spuneţi un băiat şi o fată?

— Un ce şi o ce? râde melodios doamna doctor Caldwell. Nu, nu asta vreau să spun. Genul este total irelevant. Măcar asta am reuşit să demonstrăm. Îmi trebuie câte unul de la extremităţile curbei lui Gauss[3].

— Mai bine spuneţi-mi pe care îi vreţi. Îi fac pachet şi vi-i aduc.

Se aude foşnet de hârtii.

— Şaisprezece este reprezentativ pentru nivelul minim, spune doamna doctor Caldwell.

Se aud iar tocurile pe ciment, dar se pare că stă pe loc şi doar dă din picior, pentru că sunetul nici nu se îndepărtează, nici nu se apropie. Şi păcăne din pix.

— Pe asta o vreţi? întreabă Sergentul şi vocea lui pare foarte aproape.

Melanie ridică privirea. Doamna doctor Caldwell se uită în celula ei prin vizieră. Îşi intersectează privirile şi niciuna nu clipeşte.

— Micuţul nostru geniu? spune doamna doctor Caldwell. Termină cu prostiile, Sergent. N-am de gând să irosesc numărul unu pe un simplu studiu comparativ. Când am să vin după Melanie, o să auzi îngeri cântând din trompete.

Sergentul mormăie ceva ce Melanie nu înţelege şi doamna doctor Caldwell începe să râdă.

— Sunt sigură că măcar de nişte trompete poţi să faci rost.

Se întoarce şi coridorul răsună din nou de *cioc-poc*-ul

[3] Curba lui Gauss – grafic al densităţii de probabilitate, cu aplicabilitate în cercetarea comportamentului normal şi anormal, realizat de matematicianul german Carl Friedrich Gauss (1777-1855) (n.tr.).

tocurilor ei.

— Două raţe mici, strigă ea. Douăzeci şi doi.

Melanie nu cunoaşte toate numerele celulelor în care stau copiii, dar şi le aminteşte pe cele mai multe din perioada când era un profesor care îi striga după numărul celulei, nu după nume. Marcia este numărul şaisprezece şi Liam este douăzeci şi doi. Se întreabă ce vrea să facă doamna doctor Caldwell cu ei şi ce o să le spună.

Se duce la vizieră şi se uită la oamenii Sergentului care intră în celula 16 şi în celula 22. Îi scot pe Liam şi Marcia în scaunele lor cu rotile şi îi duc pe coridor, dar nu în direcţia clasei, ci în direcţie opusă, spre uşa din oţel.

Melanie îi urmăreşte cât poate, dar ei merg mai departe şi ies din raza ei vizuală. Îşi imaginează că au ieşit pe uşa aceea, pentru că nu mai este nimic altceva la capătul coridorului, nu? Asta înseamnă că Liam şi Marcia au ocazia să vadă cu ochii lor ce e dincolo de uşa aia!

Melanie speră că azi va fi o zi cu domnişoara Justineau, pentru că domnişoara Justineau îi lasă să vorbească între ei despre tot felul de lucruri care nu sunt în lecţie şi atunci când Marcia şi Liam se vor întoarce, îi va putea întreba ce le-a spus doamna doctor Caldwell şi ce au făcut sau unde au fost şi ce se află în partea cealaltă a uşii.

Desigur că are multe alte motive pentru care speră să fie o zi cu domnişoara Justineau.

Şi uite că este. Copiii compun cântece pe care domnişoara Justineau le cântă la flaut şi alcătuiesc rime complicate pentru cuvintele lungi care li s-au dat. Se distrează de minune, dar ziua trece, iar Liam şi Marcia nu mai apar. Aşa că Melanie nu are cum să le pună vreo întrebare şi se întoarce seara în celulă mai curioasă ca oricând.

Apoi vine weekendul şi nu se mai fac lecţii şi nu mai poate vorbi cu nimeni. Toată ziua de sâmbătă Melanie stă cu urechile ciulite, dar nu aude uşa urâtă din oţel deschizându-se.

Iar duminică, Liam şi Marcia nu sunt aduşi în sala de duş.

Iar luni este o zi cu domnişoara Mailer şi marţi este o zi cu domnul Whitaker şi după aceea lui Melanie i se cam face teamă să întrebe de cei doi, pentru că în minte i s-a înfiripat ideea, exact aşa cum se formează o crăpătură în perete, că Liam şi Marcia s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată, tot aşa cum nu s-a mai întors nici Ronnie după ziua în care a urlat şi şi-a lovit mâna de uşă. Şi poate întrebarea ei ar schimba cursul lucrurilor. Poate că, dacă se prefac toţi că nu observă nimic, într-o bună zi Liam şi Marcia vor fi aduşi înapoi în scaunele lor cu rotile şi totul va fi ca înainte, ca şi cum nu ar fi fost niciodată luaţi de acolo. Dar dacă cineva întreabă: „Unde s-au dus?”, atunci vor fi duşi de-a binelea şi Melanie nu o să-i mai vadă niciodată.

# 6

— Bine, spune domnişoara Justineau. Ştie cineva ce zi este astăzi?

Este marţi, toţi ştiu asta. Şi este o zi cu domnişoara Justineau, iar asta este mai important. Însă toţi copiii încearcă să ghicească ce altceva ar mai putea fi.

— Ziua ta?

— Ziua *regelui?*

— Ziua în care s-a petrecut un eveniment important, în urmă cu mulţi ani?

— O zi cu o dată palindromică?

— O zi când vine cineva nou?

Sunt cu toţii emoţionaţi, deoarece ştiu că întrebarea are legătură cu sacoşa aia mare din pânză pe care a adus-o domnişoara Justineau şi îşi dau seama că şi ea este la fel de emoţionată şi abia aşteaptă să le arate ce e înăuntru.

În cele din urmă, Siobhan dă răspunsul corect.

— Este prima zi de primăvară! strigă el din spatele lui Melanie.

— Foarte bine, Siobhan, spune domnişoara Justineau. Bravo! Azi este douăzeci şi unu martie şi, pentru partea de lume unde trăim noi, această dată reprezintă… ce? Care-i treaba cu douăzeci şi unu martie?

— E prima zi de primăvară, repetă Tom.

Dar Melanie, care, dacă ar putea, şi-ar da cu pumnii în cap pentru că nu s-a gândit ea prima la răspunsul ăsta, ştie că domnişoara Justineau aşteaptă mai mult de la ei.

— Este echinocţiul de primăvară! spune ea repede, ca să nu i-o ia altcineva înainte.

— Exact, o aprobă domnişoara Justineau. Felicitaţi-o pe colega voastră. Astăzi este echinocţiul de primăvară. Ce înseamnă asta?

În clasă se iscă o mare hărmălaie, pentru că toţi copiii vor să răspundă. În mod obişnuit, nu se deranjează nimeni să le spună data şi evident că nu văd niciodată cerul, dar cunosc teoria aceasta. De la solstiţiul din decembrie,

nopţile au început să se scurteze, iar zilele au devenit tot mai lungi (deşi copiii nu văd când este noapte şi când zi, deoarece nu sunt geamuri la celulele lor). Astăzi este ziua în care cele două sunt egale. Şi ziua, şi noaptea au fiecare câte douăsprezece ore.

— Aşa că putem spune că este o zi magică, zice domnişoara Justineau. În vremurile de demult, se spunea că astăzi se sfârşeşte lungul întuneric al iernii şi că vegetaţia va începe să crească din nou şi că lumea va renaşte. Solstiţiul era considerat o făgăduială că zilele nu se vor scurta până la dispariţia lor completă. Echinocţiul era ziua în care făgăduiala se îndeplinea.

Domnişoara Justineau ia sacoşa şi o pune pe masă.

— Şi m-am gândit la asta, spune ea rar, ştiind că toţi copiii o urmăresc cu atenţie, ştiind că ard de nerăbdare să vadă ce e în sacoşă. Şi mi-am dat seama că nimeni nu v-a arătat vreodată ce înseamnă primăvara. Aşa că m-am urcat pe gardul care înconjoară perimetrul…

Copiilor li s-a tăiat respiraţia. O fi fost Regiunea 6 curăţată în mare parte, dar lumea de dincolo de gardul acela încă mai aparţine flămânzilor. Şi dacă ajungi acolo, te pot vedea sau îţi pot simţi mirosul – şi, odată ce ţi-au luat urma, nu se mai opresc până nu te prind şi te mănâncă.

Domnişoara Justineau le vede chipurile îngrozite şi începe să râdă.

— Am glumit, îi linişteşte ea. Există o zonă din tabără pe care soldaţii nu s-au obosit să o cureţe atunci când au ridicat cazarma asta. Şi acolo sunt o mulţime de flori sălbatice, ba chiar şi câţiva copaci. Aşa că…

Şi deschide larg sacoşa.

— Aşa că m-am dus acolo şi am luat repede ce am găsit. Înainte de Colaps gestul meu ar fi putut fi considerat un act de vandalism, dar florile sălbatice o duc destul de bine în prezent, aşa că mi-am zis că nu contează.

Bagă mâna în sacoşă şi scoate ceva de acolo. Un fel de băţ lung şi răsucit, cu alte beţe mai mici care ies din el în toate direcţiile. Iar din beţele mici ies altele şi mai mici şi

tot aşa. E un obiect cu o formă foarte ciudată şi complicată. Şi pe toate beţele şi beţişoarele alea sunt nişte puncte verzi. Dar, atunci când domnişoara Justineau învârte băţul, Melanie înţelege că nu sunt puncte. Sunt nişte chestii care ies şi ele dinăuntrul băţului. Şi unele sunt stricate; s-au spart în mijloc şi se cojesc şi din ele apar un fel de buze verzi şi foarte subţiri, încadrate de un fel de paranteze.

— Ştie cineva ce este asta? întreabă domnişoara Justineau.

Nu răspunde nimeni. Melanie se gândeşte cât poate ea de bine, încercând să compare obiectul acela cu ceva ce a mai văzut sau despre care a aflat din vreo lecţie. Şi îşi dă seama că băţul acela se ramifică iar şi iar în beţe mai mici, exact la fel cum un număr foarte mare se descompune în factori primi. Şi chiar atunci Joanne răspunde:

— Este o ramură.

*Proasto, proasto, proasto!* se mustră Melanie. Pădurea tropicală de pe peretele celulei ei este plină de ramuri. Dar parcă ramura adevărată arată altfel. Are o formă mai complicată şi mai fragmentată, iar textura ei este mai aspră.

— Bineînţeles că este o ramură, o aprobă domnişoara Justineau. Cred că e o ramură de arin. Cu vreo două mii de ani în urmă, probabil că oamenii care trăiau aici numeau perioada aceasta a anului „luna arinului”. Din scoarţa lui îşi făceau tot felul de leacuri, pentru că este foarte bogată într-o substanţă care se numeşte salicilină. Un fel de medicament natural pentru ameliorarea durerilor.

Merge prin clasă şi dezleagă mâinile drepte ale copiilor pentru ca ei să poată atinge ramura de arin şi să se uite la ea de aproape. Lui Melanie i se pare cam urâtă, dar întru totul fascinantă. I se pare fascinantă mai ales atunci când domnişoara Justineau le spune că punctele verzi se numesc muguri şi că se vor transforma în frunze şi vor îmbrăca întregul copac în rochia lor verde, de vară.

Dar în sacoşă se află multe alte lucruri şi, când domnişoara Justineau începe să le scoată, unul câte unul,

întreaga clasă este copleşită de uimire. Pentru că din sacoşă se revarsă o mulţime de culori – stele, roţi şi serpentine care strălucesc de-ţi iau ochii şi sunt delicate şi complicate la fel cum este ramura, doar că sunt mult mai simetrice. Flori.

— Opaiţă roşie, spune domnişoara Justineau.

Arătându-le o crenguţă cu nişte flori care nu sunt roşii, ci aproape violet, iar fiecare petală este despicată ca urma unei labe de animal, pe care o văzuse Melanie odată într-un desen.

— Rozmarin.

Degeţele albe şi degeţele verzi îmbinate, aşa cum ţi le împleteşti şi tu atunci când eşti nervos şi nu vrei să ţi le agiţi.

— Narcise.

Tuburi galbene ca trompetele în care suflă îngerii din pozele vechi aflate în cărţile domnişoarei Justineau, însă cu marginile franjurate atât de delicate, încât se mişcă atunci când domnişoara Justineau suflă peste ele.

— Moşmon.

Sfere albe, fiecare alcătuită din petale suprapuse, curbate şi cuibărite unele în altele şi deschise la capăt, dezvăluind alte flori miniaturale în centrul lor.

Copiii sunt hipnotizaţi. În clasă a venit primăvara. Este echinocţiul, când lumea se află în echilibru între iarnă şi vară, între viaţă şi moarte, ca un titirez oprit din mişcare în vârful unui deget de ştrengar.

După ce s-au uitat la flori şi le-au ţinut în mână, domnişoara Justineau le pune în sticle şi borcane şi le aşază prin clasă, oriunde se găseşte un raft sau o masă sau un alt fel de suprafaţă plană. Şi întreaga clasă se transformă într-o pajişte.

Apoi le citeşte copiilor poezii despre flori, începând cu una scrisă de Walt Whitman despre liliac şi despre cum revine mereu primăvara, dar Walt Whitman nu ajunge prea departe cu asta, pentru că începe să vorbească despre moarte şi despre cum ar dori el să pună crengile de liliac pe un sicriu pe care tocmai l-a văzut, aşa că domnişoara

Justineau zice că hai să renunţăm la poezia asta cât încă mai suntem veseli şi începe să citească o poezie de Thomas Campion[4]. Are nume de floare, îşi spune Melanie, căreia îi place mult mai mult poezia asta.

Însă cea mai importantă realizare a acestei zile este că Melanie ştie acum data. Şi vrea să o ştie mereu, aşa că se hotărăşte să ţină socoteala.

Îşi face un loc în minte doar pentru dată şi în fiecare zi se duce în locul acela şi mai adaugă una. Are grijă să o întrebe pe domnişoara Justineau dacă acesta este un an bisect şi uite că este. Şi nu mai are nicio problemă din clipa în care a aflat şi asta.

Nu poate să explice de ce se simte mult mai bine de când ştie data. Dar parcă îi conferă un fel de putere secretă – ca şi cum ar controla o părticică de lume.

Şi îşi dă seama că niciodată până atunci nu mai avusese sentimentul acesta.

[4] *Red campion* – „opaiţă-roşie” (n.red.).

# 7

Caroline Caldwell se pricepe foarte bine să separe creierele de cranii. Face operaţia asta atât de repede şi atât de metodic încât reuşeşte să scoată creierul întreg, aproape fără să afecteze deloc ţesutul. A ajuns în punctul în care ar putea face treaba asta şi în somn.

De fapt, nu mai doarme de trei nopţi şi, oricât s-ar freca la ochi, nu-şi poate calma mâncărimea. Dar are mintea limpede, aproape deloc tulburată în ciuda oboselii. Ştie ce face. Se verifică şi este de acord cu tehnica ei perfectă.

Prima tăietură o face în spatele osului occipital – introduce cel mai subţire fierăstrău de oase în deschizătura făcută de doamna doctor Selkirk, printre straturile dermei date la o parte şi printre fibrele muşchiului expus.

Mai întâi lărgeşte tăietura aceea iniţială, având grijă să meargă în linie orizontală, paralelă cu cea mai largă parte a capului. Este important să aibă suficient loc de lucru şi astfel să nu strivească creierul său să îl scoată pe bucăţi. Continuă operaţia, mişcând fierăstrăul înainte şi-napoi cu mişcări graţioase, ca acelea ale unui violonist cu arcuşul lui. Şi taie prin osul parietal şi prin cel temporal, păstrând aceeaşi linie dreaptă, până ajunge în cele din urmă la marginile supraorbitale.

De aici încolo nu mai contează dacă taie drept sau nu. Marchează locul cu un X; apoi doamna doctor Caldwell taie cu fierăstrăul, pornind din stânga sus spre dreapta jos şi apoi din nou, din stânga jos spre dreapta sus, făcând două incizii mai adânci care se intersectează între ochii subiectului.

Care clipesc repede şi sacadat, se focalizează şi se defocalizează, plini de neastâmpăr.

Subiectul este mort, dar agentul patogen care îi controlează sistemul nervos nu este deloc descurajat de pierderea cunoştinţei. El încă mai ştie ce vrea, el încă mai este căpitanul acestei nave care se scufundă.

Doamna doctor Caldwell adânceşte în partea din faţă a craniului cele două tăieturi care se intersectează, deoarece acolo sinusurile subiectului dublează grosimea osului.

Apoi lasă din mână fierăstrăul şi ia o şurubelniţă – piesă dintr-o trusă primită în dar de tatăl ei de la editura *Reader's Digest* în urmă cu mai bine de treizeci de ani, atunci când se abonase la câteva dintre publicaţiile ei.

Următoarea parte este mai delicată şi mai dificilă. Testează inciziile cu vârful şurubelniţei, lărgindu-le şi mai mult acolo unde este posibil, dar având grijă să nu introducă prea adânc capătul de lucru al uneltei ca nu cumva să distrugă creierul de dedesubt.

Subiectul oftează, deşi nu mai are nevoie de oxigen.

— Terminăm curând, îl asigură doamna doctor Caldwell, realizând imediat ridicolul situaţiei.

Aceasta nu este o conversaţie şi nici vreun fel de experienţă comună.

Vede că doamna doctor Selkirk o urmăreşte atentă, de-abia mascându-şi curiozitatea. Iritată, pocneşte din degete şi îi arată fierăstrăul, pe care Selkirk i-l aduce imediat.

Acum începe un balet de paşi minusculi: testează craniul cu vârful şurubelniţei ca să îşi dea seama unde se mişcă, taie iar cu fierăstrăul în locurile unde simte rezistenţă şi reuşeşte să ridice treptat calota craniană într-o singură bucată.

Asta a fost partea cea mai grea şi acum s-a terminat.

Doamna doctor Caldwell ridică uşor calota şi secţionează nervii cranieni şi vasele de sânge cu un bisturiu subţire, numărul zece. Desprinde încet şi creierul. Când ajunge la măduva spinării o taie şi pe aceasta.

Dar deocamdată nu încearcă să scoată creierul de tot. Îi întinde bisturiul lui Selkirk şi ia de la ea un cleşte bont cu care înlătură, foarte atentă, cele câteva bucăţi mici de os care se ridică falnice din marginea găurii făcute în craniu. Este mult prea uşor să deteriorezi creierul atunci când îl scoţi prin trapa aia improvizată şi, într-o astfel de situaţie, nu ţi-ar mai fi de niciun folos şi ai putea foarte bine să îl arunci la gunoi.

De-abia *acum* îl ridică. Face operaţiunea cu ambele mâini, de dedesubt, pipăindu-l uşor cu vârful degetelor şi nelăsându-l să se atingă de marginea osoasă.

Cu grijă infinită îl aşază pe tocător.

Subiectul numărul douăzeci şi doi, al cărui nume fusese Liam (în caz că ţi se pare normal să dai nume unor asemenea creaturi), continuă să se holbeze la ea cu ochi bulbucaţi, ce-i urmăresc fiecare mişcare. Dar asta nu înseamnă că ar mai fi în viaţă. Doamna doctor Caldwell este de părere că momentul morţii este acela în care agentul patogen traversează bariera hematoencefalică. Ce rămâne după aceea nu mai este organismul-gazdă, chiar dacă inima continuă să bată (cu un ritm cardiac de zece, douăsprezece bătăi pe minut) şi chiar dacă mai vorbeşte şi poate chiar să primească nume de băiat sau de fată. Ci este parazitul.

Iar acest parazit, ale cărui nevoi şi tropisme sunt foarte diferite de nevoile şi instinctele omeneşti, este un administrator extrem de sârguincios. El continuă să conducă o gamă largă de sisteme şi reţele fizice, fără legătură cu creierul. Şi tocmai din cauza aceasta creierul Subiectului nr. 22 se este pe punctul de a fi tăiat şi pus pe lamelele de microscop.

— Să scot şi ce a mai rămas din măduva spinării? întreabă Selkirk.

Vorbeşte pe tonul acela nesigur şi rugător pe care Caldwell îl dispreţuieşte. Parcă ar fi o cerşetoare la colţ de stradă, dar care nu cere bani sau mâncare, ci îndurare. *Nu mă pune să fac ceva scârbos sau dificil!*

Doamna doctor Caldwell îşi pregăteşte briciul şi nici nu se uită la ea.

— Sigur că da, îi spune. Scoate-o.

Îi vorbeşte tăios şi este posomorâtă pentru că această etapă a procedurii îi răneşte mândria profesională mai mult decât oricare dintre celelalte. Dacă ar fi vreodată să-şi ridice ameninţătoare pumnul la cerul pustiu, atunci din cauza asta ar face-o. A citit despre cum se porţionau şi se montau creierii în zilele de demult, de dinainte de Colaps.

Pe vremea aceea exista un dispozitiv care se numea UMA – ultramicrotom automat – a cărui lamă cu diamant putea fi astfel calibrată încât să taie creierul în secţiuni transversale perfecte de grosimea unui singur neuron. Adică în jur de treizeci de mii de felii per milimetru.

Cel mai bun rezultat al ghilotinei doamnei doctor Caldwell este tăierea în zece felii pe milimetru, fără a zdrobi structurile fragile pe care vrea să le studieze.

Pomeneşte-i doamnei doctor Caldwell de Robert Edwards. Pomeneşte-i de Elizabeth Blackburn, Günter Blobel sau Carol Greider sau de oricare expert în biologia celulară care a primit vreodată Premiul Nobel şi vezi ce o să-ţi răspundă.

Cel mai adesea îţi va spune: „Pun pariu că el (sau ea) a avut la dispoziţie un ultramicrotom automat. Şi un ultramicroscop 0.5 cu dispozitiv pentru corectarea abaterilor şi un sistem de înregistrare secvenţială a celulelor vii şi o armată de foşti studenţi şi stagiari şi laboranţi care să se ocupe de treburile anoste ale experimentului, pentru ca laureatul Premiului Nobel să fie liber să valseze la lumina lunii cu muza lui blestemată.”

Doamna doctor Caldwell încearcă să salveze lumea şi are senzaţia că poartă mănuşi de bucătărie în loc de mănuşi chirurgicale. Odată a avut ocazia să se acopere de glorie. Dar s-a ales praful de şansa aia şi uite-o acum aici. Singură şi la cheremul nimănui. Încă se mai luptă.

Selkirk scoate un behăit de panică, trezind-o pe Caldwell din reveria ei neproductivă.

— Măduva spinării este secţionată, doamnă doctor. La nivelul vertebrei doisprezece.

— Arunc-o, mormăie doamna doctor Caldwell.

Nici măcar nu mai face vreun efort să-şi ascundă dispreţul.

# 8

Au trecut o sută şi şaptezeci de zile de când Liam şi Marcia au fost luaţi de acolo şi nu s-au mai întors.

Melanie se tot gândeşte la asta şi îşi face griji, dar încă nu a întrebat-o pe domnişoara Justineau – şi nici pe altcineva – ce s-a întâmplat cu ei. A reuşit doar să-l întrebe pe domnul Whitaker ce înseamnă două raţe mici. Îşi aduce aminte că doamna doctor Caldwell a rostit cuvintele astea în ziua cu pricina.

Domnul Whitaker este într-una din zilele alea ale lui când e ba vesel, ba întors pe dos şi vine cu sticla în clasă, iar sticla e plină ochi cu doctoria aia care întâi îl face să se simtă mai bine şi apoi îl face să se simtă mai rău. Melanie a observat de destule ori procesul acesta straniu şi cam îngrijorător ca să-i poată anticipa cursul. Domnul Whitaker intră în clasă nervos şi pus pe ceartă, hotărât să critice orice fac sau spun copiii.

După aceea îşi bea doctoria, iar aceasta se răspândeşte prin el aşa cum se răspândeşte cerneala prin apă (domnişoara Justineau le-a arătat experimentul ăsta). Şi atunci i se relaxează tot corpul şi îi dispar toate ticurile şi spasmele. I se relaxează şi mintea, pentru că o vreme e blând şi răbdător cu toată lumea. Ar fi extraordinar dacă s-ar putea opri în momentul acela, dar continuă să bea şi miracolul o ia în sens invers. Problema nu ar fi că domnul Whitaker redevine irascibil. Ci că se face mai rău, se face într-un fel îngrozitor, pe care Melanie nu ştie cum să-l numească. Pare că îl cuprinde o stare de nefericire totală şi se închide în sine, dar, în acelaşi timp, şi încearcă să fugă de sine, ca şi cum în sufletul lui ar exista ceva mult prea urât, de care îi este scârbă. Câteodată îl apucă plânsul şi spune că îi pare rău, dar nu copiilor le spune asta, ci unei persoane care nu se află în clasă şi al cărei nume se schimbă în permanenţă.

Cunoscând foarte bine ciclul acesta, Melanie face în aşa fel încât să-i pună întrebarea atunci când se află în faza

expansivă. Adică ce ar putea însemna cele două raţe, îl întreabă ea pe domnul Whitaker, despre care a vorbit doamna doctor Caldwell? Şi de ce a vorbit despre ele chiar atunci, în ziua când a venit şi i-a luat pe Liam şi pe Marcia?

— E o expresie dintr-un joc care se cheamă bingo, îi spune domnul Whitaker, cu vocea uşor înfundată. În jocul ăsta, fiecare participant primeşte un carton cu numere de la unu la o sută. Conducătorul jocului anunţă câte un număr la întâmplare şi primul jucător care şi-a bifat toate numerele câştigă un premiu.

— Atunci înseamnă că cele două raţe mici sunt unul dintre premii? îl întreabă Melanie.

— Nu, Melanie, sunt unul dintre numere. Ca un fel de cod. Fiecărui număr i se ataşează câte o anume expresie sau grup de cuvinte. Două raţe mici înseamnă douăzeci şi doi din cauza formei cifrelor. Uite.

Şi desenează doi de „2” pe tabla albă.

— Nu ţi se pare că seamănă cu două răţuşte care înoată împreună?

Lui Melanie i se pare că seamănă mai degrabă cu două lebede, dar jocul de bingo nu o interesează prea mult. Deci doamna doctor Caldwell nu a făcut nimic altceva decât să spună de două ori „douăzeci şi doi”. O dată aşa cum se spune în mod normal şi încă o dată folosind codul ăsta. A spus de două ori că pe Liam l-a ales, nu pe altcineva.

L-a ales pentru ce anume?

Melanie se gândeşte la numere. Limbajul ei secret foloseşte numerele – numere diferite de degete ridicate la mâna dreaptă şi la mâna stângă sau de două ori la mâna dreaptă, dacă stânga este legată de scaun. Asta înseamnă de şase ori şase diferite combinaţii (pentru că şi neridicarea niciunui deget reprezintă un semnal) – suficiente pentru toate literele alfabetului, plus semne speciale pentru toţi profesorii şi pentru doamna doctor Caldwell şi pentru Sergent, plus un semn de întrebare şi un alt semn care înseamnă „Glumesc”.

O sută şi şaptezeci de zile înseamnă că a acum este vară. Poate că domnişoara Justineau va aduce din nou lumea de

afară în clasă şi le va arăta cum este vara, aşa cum a făcut şi cu primăvara. Dar domnişoara Justineau se poartă ciudat în ultima vreme. Câteodată uită ce vrea să spună, se întrerupe în mijlocul propoziţiei şi tace multă vreme, iar când începe din nou să vorbească, subiectul este cu totul altul.

Le citeşte mult mai mult din cărţi, dar mult mai rar le cântă cântece şi îi pune să joace jocuri.

Poate că domnişoara Justineau are un motiv să fie tristă. Iar gândul acesta o umple pe Melanie de disperare şi de furie. Vrea să o protejeze pe domnişoara Justineau şi vrea să ştie care-i omul acela îngrozitor care a întristat-o. Nu ştie cum ar putea să-l pedepsească dacă ar afla cine este, dar cu siguranţă că l-ar face să se căiască.

Şi un singur nume îi vine în minte atunci când se gândeşte la asta.

Şi uite-l cum intră acum în clasă, cu şase dintre oamenii lui, cu cicatricea aia urâtă traversându-i într-o diagonală neregulată jumătate din chipul încruntat. Înşfacă mânerele scaunului cu rotile al lui Melanie, îl întoarce şi îl împinge afară din clasă. Repede şi cu mişcări bruşte, aşa cum face el mai toate lucrurile. Trece de uşa de la celula lui Melanie, apoi dă înapoi, o ţine deschisă cu fundul şi răsuceşte scaunul atât de brusc şi cu atâta putere, încât pe fată o ia cu ameţeală.

Doi dintre oamenii Sergentului vin în spatele lui, însă nu se apropie deloc de scaun. Aşteaptă în poziţie de drepţi ca Sergentul să le facă un semn din cap. Atunci unul dintre ei îndreaptă pistolul spre Melanie, în vreme ce celălalt începe să dezlege curelele, începând cu cea de la gât, pe care o desface de la spate.

Melanie vede că Sergentul se uită lung la ea şi simte pe dinăuntru ceva ca un pumn încleştat de furie. Sergentul e de vină pentru că domnişoara Justineau este tristă. Nu are cum să fie altfel, pentru că a început să fie tristă din ziua aia când Sergentul s-a supărat pe ea şi i-a spus că a încălcat toate regulile.

— Ia uită-te la tine, îi spune el acum lui Melanie. Eşti

schimonosită la faţă de zici că eşti o mască a tragediei. De parcă ai fi în stare să ai sentimente. Iisuse Hristoase!

Melanie se uită la el cât de fioros poate.

— Dacă aş avea o cutie în care să fie toate nenorocirile din lume, îi spune ea, aş deschide-o foarte puţin, doar cât să te împing înăuntru. Şi după aia aş închide-o pe vecie.

Sergentul începe să râdă, surprins, de parcă nu-i vine să creadă ce a auzit.

— La naiba, spune el. Atunci mai bine mă asigur că n-o să pui niciodată mâna pe vreo cutie.

Melanie e scandalizată când îl aude că îşi bate joc de cea mai grozavă insultă care i-a trecut ei prin minte. Caută disperată ceva cu care să crească miza.

— Mă iubeşte! exclamă ea mânată de impuls. De asta m-a mângâiat pe păr! Pentru că mă iubeşte şi vrea să fie cu mine! Şi tu ai reuşit s-o întristezi şi de aia te urăşte! Te urăşte la fel de mult cum îi urăşte pe flămânzi!

Sergentul se holbează la ea, apoi se schimbă la faţă, ca şi cum mai întâi ar fi surprins şi apoi speriat şi după aia mânios. Îşi încleştează încet pumnii mari.

Pune mâinile pe braţele scaunului lui Melanie şi îl izbeşte de perete. Se apropie de copilă şi chipul lui e acum roşu şi schimonosit.

— Am să te strivesc ca pe un gândac, pocitanie ce eşti! o ameninţă el aproape sufocându-se de furie.

Oamenii Sergentului urmăresc scena cu priviri neliniştite. Parcă şi-ar spune că ar trebui să intervină, să facă ceva, dar nu ştiu ce anume. Unul dintre ei îngaimă:

— Domnule Sergent Parks…

Şi-atâta tot.

Sergentul se îndreaptă şi se dă un pas înapoi, ridicând din umeri.

— Am terminat aici, spune el.

— Dar nu am dezlegat-o, intervine celălalt subordonat al Sergentului.

— Păcat, spune Sergentul.

Dă uşa de perete şi-i aşteaptă să iasă înaintea lui, privindu-i fix pe fiecare, până când cei doi bărbaţi renunţă

şi o lasă pe Melanie acolo unde este.

— Vise plăcute, puştoaico! zice Sergentul.

Trânteşte uşa în urma lui şi ea îl aude apoi cum trage zăvoarele.

Unu.

Două.

Trei.

# 9

— Îmi fac griji în privinţa obiectivităţii tale, îi spune doamna doctor Caldwell lui Helen Justineau.

Justineau nu răspunde, dar chipul ei probabil că spune *iar-tă-mă.*

— Există un motiv pentru care studiem aceşti subiecţi, continuă Caldwell. Nu ai cum să-ţi dai seama din asistenţa pe care o primim, dar programul nostru de cercetare este colosal de important.

Justineau tot nu spune nimic, iar Caldwell pare că simte nevoia să umple golul. În exces.

— Nu exagerez când spun că supravieţuirea noastră ca rasă ar putea depinde de rezultatele studiului nostru, de felul în care vom reuşi să înţelegem de ce infecţia s-a manifestat altfel în cazul acestor copii – şi a luat alt curs, diferit de evoluţia ei normală la nouăzeci şi nouă virgulă nouăzeci şi nouă la sută dintre subiecţi. Este vorba despre supravieţuirea noastră, Helen. Asta este miza. Speranţa unui viitor. Speranţa descoperirii unei ieşiri din nenorocirea asta.

Se află în laborator, atelierul în care Caldwell îşi realizează opera murdară. Justineau nu intră prea des aici. A venit acum pentru că a chemat-o Caldwell. Poate că baza aceasta şi misiunea lor se află sub jurisdicţia armatei, dar Caldwell a rămas şefa ei şi atunci când o cheamă, ea trebuie să i se supună. Trebuie să plece din clasă şi să facă o vizită în camera asta de tortură.

Creiere în borcane. Culturi de ţesuturi în care pot fi recunoscute membre şi organe omeneşti care produc nori compacţi şi cenuşii de materie fungică. O mână şi un antebraţ – de copil, fireşte – jupuite de piele şi deschise. Carnea este desfăcută şi muşchiul este prins cu benzi din plastic galben, pentru ca să poată fi examinată compoziţia interioară. Încăperea este ticsită cu asemenea grozăvenii şi îţi provoacă o stare de claustrofobie pentru că jaluzelele sunt în permanenţă coborâte pentru a ţine lumea de afară

la distanţă optimă din punct de vedere clinic de periculoasele experimente ce au loc înăuntru. Lumina – albă şi neiertător de puternică – vine din tuburile fluorescente de la nivelul tavanului.

Caldwell pregăteşte lamelele de microscop, folosind o lamă de ras cu care ia fâşii de ţesut de pe ceva ce seamănă cu o limbă.

Justineau nici nu tresare. Are grijă să privească bine la tot ce se întâmplă acolo, pentru că şi ea este parte a acestui proces. Îşi închipuie că, dacă s-ar preface că nu vede, atunci ar ajunge undeva de unde nu mai este cale de întoarcere, dincolo de orizontul ipocriziei, şi s-ar prăbuşi în gaura neagră a solipsismului[5].

Hristoase, e pe cale să se transforme în Caroline Caldwell.

Care aproape a făcut parte din marele think-tank pentru salvarea rasei omeneşti în zilele de început a ceea ce a ajuns să fie cunoscut sub numele de Colaps. Vreo douăzeci şi ceva de oameni de ştiinţă într-o misiune secretă, într-un program secret al guvernului – cea mai mare afacere a unei lumi deja pe ducă. Mulţi chemaţi, puţini aleşi. Caldwell se afla în primul rând atunci când uşile li s-au trântit în nas. Oare încă o mai ustură, după toţi aceşti ani? Oare din cauza asta a înnebunit?

Toate s-au întâmplat cu atât de mult timp în urmă încât Justineau a uitat mare parte din amănunte. La trei ani după primul val de infecţii, societăţile dezvoltate, aflate în cădere liberă, s-au înşelat atunci când şi-au imaginat că se terminase. În Marea Britanie, numărul celor infectaţi părea a se fi stabilizat şi se luau în discuţie sute de iniţiative legislative. Beacon va descoperi antidotul, va vindeca oraşele şi va restabili mult-doritul statu-quo.

În zorii aceia stranii şi falşi, au mai fost acreditate încă două laboratoare. Dar acestea nu au fost construite de la zero – nu era timp suficient pentru aşa ceva, ci au fost improvizate la repezeală, dar cu eleganţa caracteristică

[5] Solipsism – concepţie filosofică idealist-subiectivă, potrivit căreia singura realitate este eul, conştiinţa individuală (n.tr.).

naţiei, prin reechiparea a două vehicule aflate în posesia Muzeului de Istorie Naturală din Londra.

Destinate expoziţiilor itinerante, cele două maşini, botezate Charles Darwin şi Rosalind Franklin (Charlie şi Rose), au devenit două uriaşe baze mobile de cercetare. Fiecare dintre ele avea lungimea unui autocamion şi era cam de două ori mai lată. Fiecare era dotată cu laboratoare moderne de biologie şi de chimie organică şi avea cuşete pentru cei şase cercetători, patru agenţi de pază şi doi şoferi care alcătuiau echipa. Au mai beneficiat şi de o gamă largă de modificări, aprobate de Ministerul Apărării, printre care montarea de şenile, acoperirea cu o carcasă blindată groasă de câţiva centimetri şi instalarea de tunuri şi aruncătoare de flăcări atât în partea din faţă, cât şi în cea din spate.

„Marile speranţe verzi”, cum li se spunea, au fost inaugurate cu tot fastul posibil în situaţia respectivă. Oameni politici, nădăjduind să devină eroi ai apropiatei renaşteri a omenirii, au ţinut discursuri şi au spart de blindajul lor sticle mari de şampanie. Au fost lansate cu lacrimi şi rugăciuni, cu poezii şi exordii.

În uitare.

După ziua aceea lumea s-a destrămat foarte repede – momentul acela de răgaz în toiul haosului fusese creat de echilibrarea forţelor. Însă infecţia a continuat să se extindă, iar capitalismul global a continuat să se destrame – aidoma celor doi giganţi care se mănâncă unul pe celălalt în pictura lui Dali, *Canibalism autumnal.* În final, nici cel mai performant PR nu a putut avea succes de cauză în faţa acestui nou Armageddon. A trecut peste baricade şi şi-a făcut cheful.

Nimeni nu i-a mai văzut vreodată pe acei cercetători de geniu aleşi pe sprânceană. Au rămas în divizia secundă, au rămas pe banca de rezerve, au rămas în grupul acelora care aleargă singuri şi ies pe locul al doilea. *Numai Caroline Caldwell ne mai poate salva acum!* Dumnezeu să ne aibă în paza lui.

— Nu m-ai chemat aici ca să fiu obiectivă, îi aminteşte

Justineau şefei sale şi se miră şi ea cât de firesc îi sună vocea. M-ai adus aici pentru că ai avut nevoie de evaluări psihologice care să completeze datele fizice brute ale cercetărilor tale. Aşa că obiectivitatea mea nu ţi-ar fi de niciun folos. Mi-am închipuit că ideea era să mă implic în procesul de gândire al copiilor.

Caldwell face un gest de indiferenţă, încreţindu-şi buzele. Chiar dacă produsele cosmetice sunt aproape imposibil de procurat, ea se dă zilnic cu ruj; acesta este gestul ei de frondă în faţa lumii în care trăieşte. Într-o eră a ruginii, ea este ca oţelul inoxidabil.

— Să te implici? spune ea. Implicarea este foarte bună, Helen. Dar eu mă refer la ceva mai mult.

Face un semn din cap spre un teanc de hârtii de pe un banc de lucru, înghesuit între nişte vase pentru cultura microorganismelor şi mai multe cutii cu lamele.

— Hârtia de deasupra este copia unei cereri pe care ai trimis-o la Beacon. Le-ai solicitat să impună un moratoriu asupra testării fizice a subiecţilor.

Justineau nu se justifică.

— Te-am rugat să mă trimiţi înapoi acasă, spune ea. De şapte ori. Ai refuzat.

— Ai fost adusă aici cu o misiune. Misiunea nu a fost încă îndeplinită. Aşa că am decis să te oblig să-ţi respecţi contractul.

— În cazul acesta, nu am ce-ţi face, spune Justineau. Dacă aş fi fost în Beacon, poate că m-aş fi făcut că nu văd. Dar dacă mă ţii aici, atunci trebuie să te acomodezi cu nişte inconveniente minore, cum ar fi faptul că eu am conştiinţă.

Buzele lui Caldwell se strâng într-o linie dreaptă. Întinde mâna şi mişcă mânerul briciului până îl aduce paralel cu marginea mesei.

— Ba nu, zice ea. Chiar nu trebuie să fac aşa ceva. Eu sunt cea care stabileşte programul, iar tu faci parte din el. Rolul tău este unul important şi ăsta e motivul pentru care îmi pierd acum vremea discutând cu tine. Sunt îngrijorată, Helen. Se pare că ai făcut o gravă eroare de judecată şi,

dacă nu vei putea să te îndepărtezi de ea, îţi va altera toate observaţiile asupra subiecţilor. Şi atunci vei fi mai mult decât inutilă.

*O eroare de judecată.* Justineau se gândeşte să pomenească despre consistenţa judecăţii lui Caldwell, dar schimbul de insulte nu-i va aduce câştig de cauză. Aşa că preferă să spună:

— Nu-ţi este deja clar că toate reacţiile copiilor se situează în limitele normale ale comportamentului uman? Şi că majoritatea se află mai aproape de limita superioară?

— Din punct de vedere cognitiv?

— Nu, Caroline. Din toate punctele de vedere. Cognitiv. Emoţional. Asociativ. Toate.

Caldwell ridică din umeri.

— Ei bine, „toate” ar trebui să includă şi reflexele lor înnăscute. Nu putem spune că se încadrează în parametri normali cel care este cuprins de o foame turbată doar atunci când simte mirosul de carne de om. De acord?

— Ştii bine la ce m-am referit.

— Ştiu. Aşa cum şi tu ştii că nu ai dreptate.

Caldwell nu a ridicat tonul, nu dă semne că ar fi supărată sau nervoasă sau frustrată. Se poartă ca o profesoară care dă în vileag greşeala de logică a elevului ei, pentru ca acesta să se poată corecta şi să poată progresa.

— Subiecţii noştri nu sunt oameni; sunt flămânzi. Sunt nişte flămânzi foarte inteligenţi. Pentru că pot vorbi, ne este mai uşor să empatizăm cu ei, dar calitatea asta îi face considerabil mai periculoşi decât soiul animalic pe care îl întâlnim în mod curent. Este un mare risc să îi ţinem aici, în cazarmă – şi tocmai din motivul acesta ni s-a recomandat să ne stabilim cât mai departe de Beacon. Dar informaţiile pe care sperăm să le obţinem justifică riscul acesta. Justifică orice.

Justineau râde – hohotele ei de râs seamănă cu o criză de tuse convulsivă, urâtă şi stridentă, ce pare a-i răni gâtul. Dar trebuie să vorbească. Nu mai are cum să ocolească subiectul.

— Ai ciopârţit doi copii, Caroline. Fără anestezie.

— Nu răspund la anestezic. Celulele lor cerebrale au o fracţie lipidică atât de mică încât concentraţia alveolară a gazului anestezic nu poate trece pragul potenţialului de acţiune. Doar atâta lucru şi ar trebui să înţelegi că starea ontologică a subiecţilor noştri este cam incertă.

— *Diseci* copii! repetă Justineau. Dumnezeule, nu vezi că ai ajuns ca vrăjitoarea cea rea din poveşti? Înainte să vin eu aici ai ciopârţit şapte, nu-i aşa? Înainte să mă recrutezi. Şi te-ai oprit pentru că nu mai era nimic nou. Pentru că nu aflai nimic din ce nu ştiai deja. Dar acum, nu ştiu din ce motiv, te-ai hotărât să nu mai ţii cont de asta şi ai început din nou experimentele. Aşa că da, am trecut peste tine pentru că speram să fie cineva sănătos la cap printre cei care ne conduc.

Justineau îşi aude vocea, îşi dă seama că vorbeşte prea tare şi prea strident. Aşa că se opreşte şi aşteaptă să i se spună că este concediată. Va fi o uşurare. Se va termina totul. A făcut cât de mult a putut, dar a pierdut şi va fi trimisă acasă. Iar asta va deveni problema altcuiva. Bineînţeles că i-ar salva pe copii dacă ar putea, dacă ar exista vreo posibilitate, dar nu-i poţi salva pe oameni de lume. Nu ai unde să-i duci.

— Aş vrea să-ţi arăt ceva, spune Caldwell.

Justineau nu ştie ce să spună. Cuprinsă de straniul sentiment că sufletul i s-ar fi separat de trup, se uită cum Caldwell traversează laboratorul şi se întoarce cu o cutie din sticlă în care se află una dintre culturile ei de ţesuturi. Cutia e lungă de vreo patruzeci şi cinci de centimetri, lată de treizeci şi înaltă de douăzeci şi cinci şi este plină cu filamente subţiri, gri-închis, care formează o masă densă. Ca o vată pe băţ cu aromă de ciumă, îşi spune Justineau. Imposibil să-ţi dai seama care a fost substratul iniţial, pentru că acum s-a pierdut în spuma toxică încolţită din el.

— Tot ce vezi aici este un singur organism, o anunţă Caldwell, cu mândrie şi un gen pervers de afecţiune în voce. Şi ştim despre ce fel de organism este vorba. În sfârşit ne-am dat seama.

— Mie mi se părea destul de evident, spune Justineau.

Caldwell nu pare deranjată de sarcasmul ei.

— O, sigur că da, ştiam că este o ciupercă, spune ea. La început am presupus că patogenul care declanşează foamea asta cumplită ar fi trebuit să fie un virus sau o bacterie. Atacul rapid şi multiplii vectori de infecţie păreau a indica acest lucru. Dar erau şi multe alte dovezi în sprijinul ipotezei fungice. Dacă nu s-ar fi petrecut atât de repede Colapsul, izolarea organismului ar fi fost o chestiune de câteva zile.

Dar aşa… am fost nevoiţi să mai aşteptăm puţin. S-au pierdut multe în haosul primelor săptămâni. S-au întrerupt toate testele făcute pe primele victime atunci când acestea i-au atacat pe oamenii de ştiinţă şi doctorii care le examinau, i-au învins şi i-au mâncat. Din cauza propagării exponenţiale a bolii, acest scenariu s-a repetat iar şi iar. Şi desigur că bărbaţii şi femeile care ne-ar fi putut oferi cele mai multe informaţii au fost mereu, prin natura muncii lor, şi cei mai expuşi la infecţie.

Caldwell vorbeşte pe un ton sec, fără inflexiuni, de conferenţiar; însă expresia ei se înăspreşte atunci când priveşte la lucrul acela care îi este şi nemesis, şi scop în slujba căruia şi-a pus întreaga viaţă.

— Dacă dezvolţi agentul patogen într-un mediu uscat şi steril, spune ea, până la urmă îşi va dezvălui adevărata natură. Însă ciclul lui de creştere este lent. Surprinzător de lent. Durează câţiva ani până când apar miceliile pe pielea flămânzilor – ca nişte vene întunecate sau ca un fel de model marmorat. În geloză[6] procesul este şi mai lent. Specimenul acesta are doisprezece ani şi este imatur. Structurile lui sexuale sau de germinare – sporangele[7] sau himeniul[8] – nu s-au format încă. Din cauza asta singura modalitate de a contracta infecţia este prin muşcătura

[6] Geloză – mediu solid pentru cultura bacteriilor (n.tr.).

[7] Sporange – organ în formă de săculeţ în care se dezvoltă sporii la unele plante inferioare (n.tr.).

[8] Himeniu – partea centrală a ciupercilor, formată din elemente producătoare de spori (n.tr.).

unui flămând sau prin expunere directă la secreţiile organismului lui. Au trecut două decenii şi agentul patogen încă nu şi-a format spori. Nu se poate înmulţi decât în manieră asexuată, dacă ajunge într-o soluţie nutritivă. În mod ideal, sângele omenesc.

— De ce îmi arăţi chestia asta? vrea să ştie Justineau. Am citit documentaţia.

— Da, Helen, ai citit-o, spune Caldwell. Dar eu am scris-o. Şi nu am terminat-o. Cu ajutorul culturilor prelevate de la flămânzii în stare de descompunere avansată – culturi ca aceasta – am reuşit să identific agentul patogen al foamei. Este o mai veche cunoştinţă, cu altă pălărie. *Ophiocordyceps unilateralis.* Prima dată l-am întâlnit ca parazit al furnicilor. Şi comportamentul lui în acest context l-a făcut notoriu. Multe au fost filmele documentare care au stăruit asupra tuturor aspectelor sinistre.

Aşa face în continuare şi Caldwell: stăruie asupra detaliilor, deşi nu este nevoie. În trecut, când a identificat agentul patogen ca fiind un *Cordyceps* mutant, a fost atât de fericită încât a simţit nevoia să împărtăşească descoperirile ei cuiva. Aşa că i-a convins pe cei din Beacon să aprobe un program educaţional pentru tot personalul bazei. Angajaţii se strângeau în cantină în grupuri de câte douăzeci de persoane şi acolo Caldwell începea prezentarea cu proiecţia unui fragment dintr-un documentar al lui David Attenborough, realizat cu vreo douăzeci de ani înainte de Colaps.

Cu o blândeţe total neadecvată subiectului, vocea perfect echilibrată a lui Attenborough, miere dintr-o grădină englezească, descria cum sporii de *Ophiocordyceps* se află în stare latentă în grohotişul pădurilor din zonele umede, ca, de exemplu, pădurile tropicale din America de Sud. Sporii aceştia sunt aderenţi şi se agaţă de furnici fără ca acestea să-şi dea seama. Se lipesc de partea inferioară a abdomenului sau pieptului furnicii. Odată ajunşi acolo, ei germinează, formând filamente miceliene care penetrează corpul furnicii şi îi atacă sistemul nervos.

Ciuperca scurtcircuitează furnica.

În imaginile de pe ecran se văd furnicile cuprinse de convulsii, încercând în van să-şi cureţe sporii lipicioşi de pe corp cu mişcări spasmodice ale picioarelor. Degeaba. Sporii au început deja să sape în ele, iar sistemul nervos al furnicilor se umple cu chimicale străine – imitaţii reuşite ale propriilor neurotransmiţători.

Ciuperca se urcă la volan, apasă pedala de acceleraţie şi porneşte furnica. O face să urce în cele mai înalte locuri – pe o frunză, aflată la cincisprezece metri deasupra solului pădurii, în care furnica îşi înfige mandibulele, ancorându-se de nervura ei mediană.

Ciuperca se răspândeşte prin corpul furnicii şi explodează ieşindu-i prin cap – un sporange în formă de falus, care îşi face mendrele cu furnica muribundă. De la înălţimea aceea sporangele împrăştie mii de spori care se răspândesc pe kilometri întregi. Evident că acesta a fost scopul întregii acţiuni.

Fiecare dintre miile de specii de *Cordyceps* se lipeşte numai de o anumită specie de furnici.

Însă la un moment dat a apărut un *Cordyceps* mult mai puţin mofturos. A trecut peste bariera speciei, apoi şi peste cele ale familiei, ordinului şi clasei. S-a căţărat în vârful arborelui filogenetic, presupunând că arborele acesta ar avea un vârf. Fireşte că este probabil ca această ciupercă să fi avut parte de ajutor. Se poate ca, din anumite motive, să fi fost crescută într-un laborator, structura să-i fi fost influenţată de îmbinarea unor gene şi să fi fost injectată cu acid ribonucleic. Pentru că dezvoltarea ei a fost surprinzătoare.

— Asta, spune Caldwell, lovind uşor capacul etanş al acvariului, se află în capul subiecţilor. În creierul lor. Când te duci la clasă, îţi închipui că stai de vorbă cu nişte copii. Dar te înşeli, Helen. Stai de vorbă cu creatura care a ucis copiii.

Justineau scutură din cap.

— Nu cred, spune ea.

— Mă tem că nu contează ce crezi tu.

— Au reacţii comportamentale fără legătură cu supravieţuirea ciupercii.

Caldwell ridică indiferentă din umeri.

— Da, desigur că au. Deocamdată. Ştii cum se zice: nu cheltui tot ce ai, mâine nu ştii de ce dai. *Ophiocordyceps* nu înghite pe nerăsuflate întregul sistem nervos al victimei. Dar dacă vreuna dintre creaturile astea, pe care tu le consideri elevii tăi, simte miros de carne de om, de feromoni umani, atunci vei avea de-a face cu ciuperca. Primul lucru pe care îl va face va fi să-şi consolideze controlul asupra cortexului şi a reflexului primitiv de hrănire. Se răspândeşte mai cu seamă prin salivă. Muşcătura hrăneşte organismul-gazdă şi, în acelaşi timp, împrăştie infecţia. De aici maxima precauţie cu care tratăm subiecţii. Şi tot de aici – oftează ea – necesitatea acestei prelegeri.

Justineau simte o dorinţă arzătoare să se opună unei hotărâri deja luate. Pune mâna pe capacul acvariului, trage tare de el şi îl deschide.

Caldwell scoate un ţipăt nearticulat şi se trage înapoi, acoperindu-şi gura cu mâna.

Apoi realizează ce face şi îşi dă jos mâna de la gură. Se uită urât la Justineau, păstrându-şi cu greu atitudinea de detaşare rece.

— Ăsta a fost un gest prostesc, spune ea.

— Dar nu periculos, subliniază Justineau. Tu însăţi ai spus-o, Caroline. Încă nu au apărut organele sexuale. Nu au apărut sporii. Ciuperca nu se poate răspândi prin aer. Pentru aşa ceva are nevoie de sânge şi transpiraţie şi salivă şi lacrimi. Înţelegi? Şi tu poţi să dai un verdict fals, văzând pericole acolo unde ele nu există.

— E o analogie proastă, spune Caldwell, pe un ton atât de tăios că ar putea despica un fir de păr. Nu discutăm aici despre supraestimarea riscurilor. Pericolul constă în ignorarea lor.

— Caroline, eu nu spun că ar trebui să punem capăt programului, ci doar că ar fi mai bine să folosim alte

metode.

Caldwell îi oferă un zâmbet crispat, dar superior.

— Sunt deschisă la propuneri, îi spune ea lui Justineau. Ăsta-i motivul pentru care am cerut ca din echipă să facă parte şi un specialist în psihologia dezvoltării.

Zâmbetul i se stinge, inevitabilă retragere a apelor în timpul refluxului.

— Să facă parte din echipa *mea.* Metodele tale sunt subordonate metodelor mele şi ţi le solicit doar atunci când am nevoie de ele. Nu tu dictezi felul în care abordăm noi problema şi nu vorbeşti cu conducerea din Beacon peste capul meu. Nu ţi-a trecut prin minte că aici ne aflăm sub jurisdicţie militară şi nu sub una civilă? Te-ai gândit vreodată la aspectul acesta?

— Nu prea mult, recunoaşte Justineau.

— Ei bine, ar trebui să te gândeşti. Schimbă întreaga situaţie. Dacă eu cred că tu îmi compromiţi programul şi dacă îl informez în sensul ăsta pe Sergentul Parks, nu acasă ai să fii tu trimisă.

O fixează pe Justineau cu o privire blândă şi îngrijorată, în total dezacord cu vorbele ei.

— Ai să fii împuşcată.

Se lasă tăcerea.

— Mă interesează ce se petrece în capetele lor, spune Caldwell în cele din urmă. Am descoperit că pot afla asta prin examinarea la microscop a structurilor fizice. Iar atunci când nu pot, mă uit pe rapoartele tale. Iar în ele mă aştept să găsesc evaluări clare, raţionale, care, ocazional, să ducă la câte o ipoteză bine fundamentată. Înţelegi ce-ţi spun?

O pauză lungă. Apoi Justineau spune:

— Da.

— Bine. În cazul acesta, şi ca punct de plecare, vreau să-mi faci o listă cu subiecţii în ordinea importanţei pe care le-o atribui tu – începând de acum. Să-mi arăţi pe care mai trebuie să-i observi şi cât de mult ai nevoie de aceştia. Voi încerca să ţin seama de priorităţile tale atunci când voi alege subiecţii pentru disecţie. Avem nevoie de foarte

multe măsurători comparative. Am ajuns într-un punct mort şi singura cale prin care eu cred că am putea obţine informaţii noi este procesarea unei cantităţi foarte mari de date. Vreau să examinez jumătate din hoardă în următoarele trei săptămâni.

Justineau nu poate primi această lovitură fără să tresară.

— Jumătate din clasă? repetă ea abia auzit. Dar asta-i… Caroline! Iisuse…!

— Jumătate din hoardă, insistă Caldwell. Jumătate din subiecţii rămaşi. *Clasa* este un labirint creat de tine prin care să alerge ei. Nu transforma asta în ceva important în sine. Am nevoie de listă până duminică, dar e foarte bine dacă mi-o poţi da mai devreme. Vom începe experimentele luni dimineaţă. Mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat, Helen. Dacă eu şi doamna doctor Selkirk te mai putem ajuta cumva, nu trebuie decât să ne anunţi. Evident că decizia finală este numai şi numai a ta. Nu te vom influenţa în privinţa aceasta.

Justineau iese la aer şi paşii o poartă la întâmplare. Soarele o orbeşte şi ea se întoarce cu spatele. Deja îi ard obrajii.

*Jumătate dintre subiecţi…*

Mintea ei loveşte cuvintele, împrăştiindu-le.

În oricare altă împrejurare, ar fi putut să admire onestitatea brutală a lui Caldwell atunci când i-a vorbit despre propriile-i eşecuri. *Am ajuns într-un punct mort.* Se identifică atât de mult cu proiectul, încât i-a dispărut orice urmă de vanitate.

Pe de altă parte: *decizia finală este numai şi numai a ta.* Ăsta-i sadism pur. Slujeşte la altarul meu, Helen. Îţi dau voie să alegi cine va fi sacrificat, deci, cât de tare e chestia asta?

*Jumătate dintre…*

Totul se va nărui, iar centrul nu va rezista. Cuprinsă de teamă şi nesiguranţă, clasa se va rupe la toate cusăturile. Şi vor începe să-i pună întrebări la care ea nu le va putea răspunde. Va trebui să aleagă între mărturisire şi eschivare, dar orice ar alege probabil că ar împinge-o

peste marginea prăpastiei.

Unde probabil că merită să ajungă. Ucigaşă de copii. Complice la un asasinat în masă, cu zâmbet de Iuda pe buze atunci când scrie lista. În clipa aceasta, gândul la pistolul lui Parks lipit de tâmpla ei are un farmec aparte.

Şi uite că se întâmplă să se ciocnească de el. Tare. Şi amândoi se clatină. Sergentul este primul care îşi revine şi o apucă uşor de umeri ca s-o sprijine.

— Hei, exclamă el. Te simţi bine, domnişoară Justineau?

Faţa lui latră, asimetrică şi incredibil de urâtă din cauza cicatricei, e plină de solicitudine.

Justineau se smulge din mâinile lui, iar trăsăturile i se schimonosesc de furie. Parks clipeşte nedumerit în faţa acestor emoţii viscerale, neînţelegând de unde au apărut şi încotro se pot ele îndrepta.

— N-am nimic, spune Justineau. Dă-te la o parte din drum, te rog.

Sergentul face un semn spre gardul din spatele lui.

— Santinela a înregistrat nişte mişcări în pădurile de-acolo, spune el. Nu ştim dacă este vorba despre flămânzi sau despre altceva. Oricum ar fi, deocamdată e interzisă circulaţia în zona aceea, îmi pare rău. Ăsta-i motivul pentru care am vrut să te opresc.

Tocmai atunci o mişcare la jumătatea distanţei în care arată el îi distrage atenţia şi face un efort să se uite din nou la el.

Şi îl înfruntă, încercând să respire cât mai regulat, încercând să-şi ascundă cât mai bine sentimentalismul siropos, pentru ca el să nu i-l poată citi pe chip. Nu vrea să fie citită de bărbatul acesta, nici măcar la un astfel de nivel superficial.

Se gândeşte la câte a văzut el, la câte ar putea şti sau şi-ar putea imagina că ştie despre ea şi dintr-odată vede umilirea ei într-o nouă perspectivă. Atunci când Parks a văzut-o încălcând regula care interzice iniţierea oricărui contact, a ameninţat-o că o va reclama. Însă nu s-a întâmplat nimic. Până acum.

Parks s-a dus şi a pârât-o lui Caroline Caldwell. Precis că

aşa a fost. Perioada de patru luni scursă între incidentul cu Melanie şi muştruluiala de astăzi nu reuşeşte să-i ştirbească această convingere.

Trebuie să-şi înăbuşe impulsul de a-i trage lui Parks un pumn în faţa lui paradită. Şi de-a găsi astfel fisura, punctul sensibil, care l-ar face fărâme, scoţându-l pentru totdeauna din viaţa ei.

— Uite că tot aici sunt, Sergent, îi spune ea sfidătoare. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putere, dar ea mi-a dat doar o palmă peste mână şi mai multe teme pentru acasă.

Fruntea lui Parks se încreţeşte acolo unde aşa ceva mai este încă posibil – în locurile unde cicatricea nu a încreţit-o pentru totdeauna.

— Despre ce vorbeşti? o întreabă el.

— Nu te face că nu pricepi.

Justineau vrea să-l ocolească, dar îşi aduce aminte că nu poate merge în direcţia aceea, aşa că se întoarce şi aproape că se ciocneşte iar de el.

— N-am făcut absolut nimic, îi spune el repede. Eu nu-i raportez doamnei doctor Caldwell, cum îţi închipui tu.

Pare că spune adevărul. Pare că ar vrea cu adevărat ca ea să îl creadă.

— Ar trebui să o faci, spune Justineau. Este o modalitate excelentă să mă scoţi din sărite. Nu-ţi strica reputaţia, Sergent.

Pe chipul lui Parks apare o expresie asemănătoare cu suferinţa.

— Uite cum stau lucrurile, îi spune el. Eu doar încerc să te ajut. Serios.

— Să mă ajuţi?

— Exact. Sunt de mulţi ani în domeniul ăsta de activitate şi am supravieţuit mai mult decât oricine altcineva întorsăturilor neaşteptate de situaţii din timpul raidurilor noastre. Şi când spun întorsături neaşteptate mă refer la chestii foarte urâte. Care se petrec în ghetouri.

— Aşa, şi?

Parks ridică din umerii lui uriaşi şi tace câteva clipe, de parcă ar fi ajuns la capătul vocabularului lui activ – ceea ce

ei nu i se pare deloc improbabil.

— Aşa că ştiu ce vorbesc, zice el într-un final. Îi cunosc pe flămânzi. Nu aş fi reuşit să trăiesc atât de mult în afara gardului dacă nu le-aş fi cunoscut mişcările. Cele de care se poate scăpa şi cele care te pot ucide.

Justineau nu mai încearcă să-şi ascundă indiferenţa necruţătoare. Ştie bine că îl afectează mult mai mult decât orice manifestare de furie. Iar agitaţia care l-a cuprins îi arată calea spre o treaptă superioară a dispreţului ucigător.

— Nu mă aflu de cealaltă parte a gardului.

— Dar intri în legătură cu ei. Relaţionezi cu ei în fiecare zi. Şi nu te păzeşti. La naiba, ai pus mâna pe creatura aia. Ai atins-o.

Nu-şi mai găseşte cuvintele.

— Da, este de acord Justineau. Aşa am făcut. Şocant, nu?

— Aberant, o corectează Parks, scuturând din cap de parcă i-ar da târcoale o muscă şi vrea să o alunge. Domnişoară Justineau… Helen… regulile sunt făcute cu un motiv întemeiat. Dacă le iei în serios, te vor salva. Te vor salva şi de propriile tale instincte.

Nu se osteneşte să-i răspundă. Doar îl ţintuieşte cu privirea, făcându-l să-şi plece ochii.

— În regulă, spune Parks. Atunci voi fi nevoit să iau problema asta în mâinile mele.

— Vei fi nevoit să faci ce?

— Este răspunderea mea.

— În mâinile tale?

— Securitatea acestei baze este…

— Vrei să pui mâinile tale pe mine, Sergent?

— N-am să mă ating nici măcar de un fir de păr din capul tău, spune el exasperat. Pot să păstrez ordinea în locul ăsta blestemat.

Şi Justineau vede acum pe chipul lui că face aluzie la ceva. La ceva ce s-a petrecut recent.

— Ce ai făcut? vrea ea să ştie.

— Nimic.

— Ce ai făcut?

— Nimic care să te privească.

Îl lasă vorbind şi pleacă de acolo. Nu-i este greu să-i ignore cuvintele. În fond, nu sunt decât cuvinte.

Dar începe să alerge atunci când se apropie de Blocul unde se află sala de clasă.

# 10

Când nu mai este nimic de făcut şi nici să te mişti nu poţi, timpul trece mult mai încet.

Melanie a avut o mulţime de cârcei înfiorător de dureroşi în picioare şi în braţul stâng, încă legat de scaun; însă asta a fost mai demult, iar acum cârceii au trecut şi parcă tot trupul ei a renunţat să-i mai comunice cum se simte, aşa că nici măcar durerea nu o mai poate distrage.

Stă pe scaunul cu rotile şi se gândeşte la furia Sergentului şi la ce ar putea ea însemna. Ar putea însemna o mulţime de lucruri, dar punctul de pornire ar fi acelaşi în toate cazurile. Sergentul s-a înfuriat doar atunci când ea a început să vorbească despre domnişoara Justineau – atunci când i-a spus că domnişoara Justineau o iubeşte.

Melanie poate înţelege gelozia. Şi ea este puţin geloasă de fiecare dată când domnişoara Justineau vorbeşte cu vreo altă fată sau băiat din clasă. Vrea ca tot timpul domnişoarei Justineau să-i fie acordat numai şi numai ei, iar atunci când îşi dă seama că lucrurile nu stau tocmai aşa, simte cum i se pune un nod în gât şi inima începe să-i bată mai puternic în piept.

Dar ideea că Sergentul ar putea fi gelos este absolut năucitoare. Dacă Sergentul e în stare să simtă gelozie, atunci înseamnă că puterile lui sunt limitate, iar ea, da, chiar ea, Melanie, se află la una dintre limite şi priveşte în urmă la el.

Gândul acesta îi susţine moralul o vreme. Dar nu apare nimeni, iar orele lungi se târăsc mai departe şi, cu toate că se pricepe să aştepte, i se pare că acum timpul se scurge mult mai greu. Încearcă să-şi spună poveşti, dar nu reuşeşte să se concentreze. Îşi dă de rezolvat probleme cu ecuaţii şi le rezolvă, dar e mult prea uşor dacă le compui singură. Eşti aproape de rezultat încă înainte de a începe să te gândeşti cum se cuvine. A obosit, dar poziţia chinuită în care este forţată să stea o împiedică să se odihnească.

Şi la un moment dat, după foarte, foarte mult timp, aude

cum se învârte cheia în broască şi cum sunt trase zăvoarele. Aude zgomotul făcut de uşa GREA din oţel. Şi paşi care aleargă pe ciment, ridicând un val de ecouri şoptite. Să fie oare Sergentul? Se întoarce ca să o facă bucăţi?

Cineva descuie uşa lui Melanie şi o împinge în lături.

În prag se află domnişoara Justineau.

— E în regulă, spune ea. Sunt aici, Melanie. Sunt alături de tine.

Domnişoara Justineau intră în celulă. Se luptă cu scaunul, la fel cum se lupta Hercule cu un leu sau cu un şarpe. Cureaua pentru mână este parţial desfăcută şi se deschide foarte uşor. Apoi domnişoara Justineau se aşază în genunchi şi se ocupă de legăturile de la picioare. Dreptul. Şi acum stângul. Bombăne şi înjură în timp ce le desface.

— E nebun, nenorocitul! De ce? De ce să faci aşa ceva?

Melanie nu mai simte presiunea curelelor şi picioarele încep să i se dezmorţească.

Se ridică de pe scaun, simţind că o să-i explodeze inima de atâta fericire. Domnişoara Justineau a salvat-o! Ridică braţele, cedând unui impuls mult prea puternic pentru a încerca să-i reziste. Vrea să o îmbrăţişeze şi să fie îmbrăţişată de ea şi vrea să o atingă nu doar cu părul, ci cu mâinile şi obrajii şi cu întregul ei corp.

Şi încremeneşte ca o statuie. Îi înţepenesc muşchii maxilarelor şi din gură îi iese un geamăt sugrumat.

Domnişoara Justineau se alarmează.

— Melanie? Ce s-a întâmplat?

Se ridică şi întinde mâna spre ea.

— Nu! zbiară Melanie. Nu mă atinge!

Domnişoara Justineau nu mai face nicio mişcare, dar este atât de aproape! Atât de aproape! Melanie scânceşte. Are senzaţia că îi explodează mintea. Vrea să facă un pas înapoi, dar picioarele amorţite încă nu o ascultă şi cade pe pardoseala celulei. Mirosul acela, mirosul acela minunat, mirosul acela îngrozitor umple încăperea şi îi umple mintea şi gândurile şi nu vrea decât să…

— Pleacă de-aici! geme ea. Pleacă pleacă pleacă!

Domnişoara Justineau nu se clinteşte din loc.

— Pleacă de-aici ori te fac bucăţi! hohoteşte Melanie.

E disperată. Gura i s-a umplut cu salivă groasă ca noroiul din baltă. Fălcile încep să-i zvâcnească de capul lor. Se simte ameţită şi pereţii celulei parcă se îndepărtează de ea şi apoi se întorc.

Melanie atârnă de capătul celui mai subţire fir de aţă. Va cădea şi nu există nicio îndoială despre ce va însemna căderea asta.

— O, Dumnezeule! suspină domnişoara Justineau.

În sfârşit a înţeles ce se întâmplă. Face un pas înapoi.

— Îmi pare rău, Melanie! Nu m-am gândit!

La duşuri nu s-a gândit. A existat o mare absenţă printre toate sunetele auzite de Melanie mai devreme: şuieratul substanţei chimice împroşcate din tavan pe domnişoara Justineau ca să o acopere cu mirosul ei şi să-i ascundă mirosul de om.

Melanie simte exact ce a simţit Kenny atunci când Sergentul şi-a şters chimicalele de pe braţ şi l-a apropiat de faţa lui. Dar la vremea respectivă ea a surprins doar o parte infimă a fenomenului, nu a înţeles despre ce era vorba.

În interiorul ei se deschide ceva ca o gură care se cască mare şi mai mare şi tot mai mare şi care urlă fără încetare – nu de teamă, ci de nevoie. Melanie crede că ştie cuvântul care exprimă ceea ce simte ea acum, chiar dacă nu a mai simţit aşa ceva niciodată înainte. Este foame. Masa de duminică a copiilor nu are nicio legătură cu foamea. Ţi se toarnă viermii în strachină şi tu ţi-i îndeşi în gură. Dar în poveştile pe care le-a auzit nu este aşa. Oamenii din poveştile alea vor şi simt nevoia să mănânce. Şi atunci când mănâncă, o fac cu plăcere şi simt că se umplu cu ceva. Iar asta le dă o satisfacţie de neegalat. Melanie îşi aduce aminte de un cântec pe care l-au învăţat şi l-au cântat odată în clasă: *Eşti pâinea mea atunci când mi-este foame.* Foamea încovoaie voinţa lui Melanie, aşa cum Ahile îşi încovoaie arcul în luptă. Iar domnişoara Justineau va fi

pâinea ei.

— Trebuie să pleci, spune ea.

Crede că spune. Nu are cum să fie sigură, din cauză că urechile aproape i-au asurzit de la bătăile inimii şi de la hârâitul respiraţiei şi de la năvala sângelui. Aşa că face şi gestul: *Pleacă!* Dar domnişoara Justineau nu se mişcă din loc, blocată între dorinţa de a fugi de acolo şi dorinţa de a ajuta.

Melanie se ridică anevoie de pe jos şi se repede la ea, cu mâinile întinse. Acelaşi gest l-a făcut şi cu câteva clipe în urmă, când voia să fie îmbrăţişată, însă acum îşi lipeşte palmele de abdomenul domnişoarei Justineau

*şi o atinge o atinge o atinge*

şi o îmbrânceşte violent. Este mai puternică decât şi-ar fi imaginat vreodată. Domnişoara Justineau se clatină, se poticneşte, aproape cade. Dacă va cădea, va fi moartă. Va fi pâine.

Muşchii lui Melanie sunt încordaţi, sunt tari ca uşa urâtă din oţel. Se pregătesc pentru un efort uriaş.

Le distrage atenţia printr-un urlet înspăimântător.

Domnişoara Justineau îşi recapătă echilibrul, se împiedică iarăşi, iese repede pe uşă şi o trage după ea.

Melanie înaintează şi se retrage în acelaşi timp. Este totodată şi stăpân, şi câine uriaş în lesă. Smuceşte cât poate de tare de funia în care îşi duce propria-i voinţă.

Primul zăvor este tras exact atunci când ajunge la uşă. Din creştet şi până în tălpi e plină de mirosul acela, de nevoia aceasta. Însă acum domnişoara Justineau se află în siguranţă, de cealaltă parte a uşii. Melanie începe să o zgârie, minunându-se de mişcarea propriilor sale degete proaste şi prea optimiste. Uşa este zăvorâtă, dar animalul acela ascuns în ea tot speră că o va putea deschide.

Multă vreme trece până când animalul se lasă păgubaş. Şi atunci fetiţa, ajunsă la capătul puterilor, cade în genunchi lângă uşă şi îşi sprijină fruntea de cimentul rece şi neînduplecat.

De deasupra ei, vocea domnişoarei Justineau:

— Îmi pare rău, Melanie. Îmi pare atât de rău.

Ameţită, ridică ochii şi vede chipul domnişoarei Justineau în spatele vizierei cu plasă.

— E în regulă, spune ea, sfârşită. N-am să te muşc.

A vrut să facă o glumă. De partea cealaltă a uşii, domnişoara Justineau începe să plângă.

# 11

Din foarte multe motive, evenimentele acelei zile vor deveni o masă vâscoasă şi amorfă în mintea lui Helen Justineau. Însă trei lucruri şi le va aminti cu claritate până în ziua în care va muri.

Primul este că Sergentul Parks a avut tot timpul dreptate. A avut dreptate în privinţa ei, în privinţa riscurilor la care s-a expus prin purtarea ei nesăbuită. Deabia atunci când copila s-a transformat în monstru chiar sub ochii ei a înţeles că riscurile acestea sunt cât se poate de reale. Nu există niciun fel de viitor în care ea să o poată elibera pe Melanie sau să o poată salva sau să poată îndepărta uşa aia de celulă dintre ele.

Al doilea lucru este că anumite adevăruri devin mult mai simple atunci când le rosteşti cu voce tare. Atunci când i-a spus fetiţei „Sunt alături de tine”, arhitectura minţii sale s-a modificat, s-a schimbat tot ce ştia despre ea însăşi şi s-a reconfigurat în jurul acelei afirmaţii. Atunci şi-a luat un angajament sau poate doar recunoscuse faptul că şi-l luase mai demult. Nu are nicio legătură cu sentimentul de vină pentru greşelile comise anterior (deşi îşi cam dă seama ce ar merita pentru ele) şi nici cu vreo speranţă de mântuire. Sentimentul acesta este doar punctul cel mai înalt de pe un arc. A urcat cât de mult a fost ea în stare, iar acum coboară, fără să-şi mai poată controla mişcările (dacă şi le-a putut controla vreodată).

Termenul-limită stabilit se apropie cu paşi repezi. Trebuie să-i aleagă pe copiii care vor fi disecaţi pe masa lui Caroline Caldwell. Şi nu are nici cea mai vagă idee ce va face acum. Toate opţiunile ei par blocate într-un fel sau altul.

În comparaţie cu primele două, al treilea lucru este aproape banal. Când Parks încerca să o îndepărteze, văzuse, peste umărul lui, o mişcare dincolo de gard. Asta i-a distras atenţia o clipă, după ce se ciocnise de el.

O siluetă ca de om la marginea pădurii. Un om, aproape

ascuns vederii printre copaci şi tufele înalte până la brâu. Un om care se uita fix la gardul lor.

Un om, nu un flămând. Un flămând nu ar fi ştiut să îndepărteze crengile cu mâna ca să vadă mai bine.

Atunci înseamnă că fusese un junker. Un sălbatic din aceia care nu voiau să intre în perimetrul lor.

Şi, prin urmare, conchide ea, nu reprezenta niciun pericol.

Deoarece toate pericolele care o preocupă pe ea acum vin de la cei apropiaţi.

# 12

Eddie Parks s-a săturat până peste cap de povestea asta.

Nu l-a deranjat prea mult să facă incursiuni de recuperare. Loterii, le numeau soldaţii. Muncă murdară şi periculoasă. Ei, şi ce? Cunoşteai riscurile, dar şi recompensele. Le cântăreai în mâini şi ţi se părea logic. Pricepeai de ce te înhămaseşi la treaba asta.

Şi acesta era motivul pentru care *continuai* să o faci, săptămână după săptămână. Te duceai în zone unde ştiai al naibii de bine că te vor pândi flămânzii la fiecare colţ. În ghetouri, unde densitatea populaţiei era cea mai mare, iar infecţia se răspândea mai repede decât teama de ea.

Şi îţi puneai viaţa în joc cu fiecare alegere făcută, cu fiecare pas înainte, pentru că existau tot felul de situaţii urâte în care ai fi putut să intri şi din care nu ai mai fi putut să scapi. Flămânzii din oraş – vai de capul tău, Iisuse! – cea mai mare parte a timpului sunt ca nişte statui, pentru că nu se mişcă decât atunci când văd că se mişcă altceva. Eşti pulverizat din cap şi până în tălpi cu blocant de estrogeni, ca să nu îţi poată simţi mirosul, şi poţi să treci chiar pe lângă ei, atâta vreme cât o faci suficient de încet şi suficient de lin ca să nu le activezi declanşatorul.

În felul ăsta poţi să ajungi foarte departe.

Şi atunci un idiot cu minţile în traistă se împiedică de o piatră ieşită din caldarâm sau strănută sau doar se scarpină în fund, iar unul dintre flămânzi îşi întoarce capul cu viteza fulgerului – atras de zgomot sau de mişcare sau de mama mă-sii – şi imediat ce unul apucă să vă dibuie, îl imită toţi ceilalţi. Ies din neclintire şi accelerează în mai puţin de o fracţiune de secundă şi pornesc cu toţii să alerge în aceeaşi direcţie. Şi atunci nu ai decât trei posibilităţi, dintre care două te vor ucide cu siguranţă.

Dacă te opreşti brusc, flămânzii se vor rostogoli peste tine ca un fel de tsunami cangrenos. Au aflat unde eşti şi nu ai cum să-i mai păcăleşti, indiferent de mirosul pe care îl emani.

Dacă faci stânga-mprejur şi o iei la goană, te ajung din urmă şi te pun la pământ. Sigur, la început ai putea crede că le-o iei înainte, ba chiar că nu te pot prinde, dar flămândul e capabil să alerge până în Ziua de Apoi în felul acela ţopăit al lor. Nu se opreşte niciodată, nu încetineşte niciodată şi te prinde într-un final.

Aşa că nu-ţi mai rămâne decât să te lupţi.

Focuri de armă automată mai jos de brâu. Îi împuşti în picioare şi trebuie să se târască, sprijinindu-se în mâini, ca să ajungă la tine. Acum balanţa înclină în partea ta. Şi, dacă reuşeşti să ajungi într-un loc strâmt, unde să nu te poată ataca decât câte unul, e şi mai bine. Însă e incredibil câte răni sunt în stare căcănarii ăştia să suporte, fără să se lase păgubaşi.

Sunt şi zile în care stârneşti un alt fel de opoziţie. Junkerii. Nişte cururi belite, antrenate să supravieţuiască, dar care au refuzat să vină în Beacon atunci când s-a dat ordinul, preferând să se întreţină din ce găseau în sălbăticie. Majoritatea junkerilor au suficientă minte să se ţină departe de oraşe, ceea ce nu-i împiedică însă să considere orice zonă locuită, situată pe o rază de optzeci de kilometri în jurul taberei lor, drept propriul lor teren de vânătoare.

Aşa că se lasă cu bătaie ori de câte ori o patrulă din Beacon se întâlneşte cu o trupă de borfaşi junkeri. Un junker l-a cadorisit pe Sergentul Parks cu cicatricea aia, care nu are deloc un aspect romantic, cum sunt cele căpătate de cavaleri în dueluri, ci seamănă, mai degrabă, cu o tranşee cu marginile încreţite şi care-i traversează faţa ca diagonala de pe un blazon vechi. Parks are obiceiul de a evalua curajul unui nou recrut după cât de mult timp este acesta capabil să-l privească în ochi atunci când se întâlnesc pentru prima oară, înainte ca monstruozitatea de pe obrazul lui să-l facă pe nefericit să manifeste un interes brusc şi disperat faţă de propriile-i încălţări.

Însă toate necazurile acestor raiduri merită suportate datorită lucrurilor abandonate în case şi birouri, parcă aşteptându-i pe ei să le ia de acolo. Tehnologie veche,

computere, unelte şi echipamente electronice care nu au mai fost atinse de la Colaps – chestii pe care nu le mai poţi fabrica astăzi. În Beacon există specialişti, există electronişti şi informaticieni care ştiu cum funcţionează toate astea, dar cunoştinţele lor sunt absolut inutile fără infrastructura adecvată. Parcă a existat câte o fabrică întreagă pentru fiecare placă de circuite şi pentru fiecare bucăţică amărâtă de plastic. Iar oamenii care au lucrat în fabricile alea sunt cei care acum de-abia aşteaptă să te muşte de vesta antiglonţ şi să ajungă la părţile moi şi zemoase de sub ea.

Aşa că toate obiectele alea vechi sunt literalmente fără preţ. Parks e în stare să înţeleagă asta. Toţi încearcă să găsească o modalitate prin care să refacă lumea la douăzeci de ani după ce s-a năruit, iar obiectele pe care le aduc patrulele sunt… cum să zic… sunt ca o punte din funii, suspendat peste un canion fără fund. Reprezintă singura cale pe care pot ajunge din acest *aici* asediat într-un *acolo,* unde realitatea are din nou logică.

Însă Parks are senzaţia că s-au rătăcit la un moment dat. Atunci când i-au descoperit pe primii dintre copiii ăştia anormali şi un bou de birocrat din administraţia militară, care evident că nu auzise niciodată vorba aia despre curiozitate şi pisică, a înaintat un raport de constatare.

Bună treabă, soldat. Pentru că nu te-ai putut *abţine,* patrulele au primit o avalanşă de ordine noi. Aduceţi-ne un copil din aceia. Haideţi să îl/o examinăm în amănunt. E om sau nu?

Şi l-au analizat oamenii de ştiinţă şi l-au analizat şi doctorii şi pe toţi i-a apucat pofta să mai omoare câteva pisici. Flămânzi cu reacţii umane? Cu comportament uman? Cu funcţii cerebrale ca ale oamenilor? Flămânzi capabili să facă şi altceva, nu doar să alerge şi să mănânce? Care se mişcă, despuiaţi şi sălbatici, pe străzile din ghetouri, alături de specia obişnuită? Care-i chestia?

Alte ordine. Rechiziţionaţi o bază, undeva la mama naibii. Ridicaţi un gard în jurul perimetrului şi aşteptaţi. Făcuseră destule raiduri prin hinterlandurile aride din

Stevenage şi Luton, aşa că baza forţelor aeriene de la Henlow li s-a părut cea mai potrivită. Rămăsese oarecum intactă, avea o suprafaţă mare, atât deasupra solului, cât şi în buncărele consolidate din subteran şi mai avea şi o pistă de aterizare funcţională.

S-au dus până acolo şi apoi s-au instalat. Au dezinfectat. Au zugrăvit. Au aşteptat.

La momentul potrivit a apărut şi doamna doctor Caldwell, în halatul ei alb, cu rujul ei intens, cu microscopul şi cu o scrisoare de la Beacon, care conţinea o mulţime de semnături şi autorizaţii.

— De-acum înainte eu sunt şefa, Sergent, i-a spus ea. Am nevoie de clădirea aia şi de hangarele de lângă ea. Şi adu-mi mai mulţi copii. Cât de mulţi găseşti.

Pur şi simplu. De parcă îşi comanda fast-food pe vremea când încă mai exista fast-food şi-ţi puteai comanda.

Privind în urmă, Parks înţelege că acela a fost momentul când viaţa lui şi-a pierdut logica. Când a încetat să mai culeagă bunuri abandonate şi a devenit vânător.

Nu-i vorba că nu se pricepea. Hei, nu mai era nimeni ca el. Şi-a dat pe loc seama că-i poţi identifica pe copiii diferiţi, pe ciudaţii între ciudaţi, doar după felul cum se mişcă. Flămânzii oscilează între două stări. Cea mai mare parte a timpului stau încremeniţi, de parcă nu o să mai meargă niciodată. Şi deodată simt mirosul prăzii, o aud sau o zăresc şi atunci o rup la fugă. Iar sprintul lor este terifiant, este mortal. Fără vreo încălzire, fără vreun avertisment, rapid.

Însă copiii ăia anormali se mişcă şi atunci când nu vânează şi în felul ăsta îi poţi deosebi de ceilalţi. Plus că reacţionează la chestii care nu sunt de mâncare, aşa că le poţi atrage atenţia – cu o oglindă, de pildă, sau cu raza unei lanterne sau cu o bucată de plastic colorat.

Şi îi desparţi de haită. Nu că ar exista vreo haită în înţelesul strict al cuvântului, pentru că flămândul se poartă cu ceilalţi flămânzi de parcă aceştia ar face parte din peisaj. Dar reuşeşti să-i ademeneşti într-un loc unde sunt singuri şi expuşi. Şi atunci arunci plasele.

Într-o perioadă de numai şapte luni, Sergentul şi oamenii lui au capturat treizeci de creaturi dintr-acestea. Nici măcar nu li s-a mai părut greu odată ce au prins şpilul. Şi dup-aia Caldwell le-a cerut să ia o pauză până la noi ordine. A zis că are suficient material de lucru.

Ei, cât de naşpa e chestia asta? Peste noapte Parks s-a pomenit paznic de grădiniţă. S-a pomenit că trebuie să apere o bază militară unde sunt dădăciţi flămânzii ăştia micuţi şi-atâta tot. Fiecare are câte o cameră, câte un pat de scânduri aşa cum au şi soldaţii, câte o masă săptămânală (pe care nu trebuie să o vezi dacă vrei să mai poţi mânca vreodată), ba au şi o sală de clasă.

De ce e nevoie de o sală de clasă?

Deoarece Caldwell vrea să ştie dacă monştrii ăştia mici sunt în stare să înveţe. Vrea să se uite în capetele lor. Nu o interesează doar hardware-ul – pentru asta are masa de disecţii –, ci şi tot felul de alte bazaconii care au legătură cu emoţiile. Gen, oare ce gândesc ei?

Asta gândeşte Parks. Flămânzii obişnuiţi sunt *neprihăniţi* în comparaţie cu monstruozităţile astea în formă de copii. Măcar îţi dai seama din prima că flămânzii obişnuiţi sunt nişte animale. Ăştia nu-ţi zic „Bună dimineaţa, domnule Sergent”, atunci când le spargi rotula.

Sincer, nu prea mai poată să înghită situaţia. Aia blondă… Melanie. Parks nu ştie din care motiv ea este subiectul numărul 1, deşi a fost al unsprezecelea sau al doisprezecelea copil capturat. Nu-şi poate explica nici de ce îl sperie de se cacă pe el. Sau poate, dar nu vrea să se gândească la asta. Însă cu siguranţă că are legătură şi cu atitudinea ei slugarnică, de fetiţă bună. Un animal ca ăsta, chiar dacă arată ca un om, nu ar trebui să scoată sunete articulate, de fapt, nu ar trebui să scoată niciun fel de sunete. Şi tocmai de aia te derutează şi mai tare atunci când o auzi vorbind.

Dar Parks este militar. Ştie să-şi ţină gura şi să facă ce i se cere. De fapt, asta este specializarea lui. Şi s-a prins de intenţiile lui Caldwell. Copiii ăştia – probabil copiii familiilor de junkeri care au fost capturate şi muşcate şi

infectate – dau impresia că ar avea un fel de imunitate parţială la patogenul foamei. O, nu vă lăsaţi păcăliţi, tot carnivori au rămas! Tot reacţionează asemenea celorlalţi la mirosul de carne vie, indiciu după care îi poţi recunoaşte pe toţi nenorociţii ăştia. Dar, nu se ştie din care motiv, nu li s-a stins lumina din cap – nu li s-a stins de tot. Potera i-a găsit trăind ca animalele, dar s-au refăcut foarte bine şi acum merg şi vorbesc, fluieră şi cântă, ştiu să numere şi tot felul de alte aiureli dintr-astea.

În vreme ce de mămicuţele şi tăticuţii lor nu se mai ştie nimic. Dacă au fost cu toţii muşcaţi de flămânzii ceilalţi, atunci adulţii au păţit la fel ca toate celelalte victime. S-au transformat în nişte monştri aflaţi în moarte cerebrală.

Copiii lor s-au împotmolit la jumătatea acestui drum. Deci poate că ei reprezintă cea mai bună şansă pentru descoperirea unui tratament eficace.

Vezi? Parks nu-i prost deloc. Ştie ce se întâmplă aici şi s-a pus în slujba acestui scop fără să obiecteze. O face de aproape patru ani.

Ar fi trebuit să fie înlocuit după optsprezece luni.

Mai sunt şi alţii în aceeaşi barcă şi este corect să spunem că Parks se simte mai îngrijorat în privinţa lor decât în a lui însuşi. Nu-i vorba de prostii lacrimogene, ci doar despre faptul că îşi cunoaşte limitele mai bine decât le cunoaşte pe ale lor. Are douăzeci şi opt de bărbaţi şi femei în subordine (nu-i pune la socoteală şi pe oamenii lui Caldwell, care, în marea lor parte, habar n-au ce-i ăla un ordin) şi, pentru că sunt atât de puţini, este nevoie de toţi ca să asigure în permanenţă siguranţa bazei. Deci toţi subordonaţii lui trebuie să fie mereu pregătiţi de luptă şi gata de ripostă dacă situaţia o cere.

În momentul acesta Parks are îndoieli cu privire la jumătate din trupa lui.

Are îndoieli şi cu privire la sine, mai ales pentru că este un subofiţer care îndeplineşte funcţia de comandant al unei unităţi militare în care se află şi civili. Regulamentele spun că gradul cel mai mic pentru ocuparea acestei funcţii este cel de locotenent.

Parks are propria scriptură, care, din multe puncte de vedere, nu se ţine de regulamente. Dar îşi dă seama când îi este periclitat centrul de greutate şi în ultima vreme se simte tot mai des aşa. Aşa se simte şi astăzi, când primeşte raportul lui Gallagher.

*Gallagher, K., Soldat, 1097, 24 iulie, 17.36*

*În cursul unei verificări de rutină a pădurii de la nord-vest de bază, am fost implicat într-un incident pe care îl descriu după cum urmează:*

*Eu eram momeala, Devani mergea lângă mine cu mitraliera, iar Barlow şi Tap asigurau retragerea.*

*Am verificat un grup mare de flămânzi care staţionau pe Hitchin Road, în apropiere de sensul giratoriu. Cei mai mulţi erau numai piele şi os, dar niciunul nu părea prea slăbit ca să nu mai poată reprezenta un pericol.*

*Conform parametrilor operaţionali, ne-am instalat în pădure, iar Devani m-a lăsat la sensul giratoriu. La ordinele domnului caporal Tap, nu mă dădusem cu blocant de estrogeni.*

*M-am îndreptat către flămânzi şi am aşteptat până când m-au depistat.*

*După ce m-au depistat, m-au urmărit pe o distanţă de câteva sute de metri, ieşind de pe drum şi intrând în pădure, unde eu am continuat să*

— Şi Iisus a plâns, spune Parks, punând raportul pe birou. Ai continuat să ce? Să continui? Spune-mi pe scurt ce s-a întâmplat, Gallagher. Păstrează-ţi aiurelile astea pentru când va fi să-ţi scrii autobiografia.

Gallagher se îmbujorează până la rădăcinile părului său roşu. Pistruii îi dispar în incandescenţa generală. În cazul oricărui alt soldat, roşeaţa asta ar semnifica faptul că îşi dă seama că a făcut-o de oaie. Însă există o listă lungă de lucruri care îl fac pe Gallagher să se rumenească la faţă,

printre care: glumele obscene, orice efort mai intens decât un pas de defilare sau o singură înghiţitură de gin contrafăcut. Nu că soldatul acesta ar bea foarte des – este atât de sperios în preajma alcoolului, de zici că s-a înrolat într-o armată care luptă pentru mântuirea sufletului. Parks extinde şi mai mult prezumţia de nevinovăţie.

— Domnule, spune Gallagher, flămânzii erau chiar în curul meu. Vreau să zic că erau atât de aproape că le simţeam *mirosul.* Ştiţi cum put ăştia a acreală atunci când încep să li se vadă prin piele firişoarele alea gri? Aşa de tare duhneau că au început să-mi lăcrimeze ochii.

— În mod normal, ăia cărora li se văd filamentele nu se îndepărtează atât de mult de oraşe, meditează Parks, neplăcându-i ce aude.

— Nu, domnule. Dar credeţi-mă când vă zic că ăştia erau adulţi. Vreo doi aveau şi mutrele descompuse. Câte zdrenţe mai aveau pe ei erau toate putrezite. Unul nu avea o mână. Nu ştiu dacă i-a mâncat-o cineva atunci când a fost infectat sau dacă i-a căzut de atunci încoace. Dar sunt convins că nu erau începători. În orice caz, o luasem la fugă îndărăt spre locul unde aşteptau Tap şi Barlow, în spatele pâlcului ăluia de fagi. E un gard viu acolo şi gardul ăsta e destul de compact. Aşa că tre' să te gândeşti bine pe unde poţi să treci – să-ţi alegi un loc unde-i suficient de subţire ca să nu te încetinească. Şi nici nu poţi să vezi peste ce dai, evident.

Gallagher şovăie şi pare că se înfioară uşor. Amintirea lui s-a izbit de o barieră mult mai solidă decât gardul viu.

— Şi peste ce-ai dat? îl îmboldeşte Parks.

— Peste trei tipi. Junkeri. Mergeau de partea cealaltă a gardului şi nu aveai cum să-i vezi de pe drum. Pe-acolo sunt nişte tufe de mure, aşa că zic că poate îşi culegeau nişte fructe. Numai că unul dintre ăştia trei – şeful, mi-am zis eu, pen'că ducea o raniţă în spate – avea un binoclu. Şi toţi trei erau înarmaţi. Ăla de zic eu că era şeful avea un pistol; ăiălalţi doi aveau macete. Şi eu am ieşit din gard cam la cincizeci de metri distanţă şi m-am dus glonţ spre ei.

Acum Gallagher clatină mâhnit din cap.

— Le-am strigat că să fugă de acolo, da' nici nu m-au băgat în seamă. Tipul cu pistolul a tras spre mine, cât pe ce să-mi zboare creierii. Şi-atunci flămânzii au ieşit prin gardul viu chiar în spatele meu şi cred că tipul şi-a pierdut concentrarea. Dar cei trei tot îmi blocau drumul şi dementul tot ţinea pistolul îndreptat asupra mea. Aşa că m-am repezit la el. Că oricum nu aveam pe unde s-o iau prin altă parte. A mai tras o dată, dar nu m-a nimerit nici acum. Şi nu pricep de ce, de la distanţa aia mică. Şi-atunci am intrat în el cu umărul, l-am lovit tare şi mi-am văzut de drum.

Soldatul se întrerupe iarăşi. Parks îl lasă să-şi găsească singur cuvintele. E limpede că întâmplarea l-a speriat rău de tot şi Sergentul consideră uneori că e de datoria lui să asculte spovedaniile subordonaţilor săi. Gallagher este unul dintre cei mai necopţi recruţi. Presupunând că era deja născut la momentul Colapsului, probabil că încă mai sugea la ţâţa maică-sii. Trebuie să ţii cont de asta.

— După vreo zece secunde, am ajuns înapoi la copaci, spune Gallagher. M-am uitat în spate şi n-am văzut nimic. Da' am auzit un ţipăt. Unul dintre junkeri, evident. Şi a ţipat al dracu' de mult timp. Şi m-am oprit. M-am gândit să mă întorc, dar chiar atunci mi-au apărut iar flămânzii în spate şi a trebuit s-o iau din loc.

Gallagher ridică din umeri.

— Ne-am îndeplinit misiunea. Tap şi cu Balrow montaseră capcanele chiar pe linia de sosire. Flămânzii au intrat drept în ele şi s-au blocat în sârma ghimpată. Dup-aia n-am mai avut decât să facem curat.

— Cu benzină sau cu var? întreabă Parks.

Nu se poate abţine, pentru că i-a spus lui Nielson să nu mai folosească benzină pentru incinerări de rutină, dar ştie că intendentul continuă să aprobe eliberarea butoaielor de patruzeci şi cinci de litri.

— Var, domnule.

Tonul lui Gallagher e încărcat cu reproş.

— E o groapă acolo, lângă drum, pe care am săpat-o în

aprilie. Nici jumătate n-am umplut-o încă. I-am rostogolit în ea şi am aruncat trei saci peste ei, aşa că o să se topească frumuşel atâta timp cât n-o să plouă.

Informaţiile astea pur operaţionale îl înviorează puţin pe Gallagher, dar se posomorăşte din nou atunci când îşi reia povestea.

— După ce am isprăvit, ne-am întors la gardul viu. Tipul ăla de am zis eu că era şeful şi încă unul din ceilalţi doi zăceau pe jos, chiar acolo unde-i văzusem eu mai devreme. Şi erau mâncaţi rău de tot, da' încă mai zvâcneau. Şi atunci tipul ăla de zic eu că era şeful a căscat ochii şi eu l-am examinat, aşa cum se prevede…

Gallagher îşi dă seama că a început iar să recurgă la limbajul oficial, se întrerupe şi o ia de la capăt.

— Din ochi îi curgea sânge, aşa cum se întâmplă câteodată când intră stricăciunea aia în ei. Fără nicio îndoială că amândoi erau infectaţi.

Parks rămâne impasibil. Se aştepta la asta.

— Le-ai făcut felul? întreabă el cu mojicie intenţionată.

Trebuie să spună lucrurilor pe nume, oricât de neplăcut i se pare. Trebuie să-l facă pe Gallagher să priceapă că totul este perfect normal în situaţia dată. N-o să-i fie de prea mare folos acum, dar s-ar putea să-l ajute să se liniştească mai târziu.

— Barley… soldatul Barlow i-a decapitat pe amândoi cu maceta celui de-al doilea bărbat.

— V-aţi pus măştile şi mănuşile?

— Da, domnule.

— Şi aţi recuperat raniţa?

— Da, domnule. Arma este bine întreţinută şi am găsit patruzeci de cartuşe într-o cutie. Ca să spun drept, binoclul e cam de rahat, dar şeful avea şi un walkie-talkie. Nielson crede că l-ar putea adapta la frecvenţele noastre.

Parks dă mulţumit din cap.

— Te-ai descurcat foarte bine într-o situaţie complicată, îi spune el lui Gallagher, fără să mintă. Dacă te-ai fi pierdut cu firea atunci când ai ieşit din gardul ăla viu, civilii tot ar fi murit, dar probabil că te-ar fi reţinut suficient de mult ca

să-ţi pierzi şi tu viaţa. Una peste alta, rezultatul ăsta e mult mai bun.

Gallagher nu spune nimic.

— Ia gândeşte-te puţin, insistă Parks. Junkerii ăia se aflau la un kilometru depărtare de perimetrul nostru, înarmaţi şi pregătiţi să ne spioneze. Nu-ţi imagina că ieşiseră la plimbare. Ştiu că acum te simţi prost, soldat, dar nu tu eşti de vină pentru ce au păţit. Chiar dacă, prin absurd, erau complet nevinovaţi. Junkerii au ales de capul lor să trăiască în afara gardurilor de protecţie, aşa că trebuie să suporte consecinţele alegerii lor. Du-te şi bea, îmbată-te. Sau ia-te la bătaie cu cineva. Sau fă sex. Descarcă-te. Dar încetează să te mai simţi vinovat pentru tot rahatul ăsta. Pune un bănuţ în cutia milei şi vezi-ţi de viaţa ta.

Gallagher ia poziţia de drepţi, simţind că discuţia s-a încheiat.

— Poţi să pleci.

— Da, domnule.

Soldatul îl salută ca la carte. Majoritatea nu se mai deranjează, dar acesta este felul lui de a-i mulţumi.

Adevărul este că Gallagher, chiar dacă-i necopt încă, nu e deloc cel mai rău dintre soldaţii lui plini de lehamite, iar Parks nu-şi putea permite să-l lase să se alăture grupului de blazaţi. Chiar dacă puştiul i-ar fi ucis pe junkeri cu mâinile lui şi apoi i-ar fi eviscerat şi le-ar fi înnodat maţele, Parks tot s-ar fi străduit să-i găsească scuze. Prioritatea lui este să aibă grijă de subordonaţi.

Însă, lăsând la o parte toate astea, revine la cealaltă problemă: junkeri? La doi paşi de el?

De parcă nu avea şi aşa destule griji.

# 13

Săptămâna se târăşte mai departe, încet şi inexorabil. Trei zile la rând cu domnul Whitaker şi clasa intră într-o stare de letargie nefirească.

Din întâmplare sau în mod voit, Sergentul se ţine departe de Melanie. Îl aude dimineaţa când strigă „tranzit”, dar nu îl vede nicăieri nici când este scoasă din celulă şi nici când este adusă înapoi. Însă de fiecare dată ea speră să-l întâlnească. E pregătită să-l înfrunte din nou, să-i strige în faţă cât de mult îl urăşte şi să-l provoace să-i facă iarăşi rău.

Însă nu apare în raza ei vizuală şi e nevoită să-şi înghită sentimentele, exact aşa cum o femelă de şobolan sau de iepure este uneori obligată să-şi reabsoarbă în pântece puii pe care nu-i poate naşte în siguranţă.

Vineri este o zi cu domnişoara Justineau. În mod normal, aceasta ar fi motiv de bucurie intensă şi pură. Astăzi Melanie este entuziasmată şi speriată deopotrivă. Fusese cât pe ce să o mănânce pe domnişoara Justineau. Dacă domnişoara Justineau s-a supărat şi nu mai ţine la ea din cauza asta?

Lecţia începe într-un mod care nu o linişteşte deloc. Domnişoara Justineau este tristă şi preocupată şi s-a închis în sine, aşa că nu i se pot citi emoţiile. Dă bună dimineaţa întregii clase, nu fiecărui băiat şi fetiţă în parte. Evită să-i privească în ochi.

Le dă un test cu întrebări cu răspunsuri scurte şi întrebări cu răspunsuri multiple. După aceea se aşază la catedră şi le corectează testele, notând într-o agendă mare notele obţinute. În vremea aceasta clasa rezolvă nişte probleme de matematică.

Melanie nu se gândeşte la exerciţiile astea. Oricum le termină în câteva minute. Nu sunt decât nişte calcule uşoare, majoritatea cu câte o singură variabilă. Toată atenţia îi este îndreptată asupra domnişoarei Justineau şi se îngrozeşte când vede că ea plânge în tăcere în vreme ce

le corectează lucrările.

Disperată, Melanie se gândeşte la ce ar putea să spună. Ceva care să o aline pe domnişoara J. sau măcar să-i abată gândul de la necazurile ei. Dacă e tristă din cauza lucrărilor lor, atunci ar putea face altceva în clasă, ceva mai uşor şi mai distractiv.

— Ne citiţi poveşti, domnişoară Justineau? întreabă ea.

Însă domnişoara Justineau nu pare să o fi auzit. Continuă să le corecteze lucrările.

Câţiva dintre ceilalţi copii oftează sau ţâţâie, sau se foiesc. Şi ei au observat că domnişoara Justineau este tristă şi sunt de părere că Melanie nu ar trebui să o necăjească cu cererile ei egoiste. Dar Melanie nu cedează. Ştie că împreună ar reuşi să o înveselească pe domnişoara Justineau, dacă aceasta ar dori să stea de vorbă cu ei. Melanie s-a simţit fericită doar aici, în clasă, aşa că de ce să nu se simtă fericită şi domnişoara Justineau atunci când este cu ei?

Mai încearcă o dată.

— Ne citiţi legendele Greciei antice, domnişoară Justineau? o întreabă ea tare.

Acum domnişoara J. o aude. Ridică ochii şi clatină din cap.

— Astăzi nu, Melanie, spune ea pe un ton la fel de trist ca expresia de pe chipul ei.

Se uită lung la ei câteva secunde, parcă surprinsă să-i vadă acolo.

— Trebuie să termin evaluările astea, explică ea.

Dar nu îşi coboară privirea la agenda ei, ci se uită în continuare la copii. Şi parcă se încruntă. Parcă ea, nu ei, ar avea de rezolvat problemele alea grele şi a ajuns la una căreia nu-i dă de capăt.

— Pe cine naiba încerc eu să păcălesc? întreabă ea foarte încet.

Şi începe să rupă lucrările. Copiii se miră, dar nu le pare deloc rău, căci cui îi pasă de notele la teste? Supăraţi sunt doar Kenny şi Andrew, care sunt într-o permanentă competiţie – chestie penibilă şi prostească, pentru că

Melanie este cea mai bună din clasă, iar Zoe este pe locul al doilea, aşa că băieţii se bat pe locul al treilea.

Acum domnişoara J. rupe şi agenda. Smulge paginile şi le face bucăţi-bucăţele. Le aruncă apoi în coşul de gunoi, dar sunt prea mici şi prea uşoare şi nu se duc direct la fund, ci plutesc în aer şi aterizează într-un final de jur împrejurul lui. Domnişoarei Justineau nici că-i pasă. Se apucă să arunce în aer bucăţelele de hârtie, care se împrăştie prin clasă.

Nu este chiar veselă, dar măcar nu mai plânge. Iar ăsta este un semn bun.

— Vreţi poveşti? îi întreabă ea pe copii.

Vor.

Domnişoara Justineau ia cartea cu legendele greceşti din colţul cu cărţi şi vine în faţa clasei. Le citeşte povestea lui Acteon, care este înspăimântătoare; şi povestea lui Tezeu şi a Minotaurului, care e şi mai înspăimântătoare. La cererea lui Melanie, le citeşte din nou povestea Pandorei, deşi toţi o ştiu aproape pe de rost. Dar este un mod plăcut de a încheia ziua.

Când apar oamenii Sergentului, domnişoara Justineau nici nu se uită la ei. Stă pe colţul catedrei, învârtind în mâini cartea cu legende greceşti.

— La revedere, domnişoară Justineau! îi spune Melanie. Sper să ne vedem curând.

Domnişoara Justineau ridică ochii. Şi dă impresia că ar vrea să spună ceva, dar chiar atunci Melanie simte o izbitură când unul dintre oamenii Sergentului pune mâinile pe scaunul ei şi ridică frânele, răsucindu-l.

— Mai lăsaţi-o o clipă, spune domnişoara Justineau.

Melanie nu o mai vede, pentru că au întors-o aproape de tot, dar o aude foarte bine, ca şi cum domnişoara Justineau ar fi foarte aproape de ea.

— În regulă.

Tonul soldatului este plictisit, de parcă i-ar fi indiferent. Se duce la scaunul lui Gary.

— Noapte bună, Melanie! spune domnişoara Justineau.

Dar nu se îndepărtează. Se apleacă peste Melanie, iar

umbra ei cade peste braţele scaunului şi mâinile legate ale fetiţei.

Şi atunci Melanie simte că domnişoara Justineau îndeasă un obiect tare şi ascuţit între spatele ei şi spătarul scaunului.

— Bucură-te, murmură domnişoara Justineau. Dar să nu mai spui nimănui.

Melanie se lasă pe spate cât de mult e în stare, lipindu-şi umerii de plăcile metalice ale scaunului. Obiectul cu pricina coboară în regiunea şalelor ei şi nu poate fi văzut de nimeni. Habar nu are ce ar putea fi, dar este ceva pus acolo de mâna domnişoarei Justineau. Ceva de la domnişoara Justineau pentru ea, doar pentru ea.

Rămâne nemişcată în această poziţie tot drumul înapoi la celulă şi tot timpul când i se dezleagă curelele. Nici măcar nu clipeşte. Îşi ţine ochii în pământ pentru că nu crede că s-ar putea uita la oamenii Sergentului fără ca privirea să nu-i trădeze secretul.

Doar atunci când aceştia pleacă, doar atunci când se aud zăvoarele trase, doar atunci întinde mâna în spate şi trage obiectul acela necunoscut. Mai întâi înregistrează greutatea lui, apoi forma dreptunghiulară şi, în cele din urmă, cuvintele de pe copertă.

*Poveşti spuse de muze: legende greceşti* de Roger Lancelyn Green.

Melanie scoate un sunet gâtuit. Nu şi-l poate stăpâni, deşi ştie că i-ar putea aduce înapoi pe oamenii Sergentului. Mângâie coperta, răsfoieşte paginile, întoarce cartea în mâini ca să se uite la ea din fiecare unghi. O miroase.

Iar asta este o greşeală, întrucât cartea are mirosul domnişoarei Justineau. La suprafaţă este mirosul acela chimic de pe degetele ei, amar şi scârbos ca de obicei; dar sub acesta – mai puţin pe copertă şi mai mult pe pagini – se simte mirosul cald şi omenesc al domnişoarei Justineau.

Durează multă vreme senzaţia care o cuprinde – foamea aceea pătrunzătoare şi neobrăzată. Însă nu este la fel de intensă ca atunci când a fost foarte aproape de domnişoara Justineau, care nu se pulverizase cu substanţa aia chimică.

O sperie şi acum – e ca şi cum trupul i s-ar fi răzvrătit împotriva minţii; e ca şi cum ea ar fi Pandora şi vrea să deschidă cutia, indiferent de câte ori i s-a spus să nu o facă, cutia există şi ea *trebuie* s-o deschidă şi nu se poate stăpâni. Dar în cele din urmă Melanie se obişnuieşte şi cu mirosul acesta, aşa cum toţi copiii se obişnuiesc cu mirosul substanţelor chimice pulverizate peste ei în zilele de duminică. Senzaţia aceea înspăimântătoare nu dispare complet, dar nu o mai torturează ca la început. Îi este foame din ce în ce mai puţin. Apoi nu-i mai este deloc. Iar Melanie rămâne teafără şi nevătămată.

Rămâne şi cartea. Melanie citeşte până în zori, dar chiar şi atunci când se poticneşte de cuvintele prea complicate sau trebuie să le ghicească sensul, se simte evadată într-o altă lume.

Îşi va aminti de asta mai târziu – o zi mai târziu – după ce va fi dispărut lumea pe care ea o cunoaşte.

# 14

Ziua de luni a venit şi a trecut, iar lista cerută de doamna doctor Caldwell nu a apărut. Justineau nu a vorbit cu ea şi nici nu i-a trimis vreun mesaj. Nu i-a explicat în niciun fel această întârziere şi nici nu i-a cerut mai mult timp pentru întocmirea listei.

Iar Caldwell este convinsă acum că aprecierea ei iniţială a fost justă. Justineau se identifică din punct de vedere emoţional cu subiecţii, iar acest fapt o împiedică să-şi îndeplinească aşa cum se cuvine sarcinile de serviciu. Şi din moment ce Caldwell i-a dat serviciul acesta, iar sarcinile pe care le presupune au legătură cu succesul studiilor clinice ale lui Caldwell, doamna doctor se vede nevoită să ia în serios această nesupunere.

Se uită peste baza ei de date. De unde să înceapă? Caută motivele pentru care *Ophiocordyceps* a dat dovadă de atâta indulgenţă în cazul acestor copii. Majoritatea oamenilor infectaţi cu agentul patogen îi simt aproape instantaneu efectul. În câteva minute, cel mult câteva ore, facultatea de a simţi, judecata şi discernământul sunt distruse complet şi irevocabil. Asta se întâmplă înainte chiar ca filamentele ciupercii să penetreze ţesutul cerebral; secreţiile ei imită neurotransmiţătorii, făcând astfel aproape toată treaba mârşavă. Biluţe chimice bombardează edificiul sinelui până când acesta se fisurează, se fărâmiţează, se dezintegrează. Şi nu mai rămâne decât o jucărie mecanică, una care se mişcă doar atunci când *Cordyceps* învârte cheia.

Copiii aceştia au fost infectaţi cu ani în urmă şi încă mai sunt în stare să gândească şi să se mişte. Ba chiar sunt în stare să înveţe. Iar starea de sănătate a creierului lor este destul de bună; cu toate că filamentele miceliene sunt dispersate prin tot ţesutul nervos, nu par a se hrăni din el. Există ceva în compoziţia chimică a organismelor acestor copii care temporizează atât întinderea ciupercii, cât şi virulenţa efectelor sale.

Imunitate parţială.

Dacă ar reuşi să afle motivul, Caldwell ar ajunge la jumătatea drumului – *cel puţin* la jumătatea drumului – spre descoperirea tratamentului.

Soluţia vine de la sine. Trebuie să înceapă cu copilul cel mai puţin afectat. Cu copilul care, în ciuda faptului că prezintă în sânge şi ţesutul nervos o concentraţie de materie fungică la fel de mare ca în cazul celorlalţi, ba chiar mai mare decât unii dintre ei, îşi păstrează cumva şi acum un IQ de geniu.

Trebuie să înceapă cu Melanie.

# 15

Sergentul Parks primeşte ordinele şi este pe punctul de a le transmite mai departe. Dar, stai puţin, nu există niciun motiv pentru care să nu se ocupe el singur de problema asta. De când a auzit povestea lui Gallagher a dublat paza în jurul perimetrului, temându-se ca nu cumva junkerii să plănuiască un atac. În consecinţă, oamenii lui sunt epuizaţi şi cu nervii în piuneze. Tare proastă combinaţie.

Mai este o jumătate de oră până la începerea circului zilnic. În calitate de ofiţer de serviciu, semnează pentru preluarea cheilor din dulapul metalic. Apoi contrasemnează, în calitate de comandant al bazei. Ia inelul gros din cui şi se duce la Bloc.

Unde auzul îi este agresat de patosul delirant al *Uverturii 1812*[9]. Închide porcăria asta. Dintr-un impuls necaracteristic de cumsecădenie, Caldwell a avut ideea să le pună muzică avortonilor ălora din celule – că cică muzica ar avea darul de a le calma chiar şi pe cele mai fioroase bestii sau altă aiureală din asta. Dar nu aveau la dispoziţie prea multe înregistrări şi multe dintre piesele astea muzicale nu intrau în categoria celor duioase.

În liniştea de mormânt care s-a lăsat, Parks merge pe coridor spre celula lui Melanie. Fetiţa se uită prin vizieră. El îi face semn să se dea la o parte.

— Tranzit, îi spune el. Du-te şi aşază-te pe scaun! Acum!

Melanie face ce i se spune, iar el descuie uşa. Conform regulamentului, cel puţin doi oameni ar trebui să fie prezenţi atunci când copiii sunt legaţi sau dezlegaţi de scaune, dar Parks e convins că se descurcă şi singur. Ţine mâna pe patul pistolului, dar nu îl scoate din toc. Presupune că rutina nenumăratelor dimineţi va intra automat în funcţiune.

Copila îl priveşte cu ochii ei mari, aproape fără pleoape – ochi albaştri cu puncte cenuşii, care îi aduc aminte ce este ea cu adevărat, în caz că ar fi vreodată dispus să uite.

[9] Compoziţie a lui P.I. Ceaikovski (n.tr.).

— Bună dimineaţa, domnule Sergent! îi spune ea.

— Ţine-ţi mâinile pe braţele scaunului, îi cere el.

Deşi nu e nevoie. Fata nu se mişcă. Doar ochii ei îl urmăresc cum îi leagă mai întâi mâna dreaptă, apoi şi pe cea stângă.

— Este devreme, spune Melanie. Şi ai venit singur.

— Te duc la laborator. Doamna doctor Caldwell vrea să te vadă.

Fata amuţeşte câteva secunde. Sergentul începe să-i imobilizeze picioarele.

— Cum s-a întâmplat cu Liam şi Marcia, spune ea în cele din urmă.

— Mda.

— Ei nu s-au mai întors.

Vocea copilei a început să tremure. Parks termină de legat picioarele, dar nu-i răspunde. Lucruri de genul ăsta nu au nevoie de răspuns. Se ridică şi ochii aceia albaştri îl ţintuiesc din nou.

— O să mă mai întorc? îl întreabă Melanie.

Parks ridică din umeri.

— Nu eu hotărăsc asta. Întreab-o pe doamna doctor Caldwell.

Se duce în spatele scaunului ca să fixeze cureaua pentru gât. Asta-i partea când trebuie să ai multă grijă. Dacă nu eşti vigilent, e foarte uşor să ajungi cu mâna în dreptul dinţilor copilului de pe scaun. Parks este foarte atent.

— Vreau s-o văd pe domnişoara Justineau, spune Melanie.

— Zi-i asta doamnei doctor Caldwell.

— Te rog, domnule Sergent.

Şi îşi întoarce capul în cel mai prost moment cu putinţă, obligându-l să-şi retragă brusc mâna şi să scape cureaua doar pe jumătate încheiată.

— Privirea înainte! strigă el. Nu-ţi întoarce capul. Ştii că nu ai voie!

Fetiţa se uită înainte.

— Iartă-mă, spune ea supusă.

— Să nu mai faci asta.

— Te rog, domnule Sergent, bâiguie ea. Vreau s-o văd. Ca să ştie unde sunt. Nu putem să mai aşteptăm puţin? Până vine?

— Nu, spune Parks, strângând cureaua în jurul gâtului. Nu putem.

Copila e imobilizată acum, iar el îşi poate permite să se relaxeze. Întoarce scaunul şi-l îndreaptă spre uşă.

— Te rog, Eddie, spune Melanie repede.

Se opreşte uimit. Are senzaţia că i s-a trântit o uşă în piept.

— Cum? Ce-ai zis?

— Te rog, Eddie! Domnule Sergent Parks. Lasă-mă să vorbesc cu ea.

Nu se ştie cum, dar monstruleţul ăsta îi aflase numele. Şi se furişează acum prin armura lui, fluturându-i numele ca pe un steag alb. *Nu vreau să-ţi fac niciun rău.* Ca în tablourile alea în care e pictată o uşă întredeschisă prin care se uită pofticios la tine un baubau. Sau ca atunci când iei o piatră de pe jos şi vezi lighioanele alea care mişună dedesubt şi una dintre ele îţi strigă „Salutare, Eddie!”

Nu se poate stăpâni. Întinde mâna şi o apucă de gât – ceea ce constituie o încălcare la fel de mare a regulamentului ca gestul făcut de Justineau atunci când a mângâiat-o ca pe un blestemat de căţeluş.

— Să nu mai faci niciodată asta! şuieră el printre dinţi. Să nu mai îndrăzneşti să-mi spui pe nume!

Copila nu răspunde. Acum realizează cât de tare o strânge. Probabil că se sufocă şi din cauza asta nu-i poate răspunde. Îşi retrage mâna – care îi tremură rău – şi o pune unde îi este locul: pe mânerul scaunului cu rotile.

— Acum mergem la doamna doctor Caldwell, anunţă Parks. Orice întrebări mai ai, ei trebuie să i le pui. O şoaptă să nu mai aud.

Şi nu mai aude.

# 16

Dar asta se întâmplă şi pentru că iese cu scaunul pe uşa grea din oţel şi urcă – buf, buf, buf – treptele de dincolo de ea.

Pentru Melanie e ca şi cum ar naviga dincolo de marginea lumii.

De când îşi aduce ea aminte, uşa din oţel reprezenta orizontul cel mai îndepărtat al experienţei sale. Ştie că a trecut pe-acolo cândva, foarte de mult, dar acum i se pare că încearcă să citească o poveste dintr-o carte străveche, scrisă într-o limbă pe care nimeni nu o mai cunoaşte.

E ca pasajul ăla din Biblie pe care l-a citit odată doamna doctor Selkirk, pasajul ăla în care se spune că Dumnezeu a creat lumea. Nu Zeus, ci celălalt zeu.

Treptele. Spaţiul vertical pe care îl urcă (seamănă cu un coridor, doar că este înclinat). Mirosul acestui spaţiu, pentru că ei urcă întruna şi izul de dezinfectant al celulelor începe să dispară. Zgomotele de afară, care răzbat până la ei printr-o uşă întredeschisă aflată undeva mai sus.

Aerul. Şi lumina. Pentru că Sergentul împinge uşa cu spatele şi o trage afară, în plină zi.

E prea mult.

Adie un vânticel cald, care îi atinge pielea lui Melanie ca o vietate invizibilă. Iar lumina este atât de intensă încât poţi crede că a înmuiat cineva întreaga lume într-un butoi cu petrol şi apoi i-a dat foc.

Până acum Melanie a trăit în Peştera lui Platon, privind doar la umbrele de pe pereţi. Acum a fost întoarsă în direcţie opusă şi a ajuns cu faţa la foc.

Scoate un sunet chinuit. O expiraţie dureroasă care vine din centrul pieptului – din locul acela întunecat şi umed, cu gust amar de chimicale şi miros înţepător, ca de acetonă, de la markerele cu care profesorii scriu pe tabla albă.

E ameţită. Lumea năvăleşte în ea prin ochi, urechi, nas, limbă şi piele. E mult prea mult şi nu se opreşte. Melanie este ca scurgerea din colţul sălii de duşuri. Închide ochii,

dar lumina o loveşte în pleoape, desenează figuri colorate care-i dansează în creier. Îi deschide din nou.

Îndură. Şi compară. Şi începe să înţeleagă.

Trec pe lângă clădiri din lemn sau metal strălucitor, ridicate pe fundaţii din beton. Toate au aceeaşi formă, sunt rectangulare şi masive şi colorate aproape la fel: verde-închis. Felul cum arată nu preocupă pe nimeni. Rolul lor este cel care contează.

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul gardului din sârmă, înalt cam de patru metri, care, din câte poate să vadă Melanie, împrejmuieşte tot locul acesta. În partea de sus are sârmă ghimpată, susţinută în exterior, la un unghi de treizeci de grade, de piloni din beton.

Trec pe lângă nişte oameni de-ai Sergentului, care îi privesc lung şi uneori ridică mâna ca să-l salute pe Sergent. Dar nu îi vorbesc şi nici nu se mişcă din locul unde se află. Au puştile pregătite. Păzesc gardul şi porţile din gard.

Toate detaliile astea se amestecă în mintea lui Melanie. Posibilele lor semnificaţii apar în mod spontan în punctele lor de confluenţă.

Ajung la o altă clădire, unde fac de pază doi oameni ai Sergentului. Unul dintre ei le deschide uşa. Celălalt – un bărbat cu părul roşu – salută scurt.

— Aveţi nevoie de pază suplimentară pentru asta, domnule? întreabă el.

— Dacă am nevoie de ceva, am să cer, Gallagher, mârâie Sergentul.

— Am înţeles, să trăiţi!

Intră în clădire şi imediat zgomotul făcut de paşii Sergentului se modifică, se face mai puternic, însoţit de un ecou sec. Calcă pe gresie. Sergentul aşteaptă şi Melanie ştie ce aşteaptă el. Acesta este un duş, la fel ca acela din Bloc. Din tavan este declanşat jetul de substanţe chimice, care îi acoperă pe amândoi.

Durează mai mult decât în Bloc. Capetele de duş de aici sunt mobile, se deplasează de-a lungul pereţilor pe şine metalice, înclinându-se atunci când coboară ca să le

pulverizeze fiecare centimetru de piele din toate direcţiile.

Sergentul suportă supliciul cu capul în jos şi ochii închişi. Melanie continuă să se uite în jur, pentru că este obişnuită cu durerea aceasta şi ştie că ochii o vor ustura la fel de mult, indiferent dacă şi-i ţine închişi sau deschişi. Vede la capătul sălii de duşuri obloanele metalice pe sub care au intrat. Un mecanism simplu, cu clichet, permite ridicarea sau coborârea lor prin răsucirea unei manivele. Clădirea asta poate fi închisă şi izolată de restul bazei, poate fi transformată într-o fortăreaţă. Înseamnă că este foarte, foarte important ce se petrece în ea.

În tot acest timp, Melanie face eforturi mari să nu se gândească la Marcia şi Liam. Îi este teamă de ce i s-ar putea întâmpla şi ei în locul acesta. Îi este teamă că nu se va mai întoarce niciodată la prietenii ei, că nu va mai intra niciodată în sala de clasă, că nu o va mai vedea niciodată pe domnişoara Justineau. Poate că din cauza stării acesteia, alături de ineditul situaţiei, este Melanie atât de conştientă de ce se întâmplă în jurul ei. Înregistrează absolut tot ce vede. Şi se străduieşte să memoreze totul, mai cu seamă drumul pe care au venit. Vrea să fie în stare să se întoarcă, presupunând că va fi liberă să o facă la un moment dat.

Spray-ul chimic îşi reduce intensitatea, bolboroseşte şi se opreşte. Sergentul o împinge înainte, printr-o uşă dublă batantă, pe un coridor şi către o altă uşă deasupra căreia arde un bec roşu. Pe uşă este un anunţ care spune: INTERZIS ACCESUL PERSONALULUI NEAUTORIZAT. Sergentul se opreşte aici, apasă o sonerie şi aşteaptă.

După câteva secunde uşa este deschisă de doamna doctor Selkirk. E îmbrăcată ca de obicei, în halatul ei alb, dar acum poartă şi mănuşi verzi din plastic, iar la gât are ceva care seamănă cu un colier din bumbac alb. Şi-l ridică acum, trăgându-l cu arătătorul şi degetul mare. Este o mască din tifon alb care îi acoperă partea inferioară a feţei.

— Bună dimineaţa, doamnă doctor Selkirk! spune Melanie.

Doamna doctor Selkirk se uită lung la ea, ca şi cum ar încerca să se hotărască dacă să-i răspundă sau nu. În cele din urmă, se mulţumeşte doar să dea din cap. Şi începe să râdă. Lui Melanie i se pare că râsul ei este găunos şi nefericit. Aşa ai râde dacă ai şterge cu guma o greşeală din rezolvarea unei probleme de matematică şi s-ar rupe hârtia.

— Poştaşul, anunţă laconic Sergentul Parks. Unde vrei să las coletul?

— Perfect, spune doamna doctor Selkirk cu vocea înăbuşită din cauza măştii. Da. Poţi s-o aduci înăuntru. Suntem gata.

Se dă la o parte şi deschide mai mult uşa, pentru ca Sergentul să poată împinge înăuntru scaunul lui Melanie.

Melanie nu a mai văzut niciodată o încăpere atât de ciudată. Fireşte că nici nu a văzut prea multe, dar nici nu şi-ar fi închipuit vreodată că în lume ar exista lucruri atât de uimitoare ca acelea care se găsesc aici. Sticle şi bidoane, borcane şi cutii: suprafeţe din ceramică albă şi oţel inoxidabil care sclipesc stins în lumina neîndurătoare a tuburilor din tavan.

Unele dintre lucrurile care se află în recipientele alea seamănă cu nişte părţi de corp omenesc. Altele par a fi părţi de animale. Cel mai aproape de ea e un şobolan (îl recunoaşte după o poză pe care o văzuse într-o carte) atârnat cu capul în jos într-un lichid transparent. Nişte fire subţiri şi gri, ca şireturile de pantofi – sute de fire din astea –, au explodat din trupul şobolanului şi au umplut aproape tot interiorul sticlei. Şi toate firele astea sunt înfăşurate în jurul micuţului cadavru, de parcă şobolanul îşi dorise să se transforme în caracatiţă, dar nu mai ştiuse cum să oprească procesul de transformare.

Într-o sticlă de lângă şobolan este un glob ocular cu fire pestriţe de ţesut nervos ataşate de el.

Toate lucrurile astea umplu mintea lui Melanie cu imagini care mai de care mai nebuneşti. Dar nu spune nimic şi priveşte captivată în jur.

— Pune-o pe masă, te rog.

Nu este vocea doamnei doctor Selkirk, ci a doamnei doctor Caldwell. Aceasta stă la un banc de lucru din cealaltă parte a încăperii, unde pune în ordine nişte obiecte lucioase din metal. Pe unele le mută de câteva ori, de parcă ar conta foarte mult distanţa şi unghiurile dintre ele.

— Bună dimineaţa, doamnă doctor Caldwell! spune Melanie.

— Bună dimineaţa, Melanie! răspunde doamna doctor Caldwell. Bine ai venit în laboratorul meu, cel mai important loc din cazarmă!

Cu ajutorul doamnei doctor Selkirk, Sergentul o ridică pe Melanie din scaunul ei şi o aşază pe o masă înaltă din mijlocul încăperii. Manevra aceasta este una complexă. Îi dezleagă mâinile de rezemătoarele scaunului şi i le încătuşează în faţă. Îi fixează picioarele de o bară. Apoi îi desfac cureaua din jurul gâtului şi o mută pe masă. Partea asta nu pune nicio problemă celor doi, pentru că fetiţa este foarte slabă.

Apoi îi leagă picioarele în hamurile aflate pe laturile mesei, iar doamna doctor Selkirk se asigură că legăturile sunt bine strânse. Bara nu mai este necesară, aşa că o iau de acolo.

— Lasă-te pe spate, Melanie, îi spune doamna doctor Caldwell. Şi întinde braţele.

Femeile o apucă de câte o mână, Sergentul desface cătuşele, iar cele două îi bagă încheieturile în alte hamuri, pe care le leagă bine doamna doctor Caldwell. Acum Melanie este imobilizată complet. Doar capul şi-l mai poate mişca. E bucuroasă că aici nu este nicio curea pentru gât cum sunt cele de la scaun.

— Ai nevoie de mine? o întreabă Sergentul pe doamna doctor Caldwell.

— Absolut deloc.

Sergentul împinge scaunul gol spre uşă. Melanie îl vede şi înţelege ce se întâmplă. Nu va mai avea nevoie de scaun. Nu se va mai întoarce în celulă. Sub saltea a ascuns volumul *Poveştile spuse de muze* şi acum îşi dă seama că s-

ar putea să nu mai vadă cartea aceea niciodată. Poate că niciodată nu va mai atinge paginile acelea ce poartă mirosul domnişoarei Justineau.

Vrea să strige după Sergent, să-i ceară să mai stea puţin sau să-l roage să-i transmită un mesaj domnişoarei Justineau. Nu poate articula niciun cuvânt. O năpădesc presimţiri rele. Se află pe un teritoriu neexplorat şi se teme de viitorul acesta misterios în care este aruncată. Nu se simte pregătită. Vrea ca viitorul ei să fie la fel ca trecutul, dar ştie că nu va fi aşa. Şi simte că parcă ar avea un bolovan pe suflet.

Uşa se închide în spatele Sergentului. Cele două femei încep să o dezbrace.

Îi taie cu foarfecile cămaşa din bumbac.

# 17

Traversând coridorul, dinspre duşuri spre sala de clasă, Helen Justineau îşi dă seama că s-a petrecut ceva rău. Se uită să vadă chipul lui Melanie prin viziera cu plasă de la uşa ei, dar Melanie nu este acolo.

Descuie clasa şi se aşază la catedră, iar copiii sunt aduşi pe rând înăuntru. Îl salută pe fiecare în parte. Al douăzecilea copil (al douăzeci şi unulea, înainte ca Marcia să dispară dintre ei) ar trebui să fie Melanie, dar este Anne. Unul dintre tinerii soldaţi, cu chipuri impasibile, o bagă în clasă şi se îndreaptă imediat către uşă.

— Stai puţin, îi spune Justineau.

Soldatul se opreşte, se întoarce şi se uită la ea cu minimă politeţe.

— Da, domnişoară?

— Unde este Melanie?

Tânărul ridică din umeri.

— Una dintre celule era goală, spune el. Aşa că m-am dus la următoarea. E vreo problemă?

Justineau nu-i răspunde. Iese din clasă. Se duce la celula lui Melanie. Nu are ce să vadă acolo. Uşa e larg deschisă. Scaunul şi patul sunt goale.

Nu-i în regulă. Soldatul se află chiar în spatele ei şi o întreabă iarăşi dacă e vreo problemă. Îl ignoră şi se îndreaptă spre scară.

La capătul ei este Sergentul, care vorbeşte cu glas scăzut unui grup format din trei soldaţi, toţi cu priviri speriate – lucru complet ieşit din comun. Cu oricare altă ocazie, scena asta i-ar fi tăiat elanul lui Justineau. Cu oricare altă ocazie măcar ar fi aşteptat ca Sergentul să-şi termine treaba. Însă acum îl întrerupe fără să se gândească.

— Domnule Sergent, spune ea. Ai mutat-o pe Melanie?

Parks o observase dinainte, dar se holbează la ea de parcă abia în clipa asta şi-a dat seama cine este.

— Scuze, domnişoară Justineau, îi spune el. Dar avem o

urgenţă, ca să spun aşa. O posibilă urgenţă. Am depistat un număr mare de flămânzi în apropierea perimetrului.

— Ai mutat-o pe Melanie?

Sergentul Parks mai face o încercare.

— Du-te înapoi în clasă şi o să discutăm imediat ce…

— Răspunde-mi. Unde ai dus-o?

Preţ de o clipă Parks îşi fereşte privirea, apoi îşi revine şi se uită fix în ochii ei.

— Doamna doctor Caldwell a cerut să-i fie trimisă la laborator.

Justineau îşi simte inima în gât.

— Şi tu ai… ai dus-o? întreabă ea prosteşte.

Sergentul dă din cap.

— Acum o jumătate de oră. Evident că te-aş fi informat, dar orele nu începuseră încă şi nu ştiam unde să te găsesc.

Dar Justineau ar fi trebuit să-şi dea seama imediat ce văzuse celula goală. Odată ce vorbele au fost rostite, totul i se pare atât de clar că se blestemă singură pentru că a pierdut minutele astea preţioase. Porneşte în goană spre complexul unde se află laboratorul. Parks strigă după ea – ceva despre faptul că trebuie să rămână în clădire –, dar o să aibă timp să se ocupe de el mai târziu.

Dacă va ajunge prea târziu, atunci o să aibă tot timpul din lumea asta mizerabilă şi blestemată.

# 18

Doamna doctor Caldwell şi doamna doctor Selkirk o spală foarte bine pe Melanie pe tot corpul, cu săpun dezinfectant care miroase la fel ca spray-ul din sala de duş. Fata se supune tăcută, în timp ce gândurile îi aleargă bezmetice prin minte.

— Îţi plac ştiinţele naturii, Melanie? o întreabă doamna doctor Caldwell, fără să ţină seama de privirea uşor surprinsă pe care i-o aruncă doamna doctor Selkirk.

— Da, răspunde Melanie cu prudenţă.

După ce au spălat-o, doamna doctor Caldwell alege un fel de instrument, de mărimea buretelui cu care se şterge tabla în clasă. Îl apasă şi acesta începe să bâzâie. Apoi face cu el linii scurte şi drepte pe scalpul lui Melanie, făcând să-i vibreze ţeasta.

Melanie vrea să întrebe ce este lucrul acela, dar o vede pe doamna doctor Selkirk culegând un mănunchi de păr blond pe care îl aruncă într-un coş de gunoi din plastic.

Doamna doctor Caldwell lucrează foarte meticulos şi trece de două ori cu instrumentul ăla pe toată suprafaţa capului lui Melanie. A doua oară apasă mai tare şi chiar doare, dar nu prea mult. Doamna doctor Selkirk culege părul tăiat şi îl aruncă. După aceea îşi şterge foarte bine mâinile cu un şervet umed din hârtie pe care îl scoate dintr-un fel de dulap din perete.

Dintr-un borcan de plastic, pe a cărui etichetă scrie GEL BACTERICID E2J, doamna doctor Caldwell ia vopsea albastră pe care o aplică pe scalpul lui Melanie. Melanie încearcă să-şi imagineze cum arată acum: cheală şi albăstrită. Probabil că seamănă puţin cu unul dintre vechii războinici scoţieni. Într-una din zilele când vorbea mai neclar, Domnul Whitaker le-a arătat nişte poze cu războinicii aceştia şi nu s-a mai putut opri din râs atunci când le-a spus că îi cheamă *picţi.* Ăştia obişnuiau să se ducă la luptă în pielea goală, ca să poată absorbi mai bine energiile mediului. Melanie n-a stat niciodată în pielea

goală. Şi îşi dă seama că nu este deloc o senzaţie plăcută: îi este ruşine şi se simte vulnerabilă.

— Ba nu, spune ea.

— Ce anume?

Doamna doctor Caldwell pune pensula pe o măsuţă şi îşi şterge degetele de halatul alb, pe care lasă dâre de culoarea cerului senin.

— Nu-mi plac ştiinţele naturii. Vă rog, lăsaţi-mă să mă întorc în clasă.

Pentru prima oară doamna doctor Caldwell o priveşte în ochi.

— Mă tem că nu este posibil, spune ea. Acum închide ochii, Melanie.

— Nu vreau, spune Melanie, convinsă că, dacă îi va închide, doamna doctor Caldwell îi va face ceva rău, ceva care o va durea.

Şi, pe neaşteptate, ca şi cum ar fi reuşit să vadă ce se află în cealaltă parte a unei iluzii optice, îşi dă seama ce va urma. O vor tăia în bucăţi pe care le vor pune în borcane, aşa cum sunt toate fragmentele alea de oameni din jur.

Se încordează cât poate ea de tare, se zbate disperată, dar nu reuşeşte să desfacă legăturile care o ţin legată de masă.

— N-ar fi bine să-i dăm nişte izofluran? întreabă doamna doctor Selkirk.

Îi tremură vocea. Parcă mai are puţin şi începe să plângă.

— Ei nu răspund la anestezic, spune doamna doctor Caldwell. Ştii asta foarte bine. Şi refuz să irosesc unul dintre ultimele noastre flacoane doar ca să încerc să-l fac pe subiectul experimentului să se simtă uşor moleşit. Nu uita, doamnă doctor, că, deşi subiectul nostru are înfăţişare de copil, în realitate nu este decât o colonie fungică ce însufleţeşte trupul ăsta micuţ. Nu-i loc de sentimentalisme aici.

— Aşa este. Ştiu asta.

Şi ia în mână un cuţit cum nu a mai văzut niciodată Melanie. Are mânerul foarte lung, iar lama foarte scurtă şi

atât de subţire încât pare aproape invizibilă atunci când te uiţi la ea din profil. Îl întinde doamnei doctor Selkirk.

— Vreau să mă duc înapoi în clasă, spune din nou Melanie.

Cuţitul alunecă printre degetele doamnei doctor Selkirk şi cade pe jos înainte ca doamna doctor Caldwell să poată pune mâna pe el. Scoate un zgomot răsunător atunci când cade şi apoi încă unul, când se rostogoleşte.

— Scuze, scuze, scânceşte doamna doctor Selkirk.

Se apleacă să-l ridice, şovăie, se ridică şi ia altul de pe tava cu instrumente. Pe acesta i-l întinde doamnei doctor Caldwell, înfiorându-se în faţa privirii îngheţate pe care i-o aruncă aceasta.

— Dacă nu poţi să lucrezi cum trebuie din cauza zgomotului făcut de subiect, spune doamna doctor Caldwell, am să-i scot mai întâi faringele.

Şi apasă lama rece a cuţitului pe gâtul lui Melanie.

— O să fie ultimul lucru pe care ai să-l faci în viaţa ta de tot rahatul!

Vocea domnişoarei Justineau.

Cele două femei se opresc din ce fac şi se uită spre uşă. Melanie nu poate să facă acelaşi lucru pentru că, dacă ar încerca să-şi ridice capul, şi-ar tăia gâtul în lama cuţitului. Dar doamna doctor Caldwell îşi ia mâna de-acolo şi fetiţa poate să arunce şi ea o privire într-acolo.

Domnişoara Justineau stă în pragul uşii. Are ceva în mâini – un cilindru roşu, de care e ataşat un tub negru. Pare destul de greu.

— Bună dimineaţa, domnişoară Justineau! spune Melanie.

Se simte ameţită de uşurarea care a cuprins-o, însă vorbele astea ridicole, complet nepotrivite în momentul acesta, sunt atât de înrădăcinate în ea, încât nu ar putea renunţa la ele nici dacă ar încerca.

— Helen, spune doamna doctor Caldwell. Poftеşte înăuntru, te rog. Şi închide uşa. Ştiu că ăsta nu-i tocmai un mediu aseptic, dar ne dăm toată silinţa să-l sterilizăm pe cât de mult posibil.

— Pune jos bisturiul! spune domnişoara Justineau. Acum!

Doamna doctor Caldwell se încruntă.

— Nu fi ridicolă. Sunt în mijlocul unei disecţii.

Domnişoara Justineau intră în încăpere şi se opreşte când ajunge la capătul mesei, unde sunt legate picioarele goale ale lui Melanie.

— Ba nu, spune ea. Eşti la începutul unei disecţii. Dacă ai fi fost la mijlocul ei, nu am mai fi discutat acum. Pune jos bisturiul, Caroline, şi nimeni n-o să păţească nimic!

— Vai de mine, spune doamna doctor Caldwell. Asta n-o să se termine cu bine, nu-i aşa?

— Doar de tine depinde.

Doamna doctor Caldwell se uită la doamna doctor Selkirk, care nu se mişcase şi nu scosese niciun sunet de la apariţia domnişoarei Justineau. Are gura căscată şi mâinile încleştate în dreptul pieptului. Parcă s-a uitat prea mult la ceasul legănat de un magician pe sub nasul ei şi este aproape hipnotizată.

— Jean, îi spune doamna doctor Caldwell. Fii bună şi sună la pază. Spune-le să vină şi să o scoată pe Helen din sala mea.

Doamna doctor Selkirk aruncă o privire spre telefonul aflat pe masa de lucru şi face o jumătate de pas în direcţia lui. Domnişoara Justineau se întoarce cu viteza fulgerului şi loveşte telefonul cu extinctorul. Receptorul se sparge în două cu un zgomot sec şi prelung, ca de zahăr pisat. Doamna doctor Selkirk se dă iute înapoi.

— Da, bine faci că te fereşti, Jean, îi spune domnişoara Justineau. O singură dată dacă te mai mişti, am să-ţi trag una fix în faţă.

— Presupun că la fel ai să mă ameninţi şi pe mine dacă am să încerc să merg spre uşă sau fereastră, spune doamna doctor Caldwell. Uite ce e, Helen, eu cred că nu te-ai gândit bine la ce faci. Nu contează dacă anulez sau nu procedura asta. Poţi să o scoţi pe Melanie din laborator, dar nu şi din cazarmă. Toate porţile sunt păzite, iar în afara gardului sunt echipe care patrulează în jurul

perimetrului. Nu ai cum să împiedici asta.

Domnişoara Justineau nu răspunde, dar Melanie ştie că doamna doctor Caldwell se înşală. Domnişoara Justineau poate să facă absolut orice vrea ea. Domnişoara Justineau este ca Prometeu şi doamna doctor Caldwell este ca Zeus. Zeus avea impresia că e mare şi deştept pentru că era zeu, dar titanii nu se temeau de el. Bineînţeles că titanii au pierdut, dar asta s-a întâmplat în poveste, iar Melanie nu are nici cea mai mică îndoială cine va câştiga bătălia asta.

— Am să o iau pas cu pas, mârâie domnişoara Justineau. Jean, desfă-i curelele.

— Să nu îndrăzneşti să faci aşa ceva! spune repede doamna doctor Caldwell, aruncându-i doamnei doctor Selkirk o privire feroce.

Apoi îşi îndreaptă întreaga atenţie asupra domnişoarei Justineau. Şi îşi îndulceşte numaidecât tonul.

— Tu nu te simţi bine, Helen. Suntem toate extrem de tensionate din cauza circumstanţelor în care ne aflăm. Iar fantezia asta a ta de a salva subiecţii… ei bine, asta e modalitatea prin care tu răspunzi la stres. Suntem prietene şi colege. Niciuna dintre noi nu va fi reclamată. Niciuna nu va fi pedepsită. Vom încerca să rezolvăm împreună situaţia asta, pentru că realmente nu există nicio altă opţiune.

Păcălită de blândeţea doamnei doctor Caldwell, domnişoara Justineau îşi mai pierde din hotărârea de la început.

— Uite, am să pun jos bisturiul, spune doamna doctor Caldwell. Şi am să te rog să procedezi la fel cu… cu arma ta.

Şi doamna doctor Caldwell face exact cum a spus. Ridică bisturiul, îl ţine strâns o clipă, apoi îl pune pe marginea mesei, în partea stângă a lui Melanie. Mişcările ei sunt încete, exagerat de prudente, iar domnişoara Justineau urmăreşte mâna cu bisturiul. Normal.

Cu mâna cealaltă, doamna doctor Caldwell scoate un obiect mic şi lucios din buzunarul de la halat.

— Domnişoară Justineau! strigă Melanie.

Prea târziu. Mult prea târziu.

Doamna doctor Caldwell azvârle obiectul ăla lucios în faţa domnişoarei Justineau. Se aude un fâsâit ca acela de la duşuri şi aerul se umple de un miros acru, fierbinte şi înecăcios. Domnişoara Justineau se sufocă. Bolboroselile ei aspre încetează foarte brusc. Scapă din mână extinctorul şi începe să-şi zgârie obrajii. Se lasă încet în genunchi, apoi se răstoarnă într-o parte pe pardoseala laboratorului, unde se zbate, cuprinsă de convulsii, şi scoate nişte sunete de parcă ar sugruma-o cineva.

Doamna doctor Caldwell se uită la ea neimpresionată.

— Acum du-te şi cheamă o echipă de pază, îi cere ea doamnei doctor Selkirk. Vreau ca femeia asta să fie arestată sub acuzaţia de tentativă de sabotaj.

Melanie se lasă la loc pe masă cu un geamăt de durere – atât pentru ea însăşi, cât şi pentru domnişoara Justineau. O umple disperarea, transformându-i mintea şi trupul în plumb.

Doamna doctor Selkirk se îndreaptă către uşă, dar asta înseamnă că trebuie să o ocolească pe domnişoara Justineau, care, tot în genunchi, horcăie şi geme, încercând să respire prin duhoarea substanţei pe care i-a aruncat-o în faţă doamna doctor Caldwell şi care persistă greu în aer în zona asta. Începe să tuşească şi doamna doctor Selkirk.

Ajunsă la capătul răbdării, doamna doctor Caldwell întinde mâna după bisturiu.

Dar chiar atunci se întâmplă un lucru care o face să se oprească. Două lucruri, de fapt. Primul este o explozie, atât de puternică încât zguduie geamurile în tocuri. Al doilea este un strigăt asurzitor, ca făcut de o sută de oameni care zbiară în acelaşi timp.

În primul moment, doamna doctor Selkirk nu are nicio reacţie, apoi se schimbă la faţă şi spune îngrozită:

— Asta-i sirena pentru evacuarea generală, nu? Nu-i aşa? Nu-i sirena de evacuare?

Doamna doctor Caldwell nu pierde vremea răspunzându-i. Se duce glonţ la fereastră şi ridică jaluzelele.

Melanie se ridică din nou în capul oaselor. Cât de mult

este în stare din cauza legăturilor. Dar cerul este tot ce poate ea să vadă.

Ambele doctoriţe se uită pe geam. Domnişoara Justineau este tot pe jos, cu obrajii în mâini, tremurând din toate încheieturile. Nu o mai preocupă decât durerea ei înfiorătoare.

— Ce se întâmplă? behăie doamna doctor Selkirk. Uite oamenii ăia de-acolo. Ce fac…

— Nu ştiu, se răsteşte doamna doctor Caldwell. Am să cobor obloanele de pericol. Putem să rezistăm aici până la încetarea alarmei.

Întinde mâna spre comutator.

Atunci se sparge fereastra.

Şi flămânzii escaladează pervazul.

# 19

Cu mult înainte ca Sergentul Parks să riposteze în vreun fel, gardurile sunt dărâmate.

Nu-i vorba că se întâmplă prea repede; ci doar că atacul este necruţător. Flămânzii depistaţi de Gallagher în copacii din estul perimetrului pornesc pe neaşteptate de-acolo într-o goană nebună. Nu vânează nimic; pur şi simplu aleargă şi se prea poate ca ciudăţenia acestui comportament al lor să-l facă pe Parks să ezite o secundă sau două, în vreme ce încearcă să priceapă ce anume se petrece.

Şi atunci vântul îşi schimbă direcţia şi mirosul îl izbeşte în plin. Un val rânced de descompunere, puternic precum un pumn în faţă. Soldaţii de lângă el icnesc. Cineva înjură.

Iar mirosul acesta îi spune tot ce trebuie să ştie, încă dinainte ca ochii lui să vadă realitatea. Sunt mulţi. Foarte mulţi. Este mirosul unei întregi hoarde de flămânzi. Prea mulţi pentru a mai putea fi opriţi.

Aşa că singura soluţie este să-i încetinească. Să le reteze elanul înainte de a ajunge la gard.

— Ţintiţi la picioare! strigă el. La foc automat!

Şi imediat:

— Foc!

Soldaţii trag. Văzduhul se umple de ritmul furios al armelor lor. Flămânzii se prăbuşesc la pământ şi sunt călcaţi în picioare de alţi flămânzi care vin din urmă. Dar sunt prea mulţi şi sunt prea aproape.

Atunci Parks mai vede ceva în spatele valului uriaş de zombi. Junkeri. Junkeri acoperiţi cu armuri atât de groase, încât fiecare dintre ei arată ca un omuleţ Michelin. Unii au suliţe. Alţii flutură nişte obiecte ce seamănă cu bâte din acelea cu care se mână vitele şi pe care le înfig în gâtul sau spatele flămândului care încetineşte pasul. Cel puţin doi junkeri au aruncătoare de flăcări. Trag cu ele în dreapta şi-n stânga hoardei de flămânzi, împiedicându-i astfel să se îndepărteze de ţintă.

Iar ţinta este mai întâi gardul şi apoi cazarma de dincolo de el.

De-a lungul flancurilor înaintează două buldozere cu lamele aşezate oblic. Atunci când flămânzii se răzleţesc de grup şi se apropie de ele, fie sunt întorşi în turmă, fie sunt zdrobiţi.

Nu este o mişcare dezordonată. Este o cireadă de vite mânate din urmă.

— Vai de noi, Doamne! exclamă gâtuit soldatul Alsop. Vai de noi, Iisuse!

Parks mai pierde o secundă preţioasă ca să se minuneze în faţa ingeniozităţii perfecte a acestui atac. Flămânzii sunt folosiţi ca berbeci de luptă, ca arme de război. Se întreabă de unde or fi adunat junkerii atât de mulţi şi unde i-or fi ţinut înainte de acest marş forţat; însă asta-i doar o chestiune de logistică militară. Ideea de a face aşa ceva este absolut excepţională.

— Ţintiţi în cei vii! urlă el. În junkeri! Trageţi în junkeri!

Însă nu reuşesc să tragă decât câteva salve neregulate înainte ca el să le strige să se retragă, să se îndepărteze de gard.

Deoarece gardul va ceda dintr-o clipă în alta, iar ei se vor pomeni înconjuraţi de canibali aflaţi în descompunere.

Se retrag cu spatele, trăgând din mers.

Valul loveşte. Nici măcar nu încetineşte. Flămânzii intră cu toată forţa în plasa de sârmă şi stâlpii de beton care o susţin. Gardul se înclină spre interior, geme şi scârţâie, dar deocamdată pare să mai reziste. Cadavrele vii din primele rânduri bat pasul pe loc.

Dar tot mai mulţi flămânzi apar în spatele lor, îi împing, transmit propria lor greutate şi impuls asupra punctului de contact: baricada fragilă din sârmă împletită.

Acum şi stâlpii din beton încep să se încline, ca ameţiţi de prea multă băutură. O bucată din gard se prăbuşeşte cu zgomot, pentru totdeauna se prăbuşeşte, atunci când un stâlp se înclină şi iese din sol împreună cu o bucată semisferică de pământ.

Zeci de creaturi din acelea care habar nu au că sunt

moarte cad odată cu el şi sunt călcate în picioare şi strivite şi făcute carne tocată. Dar sunt foarte mulţi alţi flămânzi care vin din urmă. Se năpustesc înainte, zdrobind şi mai mult rămăşiţele celor căzuţi.

Flămânzii au intrat în cazarmă.

# 20

Justineau încearcă să se ridice în picioare. Nu este deloc uşor, pentru că parcă i-au luat foc măruntaiele, plămânii îi sunt plini de acid, iar podeaua se mişcă la fel ca puntea unei corăbii pe o furtună cumplită. Are senzaţia că faţa i s-a transformat într-o mască din metal incandescent, prea tare strânsă pe cap.

Totul se mişcă în jurul ei, fără vreo explicaţie în afară de câteva gâfâieli şi un singur ţipăt înăbuşit. Nu a mai văzut nimic de când Caldwell îi dăduse cu spray în faţă şi ochii îi sunt umflaţi şi pe jumătate închişi chiar dacă lacrimile au curăţat mare parte din concentraţia de piper. Acum desluşeşte doar nişte pete neclare, care se izbesc unele de altele, aidoma sfărâmăturilor rămase în urma unei inundaţii catastrofale.

Clipeşte furioasă, încercând să mai scoată nişte lichid din canalele lacrimale, acum foarte uscate.

Două dintre petele acelea capătă contur. Una este Selkirk, căzută pe-o parte pe pardoseala laboratorului. Dă din picioare în ritm de staccato furios. Cealaltă este un flămând aşezat călare pe ea. Acesta îşi îndeasă în gură colacii fleşcăiţi şi rozalii ai intestinelor ei eviscerate.

Din toate părţile năvălesc mai mulţi flămânzi şi Justineau nu o mai poate vedea pe Selkirk. Doctoriţa este acum un borcan de miere pentru acele albine hidoase, intrate în putrefacţie.

Ultima imagine pe care o surprinde Justineau este aceea a chipului ei disperat.

*Melanie!* îşi aduce aminte Justineau. *Unde e Melanie?*

Laboratorul este o mare de trupuri care se târăsc, se luptă, se agaţă unele de altele. Justineau încearcă să se îndepărteze de acest festin inuman şi aproape că nimereşte în altul. Lângă fereastră, Caroline Caldwell se luptă cu îndârjire mută. Încearcă să-şi salveze viaţa. Doi dintre flămânzii care s-au căţărat în patru labe peste pervaz, lăsând bucăţi din pielea şi carnea lor în cioburile

geamului, au apucat-o de picioare şi se caţără pe ea. Fălcile li se mişcă la fel ca nişte cupe de excavatoare. Caldwell şi-a înfipt mâinile pe creştetele lor, de parcă i-ar binecuvânta, dar de fapt încearcă să-i împingă cu toată puterea pe care o mai are, încearcă disperată să-i oprească, să-i facă să nu-şi mai înfigă dinţii în ea. Dar este limpede că va pierde curând această bătălie.

Justineau găseşte extinctorul chiar în locul unde i-a scăpat din mână. Vopseaua lui roşie iese în evidenţă printre culorile albe şi cenuşii al laboratorului. Îl ia în mână şi face o mişcare de aruncător de ciocan. Lovitura este însoţită de un dangăt sec, iar capul unuia dintre cei doi flămânzi cade pe un umăr, nemaifiind susţinut de gâtul rupt. Tot nu se lasă, dar mâna dreaptă a lui Caldwell este eliberată, pentru că fălcile creaturii clănţăne acum în gol.

Cu forţa şi hotărârea pe care doar spaima absolută ţi le poate da, Caldwell reuşeşte să apuce cu mâna liberă un ciob din rama ferestrei şi îl desprinde de acolo. Îi ţâşneşte sângele în valuri printre degete atunci când îl loveşte iar şi iar pe celălalt flămând, desprinzându-i bucăţi mari de carne din faţă.

Justineau o lasă să se descurce singură. Pentru că are fereastra chiar în faţă, se poate orienta cum trebuie. Se întoarce cu faţa la masa de disecţie. Spre marea ei surprindere, nu-i acoperă nimeni câmpul vizual. Majoritatea flămânzilor se bat pe resturile din Jean Selkirk, ceea ce înseamnă că se târăsc pe jos în patru labe, cu râturile în troacă.

Masa de disecţie este goală. Curelele îmbrăcate în plastic, care o imobilizaseră pe Melanie, au fost tăiate şi acum atârnă degeaba. Bisturiul pe care Caldwell îl lăsase jos din mână înainte de a folosi spray-ul cu piper zace abandonat la capătul mesei.

Justineau priveşte disperată în jur. Scoate un fel de geamăt, care se pierde repede în fornăiala lichidă a monstruosului banchet. Haosul din laborator a căpătat un caracter organizat. Selkirk găzduieşte ospăţul. Caldwell ciopârţeşte faţa şi pieptul flămândului care încă se mai

încăpăţânează să se urce pe ea, până când se prăbuşeşte jupuit pe de-a-ntregul.

Melanie nu e nicăieri.

Caldwell s-a eliberat şi acum, cu mâinile pline de sânge, îşi strânge notiţele şi probele. Prea multe lucruri încearcă să strângă şi le scapă pe jos, într-o cascadă de pocnete. Zgomotul este suficient de puternic ca să atragă atenţia flămânzilor care o mănâncă pe Selkirk. Aceştia tresar şi îşi întorc capetele – mai întâi la stânga, apoi la dreapta, într-o sincronizare de-a dreptul sinistră.

Caldwell stă într-un genunchi şi îşi adună comorile. Justineau o apucă de guler şi o ridică în picioare.

— Haide! îi strigă ea.

Sau încearcă să strige. A înghiţit din spray-ul cu piper, aşa că limba i s-a făcut de trei ori mai mare. Vorbeşte ca Charles Laughton în *Cocoşatul de la Notre Dame.* Dar nu contează. O trage pe Caldwell spre uşă întocmai ca o mamă care îşi ia acasă copilul încăpăţânat. Iar flămânzii se ridică de pe jos, toţi în acelaşi timp. Calcă în picioare ce a mai rămas din trupul doamnei doctor Selkirk, în graba lor de a ajunge la această nouă sursă de hrană.

Justineau le trânteşte în nas uşa laboratorului. Nu are timp să o încuie, dar ăsta e un detaliu. Flămânzii se pricep să descuie uşile la fel de bine ca nişte câini turbaţi. Uşa se cutremură în cadru din cauza atacurilor lor repetate, însă nu se deschide.

Femeile se află pe un coridor scurt, în capătul căruia este sala de duşuri din clădirea aceasta. Într-acolo se îndreaptă Justineau: spre duşuri şi spre uşile de dincolo de ele, pe care le-a lăsat larg deschise atunci când a venit. Dar încetineşte şi se opreşte în mijlocul coridorului. Afară au loc schimburi de focuri. Bărbaţii pe care îi vede domnişoara Justineau că se feresc şi trag cu arma şi se adăpostesc după colţul clădirii de alături nu sunt oamenii Sergentului Parks, nu sunt soldaţii în uniformele acelea kaki pe care ea le-a detestat dintotdeauna, ci sunt nişte sălbatici în zdrenţe pestriţe, cu părul dat cu smoală şi cu macete înfipte la brâu.

Junkeri.

Justineau îi priveşte parcă nevenindu-i să creadă ce vede şi chiar atunci doi dintre ei sar în aer, făcând fiecare câte un salt pe spate cu o viteză imposibilă. O jumătate de secundă mai târziu se produce explozia şi se aude mugetul grenadei, iar după o fracţiune de secundă se simte tremurul peristaltic al undei de şoc.

Caldwell îi arată o altă uşă – poate îi şi spune ceva, dar dangătul a o sută de clopote din urechile lui Justineau acoperă orice alte sunete. Uşa este încuiată. Caldwell se scotoceşte prin buzunare, lăsând curbe Bézier de sânge roşu-închis pe halatul alb. Justineau observă că mâinile doctoriţei nu arată prea bine – bucăţi lungi de piele atârnă din tăieturile adânci pe care şi le-a făcut atunci când a lovit în flămânzi cu ciobul de geam.

Caldwell se caută prin toate buzunarele şi nu găseşte cheia. În cele din urmă îşi desface halatul, caută şi în buzunarele de la pantaloni şi uite că a găsit-o. Deschide uşa şi ajung amândouă într-un fel de depozit, plin cu mai mult de zece etajere metalice cu rafturi. Este un refugiu.

Este o capcană. Nici nu încuie bine Caldwell uşa, că Justineau îşi dă seama că nu poate rămâne aici. Melanie rătăceşte pe undeva pe-afară, la fel ca Scufiţa Roşie, într-o pădure deasă şi întunecată, înconjurată de bărbaţi fioroşi care trag cu arme automate.

Trebuie să o găsească. Şi pentru asta trebuie să iasă de aici.

Caldwell se sprijină de marginea unei etajere, încercând fie să-şi vină în fire, fie să se retragă într-un colţ al subconştientului, unde e mai frumos decât e aici. Justineau nu o bagă în seamă şi se uită cu atenţie prin încăperea strâmtă. Nu există nicio altă uşă în afara aceleia pe unde au intrat, dar există un geam care se deschide pe latura clădirii, foarte aproape de gard şi departe de lupte. De aici ar putea să fugă înapoi la clădirea cu sala de clasă unde crede că s-a ascuns Melanie în cazul în care a reuşit să găsească drumul până acolo.

Justineau începe să golească etajerele din apropiere.

Împinge pe jos toate cutiile şi flacoanele şi pungile cu pansamente chirurgicale şi rolele cu prosoape de hârtie de pe rafturi. Trage apoi etajera lângă fereastră. Caldwell a urmărit-o în tăcere şi acum îi spune:

— O să te omoare.

— *Atuşşş şştai aişşş,* mârâie Justineau peste umăr.

Dar când începe să se urce, Caldwell vine să ţină etajera cu mâinile ei sfâşiate, apoi se urcă şi ea, scoţând câte un suspin mic de durere de fiecare dată când atinge metalul rece.

Geamul este închis cu un ivăr. Justineau îl dă la o parte şi întredeschide fereastra. Afară nu se vede decât o porţiune de iarbă. Strigătele şi focurile de armă sunt înăbuşite de distanţă.

Deschide de tot fereastra, se caţără pe ea şi sare în iarba de dedesubt, plină încă de roua dimineţii. Îşi simte gleznele reci şi firescul acestei senzaţii este ca o telegramă primită din cealaltă parte a lumii.

Caldwell se urcă mai greu, pentru că încearcă să nu-şi lase greutatea pe mâinile rănite. Nu-şi poate ţine echilibrul şi cade lată în iarbă. Justineau o ajută să se ridice cu un gest deloc blând.

De la colţ, se pot vedea Blocul cu sala de clasă şi cazărmile din cealaltă parte a curţii. Însă pretutindeni sunt grupuri de flămânzi care aleargă în toate direcţiile. Justineau crede că goana asta a lor este haotică, dar imediat îi observă pe văcarii junkeri în armurile lor ciudate. Aceştia îi mână pe flămânzi împungându-i cu vârfurile suliţelor şi cu pistoale cu electroşocuri şi ameninţându-i cu bunul şi mereu utilul foc.

Mai vede şi că junkerii sunt acoperiţi cu smoală – au smoală nu doar pe păr, dar şi pe braţe şi mâini, şi pe ţesătura vestelor antiglonţ. Probabil că smoala are cam acelaşi efect ca spray-ul cu blocant de estrogeni, mascând mirosul emanat de secreţiile endocrine. De aceea flămânzii nu se întorc ca să sară la gâtul călăilor lor.

Dar mai cu seamă îşi spune: *îi folosesc pe flămânzi pe post de arme biologice!* Indiferent cine va câştiga, baza

este terminată.

— Am să încerc să traversez curtea ca să ajung la clădirea unde e clasa, îi spune ea lui Caldwell. Poate ar fi bine să aştepţi câteva secunde şi de-abia după aia să încerci să ajungi la gard. Probabil că se vor uita la mine.

— Sala de clasă e la subsol, se răsteşte Caldwell. Nu există decât o singură cale de acces. O să fii prinsă în capcană.

Ce pereche superbă de savante fac ele două. Formulează deducţii valide din faptele cunoscute. Sunt două experte în criminalistică şi refuză să se dea bătute în faţa acestui coşmar total.

Justineau nu pierde timp cu răspunsul. O ia la fugă. Şi-a făcut un traseu şi se ţine de el, ocolind de la distanţă grupul cel mai apropiat de flămânzi care se îndreaptă către cazarme. Junkerii sunt prea ocupaţi să-i mâne de la spate şi nu se întorc după ea.

Iar tovarăşii lor, care vin din urmă, sunt supuşi unui foc continuu din ambele părţi: soldaţii lui Parks folosesc spaţiile libere dintre barăcile din lemn, transformând întreaga bază într-un teren de vânătoare.

Justineau trebuie să se ferească de trei soldaţi care aleargă spre ea cu puştile în mâini. Şi ajunge în apropierea unei alte hoarde de flămânzi. Schimbă de mai multe ori direcţia şi aleargă în zigzag până când ajunge după un alt colţ de clădire şi îşi dă seama că s-a rătăcit, iar în faţa ei sunt vreo zece bărbaţi cu părul ţepos şi membrele negre şi lucioase de la smoala lichidă încă. Aceştia trag din spatele unei baricade improvizate din containere răsturnate.

Junkerii se întorc şi dau cu ochii de ea. Cei mai mulţi se întorc imediat la luptă şi continuă să tragă, dar doi se ridică în picioare şi pornesc spre ea. Unul scoate un cuţit din teaca de la centură şi îl ridică deasupra capului. Celălalt doar îndreaptă asupra ei arma pe care o are în mână.

Justineau încremeneşte. Nu are niciun rost să o ia la fugă, pentru că asta ar însemna să se întoarcă cu spatele la ei. Încearcă să găsească repede altă soluţie, dar mintea i

s-a golit de gânduri.

Bărbatul cu cuţit îi dă un şut în picioare, trântind-o la pământ. O apucă de mânecă şi o ridică pe jumătate, arătând-o celuilalt ca pe un dar.

— Puşc-o! spune el.

Justineau ridică ochii. Se spune că nu e bine să te uiţi direct la animalul sălbatic care te atacă, dar dacă tot e să moară, măcar să apuce să-i spună să se ducă în mă-sa şi – dacă are timp – să-i explice cum şi unde s-o găsească.

Întâlneşte privirea bărbatului cu puşca. Şi are parte de o surpriză aproape supranaturală când îşi dă seama cât de tânăr este acesta. Probabil că nu a trecut de vârsta adolescenţei. Junkerul renunţă să-i mai ţintească fruntea şi îndreaptă arma spre pieptul ei, poate pentru că nu vrea să pună imaginea capului ei explodat în galeria lui de vise.

Este ceva aproape religios în toată scena aceasta – felul în care o ţine junkerul mai bătrân şi o oferă ca jertfă celuilalt. Este un ritual de iniţiere – poate o clipă în care se creează legătura dintre tată şi fiu.

Se vede clar cum tânărul încearcă să prindă curaj.

Şi imediat dispare din raza vizuală a lui Justineau. A fost doborât la pământ. O creatură întunecată şi incredibil de rapidă a trecut în goană pe-acolo şi l-a luat cu ea. Junkerul se zbate pe asfalt, încercând să se lupte cu un duşman care, în ciuda staturii lui micuţe, scuipă şi miaună şi îl zgârie, ca o întreagă ceată de pisici nervoase la culme.

Este Melanie. Şi nu ia prizonieri.

Bărbatul – băiatul, mai bine spus – scoate un ţipăt care se pierde într-un gâlgâit lichid atunci când dinţii ei îi sfârtecă gâtlejul.

# 21

Melanie simte că-i vine să leşine, atât de puternic este şocul gustului de sânge şi carne caldă. Nu credea că poate exista ceva aşa de bun. Senzaţia de acum nu se poate compara nici măcar cu momentul în care domnişoara Justineau a mângâiat-o pe păr! Pofta o copleşeşte cu totul. Iar stropul de minte care i-a mai rămas lucidă se agaţă de ce poate ca să nu piară definitiv.

Încearcă să-şi aducă aminte ce este în joc. L-a atacat pe bărbatul ăsta pentru că voia să-i facă rău domnişoarei Justineau, nu din cauza acelui miros irezistibil de carne proaspătă. De fapt, nu-l simţise decât atunci când l-a atacat pe junker şi a muşcat din el înainte să-şi dea seama ce face. Corpul ei n-a avut nevoie de aprobare şi nu a mai vrut să aştepte. Acum Melanie muşcă şi sfâşie, mestecă şi înghite, iar acest vârtej de senzaţii o umple şi o striveşte ca o cascadă care curge într-o cană de ceai.

Primeşte o lovitură puternică şi este îndepărtată de prada ei, de masa ei. Un alt bărbat stă deasupra ei, se apleacă asupra ei, cu un cuţit în mâna ridicată. Domnişoara Justineau îl plachează din spate şi începe să-i dea cu pumnii în cap. Ca să se apere de acest atac neaşteptat, junkerul trebuie să se întoarcă, iar Melanie reuşeşte să îl înşface bine de picior. Se încolăceşte în jurul lui, se ridică fără efort de jos împingându-se în braţele ei puternice, se agaţă de el ca un scai.

Bărbatul zbiară blesteme incoerente şi o loveşte înnebunit. Loviturile lui sunt dureroase, dar asta nu contează acum. Condusă de un instinct atât de profund că nici nu-şi poate da seama de unde vine, Melanie descoperă locul unde se îmbină picioarele cu corpul junkerului. Îl muşcă prin cracul pantalonului până când ţâşneşte sângele gros, care îi umple gura. Ştia că aşa se va întâmpla. Simţea cum o cheamă artera prin pliurile de carne şi ţesătură.

Urletul junkerului este înspăimântător, pătrunzător şi tremurat. Lui Melanie nu-i place deloc. Dar, vai, cum îi mai

place gustul sângelui! Cum îi mai place coapsa lui transformată în fântână, ca şi cum carnea aceea crudă ar fi fost o grădină magică, un peisaj tainic pe care nu l-a mai văzut până acum.

În cele din urmă, se satură. Nici stomacul şi nici mintea ei nu sunt suficient de încăpătoare. Lumea întreagă nu este suficient de încăpătoare. Toropită de plăcere şi de suprasaţietatea care îi înmoaie muşchii şi gândurile, nu se mai opune atunci când este desprinsă de victima ei şi ridicată de acolo.

De sub izul rău al substanţelor chimice vine mirosul domnişoarei Justineau – bine-cunoscut şi bine-venit şi minunat. Începe să toarcă, sătulă şi lipită de pieptul domnişoarei Justineau. Ar vrea să se încolăcească şi să doarmă acolo, ca o mică sălbăticiune în vizuina ei.

Dar nu poate să doarmă, pentru că domnişoara Justineau se mişcă, aleargă foarte repede. Melanie se zdruncină la fiecare pas al ei. Iar foamea ei amorţită se trezeşte repede, îi stimulează mintea. Mirosul deja înseamnă altceva pentru ea şi o îndeamnă să se hrănească din nou. Se zbate în această strânsoare prea slabă ca să o poată stăpâni, împunge cu capul în subsuoara domnişoarei Justineau, cu gura căscată şi pregătită să muşte.

*Dar nu poate nu trebuie nu poate!* Aceasta este domnişoara Justineau care o iubeşte. Care a salvat-o de masa de disecţie şi de cuţitul ăla subţire şi înfricoşător. Melanie nu îşi poate controla fălcile pofticioase, dar în ultimul moment îşi smuceşte iute capul pe spate, aşa că maxilarele ei muşcă aerul, iar nu carnea domnişoarei Justineau.

În ea creşte un mârâit ca de fiară, avându-şi originea în acelaşi loc de unde venise mieunatul de pisică de mai devreme.

*trebuie*
*nu are voie*
*trebuie*

Se luptă cu un animal sălbatic, iar animalul acela este ea.

Şi ştie că va pierde.

# 22

Justineau fuge din nou. Dar acum nu ştie încotro. Topografia prea bine cunoscută a bazei a fost codificată de fumul exploziilor, larma împuşcăturilor şi tropotul celor care aleargă.

Iar Melanie o împiedică şi mai tare să se concentreze, pentru că se agită şi se zvârcoleşte în braţele ei. Justineau îşi aminteşte că, atunci când a ridicat-o de pe trupul tânărului junker, a avut sentimentul că smulge o căpuşă ghiftuită de pe burta unui câine. Şi trebuie să se împotrivească impulsului de a-i da drumul din braţe.

Dar de ce să se împotrivească? Nu pentru că i-ar datora viaţa lui Melanie. Dar, până la un punct, şi din cauza asta. Melanie este dovada vie a faptului că ea a refuzat să acorde atenţie alarmei care îi sunase în suflet – Melanie este anti-Isaac-ul pe care ea l-a smuls din flăcări doar ca să-i dovedească lui Dumnezeu că nu poate să tragă sforile chiar tot timpul.

*Du-te-n pizda mă-tii, Caroline.*

Melanie scoate nişte sunete anormale pentru anatomia gâtului omenesc şi îşi bâţâie capul înainte şi-napoi, izbindu-l de braţul lui Justineau. Copila are o forţă uluitoare. O să-i scape din braţe până la urmă. Iar asta va însemna sfârşitul amândurora.

Justineau zăreşte uşa urâtă din oţel a Blocului. Neaşteptat de aproape. Se îndreaptă spre ea.

Dar imediat realizează că nu-i este de niciun folos. Uşa este trasă şi sistemele de închidere se activează automat atunci când este în poziţia asta. Nu are cum să intre.

Vreo zece, doisprezece flămânzi apar în dreapta ei, venind din direcţia laboratorului. Posibil să fie tot aceia de care a fugit ea la început şi care i-au luat urma. Acum îi simt mirosul şi vor să o prindă. Se apropie de ea cu tropot mecanic, neobosit.

Nu-i mai rămâne nimic de făcut decât să o ia la fugă. Să se îndepărteze de ei cât de repede poate şi să se roage că

va ajunge la adăpost înainte de a cădea în mâinile lor.

Şi fuge. Şi ajunge la gard. I se ridică brusc în faţă, blocându-i drumul, aidoma unui Everest din plasă metalică. Nimic la stânga şi nimic la dreapta. N-are unde să se ascundă. N-are încotro să se îndrepte. Îi dă drumul lui Melanie din braţe. O vede cum cade ca o pisică, îndreptându-se din aer ca să aterizeze în patru labe.

Justineau îşi încleştează pumnii, vrea să-şi adune puterile, dar fluxul de adrenalină încetează brusc şi o cuprinde o oboseală colosală şi vederea i se întunecă. Nici măcar nu mai este în stare să ridice pumnii ca să se apere atunci când primul flămând întinde mâinile ca să o tragă spre fălcile lui căscate.

Se aude un scârţâit jilav: flămândul e trântit la pământ şi strivit.

Un zid acoperă încet câmpul vizual al lui Justineau: este din metal vopsit în verde mat. Are şi un geam, de unde un chip de monstru se holbează la ea. Chipul Sergentului Parks.

— Treci înăuntru! urlă el.

Zidul din faţa ei capătă sens, la fel ca un puzzle în care ai adăugat ultima piesă. Este unul dintre Humvee-urile din cazarmă. Justineau pune mâna pe mânerul portierei, îl răsuceşte în sens invers, trage disperată de el, intră în panică. În cele din urmă reuşeşte să apese butonul de deblocare a încuietorii.

Deschide brusc portiera chiar atunci când flămânzii ocolesc vehiculul prin spate, îndreptându-se către ea. Unul dintre soldaţii tineri ai lui Parks – un copil, nici măcar jumătate din vârsta ei, cu o claie de păr roşu ca focul frunzelor de toamnă – stă cocoţat pe acoperiş, la mitraliera Humvee-ului. O roteşte frenetic, înţepând văzduhul cu gloanţe. Nu-i prea clar în ce trage, dar la un moment dat îi nimereşte pe flămânzii din apropiere şi-i doboară la pământ.

Justineau ţine portiera deschisă, dar nu se mişcă. Nu se mişcă, pentru că Melanie nu se mişcă. Fetiţa stă ghemuită şi se uită cu neîncredere de animal sălbatic în interiorul

întunecat al maşinii.

— E în regulă! strigă Justineau. Haide, Melanie. Treci înăuntru. Acum!

Melanie se hotărăşte – fără să-şi ia elan, face un salt pe lângă Justineau şi dispare în vehicul. Justineau se urcă după ea şi trânteşte portiera.

Se întoarce şi dă cu ochii de chipul palid şi transpirat al lui Caroline Caldwell. Doctoriţa se holbează îngrozită la ea. Stă culcată pe podeaua Humvee-ului, dreaptă ca un lemn de foc, şi îşi strânge mâinile la subsuori. Melanie se fereşte de ea şi se lipeşte din nou de Justineau, care o ia în braţe fără să se gândească.

Humvee-ul se întoarce. Pe geam se vede un caleidoscop de fum şi dărâmături şi siluete care aleargă.

Humvee-ul trece prin gard fără să încetinească, dar e cât pe ce să nu traverseze şanţul. Se izbeşte cu burta de buza acestuia, se cutremură câteva secunde – la fel ca o maşină de spălat pusă pe program de stoarcere –, dar reuşeşte să-şi tragă partea posterioară peste margine.

Însă agaţă un lanţ de cinci metri şi un stâlp de beton şi le trage după el câţiva kilometri, aşa cum un automobil cu tineri însurăţei trage după el cutii goale de conserve, legate de bara din spate cu panglici colorate.

# 23

Parks ar fi preferat s-o ia peste câmp – Humvee-ul nu are prea mare nevoie de drumuri –, dar huruitul şi scrâşnetele care vin din spate îi spun că sunt ceva probleme cu arborele planetar. Aşa că schimbă viteza, accelerează la maximum şi ţâşneşte cu viteză nesăbuită pe drumul pustiu din jurul bazei, virând la dreapta şi la stânga absolut la întâmplare. Îşi spune că nu vor putea fi găsiţi – deocamdată – dacă se rătăcesc.

Bine că nu-i urmăreşte nimeni. Măcar pentru asta şi tot ar trebui să fie profund recunoscători.

În cele din urmă Sergentul opreşte vehiculul cam la şaisprezece kilometri distanţă de bază, ieşind de pe drum într-un câmp desfundat şi plin de bălării. Se apleacă peste volan, încercând să-şi recapete răsuflarea în timp ce se răceşte motorul. Zgomotele care vin de sub capotă nu sunt deloc vesele. A luat Humvee-ul din atelierul de reparaţii, singurul loc unde putuse să ajungă fără să traverseze curtea plină de flămânzi. Şi se întreabă – deşi este prea târziu acum – ce căuta maşina acolo.

Gallagher coboară de pe acoperiş, strânge mitraliera şi încuie trapa. Tremură ca bolnav de friguri, aşa că gesturile astea simple îi iau mult timp. După ce reuşeşte să se aşeze pe scaunul din dreapta, îi aruncă o privire îngrozită Sergentului, aşteptând să primească de la el ordine sau explicaţi, sau orice altceva ce l-ar putea ajuta să nu-şi piardă minţile.

— Bravo, îi spune Parks. Vezi ce fac civilii. Eu plec în recunoaştere. Nu stau mult.

Deschide portiera, dar nu apucă să coboare din Humvee. Gallagher s-a uitat spre bancheta din spate şi acum scoate un ţipăt scurt şi îndurerat:

— Dom’ Sergent! Domnule Sergent Parks!

— Ce e, fiule? întreabă obosit Parks.

Cuprins de o presimţire neagră, se întoarce şi el să se uite în spate, aşteptându-se ca una dintre femei să fie

rănită grav – şi ei vor fi nevoiţi să o vadă cum moare, pentru că nu au cum să o ajute în condiţiile astea.

Dar nici vorbă de aşa ceva. Halatul doamnei doctor Caldwell este plin de sânge, însă se pare că sângele vine de la mâinile ei tăiate. Iar Helen Justineau i se pare că arată destul de bine, dacă face abstracţie de chipul ei tumefiat şi roşu.

Nu, femeile nu au nimic. Băiatul a ţipat când l-a văzut pe cel de-al treilea pasager. Este unul dintre micuţii flămânzi – monştrii din Blocul Izolator. Îngrozit, Parks o recunoaşte pe fetiţa pe care o dusese mai devreme la măcelăria din laboratorul doamnei doctor Caldwell. Dar s-a schimbat în scurtul răstimp trecut de-atunci. Stă ghemuită pe podeaua Humvee-ului, în pielea goală, cu capul ras şi pictată ca un sălbatic african. Privirea ei, de un albastru intens, aleargă înnebunită între cele două femei. Spatele ei arcuit exprimă încordare şi iminenţa unei mişcări. Cu stângăcie, din cauza poziţiei proaste, Parks îşi scoate pistolul din toc şi ţinteşte capul fetiţei printre spetezele scaunelor. Un glonţ în cap este cea mai bună metodă de a o ucide de la distanţa asta.

Li se întâlnesc privirile. Fata nu se mişcă. Parcă îl roagă să îşi ducă până la capăt intenţia.

Dar îl opreşte Helen Justineau, care se bagă între ei. În spaţiul strâmt din Humvee, trupul femeii este o baricadă de netrecut.

— Dă-te la o parte, îi spune Parks.

— Doar dacă pui arma jos, îi răspunde Justineau. Nu te las să o omori.

— E deja moartă, îi atrage atenţia doamna doctor Caldwell de pe podeaua maşinii, vorbind cu o voce nesigură. Teoretic vorbind.

Justineau îi aruncă o privire piezişă, dar nu se oboseşte să-i răspundă. Îşi întoarce imediat ochii asupra lui Parks.

— Nu reprezintă un pericol, spune ea. Deocamdată. Vezi şi singur asta. Dă-i drumul din maşină, las-o să ajungă la o oarecare distanţă de tine – de noi toţi – şi vom vedea ce se întâmplă. Bine?

Ce vede Parks este că acel coşmar-cu-chip-de-fetiţă

tremură şi are ochii bulbucaţi şi de-abia reuşeşte să se controleze. Toată lumea din Humvee este acoperită cu blocantul chimic din creştet şi până-n tălpi, dar la fel de adevărat este şi sângele din jur – de pe mâinile lui Caldwell, de pe copilă – care i-ar putea declanşa instinctele animalice. Parks n-a văzut niciodată un flămând care să nu reacţioneze atunci când e înconjurat de carne de om. Atitudinea fetei este o noutate, dar nu are de gând să-şi rişte viaţa presupunând că va dura la nesfârşit.

Prin urmare, ori o împuşcă acum, ori o ascultă pe Justineau. Dacă ar încerca să o împuşte, există posibilitatea să o ucidă şi pe una dintre femei. Sau pe amândouă.

— Fă-o, spune el. Grăbeşte-te.

Justineau deschide larg portiera.

— Melanie… începe ea.

Dar fata nu are nevoie de explicaţii. Ţâşneşte ca din puşcă şi fuge pe câmp atât de repede că nu i se pot desluşi picioarele. Parks nu poate să nu observe că aleargă în direcţia în care bate vântul. Fuge de mirosul lor. De mirosul de sânge. Apoi se ghemuieşte în iarba înaltă şi îşi strânge genunchii la piept, ascunzându-se aproape cu totul. Îşi întoarce faţa de la ei.

— Aşa e bine? vrea să ştie Justineau.

— Nu! se grăbeşte să spună Caldwell. Trebuie să o prindem şi să o luăm cu noi. Nu avem de unde şti ce s-a întâmplat cu restul subiecţilor. Dacă pierdem baza, pierdem şi înregistrările mele, iar ea ar fi singurul rezultat al programului de patru ani de cercetări.

— Iar asta spune foarte multe despre programul tău, zice Justineau.

Caldwell se uită cu ură la ea. Atmosfera este încărcată de ostilitate.

Parks îi face semn lui Gallagher – doar o zvâcnire a capului – şi coboară din Humvee, lăsându-le pe femei să-şi rezolve singure disputa. Îl îngrijorează problema cu arborele planetar şi vrea să se uite la el chiar acum. Nu au de unde să ştie când vor fi obligaţi să o ia din loc.

# 24

Melanie începe să-şi revină.

La început nu e în stare să gândească absolut deloc. Apoi, pe măsură ce apar gândurile, se fereşte de ele, aşa cum se ferea de domnul Whitaker după ce acesta îşi golea sticla. Gura îi este chinuită de amintiri ce doresc să redevină reale. Mintea îi este buimăcită de grozăvia faptelor pe care tocmai le-a comis.

Iar trupul îi este torturat de un milion de ticuri şi spasme – fiecare celulă se declară inaptă de acţiune şi pretinde ceea ce îi este interzis.

A fost mereu o fetiţă cuminte. Dar a mâncat bucăţi din doi oameni şi foarte probabil i-a omorât pe amândoi. I-a omorât cu dinţii.

Îi era foame, iar cei doi erau pâinea ei.

Deci, ce a devenit?

Întrebările acestea vin şi pleacă. Uneori sunt foarte clare, alteori par îndepărtate şi de-abia desluşite, ca prin vălătuci de fum.

Şi mai vine şi pleacă ceva: o amintire. Atunci când stătea legată pe masa aia şi rodea cureaua de plastic care îi imobiliza încheietura stângă – cu mâna dreaptă răsucită, cu bisturiul ţinut neîndemânatic cu vârfurile degetelor – unul dintre flămânzi s-a aplecat peste ea.

Şi ea a încremenit pe loc. Ţinându-şi respiraţia, s-a uitat în sus, la chipul acela sălbatic şi golit de orice expresie. Nu putea face nimic, nici măcar să ţipe nu putea. Nici măcar să-şi închidă ochii nu putea. Voinţa ei îşi luase zborul de-a lungul vectorilor spaimei.

Doar o clipă tensionată, care s-a spulberat apoi, pe neaşteptate. Cu capul atârnându-i în jos şi îndesat între umerii ridicaţi, aşa cum stă un vultur, flămândul a căscat gura la ea. Privirea i-a alunecat peste cea a lui Melanie – mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta. A scos limba, de parcă ar fi vrut să guste aerul, apoi a plecat împleticit de lângă masă, îndreptându-se către grămada de trupuri care

se zvârcoleau pe podeaua laboratorului, în afara câmpului vizual al fetiţei.

Din pură întâmplare îi întâlnise privirea în fracţiunea aceea de secundă.

Şi dup-aia, parcă nici n-a mai ştiut că ea se află acolo.

Din pricina efectelor sevrajului şi din pricina acestui puzzle care o îngrijora, durează destul de mult până când Melanie este în stare să observe locul în care se află.

Este înconjurată de flori sălbatice. Pe vreo două – narcisă galbenă şi opaiţă roşie – le cunoaşte din lecţia domnişoarei Justineau despre echinocţiul de primăvară. Pe celelalte nu le ştie şi sunt cu zecile. Îşi mişcă foarte încet capul, uitându-se la ele pe rând.

Remarcă nişte vietăţi foarte mici şi bâzâitoare care zboară printre flori şi presupune că este vorba despre albine, pentru că fac ce trebuie să facă o albină – să zboare din floare în floare, să intre în mijlocul fiecăreia cu o mişcare unduitoare, pentru ca să se retragă imediat şi să pornească în căutarea altei flori.

Pe deasupra câmpului zboară ceva mai mare decât albinele. O pasăre neagră, ce ar putea fi o cioară sau o stăncuţă. Nu cântă, ci scoate sunete răguşite, tulburătoare, ca nişte strigăte de luptă. În jurul lui Melanie răsună triluri mai dulci şi mai melodioase, dar fetiţa nu vede păsările care cântă – dacă despre păsări este vorba.

Văzduhul este greu de mirosuri. Melanie ştie că unele dintre acestea sunt parfumurile florilor, dar aerul însuşi pare a avea miros – un miros aspru, bogat şi complex, alcătuit din mirosurile tuturor creaturilor vii şi ale celor pe moarte şi ale celor moarte de mult. Mirosul unei lumi în continuă mişcare, mirosul unei lumi în care nimic nu este imuabil.

Şi uite-o cum a devenit o furnică, ghemuită pe pardoseala acelei lumi. Un atom imobil într-un ocean al schimbării. Imensitatea pământului o învăluie, pătrunde în ea. Iar ea soarbe atmosfera aceasta ameţitoare, supraîncărcată.

Chiar şi în starea aceasta de buimăceală şi epuizare,

chiar şi confruntându-se cu amintirile acestea despre carne şi violenţe cumplite, lui Melanie îi place ce simte, îi place foarte mult.

Mai cu seamă mirosurile. O afectează altfel decât mirosul oamenilor, însă tot o stimulează – trezesc sentimente latente până atunci.

Şi o ajută să împingă foamea de carne şi amintirile urâte într-un colţ al minţii de unde nu o mai îndurerează şi nu o mai umilesc atât de tare.

Îşi revine treptat. Adică îşi revine atunci când realizează că domnişoara Justineau a venit aproape de ea şi o urmăreşte tăcută. Chipul domnişoarei Justineau este istovit, plin de întrebări.

Melanie se hotărăşte să răspundă la cea mai importantă dintre acestea.

— Nu am să muşc, domnişoară Justineau.

Şi adaugă repede, târându-se puţin înapoi atunci când domnişoara Justineau face un pas în direcţia ei:

— Dar ar fi mai bine să nu vii mai aproape de atât. Miroşi… şi eşti plină de sânge. Şi nu ştiu ce am să fac.

— Bine.

Domnişoara Justineau se opreşte şi dă cu înţelegere din cap.

— O să găsim un loc unde să ne spălăm şi apoi ne vom da cu blocant. Tu te simţi bine, Melanie? Cred că ai trecut prin clipe înspăimântătoare.

Pe chipul ei se citeşte îngrijorarea. Dar se mai citeşte şi altceva. Frică, poate.

Şi chiar ar trebui să-i fie frică. Se află în afara gardului, în Regiunea 6, la kilometri depărtare de bază. Se află printre monştri, printre flămânzi, fără vreun refugiu prin apropiere.

— Te simţi bine? întreabă din nou domnişoara Justineau.

Melanie dă din cap, dar minte când face asta. Nu se simte bine, nu încă. Şi nici nu ştie dacă se va mai simţi vreodată bine. Cea mai mare spaimă pe care a trăit-o în viaţa ei a fost atunci când stătea legată pe masă, având în faţa ochilor cuţitul doamnei doctor Caldwell. Însă doar

până când a văzut că domnişoara Justineau era în pericol – şi spaima aceasta a fost şi mai mare. Iar acum, cea mai mare spaimă este amintirea momentelor când i-a sfârtecat pe cei doi bărbaţi şi a mâncat din ei.

Oricum ai privi lucrurile, ziua nu a fost deloc una bună. Vrea să pună întrebarea care îi arde inima. Pentru că domnişoara Justineau va şti să-i răspundă. Bineînţeles că va şti. Domnişoara Justineau ştie tot. Dar nu o poate întreba, pentru că nu e în stare să rostească nimic. Nu vrea să recunoască faptul că este victima unei îndoieli cumplite.

*Ce sunt eu?*

Aşa că nu spune nimic. Aşteaptă să vorbească domnişoara Justineau. Şi, după mult timp, aceasta îi spune:

— Ai fost foarte curajoasă. Dacă nu ai fi venit chiar atunci şi dacă nu te-ai fi luptat cu oamenii ăia, acum eu aş fi fost moartă.

— Şi doamna doctor Caldwell urma să mă omoare şi să mă taie în bucăţi şi să mă pună în borcane, îi aduce aminte Melanie. Tu m-ai salvat prima, domnişoară Justineau.

— Helen, spune domnişoara Justineau. Numele meu este Helen.

Melanie se gândeşte puţin şi îi mărturiseşte.

— Nu şi pentru mine.

# 25

Când se bagă sub Humvee şi cercetează planetara, Parks începe să înjure.

Cu obidă.

Nu-i decât un mecanic mediocru, dar tot îşi dă seama că s-a cam ales praful de ea. S-a lovit aproape în mijloc – cel mai probabil atunci când au sărit peste şanţul ce înconjura baza –, iar acum e îndoită şi crăpată în punctul de impact. Mare noroc au avut că au reuşit să ajungă până aici fără ca planetara să se rupă în două. Mai mult ca sigur că nu vor reuşi să-şi continue drumul. Nu fără ajutor. Iar Parks ştie că nu se poate aştepta la niciun fel de ajutor de la bază.

Se gândeşte dacă mai merită să arunce o privire şi la motor. Şi acolo e o problemă, dar s-ar putea să fie în stare să o rezolve, deşi probabil că planetara va ceda înainte ca problema aceasta să se agraveze.

Probabil. Dar nu cu certitudine.

Oftând, iese de sub Humvee şi se duce în faţă. Soldatul Gallagher se ţine după el ca un căţeluş rătăcit, cerşind ordine.

— Totu-i în regulă, dom' Sergent? întreabă neliniştit tânărul.

— Saltă capota, fiule, îi spune Parks. Trebuie să ne uităm şi în maţele maşinii.

În mod absolut uimitor, maţele arată bine. Le sare imediat în ochi cauza pentru care motorul scotea sunete ca de măgar furios: unul dintre lagărele motorului este deşurubat. Aşa că tot blocul motor atârnă într-o rână, atingând arcul roţii şi făcându-l să vibreze. În cele din urmă s-ar fi făcut bucăţi, dar deocamdată avaria nu-i prea mare. Parks scoate cheia tubulară din trusa cu scule de pe latura vehiculului şi pune un şurub nou, fixând motorul la locul lui.

Nu se grăbeşte, pentru că, odată ce va termina aici, va fi nevoit să ia o hotărâre cu privire la rahatul în care au intrat.

Ca să evite eventualitatea unor surprize neplăcute, ţine şedinţa în interiorul Humvee-ului. Pe micuţa flămândă a pus-o să stea afară, pe capotă.

Asta îşi închipuie el că este: o şedinţă. Este singurul soldat de aici, cu excepţia lui Gallagher, care este mult prea tânăr ca să aibă o opinie, darămite un plan. Prin urmare, Parks este cel care va decide ce e de făcut.

Însă nu aşa se desfăşoară lucrurile. Civilii au şi ei idei – întotdeauna semn de dezastru şi suferinţă, după părerea lui Parks – şi nu se dau în lături să şi le exprime. Chiar din momentul în care Parks spune că se vor îndrepta către sud. Este cât se poate de logic – probabil este singura lor şansă –, dar imediat ce face anunţul, cele două femei încep să vocifereze.

— Toate însemnările şi probele mele sunt în cazarmă! spune doamna doctor Caldwell. Trebuie salvate de acolo.

— Sunt treizeci de copii acolo, adaugă Justineau. Şi oamenii tăi. Şi noi ce facem? Le întoarcem spatele?

— Exact asta vom face, le spune Parks. Şi dacă o să tăceţi din gură, am să vă spun şi de ce. La fiecare zece, cincisprezece minute de când ne-am oprit am tot încercat să iau legătura prin radio cu cineva de acolo. Nu numai că nu mi-a răspuns nimeni din bază, ci nu mi-a răspuns nimeni şi punct. N-a mai scăpat nimeni. Sau, dacă au scăpat, n-au nici mijloace de transport şi nici de comunicaţie, ceea ce înseamnă că din punctul nostru de vedere ar putea la fel de bine să se afle pe o altă planetă. Nu avem cum să luăm legătura cu eventualii supravieţuitori fără să atragem atenţia junkerilor. Dacă ne vom întâlni cu ai noştri pe drum, foarte bine. Dacă nu, înseamnă că suntem pe cont propriu şi singurul lucru înţelept pe care îl putem face este să pornim spre casă. Spre Beacon.

Caldwell nu spune nimic. De-abia acum şi-a desfăcut braţele şi aruncă priviri furişe şi temătoare la rănile ei, aidoma unui jucător de poker care se uită sub colţurile cărţilor ca să vadă ce i-a trimis Fortuna.

Dar Justineau nu se lasă. Parks nici nu se aşteaptă la altceva.

— Dar dacă am sta aici câteva zile şi apoi ne-am întoarce la bază? Am putea să ne furişăm şi să verificăm mai întâi locul. Dacă junkerii sunt tot acolo, ne retragem. Dar dacă au plecat, vom putea intra. Poate doar eu şi cu doamna doctor Caldwell, iar tu ai să rămâi în spate ca să ne aperi. Nici nu pot să mă gândesc că au mai rămas copii în viaţă acolo şi eu nu fac nimic să-i ajut.

Parks oftează. E atât de multă nebunie în discursul ăsta scurt, că nu ştie de unde să înceapă să-l desfiinţeze.

— În regulă, spune el. Mai întâi trebuie să-ţi amintesc iar că oricum copiii ăia nu mai erau în viaţă. În al doilea rând…

— Sunt copii, domnule Sergent, zice Justineau pe un ton tăios. Nu se pune acum problema dacă sunt flămânzi sau nu.

— Ba pardon, domnişoară Justineau. Exact asta-i problema. Tocmai pentru că sunt flămânzi, vor putea să reziste mult timp fără hrană. Poate la nesfârşit. Şi sunt în siguranţă dacă au rămas închişi în buncăr. Iar dacă nu mai sunt acolo, înseamnă că i-au luat junkerii în turma lor, iar în cazul ăsta nu mai constituie problema noastră. Îţi spun eu acum care e problema. Zici că să ne apropiem pe furiş de cazarmă. Să cercetăm terenul. Şi cum anume te gândeşti că am putea s-o facem?

— Păi am putea să ne apropiem prin… începe Justineau, dar se întrerupe pentru că îşi dă seama că greşeşte.

— Nici vorbă să ne furişăm neauziţi dacă o să mergem cu Humvee-ul, spune Parks, dând glas gândurilor ei. Ne-ar auzi de la câţiva kilometri. Şi dacă nu mergem cu maşina, înseamnă că vom fi în fundurile goale într-o zonă unde tocmai ce şi-au făcut de cap vreo două mii de flămânzi. Nu cred că avem prea multe şanse de reuşită.

Justineau nu mai spune nimic. Ştie că Sergentul are dreptate şi nu are de gând să pledeze în favoarea unui act sinucigaş.

Dar intervine din nou doamna doctor Caldwell.

— Mie mi se pare că trebuie să ne gândim la priorităţi, Sergent Parks. Baza asta a luat fiinţă doar pentru ca eu să-mi pot efectua cercetările. Indiferent cât de riscantă ar fi recuperarea notiţelor şi probelor mele din laborator, eu cred că este absolut necesar să o facem.

— Ba nu, spune Parks. Logica este aceeaşi. Dacă lucrurile tale încă mai există, înseamnă că nu s-au atins de ele. Personal, eu cred că aşa stau lucrurile, pentru că nu căutau hârtii – decât dacă aveau nevoie să se şteargă la cur. Căutau hrană, arme, benzină, chestii dintr-astea.

Sau căutau să-şi răzbune cei doi tovarăşi ucişi de Gallagher. Dar Parks nu are de gând să pomenească treaba asta.

— Cu cât le lăsăm mai mult timp acolo… vrea să protesteze Caldwell.

— Am hotărât, îi retează Parks vorbele. Pornim către sud şi ţinem aparatul de recepţie deschis. Imediat ce vom ajunge suficient de aproape ca să primim semnal din Beacon, le vom spune ce am păţit. Ar putea trimite un elicopter cu oameni – susţinuţi de echipe cu arme cu putere de foc. O să-ţi recupereze lucrurile din laborator şi probabil că ne vor lua şi pe noi la întoarcere. Sau, în cel mai rău caz, dacă nu vom reuşi să intrăm în legătură cu ei de pe drum, atunci va trebui să raportăm ce s-a petrecut de-abia când vom ajunge acolo. Şi atunci vor lua aceleaşi măsuri, dar cu o zi sau două mai târziu. Oricum s-ar întâmpla, toată lumea va fi mulţumită.

— Eu nu sunt mulţumită, spune cu răceală Caldwell. Deloc nu sunt mulţumită. O întârziere, fie ea şi de-o singură zi, în recuperarea materialelor mele este pur şi simplu inacceptabilă.

— Ce-ar fi dacă m-aş întoarce singură la bază? întreabă Justineau. Voi aţi putea să mă aşteptaţi aici şi, dacă nu mă întorc…

— Nici să nu te gândeşti! se răsteşte Parks.

Nu vrea s-o dezamăgească, dar s-a săturat de toate tâmpeniile astea.

— Deocamdată cretinii ăia nu ştiu cât de departe am

ajuns ori pe unde am luat-o, ori dacă mai trăim sau nu. Şi aşa trebuie să rămână lucrurile. Dacă te întorci şi te prind, vor face imediat legătura cu noi.

— Dar n-am să le spun nimic! protestează Justineau.

Parks nu are nevoie să-i respingă şi acest argument. Doar sunt cu toţii adulţi şi ştiu cât de gravă este situaţia.

Sergentul aşteaptă şi alte obiecţii, pentru că ştie bine că nu s-au terminat. Dar Justineau se uită pe geamul maşinii la micuţa flămândă, care dă impresia că desenează ceva în praful de pe capota Humvee-ului. Lui Parks i se pare că pe chip are expresia cuiva care încearcă să desluşească un cuvânt complicat pe o foaie mânjită. Şi, acum că se gândeşte mai bine, aceeaşi expresie este şi pe faţa lui Justineau. Iar asta îl umple de dezgust. În tot acest timp, Caldwell îşi îndoaie degetele pe rând, de parcă ar vrea să se convingă că încă îi mai funcţionează; bine măcar că aşa îl lasă în pace.

— În regulă, spune el, uite ce vom face. Din câte ştiu eu, la câţiva kilometri de locul ăsta curge un pârâu curat. Mergem acolo mai întâi ca să luăm nişte apă. După aceea, mergem la un depozit şi ne luăm nişte provizii. Avem nevoie mai ales de mâncare şi de substanţe blocante, dar mai sunt şi alte lucruri acolo ce ne-ar putea fi de folos la un moment dat. Şi după aia, spălăm putina. Mergem spre est, până dăm de autostrada A1 şi apoi spre sud, până la Beacon. Asta înseamnă că ori vom ocoli Londra, ori vom trece prin ea. Vedem noi. Vom evalua situaţia atunci când vom ajunge în apropiere. Nelămuriri?

Ştie foarte bine că sunt cel puţin un milion de întrebări. Şi intuieşte care anume va fi prima. Nu este dezamăgit.

— Cum rămâne cu Melanie? vrea să ştie Justineau.

— Cum adică? evită Parks răspunsul direct. Nu este expusă niciunui risc dacă rămâne aici. Se poate hrăni cu animalele de pe aici, ca oricare flămând. Sigur că preferă să mănânce oameni, dar nu refuză niciun fel de carne, odată ce i-au luat mirosul. Şi acum ai văzut şi tu ce viteză au. Aleargă suficient de repede ca să prindă orice vietate.

Justineau face ochii mari la el, de parcă i-ar vorbi într-o

limbă străină.

— Ai fost atent adineauri când am folosit cuvântul *copii* îl întreabă ea. N-ai înţeles deloc la ce mă refer? Nu mă preocupă consumul ei de proteine, domnule Sergent. Mă preocupă acest gen de morală îndoielnică şi ticăloasă, care-ţi spune că este în regulă să abandonezi o fetiţă în mijlocul pustietăţii. Şi când zici că va fi în siguranţă, presupun că te referi la ceilalţi flămânzi.

— Nu se bagă în seamă unii pe alţii, se aude pentru prima oară vocea piţigăiată a lui Gallagher. Nici măcar nu realizează că sunt şi alţii ca ei prin preajmă. Cred că au alt miros decât noi.

— Dar nu este în siguranţă atunci când vine vorba despre junkeri, continuă Justineau, ignorându-l pe tânărul soldat. Şi nici când vine vorba despre alte grupuri de rebuturi umane care or mai fi pe-aici. O vor prinde şi o vor băga în var nestins, fără ca măcar să-şi dea seama ce este.

— Ba vor şti al naibii de bine ce este, o contrazice Parks.

— Nu am s-o abandonez.

Justineau îşi îndreaptă umerii ca pentru a-l asigura pe Parks că nu glumeşte – şi uite că au ajuns într-un impas.

— Dar dacă ar sta pe acoperişul maşinii? le dă Caldwell soluţia, îmi imaginez că nu vom merge prea repede din cauza planetarei. Plus că mai sunt şi barele alea de care să se ţină.

Toţi ochii se întorc la ea şi Caldwell ridică din umeri.

— M-am gândit că vreţi să-mi cunoaşteţi părerea. Melanie face parte din studiul meu – poate că doar ea a mai rămas din el. Şi zic că merită să facem efortul să o luăm cu noi.

— Îţi interzic să pui mâna pe ea! îi spune răspicat Justineau.

— Vom discuta despre asta când vom ajunge în Beacon.

— De acord, se grăbeşte să spună Parks. Dar nu pe platformă, pentru că se deschide spre înăuntru. Dar poate sta pe acoperiş. Nu mă deranjează, atâta vreme cât rămâne la o distanţă rezonabilă de noi de câte ori va trebui să deschidem portierele.

Şi uite cum au ajuns la un consens chiar atunci când se gândea că vor rămâne aici să se certe până le vor ieşi creierii prin urechi.

Justineau coboară ca să-i spună monstrului cum stau lucrurile.

Parks îl instruieşte pe Gallagher să n-o scape din ochi pe micuţă şi să aibă mereu alături puşca sau pistolul. Normal că şi el va sta cu ochii pe ea, dar prudenţa excesivă nu are cum să strice în cazul ăsta.

# 26

— Ce vrei să faci? o întreabă domnişoara Justineau.

La început, Melanie nici nu înţelege întrebarea. Aşa că aşteaptă ca domnişoara Justineau să i-o explice. Şi, în cele din urmă, aşa se şi întâmplă.

— Noi mergem cu maşina spre sud. Vrem să ajungem la Beacon. Însă tu poţi să te duci oriunde. Soldaţii te-au capturat în Luton sau în Bedford sau pe-acolo pe undeva. Dacă vrei, ai putea să te duci acolo, ca să fii… să fii împreună cu…

Şovăie şi nu mai poate continua.

— Cum să fiu? o întrebă Melanie. Împreună cu cine să fiu?

Domnişoara Justineau clatină din cap.

— Vreau să spun că acolo ai să fii singură. Şi liberă să faci ce vrei. În Beacon nu ai mai fi liberă. Acolo te-ar băga într-o altă celulă.

— Mi-a plăcut celula mea. Mi-a plăcut clasa.

— Dar acolo nu cred că vom mai face şcoală, Melanie. Şi vei fi în grija doamnei doctor Caldwell.

Melanie dă din cap. Ştie toate astea. Şi nu poate spune că nu se teme. Doar că teama nu mai contează acum.

— N-are importanţă, o lămureşte ea pe domnişoara Justineau. Vreau să fiu acolo unde eşti şi tu. Şi oricum nu cunosc drumul înapoi spre locul în care am fost până acum. Nu mi-l aduc aminte. Nu-mi aduc aminte decât de Bloc şi de tine. Tu eşti…

Este rândul lui Melanie să ezite. Nu ştie cuvintele care să poată descrie ce simte.

— Tu eşti pâinea mea, spune ea în cele din urmă. Când îmi este foame. Asta nu înseamnă că aş vrea să te mănânc, domnişoară Justineau! Nu vreau, pe cuvânt! Mai bine mor decât să fac una ca asta. Doar că tu îmi umpli sufletul aşa cum pâinea umple burta omului din cântec. Mă faci să simt că nu mai am nevoie de nimic altceva.

Se pare că domnişoara Justineau nu mai ştie ce să

spună. Şi tace câteva secunde bune. Se uită în altă parte, se uită înapoi, se uită iar aiurea. Ochii i se umplu de lacrimi şi nu mai e în stare să vorbească. În final, când e în stare să întâlnească privirea lui Melanie, pare să fi acceptat faptul că vor rămâne împreună – dacă nu întreaga viaţă, cel puţin deocamdată.

— Va trebui să stai pe acoperişul maşinii, îi spune ea. Crezi că poţi?

— Da, răspunde imediat Melanie. Sigur. E în regulă, domnişoară Justineau.

Dar este mai mult decât în regulă. Este o uşurare. Simplul gând că va trebui să intre iarăşi în Humvee o îngrozea la culme pe Melanie, aşa că i se pare minunat că s-au gândit la o altă variantă. Acum nu mai trebuie să stea în preajma doamnei doctor Caldwell, care o înspăimântă atât de tare că are senzaţia că îi răsuceşte cineva un cuţit în piept. Însă mult mai important este că nu va mai exista pericolul să i se facă din nou foame, simţind-o pe domnişoara Justineau atât de aproape de ea.

Acum domnişoara Justineau se uită la desenul pe care l-a făcut Melanie în praful de pe capota Humvee-ului. Cercuri şi dreptunghiuri, cu o singură linie şerpuitoare printre ele. Îi aruncă lui Melanie o privire curioasă.

— Ce-i asta?

Melanie ridică din umeri. Nu vrea să-i spună. Este drumul pe care l-a memorat, de la laboratorul doamnei doctor Caldwell şi până la scara care coboară în Bloc. Până la scara spre celula ei. Este drumul spre casă şi l-a desenat chiar dacă ştie că niciodată nu va mai ajunge acolo, niciodată nu va mai sta în clasă alături de ceilalţi copii. Ştie că locul căruia îi spune casă a devenit doar o amintire şi că niciodată nu va mai fi real.

Nu poate să-şi descrie sentimentul decât folosind fragmente din poveştile auzite: Moise, care nu a mai apucat să vadă ţinutul unde curgea lapte şi miere; Enea, care a fugit din Troia după căderea acesteia; şi o poezie despre o privighetoare şi o inimă tristă, şi un crâng

străin[10].

Toate imaginile astea i se adună în minte şi îi este extrem de greu să le explice.

— Sunt doar nişte forme, spune ea şi se simte îngrozitor, pentru că minte.

O minte pe domnişoara Justineau, pe care o iubeşte cel mai mult pe lume. Mai greu de explicat este celălalt sentiment care o copleşeşte: de-acum înainte, ele două sunt o familie. Aşa trebuie.

Măcar de nu şi-ar mai aduce aminte de foamea aia oribilă care a pus stăpânire pe ea. De satisfacţia aia îngrozitoare pe care a avut-o atunci când a simţit gustul de sânge şi carne. De ce nu a întrebat-o domnişoara Justineau despre asta? De ce nu s-a mirat că Melanie a fost în stare să facă aşa ceva?

— Bărbaţii ăia… începe ea nesigură.

— Din cazarmă?

— Da. Ei. Ce le-am făcut…

— Erau junkeri, Melanie, îi spune domnişoara Justineau. Ucigaşi. Ţi-ar fi făcut lucruri şi mai cumplite dacă nu i-ai fi împiedicat. Şi mie. Nu trebuie să-ţi pară rău. N-ai avut încotro. Nu eşti tu de vină.

Cu toate că îi este teamă de răspunsul pe care l-ar putea primi, Melanie întreabă:

— De ce? De ce nu sunt eu de vină?

Domnişoara Justineau ezită.

— Din cauză că eşti aşa cum eşti, spune ea.

Melanie deschide gura să-i mai pună o întrebare, dar ea clatină din cap.

— Nu acum. Nu avem timp, iar discuţia asta trebuie purtată pe îndelete. Ştiu că eşti speriată. Ştiu că nu înţelegi. Îţi promit că îţi voi explica atunci când vom avea vreme. Când vom fi în siguranţă. Deocamdată… încearcă să nu-ţi faci prea multe griji şi încearcă să nu fii tristă. N-am să te părăsesc. Îţi dau cuvântul meu. Vom rămâne împreună. Bine?

Melanie se gândeşte. Oare este bine? Subiectul este

[10] „Odă la o privighetoare” de John Keats (n.tr.).

înspăimântător, aşa că poate că-i mai bine să-l amâne pentru altă dată. Dar întrebarea o apasă ca o greutate pe piept şi nu poate zice că-i este „bine” până când nu va primi răspunsul. Însă dă încet din cap. Pentru că a descoperit că se poate gândi şi altfel la problema asta – un gând care se află sub toată tristeţea şi spaima, la fel cum era ascunsă speranţa sub toate lucrurile alea îngrozitoare din cutia Pandorei.

De-acum înainte îşi va petrece fiecare zi din viaţa ei alături de domnişoara Justineau.

# 27

Ocolesc Sheffordul şi merg peste câmpuri până la pârâul despre care a vorbit Sergentul Parks, în realitate o porţiune puţin adâncă a râului Flit. Umplu cu apă o duzină de bidoane din plastic de câte treizeci şi cinci de litri şi le încarcă în compartimentele laterale ale Humvee-ului, special proiectate în acest scop.

Tot atunci, Justineau îşi scoate puloverul, îl spală, îl stoarce şi îl spală din nou. Treptat, sângele iese dintre fibre, formând vârtejuri ruginii care dispar apoi în apa tumultuoasă. Apoi îl agaţă la uscat de antena Humvee-ului. Puloverul e greu acum şi o îndoaie până aproape de orizontală.

Melanie îşi spală gelul albastru de pe corp. Mirosul acestuia îi aminteşte de laborator, îi spune ea lui Justineau. Plus că o face să arate ca o caraghioasă.

De la râu, se îndreaptă spre un loc descoperit de Parks într-un fişier din telefonul mobil. Caută una dintre ascunzătorile cu provizii amenajate atunci când s-au mutat în cazarmă. Ideea era să se poată aproviziona de aici în cazul unei retrageri de urgenţă spre Beacon, ceea ce uite că se întâmplă acum. Depozitul acesta secret ar fi trebuit să conţină alimente, arme şi muniţie, medicamente, tuburi cu gel blocant, tablete pentru purificarea apei, hărţi, echipamente de telecomunicaţii, pături ultrauşoare – absolut tot ce le-ar fi putut fi necesar. Însă totul a devenit istorie, pentru că în locul unde sperau să găsească ascunzătoarea nu este decât o groapă mare în pământ. L-au descoperit junkerii sau altcineva. În cel mai fericit caz, asta ar fi putut să însemne că nu doar ei au scăpat vii din bază şi că le-au luat-o alţii înainte. Dar Sergentul Parks nu crede în ipoteza asta, pentru că aceştia nu ar fi avut timp să sape până la ascunzătoarea subterană, să încarce tot din ea şi să şi plece de acolo înainte de sosirea lor. Probabil că depozitul secret a fost golit de multă vreme.

Deci sunt obligaţi să se mulţumească doar cu ce au în

maşină. Se apucă să facă inventarul şi deschid toate compartimentele interioare şi exterioare, ca să vadă care sunt pline şi care goale. Parks le spune că regulamentul cere ca toate să fie pline. Dar nu-şi duce vorbele până la capăt şi nu le spune că, în atâţia ani de armată, a aflat că regulamentul nu prea e luat în seamă.

Veştile sunt şi bune, şi proaste. Humvee-ul dispune de o trusă de prim-ajutor completă şi de o ladă intactă cu arme. Dar compartimentul cu raţii este gol pe trei sferturi. Acolo sunt alimente doar pentru cel mult două zile. Mai găsesc şi două raniţe, cinci canistre pentru apă şi un pistol de semnalizare cu şapte rachete.

Poate vestea cea mai îngrijorătoare este că ei sunt cinci şi nu au decât trei tuburi cu gel blocant, iar unul este deja început.

Justineau încearcă să se împotrivească unui impuls umanitar şi pierde. Scoate trusa de prim-ajutor şi face un semn din cap spre mâinile lui Caldwell.

— Ar trebui să ţi le bandajăm, îi spune ea. În caz că nu ai altceva de făcut acum.

Rănile doctoriţei sunt foarte grave. Mâinile îi sunt tăiate până la os. Carnea zdrenţuită a palmelor îi atârnă ca nişte felii prost tăiate din friptura de duminică. Pielea din jur este roşie şi umflată. Sângele uscat este aproape negru.

Justineau spală cât de bine poate rănile, folosind apa dintr-o canistră. Caldwell nu ţipă, nu geme, dar tremură şi se face albă la faţă. Justineau curăţă cu grijă sângele uscat cu tampoane de vată. Din cauza asta rănile încep să sângereze din nou, dar Justineau crede că ăsta este un lucru bun. Riscul de infectare este foarte mare aici, iar sângele are rolul de a elimina microbii de pe suprafaţa rănii.

Apoi începe să dezinfecteze tăieturile. Caldwell nu se mai abţine şi geme atunci când lichidul astringent ajunge pe carnea vie. Broboane de transpiraţie îi acoperă fruntea şi îşi muşcă buza de jos ca să nu ţipe.

Justineau bandajează ambele mâini ale doctoriţei, lăsându-i însă degetele libere, dar asigurându-se că zonele

rănite sunt bine acoperite. A urmat acum câţiva ani un curs de prim-ajutor, aşa că ştie ce să facă. Şi, într-adevăr, face o treabă de profesionist.

— Mulţumesc, îi spune Caldwell la final.

Justineau ridică din umeri. Ultimul lucru de care are nevoie este un schimb de politeţuri cu femeia asta. Şi Caldwell pare să-şi dea seama de asta, pentru că nu merge mai departe cu mulţumirile.

— Îmbarcarea! le strigă Parks, iar Gallagher trânteşte capota portbagajului. Trebuie să plecăm.

— Lasă-mă doar un minut, îi cere Justineau.

Îşi ia puloverul de pe antenă şi îl verifică. Mai are câteva pete, dar este aproape uscat. O ajută pe Melanie să-l îmbrace.

— E prea aspru? o întreabă ea.

Melanie scutură din cap şi îi adresează un zâmbet – vlăguit, dar sincer.

— Este foarte moale, îi răspunde. Şi cald. Mulţumesc, domnişoară Justineau.

— Cu multă plăcere, Melanie. Miroase… bine?

— Nu miroase a sânge. Şi nici ca tine. Nu prea miroase a nimic.

— Înseamnă că deocamdată poţi să-l porţi, spune Justineau. Până vom găsi ceva pe măsura ta.

Parks o aşteaptă şi nici măcar nu se preface că ar avea răbdare. Justineau îi mai face o dată cu mâna lui Melanie şi se urcă în Humvee. De îndată ce portiera este închisă, fetiţa se urcă pe maşină şi îşi găseşte un loc unde poate sta mai comod, sub platforma mitralierei. Se apucă strâns de bare şi Humvee-ul se pune în mişcare.

Acum fac cale-ntoarsă, îndreptându-se către est şi spre vechiul tronson din autostrada Al. Nu se grăbesc, pentru că nu vor să producă şi alte şocuri planetarei. Şi au grijă să ocolească oraşele. Acolo dai peste cele mai mari aglomerări de flămânzi, spune Parks, iar zgomotul făcut de Humvee i-ar aduce la ei într-o goană. Cu toate astea însă, merg destul de repede.

Cam opt kilometri.

Şi-atunci Humvee-ul se zguduie ca o şalupă pe o mare agitată, aruncându-i pe toţi de pe scaune. Fără să se gândească ce face, Caldwell încearcă să se ţină cu mâinile rănite şi scoate un urlet de durere. Şi le strânge la piept şi se lasă pe vine.

Se aude un singur trosnet şi imediat Humvee-ul începe să se scuture în alt fel, mai puternic şi mai agonizant. Văzduhul este sfâşiat de un şuierat ca de alarmă aeriană. Planetara este complet distrusă şi Humvee-ul îşi târâie turul pe asfalt.

Parks frânează brusc. Humvee-ul derapează, se răsuceşte şi se opreşte cu un oftat hidraulic, aducând mai degrabă cu o fiară istovită decât cu o maşină.

Oftează şi Parks.

Justineau nu a mai avut niciodată vreun alt sentiment faţă de Parks în afară de suspiciune şi indignare – culminând cu un moment de ură oarbă atunci când a aflat că o dusese pe Melanie la Caldwell. Dar în momentul ăsta îl admiră. Pierderea Humvee-ului este o lovitură cumplită, iar el nici măcar nu înjură, ci strigă la ei să se dea jos din maşina moartă. Primul lucru pe care îl face Justineau este să vadă ce face Melanie, care a reuşit să se ţină bine şi să nu cadă în timpul zdruncinăturilor. Apucă mâna fetei şi o strânge în fugă.

— Schimbăm planul, spune ea.

Melanie dă din cap. A înţeles. Fără să i se ceară, coboară de pe maşină şi se îndepărtează de ea, la fel cum a făcut şi la locul ascunzătorii.

Sergentul Parks deschide portbagajul cu o mişcare nervoasă, ia o raniţă pentru el şi pe cealaltă i-o dă lui Gallagher. Au nevoie de multă apă, aşa că vor lua cu ei cât de multă, dar în niciun caz nu vor putea să care bidoanele cele mari. Aşa că fiecare primeşte câte o canistră, pe care o umple de la unul dintre bidoane. Parks ia şi a cincea canistră (nu se pune problema să i-o dea lui Melanie). Cu excepţia fetiţei, toţi beau din bidonul pe jumătate gol, până simt că s-au umplut de atâta apă. Apoi Parks o îndeamnă pe Melanie să bea şi ea. Însă copila nu a băut niciodată

apă. Toată hidratarea de care are nevoie trupul ei micuţ o obţinea din viermii vii cu care era hrănită. Numai gândul că şi-ar putea turna apă în gură o face să se strâmbe şi să plece de-acolo.

Toţi primesc câte un cuţit şi un pistol şi îşi fixează la centură teaca şi tocul acestora. Militarii iau şi câte o puşcă, iar Parks scoate din ladă şi două grămezi de grenade, ca nişte fructe ciudate şi negre. Grenadele au suprafeţele netede, nu cu romburi ca acelea pe care Justineau le-a văzut în filmele vechi. Parks stă puţin pe gânduri, apoi îşi bagă în raniţă pistolul de semnalizare şi scoate două walkie-talkie din bordul Humvee-ului. Pe unul i-l dă lui Gallagher, iar pe celălalt şi-l agaţă la centură.

Tot în raniţe intră puţinele lor raţii, împărţite în mod egal tuturor. Justineau adaugă şi trusa de prim ajutor, chiar dacă aceasta este prea voluminoasă. Este foarte posibil să mai fie nevoie de ea.

Fac toate aceste pregătiri cuprinşi de o grabă febrilă, deşi pe drumul de ţară unde se află nu se aude decât trilul păsărilor. Urmează întocmai indicaţiile lui Parks, care are o expresie îndârjită pe chip, este agitat, vorbeşte monosilabic şi-i îndeamnă să se grăbească.

— În regulă, spune el în cele din urmă. Suntem gata de plecare. Credeţi că sunteţi pregătiţi să plecăm de-aici?

Unul după altul, dau toţi din cap. Au început să înţeleagă că un drum care în mod normal ar fi durat doar o jumătate de zi, s-a transformat într-o expediţie de patru sau cinci zile printr-un ţinut complet necunoscut. Justineau presupune că şi celorlalţi le vine la fel de greu să se împace cu gândul acesta. Când a venit în bază, a fost adusă cu elicopterul direct din Beacon – şi înainte de asta a trăit în Beacon suficient de multă vreme. Înainte de asta, înainte de Colaps, lumea se umpluse cu monştri ce purtau chipurile oamenilor pe care îi cunoşteai şi îţi erau dragi, toţi cei rămaşi în viaţă fugeau care-ncotro, căutând un loc unde să se ascundă, precum nişte şoricei atunci când văd că pisica se trezeşte din somn – toate sunt acum amintiri ale amintirilor.

Şi prin lumea aceasta pornesc ei acum. Locul pe care ea l-a numit acasă se află la o sută douăzeci şi ceva de kilometri depărtare. O sută douăzeci de kilometri de ţinut englezesc, verde şi încântător, căzut în mâinile flămânzilor. O plimbare pe aici este acum la fel de sigură ca o mazurcă dansată pe un câmp minat. Şi doar atât şi este suficient să te năucească.

Iar chipul Sergentului Parks îi spune, chiar înainte ca el să deschidă gura, că nu este doar atât.

— Tot nu vrei să eliberăm copila? o întreabă.

— Nu vreau.

— Atunci trebuie să-ţi pun câteva condiţii.

Sergentul merge în cealaltă parte a Humvee-ului. Acolo se mai află un compartiment pe care nu l-a deschis nimeni până acum. Se dovedeşte că este plin cu echipamentele speciale folosite de Parks şi oamenii lui cu mult timp în urmă, pe vremea când făceau razii prin comitatele Bedfordshire, Hertfordshire şi Buckinghamshire, ca să-i captureze pe flămânzii „geniali” pe care Caroline Caldwell ţinea atât de mult să-i cunoască. Hamuri, cătuşe, bastoane cu electroşocuri, beţe telescopice cu laţuri la capăt; adevărată tarabă a unui negustor specializat în comercializarea echipamentelor de prindere a animalelor periculoase, cu risc minim pentru cei care le folosesc.

— Nu, îngaimă Justineau, simţindu-şi gâtul uscat.

Dar, la vederea acestui arsenal mizerabil, Melanie se grăbeşte să fie de acord. Îl priveşte în ochi pe Parks, estimând situaţia, poate chiar fiind de acord cu soluţia propusă.

— Bună idee, spune ea pe un ton hotărât. Ca să nu vă fac rău.

— Nu, spune Parks. Bună ar fi o cu totul altă idee. Asta e doar ca să ne descurcăm cât mai bine într-o situaţie foarte proastă.

Justineau ştie exact ce vrea să spună. Parks şi-ar dori să o împuşte pe Melanie fix în cap şi să-i abandoneze cadavrul pe marginea drumului. Însă, având în vedere că civilii şi-au unit forţele împotriva lui, având în vedere că atât

Justineau, cât şi Caldwell – fiecare din propriile-i motive – o vor pe Melanie alături de ele, Sergentul strânge din dinţi şi apelează la acest compromis.

Cei doi militari îi încătuşează mâinile lui Melanie la spate. Apoi prind o lesă ajustabilă de lanţul cătuşelor şi desfăşoară cam doi metri din ea. După aceea acoperă partea inferioară a chipului fetiţei cu un fel de mască, asemănătoare cu botniţa de câine sau cu o mască a ruşinii din epoca medievală. Este confecţionată pentru un adult, dar poate fi uşor reglată şi strânsă bine.

Justineau nu mai poate suporta şi intervine atunci când vor să pună un lanţ la gleznele lui Melanie.

— Ajunge! exclamă ea. Trebuie să vă amintesc mereu că fugim şi de junkeri, nu numai de flămânzi? Una e să vă asiguraţi că Melanie nu poate să muşte, dar cu totul altceva este s-o împiedicaţi să fugă – asta înseamnă că o condamnaţi la moarte.

Chestie care i-ar face mare plăcere Sergentului. Dar se gândeşte puţin şi se vede nevoit să fie de acord cu Justineau.

— Helen, tu tot vorbeşti despre *moarte* în cazul acestor subiecţi, spune Caldwell, care nu se poate abţine să nu folosească un ton didactic. Ţi-am mai explicat cum stau lucrurile. În majoritatea cazurilor, creierul încetează să mai funcţioneze la câteva ore după infectare, ceea ce corespunde definiţiei morţii, în măsura în care…

Justineau se întoarce şi-i dă un pumn în plină figură.

Lovitura este puternică şi o doare mâna mai mult decât se aştepta. Îi vibrează tot braţul până la cot.

Caldwell se clatină tare şi aproape se prăbuşeşte. Dă înnebunită din braţe, încercând să-şi recapete echilibrul şi face un pas, apoi doi paşi îndărăt. Se holbează stupefiată la Justineau. Se holbează şi Justineau, frecându-şi mâna cu care a lovit. Însă mai are o mână disponibilă în caz de nevoie, ceea ce nu se prea poate spune despre Caldwell în clipele astea.

— Tu dă din gură mai departe, îi propune Justineau doctoriţei. Şi am să-ţi scot dinţii, unul câte unul.

Nu intervine niciunul dintre cei doi militari. Stau mai la o parte, interesaţi de turnura evenimentelor, dar imparţiali. N-au motive să ia parte la această dispută.

Şi Melanie le urmăreşte atentă pe cele două. Cu gura căscată şi ochii bulbucaţi. Furia se scurge din Justineau şi e înlocuită de un sentiment penibil de jenă provocat de pierderea stăpânirii de sine. Simte cum încep să-i ardă obrajii.

Caldwell îşi linge picăturile de sânge de pe buze.

— Aţi fost martori, le spune ea lui Parks şi Gallagher, cu glas îngroşat. A fost un atac neprovocat.

— Da, am văzut, îi confirmă sec Parks. De-abia aştept să ajungem undeva unde mărturia noastră să conteze. Credeţi că am terminat aici? Mai are cineva vreun discurs de ţinut? Nu? Atunci hai să plecăm dracului de-aici!

Lasă în urmă Humvee-ul mut şi schilod şi pornesc spre est. Caldwell rămâne câteva clipe pe loc, apoi se alătură celorlalţi. Este evident uluită că atacul asupra persoanei sale a stârnit atât de puţin interes. Dar este o femeie pragmatică. Şi deocamdată acceptă planul celorlalţi.

Justineau se întreabă dacă nu ar fi fost mai bine să împingă Humvee-ul într-unul dintre câmpurile din apropiere, pentru a-şi ascunde cât de cât urmele. Dar probabil că le-ar fi fost prea greu să-l clintească din loc, din cauza planetarei rupte. Şi ar fi fost mult mai rău dacă i-ar fi dat foc, fireşte – ar fi fost ca şi cum ar fi trimis un semnal luminos inamicului, indicându-i cu precizie locul în care se află ei.

Şi fără asta sunt deja destui duşmani în jur.

# 28

Melanie soarbe din privire lumea din jur.

Este o regiune rurală, cu câmpuri cât vezi cu ochii. Majoritatea câmpuri de formă dreptunghiulară, dar năpădite de buruieni înalte cât un stat de om. Acolo unde câmpurile acestea ajung la drum, se văd garduri vii neîngrijite sau ziduri năruite. Odinioară negru, drumul pe care merg ei este plini de gropi, unele dintre acestea destul de adânci ca s-o înghită cu totul dacă ar cădea în ele.

Este un peisaj al putrefacţiei – cu toate acestea, lui Melanie i se pare atât de frumos, încât are senzaţia că o să-i stea inima în loc. Cerul este un lighean albastru strălucitor de dimensiuni infinite, cu un zăgaz de nori albi în depărtare, care se înalţă sus, şi mai sus, foarte sus, ca un turn al universului. Peste tot sunt păsări şi insecte; cu unele a făcut deja cunoştinţă în câmpul unde s-au oprit de dimineaţă. Soarele îi încălzeşte pielea şi revarsă energie asupra lumii din ligheanul acela răsturnat. Melanie ştie că datorită lui cresc florile în pământ şi algele în mare: este punctul de pornire al tuturor lanţurilor trofice.

Văzduhul este plin de milioane de parfumuri.

Puţinele case care se văd se află la mare depărtare, dar, chiar şi de la distanţa asta, Melanie observă semne ale distrugerii. Ferestre sparte sau acoperite cu scânduri. Uşi atârnând din balamale. Acoperişul surpat al unei ferme mai mari.

Îşi aminteşte de o lecţie a domnului Whitaker, care parcă a avut loc într-o altă eră. *Populaţia din Birmingham numără zero locuitori…* Lumea aceasta a fost construită de oameni pentru nevoile lor, dar asta s-a întâmplat demult. Acum nu mai satisface aceste nevoi. S-a schimbat în întregime. Şi s-a schimbat pentru că oamenii au părăsit-o. Au plecat şi au lăsat-o pe mâna flămânzilor.

Melanie realizează că i s-au spus toate astea. Însă a preferat să le ignore, aşa cum a ignorat şi logica evidentă a

lumii ei şi a crezut doar acele părţi pe care a vrut să le creadă din nenumăratele poveşti contradictorii pe care le-a auzit.

Sergentul Parks se luptă cu o problemă de logistică şi încă nu-i dă de capăt.

Primul lui instinct i-a spus să evite oraşele pe care le vor întâlni în drum – să evite orice zonă construită – şi să meargă doar peste câmp. Raţionamentul este cât se poate de limpede. Flămânzii obişnuiesc să rămână în locurile unde s-au transformat ori s-au infectat sau cum vrei să-i zici. Nu este vorba despre vreun reflex de conservare, ci este doar un efect secundar al faptului că, atunci când nu vânează, stau nemişcaţi, aidoma unor copii care joacă leapşa pe statui. Prin urmare, metropolele şi oraşele sunt pline de flămânzi, în vreme ce regiunile rurale sunt mai puţin populate, exact la fel cum a fost şi înainte de Colaps.

Dar Parks are trei contraargumente solide împotriva acestui punct de vedere. În primul rând este vorba despre temperatură – despre ceva ce a observat în timpul misiunilor pe teren şi a împărtăşit tuturor soldaţilor din subordinea lui, chiar dacă Caldwell spunea că dovezile „sunt departe de a fi concludente”. Se cunoaşte că stimulii care declanşează reacţia flămânzilor sunt secreţiile endocrine eliberate prin transpiraţia unui corp neprotejat, mişcările rapide şi zgomotele puternice. Dar mai este şi un al patrulea stimul, care apare mai ales în timpul nopţii, când scade temperatura. Flămânzii reuşesc cumva să te depisteze datorită căldurii emanate de corp. Te descoperă fără greş în beznă, de parcă ai o reclamă luminoasă care spune MÂNCARE CA LA MAMA ACASĂ.

Aşa stând lucrurile, ajungem acum la al doilea contraargument. Vor avea nevoie de un loc unde să se adăpostească. Dacă se vor culca în câmp deschis, flămânzii vor năvăli peste ei din toate direcţiile. Da, sigur, în afară de oraşe, mai sunt şi alte locuri care îţi pot oferi refugiu, dar majoritatea acestora implică timp şi efective cu care să întreprinzi o operaţiune adecvată de recunoaştere.

Ceea ce ne duce la al treilea contraargument: timpul. Dacă se vor feri şi vor ocoli toate zonele construite înseamnă că vor adăuga în jur de treizeci şi cinci de kilometri la drumul lor, fapt care nu are prea mare importanţă din punct de vedere al statisticii. Dar statistica nu contează acum nici cât o ceapă degerată. Contează doar faptul că vor fi nevoiţi să străbată un teren dificil şi probabil că drumul va dura de două ori mai mult. Ca să nu mai spunem că e greu să mergi cu pas vioi fie pe un câmp plin cu rugi ajunşi la maturitate, cu spini lungi de doi centimetri, fie pe o păşune cu scaieţi până la genunchi. Flămânzilor nu le pasă dacă îşi sfâşie pielea şi nici dacă se taie până la os nu se vor opri din alergare odată ce ţi-au simţit mirosul. Pe acest fel de teren oamenii vor merge mult mai încet şi pot fi prinşi mult mai uşor.

Aşa că acum merg pe un drum de ţară, între două câmpuri sufocate de bălării, şi sunt pe punctul de a traversa un sat. Cealaltă variantă ar fi să-l ocolească, adăugând astfel cinci kilometri la traseul lor.

Cum-necum, Parks trebuie să se decidă foarte curând ce vor face.

Caroline Caldwell trece prin toate stadiile durerii, exact în ordinea stabilită de psihologi.

Este adevărat că depăşeşte foarte repede stadiul de negare, pentru că raţiunea ei sugrumă gândul înjositor şi perfid de îndată ce acesta îşi face apariţia. Nu are niciun rost să nege adevărul, din moment ce adevărul este atât de evident. Nu are niciun rost să negi adevărul, chiar dacă trebuie să treci prin câmpuri minate şi hăţişuri cu spini ca să ajungi la el. Adevărul este adevăr, unica recompensă pentru care merită să te zbaţi. Dacă îl negi, nu faci decât să demonstrezi că nu eşti vrednic de el.

Prin urmare, Caldwell acceptă faptul că toată munca ei – toată esenţa vieţii ei din ultimii zece ani – este pierdută.

Şi atunci se lasă pradă furiei şi indignării toxice care îi arde inima. Ar fi stat altfel lucrurile dacă nu ar fi intervenit Justineau şi dacă ea ar fi avut timp să facă acea ultimă

disecţie? Bineînţeles că nu. Dar Justineau a avut grijă ca ultimele minute petrecute de Caldwell în cazarmă să fie irosite. Ar fi absurd să insiste mai mult asupra acestui aspect. Este suficient atât. Justineau i-a distrus munca, iar munca ei este acum pierdută. Când vor ajunge în Beacon, Justineau va plăti pentru asta: îşi va încheia cariera şi probabil chiar şi viaţa în urma sentinţei pe care o va pronunţa Curtea Marţială.

Târguirea cu divinitatea este alt stadiu peste care Caldwell trece foarte repede. Nu crede în Dumnezeu, nu crede în niciun fel de zei, nu crede în soartă şi nici în vreo putere superioară sau inferioară care ar putea să-i influenţeze cumva viaţa. Deci nu are cu cine să negocieze. Dar este sigură – în această lume deterministă, guvernată de forţe fizice imparţiale – că, dacă laboratorul este neatins, iar echipa din Beacon îi va aduce notiţele şi probele în bună stare, va aprinde o lumânare. O va închina nu cuiva anume, ci doar ca să-şi manifeste recunoştinţa în faţa universului pentru că a fost bun cu ea.

Dar îşi dă seama cât de jalnic este gândul acesta, cât de echivoc şi de laş este; şi atunci cade într-o neagră depresie.

Din care este salvată de un alt gând: oricum nu era nimic în laborator care să merite să fie păstrat. Poate doar probele, dar, uite, are alături de ea o probă vie. Notiţele erau în mare parte descriptive – doar o relatare extrem de detaliată şi conjuncturală a perioadei de viaţă a agentului patogen (relatare incompletă, deoarece ar mai trebui să recolteze o probă din etapa de dezvoltare sexuală) şi o prezentare a dezvoltării infecţiei, atât în cazurile obişnuite, cât şi în cele anormale, reprezentate de copiii aceia. Ştie toate lucrurile astea pe dinafară, aşa că pierderea însemnărilor nu reprezintă o catastrofă.

Mai are o şansă. Se află pe teren şi ocaziile favorabile vor apărea.

Povestea ei încă se mai poate termina cu bine.

Soldatul Kieran Gallagher ştie totul despre monştri,

deoarece vine dintr-o familie în care aceştia predomină. Sau poate că familia lui era mai predispusă decât altele să-şi elibereze monştri şi să le permită să adulmece aerul.

Cheia cu care se descuia cuşca monştrilor era mereu aceeaşi: votca de casă, preparată într-un alambic instalat de tatăl şi de fratele lui mai mare într-un şopron din spatele unei case abandonate, aflată la o sută de metri de locuinţa lor. Oficial, guvernul provizoriu din Beacon se declara împotriva alcoolului produs fără autorizaţie, dar neoficial nu-i păsa câtuşi de puţin ce faci, atâta timp cât aveai grijă să stai acasă când te îmbătai şi nu-ţi luai la pumni decât membrii familiei.

Prin urmare, se poate spune că soldatul Gallagher a crescut într-un microunivers straniu, parte a lumii de dincolo de graniţele oraşului Beacon. Tatăl lui, fratele lui, Steve, şi vărul lui, Jackie, arătau ca nişte oameni normali şi uneori se şi purtau aşa. Dar cea mai mare parte a timpului oscilau între două extreme: violenţă nesăbuită atunci când beau şi somnolenţă comatoasă atunci când trecea efectul beţiei.

Fugind de viaţa aceasta, Gallagher a încercat să găsească o cale de mijloc, care să-i asigure un trai stabil şi sigur. În acelaşi timp, a stat cu ochii în patru după acele lucruri care-i fac pe oameni să deraieze şi le-a evitat cu asiduitate. El a fost singurul soldat din bază care refuza consolarea oferită de berea cu 22% alcool, preparată de camarazii săi într-o găleată sau în cada de la baie. A fost singurul care nu căuta ciuperci halucinogene atunci când patrula prin împrejurimile bazei. Singurul căruia nu i se păreau nostime caraghioslâcurile profesorului ăluia, Whitaker, atunci când acesta era beat mort.

Şi a presupus mereu că, dacă va fi atent şi va pluti pe mijlocul canalului, va reuşi să nu naufragieze. Acum a aflat că se poate naufragia chiar şi pe cer senin şi îşi spune *te rog, nu mă lăsa să mor. Nici n-am apucat să mă bucur de viaţă, nu mă lăsa să mor, nu-i corect.*

Atât de speriat este, că se întreabă dacă nu cumva o să se scape pe el. Înainte nu pricepuse cum spaima te poate

face să-ţi dai drumul în pantaloni; însă acum, pierdut într-o lume a flămânzilor şi apărat doar de Sergentul Parks şi în perspectiva drumului lung până la Beacon, simte la fiecare pas cum i se strâng testiculele şi îi slăbeşte vezica.

De ce anume se teme cel mai mult? Asta-i întrebarea. Se teme că s-ar putea să moară aici sau se teme de întoarcerea acasă? Ambele situaţii sunt la fel de înfricoşătoare.

Gallagher s-a născut sub o stea nenorocoasă. A luat bătaie şi acasă, şi la şcoală, nu a reuşit niciodată să convingă o pipiţă să se lase pipăită în spatele sălii de sport în schimbul câtorva ţigări, aşa cum făcea fratele lui (singura dată când a încercat, l-a prins taică-său furând din pachetul lui de ţigări şi l-a bătut cu cureaua până l-a lăsat lat), nu a avut încotro şi s-a înrolat în armată ca să scape din balamucul de acasă, are un tatuaj neinspirat şi scris greşit (*Qui audet piscitur* – „cine are curaj pescuieşte”[11]) pentru că tipul care i l-a făcut era beat şi a sărit primele trei litere, a luat gonoree de la prima fată care i-a dat voie s-o călărească, pe a doua a lăsat-o gravidă şi a părăsit-o imediat, doar ca să-şi dea seama mai târziu că sentimentele pentru ea nu se limitau la sex. Dacă va reuşi să ajungă în Beacon şi o va mai întâlni vreodată, va încerca să-i explice cum stau de fapt lucrurile. *Sunt un laş şi un nenorocit, dar dacă îmi mai dai o şansă, nu am să te mai părăsesc niciodată.*

Însă asta nu se va întâmpla, nu?

Uite cum va fi: undeva pe drumul spre Beacon, un flămând va muşca zdravăn din el. Pentru că aşa funcţionează viaţa lui.

Îi aduce alinare doar obiectul ascuns în buzunarul strâmt al pantalonilor de camuflaj. O grenadă, care se rostogolise într-un colţ atunci când Parks şi le agăţa pe celelalte la centură. Gallagher a luat-o de pe jos, cu intenţia de a o duce domnului Sergent, dar a cedat instinctului care i-a spus să o ia el şi să o ascundă bine. O

[11] În loc de *Qui audet adipiscitur* – „Cine are curaj învinge” (n.tr.).

păstrează pentru o pasă Ave Maria[12].

Îl sperie de moarte atât de multe din lumea asta. Flămânzii, care l-ar putea mânca. Junkerii, care l-ar putea tortura sau ucide. Sau ar putea rămâne fără mâncare şi apă înainte de a ajunge în Beacon şi atunci toţi ar suferi o moarte lentă.

Dacă se va ajunge în situaţia asta, Gallagher îşi va lua viaţa. Se va resemna în faţa naufragiului.

Helen Justineau se gândeşte la copiii morţi.

Nu se gândeşte doar la anumiţi copii şi nici nu vrea. Se gândeşte la toţi copiii din lume care au murit la vârste fragede. Probabil că este vorba despre miliarde. Victime ale sacrificiilor religioase, ale apocalipselor, ale genocidelor. În fiecare război, cu fiecare foamete, fără scăpare. Prea mici pentru a se putea proteja singuri, prea inocenţi ca să se poată feri. Ucişi de nebuni, de perverşi, de judecători, de soldaţi, de trecători, de prieteni şi vecini, de propriii lor părinţi. Dintr-o întâmplare stupidă sau printr-o lege nemiloasă.

Fiecare adult este un copil care a învins în lupta cu soarta, însă, în vremuri şi locuri diferite, soarta aceasta a fost îngrozitor de crudă.

Iar copiii morţi se agaţă de sufletele celor vii. Vina aceasta apăsătoare o duci cu tine pretutindeni, a devenit o parte din însăşi fiinţa ta.

Măcar dacă nu le-ar fi vorbit copiilor despre moarte în ziua aceea. Măcar dacă nu le-ar fi citit din „Atacul Brigăzii Uşoare” şi, dacă ei nu ar fi întrebat-o ce este moartea, atunci ea nu ar fi mângâiat-o pe Melanie pe cap şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Nu ar fi trebuit să facă o promisiune pe care nu o putea respecta şi de care nu putea scăpa.

Sigur, ar putea să revină la egoismul ei dintotdeauna şi să-şi găsească scuze, aşa cum face toată lumea. Şi să se trezească în fiecare dimineaţă pură ca un nou-născut.

[12] Pasă Ave Maria – pasă lungă în fotbalul american (n.tr.).

# 29

Sergentul Parks s-a hotărât. Vor trece prin Stotfold.

Acesta este un orăşel insignifiant de pe drumul către autostradă şi Sergentul nu-şi face prea mari iluzii în privinţa lui. Nu vor reuşi să-şi completeze proviziile acolo şi nici să găsească vreun mijloc de transport. Toate obiectele de valoare au dispărut de multă vreme. Totuşi, există un avantaj: se află în drumul lor şi, pentru că aproape s-a înserat, trebuie să se mulţumească doar cu ce au la îndemână. Parks vrea să ajungă la adăpost înainte de lăsarea nopţii.

Însă la vreo trei kilometri distanţă de oraş – nici măcar nu se vede coşul morii deasupra copacilor – trec pe lângă o biserică.

După părerea lui Parks, e un loc extrem de prost pentru amplasarea unei biserici, întrucât nu-i aproape de nimic. Chiar şi înainte de Colaps, zona asta nu era prea circulată. Iar ca adăpost, clădirea este inutilă. Are prea multe ferestre mari, majoritatea sparte; iar intrarea cu arcadă masivă stă căscată ca o gură ştirbă (nu se ştie ce s-a întâmplat cu uşile).

Însă alături se află un garaj construit din blocuri de beton. Iar lui Parks îi place cum arată. Şi îi place şi mai mult când se duce singur să-l examineze mai îndeaproape. Uşa mare şi rabatabilă este făcută din metal rezistent. Nu va ceda dacă este împinsă sau zgâriată, cum fac de obicei flămânzii când ajung în faţa unei uşi. Probabil că balamalele sunt deja ruginite, făcând-o să fie şi mai greu de deschis. Mai există o intrare în garaj: pe o latură a acestuia este o uşă din lemn cu yală. Mult mai puţin sigură, dar avantajul este că Parks ar putea să scoată butucul broaştei ca să intre din exterior fără să strice lemnul şi după aceea – dacă au noroc – va monta broasca la loc sau vor baricada uşa cu materialele găsite înăuntru.

Îi face semn lui Gallagher să vină la el. Se duc amândoi până la clădirea bisericii, iar femeile aşteaptă în drum. O

primă verificare nu scoate la iveală niciun flămând, iar acesta este un semn bun. Sunt nişte oase pe jos, în apropiere de catapeteasmă, dar par a fi oase de animale. Probabil abandonate acolo de vreo vulpe sau nevăstuică, sau de vreun satanist aflat în trecere.

Deasupra altarului sunt scrise cu vopsea verde cuvintele: EL NU VĂ ASCULTĂ, IDIOŢILOR! Lui Parks i se pare de la sine înţeles. El nu s-a rugat în viaţa lui.

Însă aici s-a rugat cineva. Într-o strană, Sergentul descoperă o geantă, probabil uitată acolo de o enoriaşă. Aceasta conţine câteva monede, un ruj, o carte micuţă de cântece religioase, nişte chei de maşină, cu dispozitiv de localizare încorporat şi un singur prezervativ Xtra-subţire. Parks se simte uşor impresionat la vederea acestor obiecte cotidiene, care-i amintesc de vremurile când cele mai rele lucruri erau sexul neprotejat şi pierderea maşinii.

Gallagher se uită într-o cameră aflată pe o latură bisericii, probabil un vestiar sau cam aşa ceva. O cercetează la lumina lanternei, apoi trânteşte uşa.

— Liber, dom' Sergent, strigă el.

Ceva se năpusteşte spre Gallagher din bezna din spatele bisericii, poate stârnit de zgomotul făcut de uşă, dar mai probabil de strigătul tânărului. Îl izbeşte şi îl trânteşte cu putere pe podeaua din lemn a bisericii.

Parks se întoarce şi vede cele două trupuri zvârcolindu-se. Nu are de ce să stea pe gânduri. Îşi scoate pistolul, ţinteşte capul flămândului chiar atunci când se aplecă spre carotida lui Gallagher şi apasă pe trăgaci. Zgomotul scos de armă nu este foarte răsunător, ci seamănă mai degrabă cu pocnetul făcut de un topor atunci când se înfige într-un buştean uscat.

Nimereşte din prima. Glonţul îl loveşte pe flămând în ceafă. Un proiectil obişnuit ar fi ieşit pe partea cealaltă. L-ar fi lovit şi pe Gallagher sau măcar l-ar fi împroşcat pe obraji şi piept cu ţesut cerebral de flămând – urmarea previzibilă fiind că tânărului i-ar mai fi rămas până la infectarea completă doar o oră sau o zi sau o săptămână. Însă glonţul lui Parks este unul făcut din aliaj de oţel cu

aluminiu şi proiectat pentru o minimă penetrare. Apoi încetineşte, se sfărâmă şi transformă creierul flămândului în milkshake de culoare roz.

Gallagher împinge la o parte trupul moale şi se ridică de sub el.

— La naiba! gâfâie el. Nu… nu l-am văzut decât atunci când a ajuns deasupra mea. Mulţam, dom' Sergent!

Parks verifică trupul flămândului: este complet inert şi un fel de substanţă cenuşie i se prelinge din ochi, nas, urechi, cam de peste tot. În viaţa lui de om fusese bărbat cu părul negru şi puţin mai tânăr decât Parks. Este acoperit cu zdrenţele putrezite ale unui veşmânt bisericesc, fapt care duce la concluzia că a fost infectat chiar aici. Şi poate că a rămas aici de atunci, pândind din întuneric apariţia prăzii. Sau poate că s-a întors aici după vânătoare. Oricât de ciudat ar suna, se mai întâmplă şi asta. În loc să încremenească într-un loc, aşa cum fac cei mai mulţi, există şi unii flămânzi care încearcă să revină în locul care le-a fost casă. Parks se întreabă dacă doamna doctor Caldwell cunoaşte amănuntul acesta şi, dacă da, cum îl poate pune de acord cu teoria ei conform căreia mintea organismului-gazdă moare la apariţia parazitului.

Gallagher se caută de tăieturi, muşcături şi secreţii străine. Îl examinează şi Parks – cu multă atenţie. În ciuda contactului fizic cu flămândul, tânărul nu a păţit nimic. Dar îi mulţumeşte încontinuu Sergentului cu un tremur posttraumatic în voce. Lui Parks nu i se pare o prea mare scofală, pentru că a avut şi el parte de numeroase întâmplări ca asta în timpul raidurilor din trecut, când a scăpat ca prin urechile acului. Îl sfătuieşte doar pe Gallagher să nu mai vorbească în asemenea situaţii. Gesturile sunt la fel de bune şi mult mai sigure.

Se duc apoi afară, la civilii care îi aşteaptă la cincizeci de metri distanţă, la capătul aleii din pietriş. Femeile nu par să-şi fi dat seama că s-a întâmplat ceva. Probabil că au pus pe seama unei percheziţii amănunţite zgomotele venite din biserică.

— E în regulă? întreabă Justineau.

— Perfect, spune Parks. Suntem aproape gata. Staţi cu ochii la drum şi strigaţi dacă vedeţi ceva.

Acum îşi îndreaptă atenţia asupra garajului, care, văzut de aproape, pare chiar mai solid decât şi-a închipuit. Era pregătit să spargă broasca cu patul puştii, însă nu este cazul, pentru că doar încearcă uşor clanţa şi uşa se deschide. Ultima persoană care a trecut pe acolo nu s-a mai obosit să o încuie.

Cei doi soldaţi intră păşind încet şi cu multă prudenţă. Cu puşca reglată la foc automat, Parks se lasă într-un genunchi, pregătit să secere picioarele oricui s-ar apropia de ei. Gallagher aprinde lanterna şi îndreaptă raza ei prin toate ungherele garajului.

Care este gol. Complet gol. Nu există acolo niciun obiect în spatele căruia să se poată ascunde cineva care să le facă o surpriză neplăcută.

— Bine, murmură Parks. În regulă, ne vom adăposti aici. Du-te şi adu femeile de afară.

Gallagher se întoarce însoţit de civili şi Parks închide uşa. De data aceasta broasca se angrenează complet şi se încuie cu un pocnet puternic. Când văd spaţiul închis şi îi inhalează aerul stătut şi rânced, civilii nu se arată la fel de entuziasmaţi ca Parks. Însă nu par dispuşi să deschidă discuţia pe tema asta. Adevărul este că cele două femei nu sunt obişnuite să meargă pe jos atât de repede şi atât de mult şi niciunul dintre ei – inclusiv Parks în ultima vreme – nu mai ştie ce înseamnă să te afli de cealaltă parte a gardului la lăsarea întunericului. Femeile sunt speriate şi epuizate şi tresar chiar la vederea unei umbre. La fel se simte şi Sergentul, numai că se sperie şi tresare în sinea lui, aşa că nimeni nu observă.

Singurul motiv de dispută este fetiţa, iar asta nu miră pe nimeni. Parks propune ca Melanie să doarmă în biserică. Justineau vine cu o contrapropunere, şi anume Parks să se ducă în mă-sa.

— E aceeaşi problemă ca mai devreme, îi spune ea, enervându-se din nou şi făcându-l pe Parks să creadă că aceasta este firea ei adevărată.

Şi, la drept vorbind, îi place foarte mult. Dacă tot trebuie să simţi ceva, atunci furia este mai bună decât orice altceva.

— Chiar dacă flămânzii ar fi singurul pericol de aici, spune Justineau acum, locul ăsta, toată povestea asta sunt la fel de străine pentru Melanie cum sunt şi pentru noi. Şi la fel de înspăimântătoare. Nu o putem lăsa toată noaptea singură şi legată fedeleş într-o clădire pustie.

— Atunci stai cu ea.

Cuvintele lui au efectul scontat şi îi închid gura lui Justineau preţ de câteva secunde. Sergentul profită de tăcerea ei ca să-şi expună planul.

— Ne aşteaptă un drum lung, aşa că ar fi bine să stabilim de pe acum nişte reguli de bază. Ai să faci ce îţi spun eu, atunci când îţi spun şi aşa s-ar putea să ajungi întreagă în Beacon. Dacă vei continua să te porţi de parcă ai avea dreptul la propria opinie, atunci mâine pe vremea asta vom fi cu toţii morţi.

Justineau îl priveşte lung, fără să rostească un cuvânt. Parks o aşteaptă să-şi ceară scuze şi să se supună regulilor lui.

Femeia întinde mâna.

— Cheile.

Parks nu pricepe.

— Care chei? N-avem nicio cheie. Uşa era…

— Cheile de la cătuşele lui Melanie, spune Justineau. Plecăm.

— Ba nu, spune Parks. Nu plecaţi nicăieri.

— Crezi că suntem subordonaţii tăi, domnule Sergent Parks? Nu zău?

Şi dintr-odată nu mai pare furioasă, ci doar cuprinsă de o veselie amară.

— Îţi spun un secret: nu suntem. Nimeni dintre noi nu se află sub comanda ta, cu excepţia mucosului de colo. Aşa că aiureala aia cu „faceţi ce vă spun dacă vreţi să rămâneţi în viaţă” nu ţine la mine. Prefer să-mi încerc norocul afară decât să mă supun şi să-mi pun viaţa în mâinile unei psihopate cu acte în regulă şi a doi soldăţei congenitali.

Cheile. Te rog. Tu singur ai spus că suntem o povară, aşa că lasă-ne să plecăm.

— Imposibil! izbucneşte Caldwell. Ţi-am spus deja, Sergent. Fata asta face parte din studiul meu. Fata asta îmi aparţine.

Cu ochii în pământ, Justineau clatină din cap.

— Crezi că trebuie să-ţi mai dau un pumn, Caroline? Te poftesc să-ţi ţii gura.

Parks este uluit. Consternat. Ba chiar puţin dezgustat. Este obişnuit să aibă de-a face cu oameni care au măcar o fărâmă de instinct de supravieţuire şi totodată este convins că Justineau nu e proastă. Înainte, pe vremea când erau în cazarmă, i se părea cea mai mişto din gaşca exasperantă a lui Caldwell şi, din moment ce chestia asta nu înseamnă prea multe, e mai bine să spunem că o respecta şi o simpatiza cu adevărat. Iar asta nu s-a schimbat.

Dar nu-i foloseşte acum la nimic.

— Îmi cer scuze dacă nu m-am făcut înţeles, îi zice el acum. Tu nu ai voie să pleci. Ea nu are voie să rămână. Ştiu că aşa ceva nu e prevăzut în regulamentele militare, dar pun piciorul în prag. Am de gând să vă duc pe toţi înapoi la Beacon, să vă duc înapoi în viaţă pe toţi cei care mai sunteţi oameni. Dup-aia, răspunderea va fi a altcuiva.

— Şi chiar îţi închipui că poţi să mă ţii aici împotriva voinţei mele? îl întreabă Justineau cu mâinile în şolduri.

— Da, răspunde Parks, convins de ce spune.

— Chiar crezi că într-o asemenea situaţie aţi mai putea merge suficient de repede?

Asta este cu totul altceva, iar răspunsul este mai puţin plăcut. Nu-şi doreşte să o ameninţe. Are sentimentul că, dacă ar fi să o preseze, să o constrângă, în loc să o convingă să coopereze, atunci ar duce lucrurile prea departe şi nu va mai reuşi să le repare.

Încearcă o altă abordare.

— Sunt deschis la sugestii, spune el, atâta vreme cât nu sunt stupide. Subliniez însă că refuz să ţinem o flămândă alături de noi, chiar dacă este încătuşată şi cu botniţă. Flămânzii nu răspund la durerea fizică la fel ca noi şi nu le

pasă dacă se rănesc şi se desfigurează atunci când încearcă să-şi scoată cătuşele şi botniţa. Trebuie să stea afară.

Justineau ridică o sprânceană.

— Şi dacă eu am să încerc să mă duc cu ea, ai să mă opreşti.

Parks dă din cap. I se pare mai blând decât dacă ar spune „da” cu voce tare, chiar dacă este acelaşi lucru.

— În regulă, atunci încearcă să mă opreşti.

Şi vrea să se îndrepte spre uşă. Gallagher îi iese în drum, iar ea îşi scoate arma cu viteza fulgerului – arma aceea pe care i-a dat-o Parks – şi i-o vâră sub nas. Abilă mişcare. A profitat de întunericul din garaj şi a aşteptat până când a trecut pe lângă Sergent, pentru ca trupul să-i ascundă mişcarea mâinii drepte. Gallagher încremeneşte, ferindu-şi capul din raza ţevii.

— La o parte din drumul meu, soldat! îi spune Justineau pe un ton scăzut. Sau îţi împrăştii creierii pe jos.

Parks oftează. Îşi scoate şi el pistolul şi îl sprijină uşor pe umărul ei. O cunoaşte suficient ca să ştie că nu îl va împuşca pe Gallagher. Dar nu există niciun dubiu în privinţa sincerităţii sentimentelor ei.

— Gata, ţi-ai demonstrat punctul de vedere, îi spune el morocănos. Vom încerca să găsim o altă soluţie.

Pentru că nu vrea să o ucidă dacă nu este absolut necesar. O va face dacă nu va avea încotro, dar deja sunt prea puţini şi bănuieşte că, dintre toţi – Justineau, Gallagher şi doctoriţa –, ea ar putea fi persoana cea mai de nădejde.

Prin urmare, iată ce fac: o leagă pe fetiţă lângă perete cu o funie lungă, ataşată la cătuşe. Parks prinde de funie toate canistrele şi o găleată plină cu pietre pe care le-a adunat de afară. Aşa că fetiţa nu se va putea mişca fără să facă un zgomot infernal care îi va trezi pe toţi.

Justineau îşi dă osteneala să-i explice toate astea micuţei flămânde, care stă calmă de la un capăt la celălalt al pregătirilor. Spre deosebire de domnişoara Justineau, ea înţelege foarte bine motivul pentru care trebuie să fie

tratată ca o bombă neexplodată, indiferent cu câtă substanţă blocantă s-ar da ceilalţi. Nu se plânge deloc.

Hrana tare şi fără gust luată din Humvee este un amestec de carbohidraţi şi proteine, pe a cărei etichetă cineva cu umor negru a scris: *Friptură de vită cu cartofi.* Toţi beau apă încercând să o facă să le alunece mai uşor pe gât, iar apa le lasă în gură un gust de noroi. Putem spune deci că cina lor este departe de a fi un festin.

Justineau ia o lingură şi o hrăneşte pe fetiţă, rămasă câteva minute fără botniţă. Parks o urmăreşte îndeaproape în tot acest timp. Are pistolul în toc, dar încărcat şi cu siguranţa trasă. Ştie însă că nu ar putea reacţiona la timp, dacă lui Melanie i-ar veni ideea să o muşte pe Justineau. Şi nu ar avea ce face altceva decât să le împuşte pe amândouă.

Dar copilul este cuminte. Deocamdată. Înghite pe nemestecate bucăţile de carne şi scuipă cu mare scârbă cartofii. Îşi termină raţia în mai puţin de un minut.

Justineau o şterge la gură cu colţul unei cârpe rupte doar Dumnezeu ştie din ce şi doar Dumnezeu ştie când şi unde. Apoi Parks îi pune botniţa la loc.

— E mai slabă decât înainte, îi atrage atenţia micuţa flămândă. Ar trebui să o strângi mai mult.

Parks o încearcă vârându-şi degetul mare sub curea, în zona cefei. Aşa cum era de aşteptat, fata are dreptate. Sergentul reglează curelele botniţei, fără să rostească un cuvânt.

Podeaua este rece şi tare, iar păturile sunt subţiri. Raniţele nu sunt deloc bune pe post de perne. Şi mai este şi monstrul ăla mic printre ei. Parks nu doarme, ci aşteaptă încordat larma canistrelor care îi va da de veste că s-a trezit fiara din copilă şi că se pregăteşte de atac.

Se uită fix în întuneric şi se gândeşte la fundul gol al lui Justineau, pe care l-a zărit o fracţiune de secundă atunci când femeia îşi făcea nevoile pe pietrişul de afară.

Însă, pentru că viitorul este nesigur, Parks nu simte suficient entuziasm ca să se masturbeze.

# 30

Melanie nu visează. Mai bine spus, nu a visat niciodată înainte de noaptea aceasta. Da, sigur, se lăsa câteodată în voia fanteziilor, ca aceea în care o salva pe domnişoara Justineau de monştri; dar pentru ea somnul a fost întotdeauna un nontimp petrecut într-un nonspaţiu. Acum închide ochii, acum îi deschide şi ia ziua de la început.

Dar nu se întâmplă la fel în noaptea aceasta din garaj. Poate din cauză că se află în afara gardului, nu în celula ei. Sau poate din cauză că încă îi mai sunt vii în minte toate lucrurile care i s-au întâmplat astăzi.

Oricare ar fi pricina, somnul ei este agitat, iar visele înspăimântătoare. Flămânzi, soldaţi şi alţi bărbaţi cu cuţite o atacă de nicăieri. Ea muşcă şi este muşcată – ucide şi este ucisă. Până când domnişoara Justineau o ia în braţe şi o strânge la piept.

Se trezeşte brusc atunci când visează că dinţii ei se înfig în gâtul domnişoarei Justineau. Mintea ei se zbate şi se smulge din această ipoteză absolut de neconceput. Dar se gândeşte în continuare la asta. Nu se poate stăpâni. Coşmarul îi sufocă gândurile şi ea ştie că a fost ceva în imaginile acelea, un mesaj ascuns căruia va trebui să-i facă faţă mai devreme sau mai târziu.

Simte un gust acru, ca de metal. Foarte asemănător cu gustul de sânge şi carne lăsat în urmă de un duh răzbunător. Mâncarea vâscoasă şi fără textură pe care i-a dat-o domnişoara Justineau i se plimbă prin stomac la fiecare mişcare şi îi face greaţă.

Garajul este cufundat în întuneric. Doar pe lângă tocul uşii intră o lumină filtrată (cu siguranţă, razele lunii). Garajul este cufundat în tăcere. Nu se aude decât respiraţia regulată a celor patru adulţi.

Soldatul cu părul roşu, care este unul dintre oamenii Sergentului, murmură ceva în somn – cuvinte nedesluşite care sună ca nişte proteste sau ca nişte rugăminţi fierbinţi.

După o vreme, ochii lui Melanie se obişnuiesc cu

întunericul. Acum poate desluşi conturul trupului domnişoarei Justineau. Nu este prea aproape de ea, dar oricum mai aproape decât ceilalţi. Îşi doreşte să se târască până acolo, ca să se cuibărească lângă ea, cu umerii lipiţi de arcul spatelui domnişoarei Justineau.

Dar, din cauza visului, nu poate. Nu îndrăzneşte. Plus că mişcarea ei ar declanşa alarma canistrelor şi a găleţii cu pietre şi i-ar trezi pe toţi.

Se gândeşte la Beacon şi la ce i-a spus domnişoarei Justineau în ziua aceea, după lecţia despre „Atacul Brigăzii Uşoare”. Îşi aduce aminte foarte bine, îşi aduce aminte ca şi cum s-ar fi întâmplat adineauri, pentru că după aceea domnişoara Justineau a mângâiat-o pe păr.

O *să plecăm acasă, la Beacon?* întrebase Melanie. *Când vom creşte mari?* Şi domnişoara Justineau păruse atât de tristă, atât de îndurerată, încât Melanie începuse imediat să bolborosească tot felul de scuze şi promisiuni, încercând să prevină dezastrul provocat de lucrurile îngrozitoare pe care probabil că le spusese fără să vrea.

Acum înţelege. Din această perspectivă este foarte limpede. Pentru ea era imposibil să se întoarcă acasă, la Beacon. Aşa cum imposibilă este zăpada fierbinte sau soarele negru. Pentru ea Beacon nu a fost niciodată „acasă” şi nici nu va putea fi vreodată.

Din cauza asta s-a întristat domnişoara Justineau. Pentru că ea nu avea o casă unde să se întoarcă, aşa cum fac băieţii şi fetele şi adulţii din poveştile pe care le-a auzit. Şi cu atât mai puţin nu avea cum să se întoarcă într-un loc unde să fie şi domnişoara Justineau. Destinul ei era să sfârşească în borcane, în laboratorul doamnei doctor Caldwell.

Nimeni nu a anticipat şi nici nu a plănuit ca ea să trăiască până acum. Nimeni. Şi din cauza asta se tot ceartă cu privire la ce ar trebui să facă cu ea.

Nimeni nu ştie. Nimeni nu ştie mai bine decât ea încotro se îndreaptă ei cu adevărat.

# 31

Sergentul Parks intenţionase să-i lase să doarmă ceva mai mult după răsăritul soarelui, pentru că ştie cât de grea va fi ziua următoare. Dar întâmplarea face că toţi se scoală devreme. Îi trezeşte un zgomot de motoare. Foarte de departe, la început, apoi fluctuând mult, când mai puternic, când mai slab, dar este evident că, orice ar fi drăcia aia care îl produce, se apropie de ei.

Se supun ordinelor concise ale lui Parks şi îşi adună bagajele ca să plece naibii de acolo cât mai repede. Sergentul dezleagă funia de la cătuşele micuţei flămânde şi îi pune iarăşi lesa, încercând din răsputeri să nu facă niciun zgomot cu canistrele şi găleata. Nu are de unde şti cât de departe ajunge zgomotul în liniştea adâncă dinaintea zorilor.

Ies în goană în semiîntunericul limpede, trec pe lângă biserică şi ajung pe câmpul din spatele ei. Mai fug cam o sută de metri şi atunci Parks le face semn să se ghemuiască în ierburile înalte. Ar putea să meargă mai departe (şi poate ar fi bine să o facă), dar el vrea să vadă ce face zgomotul acela de motor. De unde stau, pot vedea foarte bine drumul, fără să fie văzuţi, iar iarba călcată ca să ajungă până aici îşi va reveni în mai puţin de un minut, nelăsând niciun indiciu al prezenţei lor.

Stau ghemuiţi aşa destul de mult, timp în care soarele se desprinde de orizont şi lumina lui umple câmpul. Nimeni nu spune nimic. Nu se mişcă nimeni. La un moment dat, poate după vreo zece minute, Justineau deschide gura, dar Parks îi face semn să tacă şi ea îl ascultă. Gravitatea situaţiei i se citeşte pe chip.

Vântul îşi schimbă direcţia şi acum se aud strigăte de oameni şi duduit de maşini.

În cele din urmă, îşi face apariţia straniul convoi. În frunte se află unul dintre buldozerele pe care Parks le-a văzut în timpul atacului asupra cazărmii. Acesta înaintează pe drum şi coteşte spre ei şi Sergentul reuşeşte să observe

craniul desenat cu vopsea metalizată pe lama lată a maşinii. Aude pe cineva de alături – presupune că este vorba despre Gallagher – cum scoate un scâncet de spaimă absolută. Însă sunetul este înăbuşit, aşa că nu o să ajungă departe. Nu-i niciun rău să dea glas sentimentului trăit de toţi.

În spatele buldozerului vine un Humvee identic cu cel abandonat de ei şi apoi urmează un jeep. Toate cele trei vehicule sunt pline cu junkeri într-o dispoziţie festivă, care răcnesc unii la alţii şi agită pe deasupra capetelor o gamă largă de arme. Scandează ceva, într-un ritm puternic, repetitiv, însă Parks nu reuşeşte să înţeleagă cuvintele.

Convoiul se opreşte la biserică. Doi junkeri coboară şi intră. Se aude un strigăt şi cei doi ies din biserică părând şi mai însufleţiţi. Parks presupune că au descoperit cadavrul flămândului. Însă nu au cum să-şi dea seama de câtă vreme murise. Sângele de flămând nu curge prea repede, unde mai pui că are şi culoarea noroiului, aşa că nu şi-o schimbă atunci când se usucă. Trebuie să te uiţi cu mare luare-aminte şi dacă vrei să înţelegi cum a fost omorât, pentru că rana de intrare a glonţului din pistolul lui Parks este mică şi discretă şi nu există rană de ieşire.

Junkerii verifică şi garajul, iar Sergentul devine şi mai tensionat, pentru că acesta este momentul când s-ar putea alege praful de tot. Dacă au lăsat fie şi cea mai mică urmă a prezenţei lor… Dar nu se aud alarme şi nimeni nu porneşte în căutarea lor. După câteva minute junkerii se urcă înapoi în buldozer şi îşi reiau drumul. Convoiul coteşte din nou şi dispare, deşi zgomotul făcut de cele trei vehicule se mai aude multă vreme.

Când se lasă în sfârşit liniştea, Justineau spune:

— Pe noi ne căutau.

— N-avem de unde să ştim asta, o contrazice doamna doctor Caldwell. Poate umblau după hrană.

— În cazarmă erau o mulţime de provizii, spune Parks, subliniind ceea ce ştiau cu toţii. Şi doar ieri au fost acolo. M-aş fi aşteptat să repare gardul şi să se instaleze în clădirile noastre. Însă dacă au venit până aici, înseamnă că

au pornit în căutarea supravieţuitorilor.

Ceea ce mai înseamnă şi că au ceva personal cu noi. Nu spune asta cu voce tare, dar crede că este probabil ca junkerii ucişi de Gallagher să fi fost nişte indivizi importanţi sau foarte simpatizaţi. Posibil ca atacul asupra bazei să fi fost doar o coincidenţă, însă vânătoarea asta este clar pusă la cale ca să se răzbune.

Nu-şi împărtăşeşte gândurile cu ceilalţi, pentru că nu vrea ca tânărul soldat să creadă că el ar fi răspunzător de toate morţile alea. Gallagher e şi aşa prea sensibil şi ipoteza asta s-ar putea să-l doboare. La naiba, Parks însuşi ar avea mustrări de conştiinţă într-o situaţie asemănătoare.

Toţi par speriaţi şi zguduiţi, Gallagher mai mult decât femeile, însă nu e vreme de dădăceală. Vestea bună este că junkerii au plecat către nord, iar asta le dă lor un răgaz în care pot fugi spre sud. Şi ar face bine să profite de el.

— Zece minute, spune Parks. Mâncăm şi după aia ne luăm tălpăşiţa de aici.

Se duc pe rând mai departe în iarba înaltă ca să-şi facă nevoile, să se spele şi să mai facă ce-or mai avea de făcut. Apoi iau un mic dejun frugal şi mohorât, pe bază de amestec de carbohidraţi şi proteine. Micuţa flămândă observă tăcută tot ce se petrece în jurul ei. Nu îşi face nevoile şi nici nu mănâncă. Atunci când vine rândul lui să-şi facă toaleta, Parks îi leagă lesa de un copac.

La întoarcere, vede că Justineau a dezlegat lesa şi o ţine ea acum. Nu-l deranjează. Preferă să aibă mâinile libere. Cu un minimum de cuvinte – de fapt, cu un minimum de interacţiune de orice fel – pornesc la drum. Toate chipurile din jurul lui Parks sunt trase şi înspăimântate. Au crezut că au scăpat de coşmarul acela oribil şi uite-l cum i-a ajuns din urmă. Sergentul ştie, dar nu le spune că ceva mai îngrozitor îi aşteaptă acolo unde se duc.

Mai întâi o iau spre est, către Stotfold, dar nu au de ce să se oprească acolo, aşa că ocolesc orăşelul pe la sud, ajung pe drumul care fusese înainte autostrada A507 şi merg mai departe.

Regiunea este pustie din mai multe motive. În primele zile şi săptămâni ale Colapsului, guvernul britanic, la fel ca multe altele, şi-a imaginat că ar putea limita infecţia prin interzicerea liberei deplasări a populaţiei civile. Deloc surprinzător, măsura aceasta nu i-a putut împiedica pe oameni să fugă precum nişte şobolani atunci când au văzut ce se întâmplă. Mii, poate milioane de civili au încercat să iasă din Londra pe magistralele nord-sud, adică Al şi Ml. Autorităţile au intervenit cu brutalitate, mai întâi trimiţând armata să instaleze blocade rutiere şi apoi ordonând atacuri aeriene cu ţintă precisă.

Mai există porţiuni de drum intacte, unele chiar destul de lungi. Dar, pe kilometri întregi, cele două şosele sunt la fel de pline de gropi ca nişte câmpuri de luptă din Primul Război Mondial şi sunt presărate cu mormane uriaşe de fiare ruginite, ca o variantă modernă a unui cimitir de elefanţi. Sigur, dacă vrei, poţi să mergi pe drum, printre maşinile distruse, însă numai un nebun ar face asta. Pentru că vizibilitatea este aproape de zero, flămânzii te-ar putea ataca din orice direcţie, iar tu nici nu ţi-ai da seama ce ţi se întâmplă.

Planul lui Parks este să intre pe Al prin intersecţia 10, la nord de Baldock. Ştie din vremea raidurilor că acolo este un pasaj accesibil, de vreo cincisprezece, douăzeci şi cinci de kilometri. Ar putea parcurge distanţa asta într-o singură zi dacă au parte de vreme bună. Şi se vor îndepărta şi mai mult de junkeri. Ar ajunge în Stevenage înainte de căderea întunericului şi este foarte posibil să găsească un loc bun în care să se adăpostească peste noapte, fără să mai fie nevoie să se aventureze prea adânc în hinterlandurile urbane.

În primii ani de după Colaps, ba chiar şi după retragerea din Londra, Beacon a menţinut o prezenţă armată pe principalele drumuri dintre nord şi sud. Ideea era să permită trecerea în siguranţă a echipelor care efectuau raiduri, atât la dus cât, mai ales, atunci când reveneau la bază, încărcate cu bunuri de pe tărâmul lui a-fost-odată. Însă soldaţii aceştia au aflat pe pielea lor că vizibilitatea

avea şi dezavantaje. Sigur, ei puteau vedea la distanţă, dar şi flămânzii îi puteau observa de la mare depărtare şi le puteau anticipa mişcările. După câteva confruntări prost gestionate şi soldate cu pierderi, s-a renunţat la supravegherea permanentă a drumurilor, iar echipele de cercetaşi au fost lăsate să se descurce singure. În ultimii ani incursiunile în aceste zone s-au făcut cu elicopterul, însă au fost mult mai rare. Drumurile au fost abandonate definitiv.

Tocmai de aceea Parks este cu ochii în patru atunci când grupul lui se apropie în şir indian de întinderea asfaltată. Trec pe lângă un indicator care descrie serviciile ce pot fi găsite în Baldock, făcând promisiuni care acum sunt nefondate: benzină, mâncare, o zonă de picnic, chiar şi locuri de cazare. De pe creasta dâmbului se pot vedea zidurile de mult arse ale benzinăriei. Parks îşi aduce aminte că, în copilărie, se oprise aici împreună cu părinţii, pe drumul de întoarcere din vacanţa petrecută în parcul naţional Peak District. Îşi aminteşte câteva amănunte care l-au impresionat neplăcut la vremea respectivă: ciocolata călduţă, cu mâzga lăsată la fundul paharului, unde nu fusese amestecată bine; şi un bărbat ciudat în toaleta domnilor, cu ochi exoftalmici ca ai actorului Marty Feldman, şi care cânta, pe un ton înspăimântător de monoton, piesa „The River” a lui Bruce Springsteen.

Din punctul de vedere al lui Parks, distrugerea serviciilor din Baldock nu-i cine ştie ce mare pierdere.

Dar uite că Al este neschimbat. Poate doar mai năpădit de buruieni şi cu ceva mai multe gropi, dar drept ca o riglă, de aici şi până acasă. Fireşte că până acolo se mai află şi metropola lipsită de viaţă, dar Sergentul se gândeşte la cele două avantaje pe care le au deocamdată. Se află pe un loc înalt. Pot vedea până la depărtare de câţiva kilometri.

Şi soarele se ridică de dincolo de orizont, ca un sărut pe obraz de la Dumnezeu.

— Bine, acum ascultaţi-mă, le spune el, privindu-i pe rând.

Chiar şi Gallagher trebuie să audă ce are de spus, chiar dacă este vorba despre chestiunile de care trebuie să ţii seamă atunci când te afli în afara gardului.

— Trebuie să stabilim nişte reguli înainte de a porni la drum. În primul rând, să nu vorbiţi. Nu cu voce tare. În locuri deschise, sunetele ajung departe, iar flămânzii ne-ar putea descoperi. Sigur, sunetul nu este un stimul la fel de puternic precum mirosul, dar auzul lor este incredibil de ascuţit.

În al doilea rând, uitaţi-vă în jur după orice mişcare, absolut orice mişcare, şi semnalizaţi-o. Ridicaţi mâna, uite aşa, cu degetele răsfirate. Şi după aia indicaţi locul unde aţi văzut-o. Convingeţi-vă că am văzut toţi gestul vostru. Nu vă apucaţi să vă scoateţi arma şi să trageţi aiurea, întrucât ceilalţi nu vor şti în ce anume trageţi şi nu vă vor putea asigura spatele. Dacă mişcarea aia a fost făcută de un flămând şi îl vedeţi că se îndreaptă spre noi, atunci e în regulă să încălcaţi prima regulă. Ţipaţi tare *flămând* sau *flămânzi* şi, dacă puteţi, comunicaţi-mi direcţia şi distanţa. De exemplu, o sută de metri la dreapta.

În al treilea şi ultimul rând, dacă vedeţi că vă urmăreşte vreun flămând nu o luaţi la goană. Nu aveţi cum să fugiţi mai repede decât el. Aveţi mai multe şanse dacă vă întoarceţi şi-l confruntaţi direct. Loviţi-l cu orice vă este la îndemână. Gloanţe, cărămizi, mâinile goale, înjurături urâte. Dacă aveţi noroc, o să reuşiţi să-l învingeţi. Ţintiţi în picioare şi partea de jos a trupului şi veţi avea şi mai multe şanse, cu condiţia să nu se fi apropiat prea mult. În situaţia asta, împuşcaţi-l în cap.

Se uită la micuţa flămândă. Aceasta îl urmăreşte la fel de atentă ca toţi ceilalţi, cu o expresie concentrată pe chipul ei palid şi fără viaţă. În orice altă împrejurare, pe Parks l-ar fi apucat râsul. Este ca şi cum o viţică ar asculta o reţetă de tocană de vită.

— Presupun că în cazul junkerilor se aplică alte reguli, spune Helen Justineau.

Parks dă din cap.

— Dacă mai dăm iarăşi de nenorociţii ăia, fiţi siguri că o

să-i auzim cu mult timp înainte. Şi atunci o să ieşim dracului de pe drum şi o să-i aşteptăm să treacă, aşa cum am făcut mai devreme. Nu o să păţim nimic, cât timp ei vor rămâne grupaţi în convoi.

Nu mai are nimeni nicio întrebare. Intră pe drum şi pornesc spre sud şi merg în tăcere deplină vreo două ore bune.

Ziua de vară este superbă, dar soarele urcă pe cer şi se face curând supărător de cald. Nu-i răcoresc nici adierile sporadice ale vântului. Temându-se de efectele catastrofale ale transpiraţiei lor abundente, Parks le cere să se oprească şi îi pune să-şi aplice alt strat de blocant în locurile unde este nevoie. Majoritatea acestor locuri se află sub haine. Printr-un acord tacit, se întorc cu spatele unul la celălalt, formând unghiurile unui pătrat în centrul căruia se află micuţa flămândă. Aceasta stă tăcută şi nu se uită la adulţi – la oameni –, ci la proiectorul arzător al soarelui.

Rutina de aplicare a blocantului este elementară, dar esenţială. Substanţa trebuie întinsă în strat gros între picioare şi la subraţ, pe coate şi în spatele genunchilor. Apoi un strat mai subţire pe restul trupului şi, pe limbă, o pastilă cleioasă din aceeaşi substanţă care se va dizolva rapid. Nu transpiraţia în sine este periculoasă, ci feromonii din ea. Nu or mai avea flămânzii suficientă minte ca să-i recunoască pe oameni drept ceea ce sunt, dar nu-i întrece nimeni când vine vorba să dea de urma unor variabile chimice.

Pornesc din nou la drum. Justineau şi micuţa flămândă merg una lângă alta, cu lesa lăsată moale între ele. Caldwell merge cea mai mare parte a timpului în spatele lor, cu mâinile atârnându-i pe lângă trup sau încrucişate la piept. Gallagher vine ultimul, iar Parks este în frunte.

Cam pe la amiază, se vede ceva pe drum, chiar în faţa lor. La început, doar un punct negru şi imobil, astfel că Sergentul nu semnalizează imediat posibilitatea unui pericol. Dar, pe măsură ce se apropie de el, le face semn să se împrăştie. Este conştient că pot fi cu mare uşurinţă observaţi pe drumul pustiu – singurele obiecte în mişcare

într-un peisaj ca o natură moartă.

O maşină. Stă fix pe mijlocul drumului, dar puţin pieziş, cu botul înclinat spre ce fusese pe vremuri banda întâi. Capota este ridicată, portbagajul este şi el căscat, iar toate cele patru portiere sunt deschise. Însă maşina nu este nici ruginită şi nici arsă. Foarte posibil să nu fie aici de prea mult timp.

Parks le face semn celorlalţi să rămână pe loc şi se duce singur la maşină. La prima vedere pare goală. Se învârte în jurul ei şi, când ajunge lângă locul şoferului, zăreşte pe bancheta din spate ceva care aduce cu o formă de om. Îşi scoate pistolul şi ţine degetul pe trăgaci, gata să descarce încărcătorul în orice mişcă.

Dar nu se mişcă nimic. Nu a mai rămas mare lucru din forma aceea întunecată şi chircită care a aparţinut pe vremuri speciei de *Homo sapiens.* Îşi dă seama că e vorba despre un bărbat, deoarece hainele şi faţa i-au rămas în mare măsură intacte. Carnea de pe piept i-a fost mâncată, iar capul a fost detaşat de coloană printr-o muşcătură mare şi bine ţintită în mijlocul gâtului. În fundul acelei răni vechi şi uscate se pot vedea bucăţi de os şi cartilaj.

În maşină nu mai este nimeni altcineva. Şi nici în portbagaj, cu excepţia unei perechi de pantofi uzaţi şi a unui colac de funie. Dar în jurul maşinii sunt împrăştiate o mulţime de alte obiecte – genţi şi cutii, un rucsac şi încă ceva ce seamănă cu o consolă de jocuri sau cu o piesă dintr-un sistem de sonorizare.

Maşina îşi spune povestea, la fel ca o dioramă dintr-un muzeu. Un grup de oameni cu aceleaşi păreri hotărăsc să plece cu aceeaşi maşină… undeva. Undeva spre nord. Maşina începe să tuşească sau să pocnească sau se opreşte pur şi simplu. Unul din grup coboară să se uite la motor şi declară decesul vehiculului. Aşa că toţi se apucă să-şi scoată lucrurile din portbagaj. Nătărăii şi-au luat cu ei tot felul de lucruri inutile, dar măcar de data asta instinctul le este bun.

Şi au fost întrerupţi. Cu excepţia unuia, toţi ceilalţi şi-au aruncat prostiile alea de bagaje şi au luat-o la fugă spre

dealuri. Cel rămas s-a urcat înapoi în maşină, probabil salvându-i astfel pe camarazii lui, pentru că arată ca şi cum din el s-ar fi înfruptat o ceată de flămânzi, nu doar unul singur.

— Vrei să încerci cheia în contact? îl întreabă Justineau.

Pe Parks îl apucă toţi dracii când o vede apropiindu-se de maşină, pentru că nu le-a făcut încă semn că nu-i niciun pericol acolo. Dar femeia asta nu-i proastă; gândindu-se mai bine, Parks înţelege că i s-a schimbat limbajul trupului atunci când dăduse ocol maşinii – de la atitudinea precaută şi tensionată din faţa unui eventual pericol la aceasta de acum, la fel de prudentă, dar mai degajată. Pur şi simplu Justineau a reacţionat la această schimbare mai repede decât ceilalţi.

— Încearc-o tu, îi sugerează el.

Justineau se apleacă pe locul şoferului şi încremeneşte când dă cu ochii de celălalt ocupant. Dar nu bate în retragere. Se întinde şi Parks aude un pocnet înăbuşit, atunci când ea răsuceşte cheia. Motorul rămâne mut. Nici nu sperase că va merge.

Acum Sergentul se uită în susul şi în josul drumului. În dreapta lor sunt mai multe tufe, iar în stânga o bucată dintr-un panou de lemn. Cel mai probabil, persoanele din maşină s-au îndreptat spre locul pe care l-au crezut mai sigur, spre tufe. Nu se poate spune cât de departe au ajuns, dar este limpede că nu s-au mai întors după bagaje sau ca să-şi îngroape mortul. Parks îşi corectează gândul de mai devreme când îşi spusese că sacrificiul pasagerului de pe bancheta din spate îi salvase pe ceilalţi. Este aproape imposibil să scapi teafăr din aşa ceva.

Se apropie şi ceilalţi, Gallagher în urma doctoriţei, pentru că tot mai aştepta semnalul lui Parks. Sergentul le spune să verifice genţile şi cutiile, însă acolo nu sunt decât tot felul de suvenire valoroase doar pentru foştii lor proprietari. Nici măcar haine nu sunt, ci numai cărţi, DVD-uri, scrisori şi podoabe. Puţinele alimente pe care oamenii ăia le-au avut la ei au fost chestii alterabile şi, drept urmare, s-au alterat: câteva mere zbârcite, o pâine

mucegăită, o sticlă cu whisky, care s-a spart atunci când geanta în care era s-a lovit de asfalt.

Justineau deschide rucsacul.

— Iisuse Hristoase! murmură ea.

Bagă mâna şi scoate o parte din conţinut. Bani. Teancuri de bancnote de cincizeci de lire, având încă banderolele din hârtie în jurul lor. Complet inutile. La douăzeci şi ceva de ani după ce întreaga lume se dusese pe apa Sâmbetei, cineva tot mai credea că nu era totul pierdut şi că va veni o zi când banii îşi vor recăpăta importanţa.

— Triumful speranţei asupra experienţei, remarcă Parks.

— Ba nostalgie, îl contrazice pe un ton categoric Caldwell. Confortul psihic cântăreşte mai mult decât contraargumentele de natură logică. Toată lumea are nevoie de un punct de sprijin.

E înconjurat numai de idioţi, îşi spune Parks. El, unul, se gândeşte la sprijin în termeni mai puţini abstracţi.

Gallagher se uită de la unul la altul, fără să înţeleagă despre ce e vorba. Este prea tânăr ca să-şi mai amintească de bani. Justineau vrea să-i explice, apoi clatină din cap şi renunţă.

— De ce să-ţi distrug inocenţa? oftează ea.

— Erau o sută de penny într-o liră, spune micuţa flămândă. Dar numai după cincisprezece februarie 1971. Înainte de data asta, o liră avea două sute patruzeci de penny.

Justineau râde.

— Foarte bine, Melanie.

Rupe banderola din jurul unui teanc, răsfiră bancnotele şi le aruncă în aer.

— Bani din cer, spune ea, urmărind cu privirea hârtiile luate de vântul fierbinte.

Micuţa flămândă zâmbeşte, de parcă s-ar uita la un foc de artificii, nu la o cascadă de maculatură. Melanie strânge ochii pe jumătate ca să poată urmări zborul bancnotelor spre soare.

# 32

Caroline Caldwell presupune că se mişcă destul de bine.

Dar nu are cum să fie sigură, pentru că percepţia timpului i-a fost alterată de doi factori străini. Primul dintre aceştia este febra care a cuprins-o încă de cu o seară în urmă. Al doilea factor este faptul că nu s-a hidratat în timpul mersului, sporind astfel efectele primului factor.

După un timp, îşi analizează starea precară, dar nu împinsă de vocaţia ei ştiinţifică, aşa cum face mereu. Constată oboseala bolnăvicioasă a membrelor, identifică durerea de cap provocată de mersul pe asfalt, însă continuă să se mişte, pentru că toate acestea sunt probleme pur fiziologice, fără legătură cu mintea.

Minte care întoarce pe toate părţile întrebări vechi în lumina noilor evidenţe.

A citit multe relatări detaliate despre obiceiurile de hrănire ale flămânzilor, dar niciodată nu a avut ocazia să le urmărească cu ochii ei (hrănirea subiecţilor în condiţii artificiale şi controlate era cu totul altceva). I se pare extraordinar faptul că flămânzii care au mâncat din bărbatul aflat în maşină nu s-au oprit atunci când nu-i mai rămăsese prea multă carne pe trunchi şi fusese practic decapitat.

Este un paradox. Caldwell s-ar fi aşteptat ca patogenul să se fi adaptat mai bine. S-ar fi aşteptat ca *Ophiocordyceps* să manipuleze cu mai multă abilitate celulele din hipotalamusul organismului-gazdă, reprimându-i foamea după primele câteva muşcături, pentru ca fiinţa infectată să poată avea şanse bune de supravieţuire. Evident că metoda aceasta ar fi fost mult mai eficientă, din moment ce o gazdă viabilă ar deveni, la rândul ei, un nou vector, care ar fi oferit agentului patogen mai multe ocazii de înmulţire rapidă într-un anumit lanţ trofic.

Poate că este vorba despre un efect secundar al

maturizării lor extrem de lente: această specie de *Ophiocordyceps* nu atinge niciodată stadiul final de însămânţare, ci doar se reproduce în mod neotenic[13], prin germinarea asexuată în mediul propice oferit de sângele sau saliva victimei. Logic ar fi să te aştepţi ca acest fapt să împiedice răspândirea mutaţiilor favorabile.

Trebuie să ţină cont de asta când va face următoarele disecţii. Trebuie să examineze mai atent celulele hipotalamusului. Să caute stadiile caracteristice de penetrare făcută de miceliile fungice.

La un kilometru şi jumătate de Stevenage – suficient de aproape ca să poată vedea acoperişurile caselor şi turla din ardezie albastră a unei biserici – Sergentul Parks le dă ordin să se oprească. Se întoarce cu faţa la ei şi le spune ce urmează, arătând spre cer – un martor fără pată.

— Soarele va apune în următoarele două ore. S-ar putea ca junkerii să ne mai caute încă, dar, oricum ar sta lucrurile, trebuie să ne găsim un adăpost pentru la noapte. Gallagher şi cu mine vom intra acolo şi vom dezinfecta pe cât putem locul. Apoi ne vom întoarce să vă luăm şi pe voi. În regulă?

Evident că nu-i în regulă. Caldwell vede pe chipul lui Justineau că nici ei nu-i convine planul acesta, dar se hotărăşte să vorbească ea, pentru că ştie că argumentele ei vor fi mai clare şi mai succinte.

— Nu-i bine, îi spune ea lui Parks.

— De parcă ai fi vreodată de acord cu ce spun eu.

Caldwell îşi strânge degetele de la mână, ca şi cum ar examina cuvintele bărbatului.

— Exact din cauza *asta* nu-i bine, spune ea. Pentru că ne consideri nişte bieţi civili, iar tu şi soldatul Gallagher sunteţi escorta noastră militară. Încercând să îţi asumi toate riscurile nu faci decât să sporeşti riscul pentru noi toţi.

Parks îi aruncă o privire de gheaţă.

— Meseria mea îmi cere să evaluez riscurile, îi spune el.

Caldwell vrea să-i explice de ce evaluarea lui este

[13] Persistenţă a caracterului juvenil în stadiul de adult (n.tr.).

eronată, dar acum intervine Helen Justineau, anticipându-i replica.

— Are dreptate, domnule Sergent. Vom intra într-o zonă urbană, unde ne aşteptăm să găsim mult mai mulţi flămânzi, aflaţi în toate stadiile de infectare. Este un loc periculos, deşi nu vom şti exact cât de periculos este decât atunci când vom ajunge acolo. Şi atunci, te întreb: care-i logica în planul tău de a-l traversa de trei ori? Trebuie să te duci acolo în recunoaştere, după aia te întorci să ne iei, după aia intri acolo din nou. Şi ce se întâmplă cu noi dacă apar junkerii atunci când tu eşti plecat? N-am rezista nici măcar o secundă aici, în loc deschis. Ar fi mai bine să mergem cu tine.

Parks se gândeşte la ideea asta vreme de câteva secunde bune. Dar Caldwell îl cunoaşte destul de bine ca să ştie care îi va fi răspunsul. Nu are obiceiul să refuze o idee, doar pentru că aparţine altcuiva. Ele au dreptate şi cu asta basta.

— Bine, spune Parks în cele din urmă. Dar voi două nu aţi mai făcut aşa ceva, drept care trebuie să nu vă abateţi de la cuvântul meu. Şi, dacă mă gândesc bine…

Se întrerupe şi-i aruncă o privire soldatului.

— Tu ai mai fost în vreo misiune de recunoaştere în oraşe, Gallagher?

Soldatul clatină din cap.

Parks suflă cu putere, ca un om care se opinteşte să ridice ceva greu de pe jos.

— În regulă. Se aplică aceleaşi reguli ca acelea de pe drum – mai ales regula care zice să nu vorbiţi –, însă acum situaţia va fi cu totul alta. Aproape cu siguranţă că vom vedea flămânzi şi ne vom afla în raza lor vizuală. Sub nicio formă să nu le atrageţi atenţia. Mişcaţi-vă încet şi fără să vă împiedicaţi. Nu îi priviţi în ochi. Nu faceţi zgomote puternice sau bruşte. Încercaţi să vă contopiţi cu mediul cât de mult sunteţi în stare. Dacă la un moment dat nu veţi şti ce să faceţi, uitaţi-vă la mine şi urmaţi-mi exemplul.

A spus ce a avut de spus şi acum porneşte la drum. Nu îşi mai iroseşte nici vorbele şi nici timpul. Caldwell este de

acord cu această atitudine.

Douăzeci de minute mai târziu, ajung în dreptul primelor clădiri. Deocamdată nimeni nu a observat niciun flămând, dar este prea devreme. Parks le şopteşte un ordin şi se opresc cu toţi. Cei patru oameni neinfectaţi se ung iarăşi cu substanţă blocantă.

Intră în oraş, înghesuiţi unul în altul, ca să nu li se identifice clar siluetele omeneşti. Cartierul este unul rezidenţial, extrem de scump pe vremuri, dar acum căzut în ruină după o lună sau mai mult de jaf şi război urban, urmată de două decenii de uitare. Grădinile s-au transformat în colţuri de junglă, şi-au depăşit graniţele şi au invadat porţiuni din asfalt. Bălării înalte până la brâu au răsărit printre lespezile de piatră, rugii îşi ridică lujerii groşi, ca nişte tentacule ale vreunui monstru subpământean. Doar lipsa de adâncime a solului de sub caldarâm i-a împiedicat să-şi unească forţele şi să dărâme casele. Balanţa puterii este instabilă în zona aceasta.

Parks le-a spus deja ce anume caută. În niciun caz o casă pe o stradă ca aceasta, înconjurată de alte case. Ar fi mult prea greu să apere un asemenea loc. Vrea să găsească o construcţie izolată, cu vedere bună măcar de la ferestrele de la etaj; ideal ar fi să aibă şi uşile intacte. Dar aşteptările lui sunt realiste, aşa că se va mulţumi şi cu ceva mai puţin perfect, dacă asta ar însemna să nu înainteze prea mult spre centrul oraşului.

Însă nu găseşte nimic pe placul lui aici şi trebuie să se ducă mai departe.

După cinci minute de mers încordat şi tăcut, ajung pe o arteră mai largă în care intră alte câteva străzi. Aici se află un pasaj comercial. Aleea este acoperită cu cioburi, pentru că vitrinele au fost sparte şi magazinele au fost prădate de tâlharii unei ere de mult apuse. Adierea vântului rostogoleşte pe asfalt conservele goale, atât de ruginite încât au căpătat delicateţea unor elitre.

Sunt şi flămânzi.

Poate vreo doisprezece, situaţi la distanţă mare unul de celălalt.

Oamenii se opresc la vederea lor, deşi doar Parks îşi aminteşte să încetinească treptat pasul, iar nu să treacă brusc de la mişcare la imobilitate completă.

Caldwell este fascinată. Întoarce foarte încet capul ca să-i examineze pe flămânzi unul după altul.

Sunt un amestec de vechi şi nou. Cei mai vechi pot fi uşor identificaţi după hainele mucegăite şi slăbiciunea lor cumplită. Atunci când un flămând se hrăneşte, el hrăneşte şi patogenul care trăieşte în el. Dar dacă nu găseşte hrană, *Ophiocordyceps* îşi va extrage nutrienţii direct din carnea organismului-gazdă.

Observă şi pielea marmorată a flămânzilor mai vechi. Filamente cenuşii au ieşit la suprafaţă şi au format o reţea din linii fine care se intersectează de multe ori, la fel ca vasele de sânge. Şi albul ochilor a căpătat culoarea cenuşie, iar dacă flămândul la care te uiţi stă cu gura deschisă, atunci poţi să vezi că pe limbă are un fel de puf, de asemenea, cenuşiu.

Flămânzii mai noi sunt mai bine îmbrăcaţi – altfel spus, hainele lor nu au avut suficient timp ca să putrezească – şi, în linii mari, şi-au păstrat aspectul de om. Paradoxal, tocmai înfăţişarea lor îi face mai monstruoşi, pentru că li se văd bine rănile şi carnea sfâşiată pe unde au contractat infecţia. În cazul unui flămând mai vechi, rănile sunt atenuate şi mascate de procesul general de albire şi degradare a pielii şi îmbrăcăminţii, alături de reţelele vizibile de micelii; iar asta îi face să aducă oarecum cu nişte statui.

Flămânzii se află în modul de repaus, motiv pentru care Caldwell reuşeşte să-i examineze pe îndelete. Complet nemişcaţi, aceştia stau în picioare, aşezaţi pe ceva sau în genunchi, în locuri diferite de-a lungul drumului, privind în gol şi cu braţele atârnându-le pe lângă trup sau – în cazul în care stau jos – cu mâinile împreunate pe genunchi.

Parcă ar poza unor pictori sau parcă ar fi cufundaţi într-o meditaţie atât de profundă încât au uitat ce voiau să facă. În niciun caz nu par că ar sta la pândă; în niciun caz nu par că s-ar putea trezi şi s-ar putea pune în mişcare la

cel mai mic zgomot sau gest sesizat în jur.

Parks ridică mâna şi face încet semn echipei sale să înainteze. Gestul lui este atât un ordin, cât şi o repetare a avertizării că nu trebuie să se grăbească deloc. Sergentul merge în frunte, cu puşca pregătită în mâini, dar cu ţeava îndreptată în jos. Mare parte a timpului îşi ţine şi ochii în pământ. Scanează câmpul vizual cu priviri fulgerătoare, în dezacord cu paşii lui târşâiţi. Caldwell îşi aminteşte cu întârziere de ipoteza conform căreia flămânzii păstrează modelul rudimentar de recunoaştere cu care se nasc copiii şi că sunt capabili să identifice un chip omenesc şi să reacţioneze la el intrând instantaneu într-o stare mai intensă de stimulare şi receptivitate. Analizele pe care le-a făcut ea nici nu au confirmat şi nici nu au infirmat această supoziţie, dar este pregătită să accepte că ar putea fi reală în cazul tuturor flămânzilor, cu excepţia acelora mai descompuşi.

Aşa că toţi le evită ochii şi merg foarte încet pe strada principală. Se uită unul la altul, se uită la vitrinele sparte, la drumul din faţă sau la cer, păstrând figurile încremenite şi macabre în colţul vederii lor periferice.

Mai puţin subiectul doamnei doctor Caldwell. Melanie nu pare capabilă să-şi ferească nici măcar o clipă privirea de la semenii ei mai mari. Se holbează la ei ca hipnotizată şi la un moment dat aproape că se împiedică, pentru că nu mai este atentă pe unde calcă.

Poticneala ei îl face pe Parks să-şi întoarcă foarte încet şi foarte prevăzător capul şi să-i arunce o privire furioasă. Fetiţa pricepe imediat şi dojana, şi avertismentul. Aşa că dă din cap, însă atât de încet încât gestul acesta de răspuns al ei durează aproape zece secunde. Vrea să-l asigure pe Sergent că nu va mai face această greşeală.

Trec pe lângă primul grup de flămânzi şi merg mai departe. Alte case, cu terase acum, iar apoi un alt şir de magazine. Strada laterală pe care intră este mult mai populată. Flămânzii de aici stau muţi, îngrămădiţi unul în celălalt, ca nişte spectatori care aşteaptă începutul defilării. Caldwell presupune că au venit toţi aici după o

pradă şi, când au terminat de mâncat, au rămas pur şi simplu pe loc, în absenţa unui stimul care să-i facă să se mişte.

Caldwell se întreabă apoi cât de bună este strategia Sergentului. Deja au intrat prea adânc în oraş. Şi acum au duşmani şi în spate, nu doar înaintea lor şi – probabil – pretutindeni în dreapta şi în stânga. Pe chipul lui Parks se citeşte îngrijorarea. Probabil că şi el se gândeşte la acelaşi lucru.

Tocmai ce vrea să propună să se întoarcă pe unde au venit şi să înnopteze într-una dintre casele de la periferia oraşului – aceasta ar fi cea mai puţin proastă alegere dintr-o mulţime de opţiuni foarte proaste. Sigur, ar fi vecini cu flămânzii, dar măcar ar avea pe unde să fugă.

Însă în faţă le apare un spaţiu verde ca pe vremuri – de fapt, ce a mai rămas din el. Vegetaţia este acum luxuriantă ca într-o junglă, dar bine că în jungla aceasta populaţia de flămânzi este foarte redusă. Se văd câţiva pe bucata de drum care înconjoară spaţiul verde, dar foarte puţini pe aleea pe care se află ei acum.

Şi mai este ceva. Soldatul Gallagher este cel care face descoperirea şi întinde mâna într-acolo – foarte încet, dar cu o atitudine stăruitoare. În cealaltă parte a parcului este exact ce căuta Sergentul: o casă mare, fără vecini, cu două etaje, situată pe propria-i bucată de teren. Este o construcţie modernă, dar cu pretenţii de conac boieresc de pe vremuri, dat însă de gol de excesele lui anacronice. Este o casă mare cât monstrul lui Frankenstein, cu jumătate din faţadă acoperită cu lemn, cu arcade gotice la ferestrele de la parter, pilaştri încadrând uşa de la intrare, frontoane atârnând ca scaieţii de marginea acoperişului. Pe placa de la poartă scrie Casa Wainwright.

— E bună, spune Parks. Să mergem.

Justineau vrea să o apuce pe drumul drept, peste spaţiul verde, însă Sergentul o opreşte, punându-i mâna pe umăr.

— N-avem de unde şti ce-i acolo, murmură el. Ai putea să sperii o pisică sau o pasăre şi atunci toate leşurile de pe o distanţă de kilometri buni o să se trezească şi o să se uite

în direcţia noastră. Mai bine rămânem pe drumul deschis.

Aşa că ocolesc zona năpădită de buruieni şi pir şi din cauza asta vede Caldwell ce vede.

Încetineşte şi apoi se opreşte. Se holbează. Aşa ceva este imposibil.

Unul dintre flămânzi merge pe mijlocul drumului. O femeie – probabil de treizeci, treizeci şi cinci de ani atunci când a făcut cunoştinţă cu patogenul *Ophiocordyceps.* Pare destul de bine conservată, aproape imaculată, cu excepţia muşcăturii din obrazul stâng. Însă firişoarele cenuşii din jurul ochilor şi gurii demonstrează că a trecut mult timp de când a părăsit rasa omenească. Poartă pantaloni din bumbac cafeniu şi o bluză albă cu mâneci scurte: ţinută elegantă de vară; însă efectul este cumva umbrit de faptul că are un singur pantof. Are părul împletit în codiţe subţiri, în stil african.

Şi împinge un cărucior de copil.

Din cele două motive pentru care această apariţie este imposibilă, Caldwell alege să se fixeze mai întâi asupra celui mai puţin remarcabil. De ce merge? Flămânzii fie aleargă, atunci când îşi urmăresc prada, fie stau perfect nemişcaţi atunci când nu urmăresc nimic. Nu există nicio stare intermediară în care să se plimbe cu pas agale.

Şi apoi: de ce se ţine de un obiect? Printre miile de aptitudini pe care le pierde omul atunci când *Ophiocordyceps* îi pătrunde în creier şi se apucă să renoveze, se numără şi capacitatea de a folosi obiecte. Prin urmare, căruciorul ar trebui să aibă tot atâta sens pentru această creatură ca şi Teoria relativităţii.

Caldwell nu se mai poate stăpâni. Aşa că înaintează foarte încet, ca să se intersecteze cu traiectoria acelei femei, având însă mare grijă să se uite la ea doar din colţul ochiului. Cu colţul celuilalt ochi îl vede pe Parks făcându-i semn să se oprească. Îl ignoră. Ce se întâmplă aici este mult prea important şi nu o lasă conştiinţa să treacă mai departe.

A ajuns în faţa căruciorului şi a fostei femei. Căruciorul se loveşte foarte uşor de ea şi femeia încremeneşte. Cu

umerii căzuţi şi bărbia în piept. Acum şi-a intrat complet în rol: s-au stins toate luminile, motoarele s-au oprit până când se va întâmpla ceva care să le pornească din nou. Parks şi ceilalţi au îngheţat. Se uită toţi în direcţia lui Caldwell, spectatori pasivi la această scenă, pentru că nu mai pot face nimic ca să o împiedice. În mod similar, şi pentru Caldwell este prea târziu să se mai gândească dacă blocantul ei va avea sau nu efect.

Mişcându-se cu o încetineală de gheţar, se deplasează până ajunge lângă cărucior. Din locul acesta vede că femeia are mai multe răni decât i se păruse la început. Umărul i-a fost sfâşiat şi carnea îi atârnă în fâşii uscate. Bluza cea albă numai albă nu mai este în partea din spate – de la gât şi până la poale este toată neagră din cauza sângelui uscat şi vechi.

În cărucior este un elastic pe care sunt înşirate nişte răţuşte din plastic şi răţuştele astea se leagănă şi se bâţâie într-un dans haotic. Şi mai este acolo şi o pătură galbenă, plină de praf şi mototolită, sub care se ascunde ceva.

Flămânda nu pare deloc conştientă de prezenţa lui Caldwell. Foarte bine. Doctoriţa se mişcă încă şi mai încet, încă şi cu mai puţină grabă. Întinde mâna spre marginea de sus a păturii.

Prinde între degete o cută din ţesătura groasă şi ţeapănă. Acum nu se mai mişcă precum un gheţar oarecare, ci ca un aisberg. Dă pătura la o parte.

Copilul e mort de multă vreme. Însă în ce a mai rămas din cutia lui toracică s-au cuibărit doi şobolani uriaşi, care acum tresar şi sar din căruţ peste umerii lui Caldwell, cu un chiţăit prelung şi asurzitor.

Cu gura căscată într-un strigăt mut, Caldwell se împleticeşte câţiva paşi înapoi.

Capul flămândei se ridică brusc şi se întoarce. Se uită cu ochi bulbucaţi la Caldwell. Gura creaturii se deschide larg, lăsând să se vadă putregaiul cenuşiu şi cioturile negre ale dinţilor.

Sergentul Parks trage un singur foc în ceafa monstrului. Gura i se deschide şi mai mult, iar capul i se înclină într-o

parte. Apoi se prăbuşeşte peste căruciorul care se mişcă şi se răstoarnă pe pietrişul drumului.

Flămânzii prind viaţă de jur împrejurul lor, rotindu-şi capetele ca pe nişte telemetre.

— Mişcă-te, mârâie Parks. La mine.

Şi apoi răcneşte:

— *Fugiţi!*

# 33

Cât pe ce să moară în primele secunde. Pentru că, în pofida strigătului lui Parks, încremenesc toţi.

Parcă nici n-au încotro să fugă. O mulţime de flămânzi vin către ei din toate direcţiile. Îi înconjoară.

Însă o singură direcţie contează cu adevărat. Şi Parks se apucă să facă o breşă în cordonul de flămânzi.

Trei focuri îi lasă laţi pe trei dintre zombii cei zglobii. Două focuri ratează ţinta. Parks o îmbrânceşte puternic pe Justineau şi o pune în mişcare. Gallagher face la fel cu doamna doctor Caldwell. Melanie, micuţa flămândă, deja aleargă cât o ţin picioarele.

Sar peste flămânzii prăbuşiţi la pământ, care se zbat ca nişte gândaci, încercând să se ridice în picioare. Dacă ar fi avut timp, dacă secundele care se scurg nu ar putea deveni ultimele din vieţile lor, Parks ar fi încercat să tragă la cap. Dar aşa, preferă să ţintească în trup pentru că sunt şanse mai bune să-i doboare.

Totul merge bine, până când Justineau cade. Unul dintre flămânzii ciuruiţi a apucat-o de picior şi încearcă să se ridice ţinându-se de el.

Parks se opreşte din goană doar cât să vâre un glonţ sub urechea prădătorului ex-uman. Acesta îi dă drumul piciorului. Justineau se ridică într-o fracţiune de secundă, fără să se uite îndărăt. Foarte bine. Şi nevasta lui Lot ar fi trebuit să aibă sângele ei rece.

Parks trage la stânga şi la dreapta. Însă doar în cei care se află mai aproape, care sunt gata să sară pe ei sau să-i înhaţe. Trage şi Gallagher. Şi, în ciuda faptului că e un ţintaş de toată mila, măcar nu încetineşte. Asta-i mult mai bine decât dacă s-ar purta ca un trăgător de elită şi ar sta pe loc mai mult timp ca să fie placat.

Au ajuns la porţi. Parks nu vede niciun zăvor, însă nu reuşeşte să le deschidă. Înseamnă că se folosea un sistem electric. Dar ce-a fost a fost şi în această bravă lume post-mortem asta înseamnă că nu mai funcţionează.

— Peste ele! zbiară el. Căţăraţi-vă şi săriţi dincolo!

Uşor de spus. O întăritură ornamentală din fier forjat, de înălţimea unui om, este de altă părere. Cu toate astea, ei încearcă. Parks îi lasă să se descurce singuri, se întoarce cu spatele la ei şi continuă să tragă.

Partea bună este că nu mai trebuie să fie atent în cine trage. Puşca e reglată la foc automat şi el ţinteşte jos. Retează picioarele flămânzilor, transformându-i pe cei din primele rânduri în obstacole care îi încetinesc pe cei din urmă.

Partea rea este că sunt tot mai mulţi flămânzi. Larma este înfiorătoare. Flămânzii se înghesuie pe spaţiul verde venind în goana mare de pe toate străzile din jur. Vin şi tot vin şi nu se mai termină. În schimb, se va termina muniţia lui Parks.

Chiar acum. Pe neaşteptate, arma nu-i mai vibrează în mâini şi ecoul focurilor se stinge. Scoate încărcătorul gol şi bagă mâna în buzunar după altul. Este o mişcare pe care o poate face şi în somn, de atât de multe ori a repetat-o: pui încărcătorul cel nou şi îl tragi uşor – rotindu-l spre marginea anterioară ca să-l fixezi –, apoi tragi percutorul până la capăt.

Percutorul se înţepeneşte la jumătate. Arma este inutilă până când va reuşi să înlăture ce o blochează – cel mai probabil primul glonţ s-a oprit în camera cartuşului. Şi doi flămânzi vin peste el de la stânga şi de la dreapta. Unul a fost bărbat, celălalt – femeie. O singură secundă îi desparte de cea mai urâtă luptă în trei din istoria lumii.

Este vorba despre un simplu instinct. O deprindere proastă. Face un pas înapoi şi bâjbâie după pistol, în loc să învârtă puşca aşa cum învârţi o bâtă. Pierde o secundă pe care nu-şi poate permite să o piardă şi se termină totul.

Ba nu.

În luptă, Parks devine selectiv. Nu-i nici măcar o reacţie conştientă sau un truc învăţat. Se ocupă de ce are în faţă şi lasă restul în aşteptare.

Aşa că a şi uitat de micuţa flămândă până când se pomeneşte cu ea în faţa lui. Fetiţa s-a băgat în spaţiul tot

mai mic dintre el şi atacatorii lui. Şi îşi roteşte mâinile slăbuţe spre ei, un atom de curaj, cu un strigăt de luptă strident, asurzitor.

Şi flămânzii se opresc brusc din goana lor turbată. Ochii li se defocalizează. Capetele încep să li se mişte spasmodic de la stânga la dreapta şi înapoi, de parcă i-ar fi copleşit tristeţea sau dezamăgirea. Nu se mai uită la Parks. Îl *caută.*

Sergentul ştie că flămânzii nu se mănâncă între ei. În afară de copiii din cazarmă, nu a mai văzut vreun flămând care să dea semne că ar şti că semenii lui sunt în apropiere. Se poartă de parcă ar fi singuri într-o mulţime, fiecare îngrijindu-se doar de propriile nevoi. Flămânzii sunt creaturi solitare care se grupează din pură întâmplare, pentru simplu fapt că reacţionează la aceiaşi stimuli.

În consecinţă, Parks a presupus mereu că nu simt mirosul celor ca ei. Sigur, mirosul unei femei sau al unui bărbat normal îi scoate din minţi, dar nu au nicio reacţie atunci când vine vorba de alţi flămânzi. Pur şi simplu aceştia nu apar pe radarul lor. Iar acum, în secunda aceasta paralizată, Sergentul îşi dă seama că s-a înşelat. Probabil că mirosul pe care îl simt flămânzii atunci când se află între ei este unul care le spune *mergi-mai-departe-nu-e-nimic-de-văzut-aici,* exact opusul mirosului emanat de oamenii vii. Şi îi inhibă mirosul acesta, în vreme ce mirosul de viu îi dezlănţuie.

Copila l-a camuflat. O clipă sau două, chimicalele ei le-au blocat pe ale lui, iar flămânzii au pierdut urma de feromoni care se termina cu dinţii lor înfipţi în gâtul lui.

Dar mai vin şi alţii. Vin într-o fugă nebună, fără să încetinească deloc. Iar cei doi, pe care i-a blocat fetiţa, recepţionează din nou semnalul şi ochii li se fixează asupra ţintei.

Mâna lui Gallagher îl apucă pe Parks de braţ şi îl trage în spate, prin porţile pe care au reuşit să le întredeschidă.

O iau din nou la fugă, acum către casa ce se arată în faţa lor. Justineau trage cu putere de uşă şi o deschide. Intră

toţi, iar micuţa flămândă se furişează printre picioarele lui Parks ca să ajungă înăuntru înaintea lui. Gallagher trânteşte uşa, dar este un gest inutil din cauza panourilor din sticlă până în tavan, aflate de-o parte şi de cealaltă a ei.

— Scările! urlă Parks, arătându-le direcţia. Urcaţi!

Şi urcă. În zgomotul de clopote înnebunite pe care îl fac geamurile sparte.

Parks urcă ultimul scara şi aruncă grenade peste umăr, ca pe nişte serpentine colorate la o paradă de Mardi Gras.

Iar grenadele explodează una după alta, într-o polifonie hidoasă. Schijele se lovesc de vesta antiglonţ a lui Parks şi de picioarele lui neprotejate.

Se clatină rău când urcă ultimele şase trepte, ca şi cum ar încerca să meargă pe puntea unei corăbii pe vreme de furtună. Dar cumva reuşeşte să ajungă sus.

Şi acolo se prăbuşeşte, mai întâi în genunchi, apoi cât e de lung. Gâfâie amarnic. Toţi gâfâie. Mai puţin fetiţa, care se uită în casa scării şi este netulburată şi tăcută, de parcă tocmai ce a venit de la o plimbare prin parc. Scara a dispărut, a fost spulberată de explozii. Şi ei sunt în siguranţă.

Ba nu prea. Nu este timp să depene poveşti despre cum au scăpat ca prin urechile acului din pericol. Trebuie să-i pună imediat în mişcare.

Da, sigur, porţile fuseseră închise şi uşile intacte, dar este foarte posibil să mai existe o uşă în spatele casei şi uşa aceea să fie scoasă din balamale. Sau să existe o fereastră spartă. O bucată de gard dărâmat săptămâna trecută sau anul trecut. Un viespar de flămânzi într-una dintre camerele de la etaj, treziţi de sunetul paşilor lor.

Aşa că trebuie să găsească un loc sigur unde să-şi instaleze baza.

Şi trebuie să cerceteze în jur cu multă luare-aminte. Să se asigure că nu este niciun inamic în perimetrul lor.

Parks trebuie să admită că locul nu pare deloc răscolit. Dar, numărând uşile pe care le vede, îşi dă seama că trebuie să fie al dracului de multe camere. Şi nu-şi va lăsa

garda jos până când nu se va convinge că absolut niciuna dintre ele nu prezintă vreun risc.

Pornesc toţi pe coridor şi apasă clanţele uşilor. Cele mai multe nu se deschid, chestie care îi convine de minune lui Parks. Ce naiba o fi de cealaltă parte a uşii zăvorâte să facă bine şi să rămână acolo.

Puţinele uşi care se deschid dau în nişte dormitoare micuţe. În ele sunt paturi de spital, cu grilaje rabatabile din oţel şi sonerii de urgenţă la capăt. Măsuţe rabatabile cu suprafaţa din melamină. Scaune cu schelete tubulare din oţel şi şezut roşu decolorat. Din aceste încăperi se intră în nişte băi atât de mici, că până şi cabina de duş este mai mare decât restul suprafeţei. În Casa Wainwright nu a locuit vreo familie, ci acolo a fost un fel de spital privat.

Nu ar putea dormi doi oameni în vreunul dintre saloanele astea fără să-l apuce o criză de claustrofobie cumplită, iar Parks nu crede că ar fi bine să se despartă. Aşa că merg mai departe.

În tot acest timp, Sergentul se întreabă de unde ştiuse copila ce trebuie să facă. Oare ştiuse ea că-i poate opri pe flămânzi doar aşezându-se în drumul lor?

Îl tulbură gândul acesta, pentru că nu-şi dă seama ce semnificaţie ar avea un răspuns afirmativ sau negativ. Intrase în rahat, iar fetiţa l-a scos de-acolo. Învârte scena în minte pe toate părţile, dar nu arată mai bine indiferent din ce unghi s-ar uita la ea. Şi chestia asta îl înfurie.

O iau la dreapta din coridorul principal, apoi la stânga şi în cele din urmă dau de o sală comună, care li se pare suficient de mare pentru ce le trebuie lor. Scaune cu spetezele drepte sunt aliniate lângă pereţii împodobiţi cu copii ieftine ale unor peisaje pastorale anonime. Predomină carele cu fân. Pe Parks îl lasă rece carele cu fân, iar încăperea are prea multe uşi pentru gustul lui, dar este convins că nu vor găsi altceva mai bun.

— Aici vom dormi, le spune el civililor. Însă mai întâi trebuie să inspectăm şi restul etajului. Ca să nu avem surprize.

Când zice *să inspectăm* se referă la el şi Gallagher, dar,

ca să termine mai repede, se gândeşte să o ia cu ei şi pe Justineau.

— Ai zis că vrei să dai o mână de ajutor, îi aminteşte el. Atunci ajută-ne cu treaba asta.

Justineau ezită – cu ochii fixaţi asupra doamnei doctor Caldwell, aşa că nu-i deloc greu să-ţi dai seama la ce se gândeşte. Nu vrea să o lase pe Caldwell singură cu fetiţa. Dar doctoriţa a fost cel mai grav afectată de luptă şi drumul lung. Este palidă, transpiră abundent şi încă mai gâfâie sacadat când ceilalţi şi-au recăpătat suflul de destul de multă vreme.

— Lipsim maximum cinci minute, spune Parks. Ce îţi închipui că i s-ar putea întâmpla în cinci minute?

Până şi el este surprins atunci când îşi aude vocea: furia şi încordarea din ea. Justineau se uită lung la el. Parcă şi Gallagher îi aruncă o privire fugară.

Aşa că simte nevoia să se explice.

— E mai uşor să ne menţinem în raza vizuală dacă suntem trei. Fata nu ne este de niciun folos, pentru că nu ar şti ce anume să caute. Ne ducem şi ne întoarcem, iar ele două nu se mişcă de aici, ca să ştim unde să le găsim. În regulă?

— În regulă, spune Justineau.

Însă tot îl priveşte cu asprime, ca şi cum ştie că inevitabilul se va produce.

Se lasă în genunchi şi pune mâna pe umărul lui Melanie.

— Ne ducem să ne uităm prin jur, îi spune ea. Ne întoarcem repede.

— Ai grijă, spune Melanie.

Justineau încuviinţează.

Mda.

# 34

Primul lucru pe care îl face Melanie când rămâne singură cu doamna doctor Caldwell este să se ducă în celălalt capăt al camerei şi să se lipească cu spatele de perete. De acolo, speriată şi precaută, urmăreşte fiecare mişcare a femeii şi e pregătită să ţâşnească pe uşa deschisă după domnişoara Justineau la primul gest suspect.

Dar doamna doctor Caldwell se prăbuşeşte pe un scaun, prea istovită sau prea îngândurată ca să-i mai pese de Melanie. Nici măcar nu se uită la ea.

În oricare altă împrejurare, Melanie şi-ar dori să exploreze locul acesta. A văzut tot felul de lucruri noi şi uluitoare întreaga zi, dar Sergentul le-a impus un ritm rapid şi nu a avut timp să se oprească şi să se uite mai bine la minunile de pe marginea drumului: copaci şi lacuri, garduri din şipci, indicatoare rutiere despre locuri ale căror denumiri le cunoaşte din lecţii, panouri cu afişe rupte şi transformate în mozaicuri abstracte. Şi animale – păsări în văzduh, şoricei, şobolani şi arici prin ierburile de lângă drum. O lume prea mare pentru a putea fi absorbită dintr-odată, prea nouă pentru a avea nume.

Şi acum a ajuns aici, în casa aceasta atât de diferită de cazarmă. Unde trebuie să fie multe alte lucruri de descoperit. Chiar şi camera asta pare plină cu enigme mari şi mici. De ce sunt scaunele aşezate doar lângă perete, din moment ce încăperea este atât de spaţioasă? De ce pe peretele de lângă uşă este un suport mic din sârmă, cu o sticlă din plastic şi un anunţ pe care scrie CONTAMINAREA ÎNCRUCIŞATĂ COSTĂ VIEŢI? De ce pe una dintre mese se află o poză decolorată (cu cai care galopează pe un câmp), poză care a fost tăiată în sute şi sute de bucăţele care apoi au fost lipite la loc?

Însă în momentul acesta Melanie nu-şi doreşte decât să se poată duce într-un loc liniştit, unde să fie singură ca să se gândească la lucrul îngrozitor care s-a întâmplat. La

secretul oribil pe care tocmai l-a aflat.

Camera mai are încă două uşi în afară de cea pe care au intrat ei. Tot cu ochii la doamna doctor Caldwell (care nu a făcut nicio mişcare), Melanie se îndreaptă spre uşa cea mai apropiată. O deschide şi vede acolo o altă cameră, foarte mică şi aproape complet albă. Cu dulapuri albe şi rafturi albe, cu pereţii îmbrăcaţi cu plăci de faianţă albe şi negre. Unul dintre dulapuri are geam şi o mulţime de comutatoare şi discuri în partea de sus. Miroase a grăsime veche. Melanie ştie destule ca să-şi dea seama că dulapul cu geam este o maşină de gătit. A văzut poze cu aşa ceva. Înseamnă că asta este un fel de bucătărie, adică un loc unde se fac lucruri bune de mâncare. Dar este prea mică pentru a se putea ascunde în ea. Plus că ar fi prinsă în capcană dacă doamna doctor Caldwell ar veni după ea.

Iese. Doamna doctor Caldwell tot nu s-a mişcat. Aşa că o ocoleşte cu mare grijă şi se duce la cealaltă uşă. Camera aceasta nu seamănă deloc cu bucătăria. Pereţii sunt zugrăviţi în culori luminoase şi sunt acoperiţi cu afişe. Unul înfăţişează ANIMALELE DIN CÂMPIA BRITANICĂ, iar celălalt, cuvinte care încep cu fiecare literă a alfabetului. *Avion. Balerină. Căţel. Delfin. Elefant.* Desenele sunt vesele şi simple. Melanie este aproape sigură că, în viaţa reală, avioanele nu zâmbesc.

Şi aici sunt scaune, dar mai mici şi adunate în grupuri, nu aliniate pe margine. Pe jos sunt jucării împrăştiate la întâmplare, de parcă tocmai ce s-au jucat nişte copii acolo. Păpuşi în rochiţe şi soldăţei în uniforme. Maşinuţe şi camioane. Module din plastic asamblate în formă de maşini, case sau oameni. Animale din pluş decolorat până la cenuşiu.

Şi cărţi. Multe cărţi. Pe scaune, pe mese, pe podea. Altele, mult mai multe, poate sute – în biblioteca mare de lângă uşă. Dar acum Melanie nu are chef să le răsfoiască; secretul o apasă mult prea tare. Şi oricum nu poate, chiar dacă ar vrea: are mâinile încătuşate la spate, iar picioarele, deşi desculţe, nu sunt suficient de flexibile ca să poată întoarce paginile. Aşa că se mulţumeşte să treacă în

revistă titlurile.

*Omida mâncăcioasă*
*Vulpoiul încălţat*
*Cucu-bau!*
*Hoţii şi vardiştii*
*Cum te porţi cu un cangur?*
*Tărâmul monştrilor*
*Mama mea a fost pirat*
*Dă-mi gemul, Jim*[14]

Titlurile sunt prin ele însele nişte poveşti. Unele cărţi au fost dezmembrate sau rupte, iar paginile lor sunt împrăştiate pe jos. În mod normal, Melanie ar trebui să se întristeze, dar inima îi este deja plină cu prea multe emoţii năucitoare.

Ea nu este o fetiţă. Ea este un flămând.

E prea absurd, prea îngrozitor ca să fie adevărat. Dar dovada a fost prea evidentă şi nu o mai poate ignora. Poate că flămândul care a evitat-o în cazarmă, atunci când ar fi putut să o mănânce… asta ar fi trebuit să-i dea de bănuit. Sau nu. Poate că mirosul de sânge de la doamna doctor Selkirk i-a distras atenţia sau poate căuta o pradă mai mare sau gelul dezinfectant acoperise mirosul lui Melanie la fel cum duşul cu chimicale acoperea mereu mirosul oamenilor mari.

Însă mai devreme, când s-a pus în faţa domnului Sergent Parks – instinctiv, fără să se gândească, dorind să se lupte cu monştrii ăia la fel cum o făcea el, iar nu să fugă de ei ca o pisicuţă speriată –, atunci parcă nici nu au văzut-o. Era limpede că nu pofteau la ea, aşa cum pofteau la restul oamenilor. De parcă ea ar fi fost invizibilă. De parcă în locul unde se afla Melanie nu ar fi fost decât o bulă cu vid.

Însă nu aceasta este dovada importantă. Aceasta este o

[14] „The Very Hungry Caterpillar”, autor Eric Carle; „Fox in Socks” – Dr. Seuss; „Peepo!” – Janet şi Alan Ahlberg; „The Cops and the Robbers” – Janet şi Alan Ahlberg; „What Do You Do With a Kangaroo?” – Mercer Mayer; „Where the Wild Things Are” – Maurice Sendak; „The Man Whose Mother Was a Pirate” – Margaret Mahy; „Pass the Jam, Jim” – Kaye Umanski (n.tr.).

dovadă mai puţin însemnată, care o împinge spre cea mare, atât de mare că se întreabă cum de nu a observat-o până acum. Este chiar cuvântul. Denumirea. Flămânzi.

Monştrii au fost numiţi după senzaţia care a copleşit-o pe Melanie în celulă, atunci când a simţit mirosul domnişoarei Justineau; sau afară, când i-a simţit pe junkeri. Flămânzii îţi simt mirosul şi te urmăresc până când te prind şi te mănâncă. Nu se pot stăpâni.

Melanie cunoaşte foarte bine sentimentul acesta. Ceea ce înseamnă că ea este un monstru.

Acum înţelege de ce doamnei doctor Caldwell i se pare în regulă să o taie pe o masă, s-o facă bucăţi şi s-o bage în borcane.

Uşa din spatele ei se deschide aproape fără zgomot.

Se întoarce şi în prag o vede pe doamna doctor Caldwell care se uită lung la ea. Dar nu-i poate citi expresia de chip. Melanie se înfioară şi se dă câţiva paşi înapoi.

— Oricare ar fi factorul pertinent, şopteşte repede doamna doctor Caldwell, tu eşti apogeul. Ştiai asta? Ai o minte de geniu, deloc afectată de tot nămolul ăla cenuşiu care-ţi curge prin creier. *Ophiocordyceps* ar fi trebuit să nu-ţi mai lase din cortex decât nervii motori şi rateuri accidentale. Dar uită-te la tine.

Face un pas spre Melanie care mai face şi ea un pas înapoi.

— Nu am să-ţi fac niciun rău, spune doamna doctor Caldwell. Nici n-aş putea. În locul ăsta. N-am laborator. N-am microscop. Nu vreau decât să mă uit la structura ta macroscopică. La rădăcina limbii. La glandele lacrimale. La esofag. Să văd cât de mult a progresat infecţia. Deocamdată mi-ar fi suficient. Restul poate să mai aştepte. Dar tu eşti un specimen extrem de important şi nu pot să nu…

Când doamna doctor Caldwell se întinde să o prindă, Melanie se fereşte de mâinile ei şi fuge spre uşă. Doamna doctor Caldwell se întoarce şi se repede după ea. Degetele îi alunecă pe umărul lui Melanie, dar nu reuşeşte să o apuce din cauza bandajelor.

Melanie fuge ca urmărită de un tigru.

Şi aude icnetul furios al doamnei doctor Caldwell:

— La dracu'! Melanie!

Ajunsă înapoi în încăperea mare, cu scaune de-a lungul pereţilor, Melanie nici măcar nu ştie dacă doamna doctor vine după ea, pentru că nu îndrăzneşte să privească în urmă. Fierea i se ridică în gât când îşi aminteşte laboratorul şi masa şi cuţitul cu mâner lung.

Cuprinsă de panică, se avântă pe prima uşă pe care o vede, fără să ştie dacă ea cea bună. Nu e. E uşa de la bucătărie şi Melanie este prinsă în cursă. Scoate un sunet în dosul botniţei, un scâncet ca de animal înspăimântat.

Dă fuga înapoi, în camera cu scaune. Doamna doctor Caldwell este în partea opusă, iar uşa dinspre coridor se află între ele două.

— Nu fi proastă, îi spune doamna doctor Caldwell. N-am să-ţi fac niciun rău. Vreau doar să te examinez.

Şi Melanie porneşte docilă către ea, cu capul lăsat în piept.

— Foarte bine, o linişteşte doamna doctor Caldwell. Haide, vino.

Melanie ajunge în dreptul uşii care dă în coridor şi o zbugheşte afară din cameră.

Nu ştie încotro se îndreaptă, aşa că nu contează dacă face la stânga sau la dreapta. Însă ţine minte pe unde o ia. Stânga. Stânga. Dreapta. Nu se poate abţine. Este acelaşi instinct care a făcut-o să memoreze drumul înapoi spre celula ei când Sergentul Parks a dus-o în laboratorul doamnei doctor Caldwell. Acasă a început să însemne tot felul de lucruri diferite, dar trebuie să cunoască drumul într-acolo. Este un reflex prea adânc înrădăcinat ca să se poată dezbăra de el.

Toate coridoarele seamănă între ele şi nu-i oferă niciun loc unde să se ascundă, mai cu seamă că nu-şi poate folosi mâinile. Aleargă pe lângă un şir lung de uşi, toate închise.

În cele din urmă găseşte o firidă într-un colţ al coridorului, un ungher în care abia îi încape trupul micuţ. Ar putea păcăli pe cineva care nu are treabă să o caute,

altminteri o vede oricine trece pe coridor. E suficient doar să se uite în direcţia aia. Dacă doamna doctor Caldwell o s-o găsească aici, ea o s-o ia din nou la fugă. Şi dacă doamna doctor Caldwell o s-o prindă, ea o s-o strige pe domnişoara Justineau. Acesta este planul ei – cel mai bun pe care l-a putut găsi.

Stă cu urechile ciulite, încercând să audă paşi din depărtare. Şi sare ca un iepure atunci când aude cântecul de foarte aproape de ea.

*Acum adu-mi-i… pe copilaşii mei…*

Vocea este într-atât de răguşită că parcă nici voce nu mai e, ci doar o răsuflare ieşită printr-o crăpătură în perete, împinsă de nişte foale stricate. Pare un cântec uitat aici de cineva care a murit de mult.

Doar atât. Doar aceste opt cuvinte. Tăcere înainte şi tăcere după.

Tremurând, Melanie numără în gând până la şaizeci.

*Şi adu-mi-i… în goana mare…*

Acum nu mai tresare, dar îşi muşcă buzele. Nu-şi poate imagina ce fel de gură e în stare să scoată sunetele astea. Da, sigur, a auzit de fantome – domnişoara Justineau le-a citit odată nişte poveşti cu fantome, dar s-a oprit atunci când a ajuns prea aproape de tema tabu a morţii – şi se întreabă dacă nu cumva este fantoma cuiva care a murit în casa asta şi care acum cântă un cântec învăţat pe vremea când era în viaţă.

*Imploră-i să se grăbească… sau moartă… mă vor găsi…*

Trebuie neapărat să afle. Chiar dacă este vorba despre o fantomă, faptul că nu ştie este mult mai înfricoşător. Iese din ascunzătoare, se ia după sunete şi merge după colţul făcut de coridor.

O sperie cumplit lumina roşie ca sângele ce se revarsă printr-o uşă deschisă. Dar imediat ce păşeşte în cameră îşi dă seama că era doar lumina apusului, intrând printr-o fereastră.

*Doar lumina apusului!* Mai văzuse o singură dată momentul acesta al zilei, dar acum este şi mai frumos. Parcă tot cerul a luat foc, iar flăcările au toate culorile din

lume, de la roşu-portocaliu, până la violet şi apoi albastru la zenit.

Priveliştea o orbeşte şi, preţ de cel puţin zece sau douăzeci de secunde, nici nu realizează că nu mai este singură.

# 35

Caroline Caldwell se ţine şi ea după vocea aceea stranie. Ştie, fireşte, că nu îi aparţine subiectului numărul unu. Însă este de asemenea sigură că, indiferent cine ar cânta, nu reprezintă o ameninţare. Până când va da cu ochii de el.

Bărbatul de pe pat arată ca o glumă proastă. Este îmbrăcat cu o cămaşă de spital desfăcută, care îi etalează goliciunea. Răni vechi îi brăzdează trupul. Şanţurile adânci din carnea umerilor şi a braţelor şi a feţei indică locurile unde a fost muşcat. De fapt, „muşcat” nu este cel mai potrivit cuvânt în cazul acesta; flămânzii au înfulecat din el, i-au smuls şi i-au mâncat bucăţi mari din carne. Pieptul şi stomacul îi sunt acoperite de fisuri mari în locurile de unde l-au ţinut atunci când l-au devorat. Îi lipsesc bucăţi din degetul mijlociu şi arătător de la mâna dreaptă – Caldwell presupune că este vorba despre răni defensive, căpătate atunci când a încercat să respingă flămândul care îl ataca.

Nota comică este dată de bandajul de la cot. Omul ăsta a venit la Casa Wainwright cu ceva banal, ca de exemplu o simplă inflamaţie articulară, şi, aşa cum se întâmplă adesea, a suferit complicaţii în vreme ce era internat aici. În cazul acesta complicaţiile se referă la faptul că flămânzii s-au ospătat din carnea lui şi l-au transformat în unul de-ai lor.

Continuă să cânte, parcă fără să le fi observat nici pe Melanie, care stă chiar în faţa lui, şi nici pe Caldwell, oprită în prag.

*Şi corbul… a croncănit… când ea… s-a aşezat la masă…*

Cuvintele astea îi redau atât de bine gândurile, încât Caldwell rămâne năucită câteva clipe. Dar nu ei îi răspunde pacientul, ci doar îşi cântă ultimul vers al catrenului. Ştie vag cântecul ăsta. Este o veche baladă populară, deprimantă şi interminabilă, aşa cum sunt majoritatea – exact genul de cântec la care s-ar fi aşteptat

să fie fredonat de un flămând.

Numai că flămânzii nu cântă. Niciodată.

Şi nici nu se uită la fotografii, aşa cum face acesta. Cântă şi ţine pe genunchi un portofel din acelea cu foi detaşabile pentru carduri. Însă nu carduri are el acolo, ci fotografii. Şi încearcă să le răsfoiască cu degetele rămase la mâna dreaptă.

Mişcările îi sunt intermitente şi pauzele dintre ele, în care stă complet nemişcat, sunt foarte lungi. Şi cântă câte un alt vers de fiecare dată când nu reuşeşte să întoarcă următoarea pozã.

*Şi bătrâna… ştia ce… a spus el…*

Involuntar, ochii lui Caldwell îi caută pe cei ai lui Melanie. Privirea schimbată de cele două nu exprimă niciun fel de afinitate, dacă nu cumva este semn de consangvinitate încercarea de a-ţi păstra raţiunea în faţa imposibilului şi a supranaturalului.

Caldwell intră în cameră şi îl ocoleşte foarte încet şi cu mare grijă pe bărbatul infectat. Acum vede că urmele de violenţă de pe trupul lui sunt foarte vechi. Sângele s-a uscat şi s-a cojit. Fiecare rană este mărginită de o broderie de filamente foarte subţiri şi cenuşii, semn evident că *Ophiocordyceps* s-a instalat în organismul lui. Pe buze şi în colţurile ochilor are scame cenuşii.

Doctorul din ea îşi spune că este foarte posibil ca bărbatul acesta să fi rămas în camera asta, în patul ăsta, din momentul infectării. Caz în care este foarte posibil să-şi fi făcut singur unele dintre rănile de pe braţe. Ciuperca are nevoie de proteine şi, cu toate că se mulţumeşte cu foarte puţin, nu poate trăi doar cu aer atât de mult timp. Autocanibalismul este strategia extrem de practică a unui parazit pentru care organismul gazdei este doar un vector temporar.

Caldwell este peste măsură de fascinată. Însă, în lumina celor întâmplate mai devreme, este şi conştientă de faptul că trebuie să dea dovadă de maximă prudenţă. Se retrage spre uşă şi-i face semn fetiţei, subiectului ei de studiu, să vină la ea. Melanie nu se mişcă din loc. Din punctul ei de

vedere, Caldwell reprezintă un pericol mai mare şi, oricât ar părea de ciudat, aceasta este departe de a fi o supoziţie absurdă.

Dar Caldwell n-are timp de toate prostiile astea.

Aşa că scoate pistolul primit de la Sergentul Parks – până acum arma a stat nederanjată în buzunarul de la halatul ei de laborator. Îi trage siguranţa cu degetul mare şi, ţinându-l cu ambele mâini, îl îndreaptă spre Melanie. Spre capul ei.

Melanie încremeneşte. A văzut ce pot face armele de la distanţă atât de mică. Se holbează la ţeava pistolului, ca hipnotizată de proximitatea lui, de potenţialitatea lui ucigătoare.

Caldwell îi face iarăşi semn să se apropie, de data asta cu capul.

*Şi ea… palidă s-a făcut… când povestea corbului… a cunoscut…*

Melanie pare că nu se poate hotărî, dar, în cele din urmă, porneşte spre uşă. Caldwell ia o mână de pe armă, o pune pe umărul fetiţei şi o împinge afară.

Apoi se întoarce cu faţa la flămând.

Şi începe să-i cânte:

— *Păcatului m-am dedat. Acum merit să fiu judecată.*

Flămândul se cutremură din cap până-n picioare. Caldwell se retrage iute, cu arma ţintindu-i pieptul. Nu are cum să rateze de la distanţa asta.

Însă flămândul nu o atacă. Doar dă din cap dintr-o parte în alta, ca şi cum ar încerca să localizeze sursa sunetelor.

— Adevărat… hârâie el cu o voce ca din altă lume. Adevărat. Adevărat. Adevărat.

— Lasă-l în pace, şopteşte furioasă Melanie. Nu-ţi face niciun rău.

— *Dar grijă avut-am să protejez sufletele odraslelor mele,* cântă încet Caldwell. *Rugaţi-vă pentru mine, copii ai mei.*

— Adevărat, croncăne flămândul. So…

Dă-te la o parte, spune Sergentul Parks şi o îmbrânceşte pe Caldwell din uşă.

— … phie…

Parks trage un singur foc. În centrul frunţii flămândului apare un cerc negru, ca semnul distinctiv al vreunei caste. Creatura alunecă şi se rostogoleşte de pe pat. Locul unde a stat atât de mult timp este plin cu pete vechi, negre, roşii şi cenuşii.

— De ce? urlă dezlănţuită Caldwell.

Se întoarce cu faţa la Sergent şi ridică braţele.

— De ce trebuie mereu, dar mereu să-i împuşti numai în *cap?*

Se uită fix la ea. Nu i se poate citi nimic pe chip. După o secundă, o apucă de încheietura mâinii şi o împinge în jos, până când ţeava armei este îndreptată spre pământ.

— Dacă vrei să convingi pe cineva să facă ceva atunci când ai o armă în mână, îi spune el, măcar ai grijă să fie pusă siguranţa.

# 36

Dacă stai să te gândeşti cât de prost a început, a doua noapte în afara cazărmii se dovedeşte totuşi mult mai bună decât prima. Cel puţin aceasta este părerea lui Helen Justineau.

În primul rând, au ce mânca. Ba chiar, minunea minunilor, au şi la ce să-şi gătească alimentele, pentru că în bucătărie este o plită cu gaz. Butelia instalată este goală, dar în colţ mai sunt încă două butelii pline.

La lumina lanternelor şi a lunii aproape pline, Justineau, Parks şi Gallagher examinează tezaurul de conserve de pe rafturi, exclamând încântaţi sau scârbiţi în faţa ofertelor. Justineau face greşeala de a verifica datele de valabilitate, care bineînţeles că au expirat de cel puţin un deceniu. Parks o lămureşte că alimentele acelea nu au nimic. În baza teoriei probabilităţilor, unele dintre ele încă mai sunt comestibile. Iar conserva cu conţinutul oxidat va mirosi îngrozitor de urât atunci când o deschid, aşa că vor deschide alta, şi alta, şi tot aşa până găsesc una bună.

Justineau pune în balanţă acest risc cu amestecul sigur de proteine şi carbohidraţi. Ajunge la o concluzie şi scoate dintr-un sertar deschizătorul de conserve.

Au parte de nişte experienţe absolut infecte, dar teoria lui Parks este valabilă. După treizeci sau patruzeci de conserve deschise, reuşesc să alcătuiască un meniu cu carne de vită în sos şi cartofi noi, fasole coaptă şi piure de mazăre. Parks aprinde maşina de gătit cu o scânteie obţinută cu ajutorul unei cutii cu iască – nu vă mint, o cutie cu iască adevărată, probabil veche de câteva secole – pe care a scos-o din buzunar cu un zâmbet de mândrie. Gallagher se ocupă de mâncare, în vreme ce Justineau şterge praful de pe farfurii şi tacâmuri, apoi le spală cu câţiva stropi de apă dintr-o canistră.

Melanie şi doamna doctor Caldwell nu au niciun rol în aceste pregătiri. Caldwell stă pe un scaun în sala cea mare şi se chinuieşte să-şi refacă bandajele de pe mâini. Pe chip

i s-a aşternut o expresie de concentrare furioasă şi nu răspunde atunci când i se adresează cineva. Ai putea crede că e îmbufnată. Dar Justineau crede că este doar cufundată în gânduri.

Melanie este în cealaltă cameră, evident folosită pe vremuri ca loc de joacă pentru copiii ai căror părinţi veniseră să viziteze pe cineva internat aici sau erau ei înşişi pacienţi. De când s-au întors, fetiţa este tăcută şi abătută. Nici de la ea nu poţi să scoţi o vorbă. Parks a refuzat categoric să-i dezlege mâinile, dar bine că pe pereţi sunt postere la care se poate uita şi poate să stea pe ce a mai rămas dintr-un scăunel textil de culoare roşie. Glezna i-a fost legată de radiator cu un lanţ scurt, permiţându-i să se mişte doar pe o rază de doi metri.

Când e gata masa, Justineau vine să-i dea să mănânce. Melanie stă cu picioarele încrucişate şi cu ochii ei albaştri fixaţi pe un poster cu şoareci de câmp, viezuri şi alte sălbăticiuni mici. Justineau observă puful galben de pe creştetul fetiţei. Înseamnă că părul a început să-i crească la loc. Îi aminteşte de un puişor abia ieşit din găoace.

Stă cu Melanie în timp ce fetiţa mănâncă. Caldwell spunea că flămânzii nu pot metaboliza decât proteinele, aşa că Justineau a curăţat de sos nişte bucăţi de carne şi le-a pus într-un castron.

Melanie se sperie puţin când simte că mâncarea este fierbinte. Aşa că Justineau trebuie să sufle bine în fiecare bucată de carne înainte de a i-o vârî în gură cu furculiţa prin zăbrelele metalice ale botniţei. Melanie nu pare prea impresionată de gust, dar îi mulţumeşte foarte politicos domnişoarei Justineau.

— A fost o zi lungă, remarcă Justineau.

Melanie dă din cap, însă nu spune nimic.

Când cina ia sfârşit, Justineau îi arată ce a mai descoperit: tot felul de haine în şifonierele şi sertarele din unele camere. Se pare că una fusese ocupată pe vremuri de o fetiţă – probabil mai mică decât Melanie, dar cam de aceeaşi statură.

Melanie se uită lung la hainele pe care i le arată

Justineau. Nici acum nu spune nimic. Dar este evident că o încântă, oricât de posomorâtă şi retrasă în sine ar fi. Jeanşi roz, cu un unicorn brodat pe buzunarul de la spate. Un tricou bleu, pe care scrie DANSUL ESTE VIAŢA MEA. O geacă de aviator, de asemenea roz, cu mulţi nasturi şi foarte multe buzunare. Pantaloni scurţi albi şi şosete cu dungi de toate culorile curcubeului. Tenişi cu şireturi cu paiete la vârfuri.

— Îţi plac? o întreabă Justineau.

Melanie nu a scos niciun cuvânt, dar s-a uitat atentă la toate darurile acestea ciudate, le-a examinat, poate le-a şi comparat.

— Da, spune ea. Cred că da. Dar…

Şovăie.

— Dar ce?

— Nu ştiu cum să mă îmbrac cu ele.

Fireşte. Melanie nu a purtat niciodată haine cu nasturi sau fermoare. Plus că lanţul şi cătuşele ar împiedica-o să se îmbrace cu ele.

— Te ajut eu, o asigură Justineau. Mâine-dimineaţă, înainte să pornim iar la drum, am să-l rog pe domnul Sergent Parks să te dezlege câteva minute. O să te scoatem din puloverul ăla mucegăit şi o să te îmbrăcăm în hainele astea elegante.

— Mulţumesc, domnişoară Justineau, şopteşte fetiţa cu o expresie gravă pe chip. Va trebui să fie de faţă şi celălalt soldat.

Justineau este puţin nedumerită.

— Nu trebuie să se uite la tine când te schimbi, spune ea. Cred că le vom cere să aştepte dincolo, nu?

Melanie clatină din cap.

— Nu.

— Nu?

— Unul mă dezleagă şi celălalt stă cu arma îndreptată spre mine. Aşa trebuie să fie.

# 37

Discută ceva vreme despre tot ce s-a întâmplat, folosind cuvinte delicate, alese cu grijă, pentru ca violenţele să nu mai pară atât de îngrozitoare. Fără să vrea, lui Melanie i se pare interesantă metoda asta – faptul că poţi să foloseşti cuvintele ca să ascunzi lucruri sau să treci peste ele sau să pretinzi că înseamnă ceva cu totul diferit decât în realitate. Îşi doreşte să poată face şi ea asta cu secretul ei cel mare.

Se pare că domnişoara Justineau îşi închipuie că Melanie ar trebui să fie tristă din cauză că au murit toţi flămânzii aceia. Drept urmare încearcă să o aline. Lui Melanie *chiar* îi pare rău de ei. Dar foarte puţin. Pentru că acum a aflat destule şi ştie că flămânzii nu mai erau oameni. Semănau mai degrabă cu nişte case goale în care locuiseră odinioară nişte oameni.

Melanie încearcă să o liniştească pe domnişoara Justineau – încearcă să-i demonstreze că nu este chiar atât de tristă din cauza flămânzilor. Nici măcar din cauza bărbatului care cânta, deşi nu crede că domnul Sergent Parks ar fi trebuit să-l împuşte. Că doar nu făcea nimic rău. Stătea pe marginea patului şi nici nu părea că ar fi fost în stare să se scoale de acolo. Nu făcea nimic altceva decât să cânte şi să se uite la pozele alea ale lui.

Dar şi doamna cu căruciorul pe care o întâlniseră mai devreme părea inofensivă. Asta doar până când a ţipat doamna doctor Caldwell. Probabil că flămânzii îşi schimbă foarte repede atitudinea, aşa că trebuie să fii mereu cu ochii în patru atunci când eşti în preajma lor.

— O să am grijă de tine, îi spune acum domnişoara Justineau. Ştii asta, da? N-am să las pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

Melanie dă din cap. Ştie că domnişoara Justineau o iubeşte şi că domnişoara Justineau o să facă tot ce-i stă în putere ca să aibă grijă de ea.

Dar cum ar putea să o salveze cineva de ea însăşi?

# 38

— Am găsit asta, spune Gallagher când Helen Justineau revine la masă.

Mâncarea i s-a răcit deja, iar ceilalţi şi-au terminat porţiile, dar tânărul simţea că trebuie să fie toată lumea acolo pentru surpriza lui. Plus că i se pare sexy zâmbetul domnişoarei Justineau, chiar dacă ea nu mai este chiar atât de tânără; şi speră că într-una din zilele astea o să i-l adreseze lui.

Aşa că pune pe masă sticla găsită într-o cămară, pe jos, acoperită cu un morman de lavete mucegăite. Şi nu ar fi văzut-o dacă nu ar fi lovit-o din greşeală cu piciorul şi nu ar fi auzit atunci zgomotul de sticlă şi sunetul duios al licorii dinăuntru.

S-a uitat în jos şi a observat un colţ din etichetă sub marginea unei lavete azurii – doar un strop de cafeniu cu aur. O sticlă cu Metaxa, coniac de trei stele. Plină şi sigilată. I s-a făcut silă de băutura aceea şi de alinarea otrăvită pe care o reprezenta. A pus cârpele deasupra, ascunzând-o din nou.

Dar s-a tot întors acolo. Fusese agitat întreaga zi. Îl neliniştea întoarcerea în Beacon, în lumea aceea limitată şi izolată pe care fusese atât de bucuros să o părăsească. Întreaga zi se simţise ca între ciocan şi nicovală. Şi atunci şi-a spus că poate situaţiile disperate impun remedii disperate.

Ceilalţi privesc acum sticla cu gurile căscate, uitând cu totul despre ce vorbeau.

— La dracu'! bolboroseşte Sergentul Parks, cu tonul încărcat de veneraţie.

— E de calitate, nu-i aşa? îl întreabă Gallagher, simţind cum îi iau foc obrajii.

— Nu, clatină încet din cap Sergentul Parks. Nu, adevărul e că nu-i mare lucru de capul lui. Dar este marfă adevărată. Nu vreo poşircă făcută în găleată.

Răsuceşte sticla pe toate părţile, se uită atent la dopul

sigilat, îl adulmecă.

— Promite, comentează el. În mod normal, nici nu m-aş osteni să mă dau jos din pat pentru vreo licoare inferioară coniacului franţuzesc, dar ce mama mă-sii! Adu nişte pahare, soldat.

Şi soldatul Gallagher aduce paharele.

Însă nu capătă zâmbetul la care sperase. Justineau este acum aproape la fel de închisă în sine ca doamna doctor Caldwell. Ca şi cum evenimentele zilei îi întinseseră prea mult nervii ca să se mai poată bucura de lucrurile unei vieţi obişnuite.

Însă se întâmplă ceva mai grozav decât ar fi fost zâmbetul ei: dom' Sergent îi toarnă lui primul pahar.

— Tu ne-ai organizat petrecerea asta, soldat, îi spune Parks, după ce a terminat de umplut paharele. Tu vei ţine primul toast.

Obrajii, şi aşa destul de îmbujoraţi ai lui Gallagher, se aprind şi mai tare. Ridică paharul.

— O sticlă pentru toţi patru, slavă cerului că nu suntem mai mulţi! declamă el.

Sunt vorbele pe care le răcnise tatăl lui odată; şi pe care preadolescentul Kieran Gallagher le auzise prin pereţi, din camera lui, unde stătea sub pătură şi trăgea cu urechea la zarva oamenilor mari şi foarte beţi.

După toasturi urmau înjurăturile.

Şi, după înjurături, bătaia.

Ceilalţi ridică paharele şi le ciocnesc. Beau. Licoarea dulceagă şi tare îi arde gâtul lui Gallagher. Face eforturi să-şi ţină gura închisă, dar îl apucă un acces de tuse. Tusea doamnei doctor Caldwell e şi mai rea. Aceasta îşi acoperă gura cu palma, dar – pentru că tusea este tot mai violentă – printre degete îi ţâşnesc stropi de coniac şi de salivă.

Încep toţi să râdă în hohote, inclusiv doamna doctor. De fapt, ea râde cel mai mult. Râsul se porneşte de fiecare dată când încetează tusea. Sub vraja alcoolului s-au relaxat dintr-odată şi parcă se simt mai bine împreună. Chiar dacă nu au luat decât câte o singură înghiţitură din pahare. Însă Gallagher îşi aminteşte suficiente lucruri despre întrunirile

bahice ale familiei sale ca să fie sceptic în privinţa acestui miracol.

— E rândul tău acum, îi zice dom’ Sergent lui Justineau, turnându-i din nou.

— Să ţin un toast? La naiba!

Domnişoara Justineau clatină din cap, dar ridică paharul care dă să se verse.

— Să trăim cât de mult ne dorim. Ce ziceţi de chestia asta?

Dă capul pe spate şi goleşte paharul dintr-o singură înghiţitură. Dom’ Sergent se ia după ea. Gallagher şi doamna doctor Caldwell sorb coniacul cu mai multă prudenţă.

— Se zice „Să trăim cât de mult ne dorim şi să nu ne dorim nimic cât timp trăim”, o corectează Gallagher pe Justineau.

Cunoaşte vorbele astea ca pe Sfânta Scriptură.

Justineau îşi pune paharul pe masă.

— Mă rog, spune ea. Nu cred că are vreun rost să ne dorim luna de pe cer, nu?

Dom’ Sergent umple iarăşi paharele lor şi le completează pe cele ale lui Gallagher şi Caldwell.

— Doamnă doctor? o îmbie el.

Caldwell ridică din umeri. Nu are chef de urări cordiale.

Parks atinge de trei ori la rând paharul său de celelalte.

— În cinstea vântului care suflă, a corăbiei care pluteşte şi a codanei care iubeşte un marinar.

— Cunoşti vreun marinar? se interesează Justineau sarcastică, după ce şi-au golit iarăşi amândoi paharele.

Gallagher doar şi-a înmuiat politicos buzele. Se pare că cei doi au pus gând rău sticlei.

— Fiecare bărbat este un marinar, spune Parks. Şi fiecare femeie este un ocean.

— Căcat! exclamă Justineau.

Dom’ Sergent ridică din umeri.

— Poate că da, dar foarte adesea este adevărat.

Alte hohote de râs, cu accente uşor stridente. Gallagher se ridică în picioare. Nu-i este de niciun folos. A fost un

idiot când s-a gândit să încerce. A început să-şi aducă aminte de lucruri pe care încearcă să le uite din motive cât se poate de întemeiate. Se întrevăd fantomele trecutului şi nu vrea să le privească în ochi. Şi aşa le cunoaşte mult prea bine.

— Dom' Sergent, spune el. Zic să dau o tură, să mă asigur că totul e în ordine.

— Bravo, fiule! Du-te, îi spune Parks.

Niciunul nu se uită la el când părăseşte camera.

Tânărul se plimbă pe coridoarele de la primul etaj, dar nu găseşte nimic nou acolo. Îşi acoperă gura şi nasul când trece pe lângă camera în care se află cadavrul flămândului; pute foarte tare.

Dar duhoarea este şi mai rea atunci când ajunge în capătul scării distruse de dom' Sergent. Zici că acolo e gura căscată a iadului. Nu se aude niciun sunet, nu se observă nicio mişcare. Gallagher stă pe margine şi se uită în jos, în întunericul impenetrabil. În cele din urmă îşi face curaj, scoate lanterna de la centură, o îndreaptă spre parter şi o aprinde.

În cercul perfect al razei, se văd şase sau şapte flămânzi, înghesuiţi umăr la umăr. Lumina îi face să se agite, dar sunt prea îndesaţi unul în altul ca să se poată deplasa prea mult.

Gallagher mişcă lanterna înainte şi înapoi. Sunt flămânzi peste tot, pe toată lungimea holului. Înghesuiţi ca sardelele. Sunt acei flămânzi de care au fugit ei doar cu câteva ore în urmă; şi prietenii acelor flămânzi; şi prietenii prietenilor lor. Se mişcă la fel ca undele unei mări atunci când lumina lanternei trece peste ei. Îşi cască fălcile şi le închid apoi la loc.

I-au atras focurile de armă şi au dat fuga de unde erau. Pentru că un zgomot puternic înseamnă ceva viu. Iar acum au ajuns aici şi aici vor rămâne până când următorul stimul le va activa mecanismul distrus de ciupercă şi îi va pune din nou în mişcare.

Scârbit şi înfricoşat, Gallagher se retrage de acolo. I-a dispărut entuziasmul de a fi paznic de noapte.

Se întoarce în sala comună. Parks şi Justineau încă mai au treabă cu sticla, pe care se pare că s-au ambiţionat să o termine, în timp ce doamna doctor Caldwell doarme întinsă pe trei scaune.

Îşi spune că poate ar fi bine să vadă ce face micuţa flămândă. Măcar să se asigure că nu s-a desfăcut lanţul care o ţine legată de radiator.

Intră în camera de joacă. Copilul stă pe scăunelul textil. Tăcută şi nemişcată. Cu bărbia în piept şi cu ochii în pământ. Gallagher încearcă să-şi înăbuşe frisonul; o clipă i s-a părut că fetiţa seamănă leit cu monştri din holul de la parter.

Propteşte cu un scaun uşa deschisă. Al naibii să fie el dacă are de gând să rămână singur cu creatura aia pe întuneric. Se apropie de ea, având grijă să facă mult zgomot ca să-i dea de ştire că el este. Fetiţa ridică ochii şi tânărul este cuprins de uşurare. Nu are privirea goală a flămânzilor când se uită în toate părţile înainte să se fixeze asupra ta. Este privirea unei fiinţe omeneşti.

— Ce ai tu aici? o întreabă Gallagher.

Pe jos sunt împrăştiate o mulţime de cărţi, aşa că presupune că la ele se uita. Cu mâinile încătuşate la spate, nu poate decât să se uite. Se apleacă şi ia o carte din apropiere. *Copiii apelor* de Charles Kingsley. Pare foarte veche, iar supracoperta decolorată este ruptă la un colţ. În imaginea de sub titlu sunt câteva zâne micuţe şi drăgălaşe care se ridică în văzduh, pe deasupra acoperişurilor unui oraş. Poate că oraşul este Londra, dar Gallagher nu a fost niciodată la Londra, aşa că nu are de unde să ştie.

Micuţa flămândă se uită la el fără să vorbească. Privirea ei nu este duşmănoasă, dar este foarte atentă. Ca şi cum nu ar şti ce caută el acolo şi se pregăteşte de o surpriză deloc plăcută.

Nu ştie despre el decât că este unul dintre oamenii care o legau de scaunul cu rotile şi o duceau şi o scoteau din clasă. Nici Gallagher nu-şi aminteşte să mai fi vorbit vreodată cu ea. În consecinţă, cuvintele îi ies puţin cam crispate, puţin cam sfioase. Nici măcar nu ştie de ce a

deschis gura să spună ceva.

— Vrei să-ţi citesc din cartea asta?

O clipă de tăcere. Şi încă una. Fetiţa continuă să-l privească fix, cu ochii ei mari.

— Nu, îi răspunde ea în cele din urmă.

— Bine.

Şi cu asta s-a dus dracului toată strategia lui de începere a unei conversaţii. Nu are niciun plan de rezervă. Aşa că porneşte spre uşă şi spre camera luminată de dincolo de ea. A luat scaunul din prag şi tocmai vrea să închidă uşa în urma lui, când o aude:

— Vrei să te uiţi pe rafturi?

Se întoarce şi pune scaunul la loc.

— Ce spui?

Urmează o altă tăcere lungă. De parcă acum i-ar părea rău că a vorbit şi nu-i sigură că vrea să repete. El o aşteaptă răbdător să continue.

— Vrei să te uiţi pe rafturi? Domnişoara Justineau mi-a dat o carte, dar a trebuit să o las acolo. Dacă au şi aici cartea aia…

— Da?

— Atunci… ai putea să-mi citeşti din ea.

Gallagher nici nu observase biblioteca până acum. Urmăreşte privirea copilei până la peretele pe care se află uşa.

— În regulă, îi zice el. Cum se cheamă?

— *Poveşti spuse de muze,* spune fetiţa, mai însufleţită acum. De Roger Lancelyn Green. E o carte cu legende greceşti.

Gallagher se duce la bibliotecă, îşi aprinde lanterna şi o mişcă de-a lungul rafturilor. Majoritatea sunt pline cu cărţi de desenat pentru copii mici, cu spirală, nu cu cotoare legate, aşa că e nevoit să le scoată pe rând, ca să le afle titlurile. Însă prea puţine sunt cărţi adevărate şi le studiază pe toate cu conştiinciozitate.

Dar nu găseşte nicio carte cu legende greceşti.

— Îmi pare rău, spune el. Dar nu e. Nu vrei să încerci ceva nou?

— Nu.

— Uite, e aici *Poştaşul Pat.* Cu tot cu motanul lui alb cu negru.

Scoate cartea de pe raft şi i-o arată. Micuţa flămândă îi aruncă o privire rece, apoi se uită în altă parte.

Gallagher vine lângă ea şi se aşază pe un scaun la o distanţă pe care el o consideră sigură.

— Pe mine mă cheamă Kieran, îi spune el.

Dar nu-i smulge niciun răspuns.

— Ai vreo poveste preferată?

Însă fetiţa nu vrea să vorbească cu el. Şi Gallagher o poate înţelege. De ce naiba ar vrea?

— Uite, am să ţi-o citesc pe asta, spune el.

Îi arată o carte care se numeşte *Aş vrea să-ţi arăt.* Ilustraţiile din ea seamănă cu cele din *Pisica din pălărie*[15], acesta fiind şi motivul pentru care a ales-o. Când era mic, i-a plăcut la nebunie povestea despre pisică şi peşti şi copii şi cele două Lucruri, botezate Unu şi Doi. Îi plăcea să-şi imagineze cum ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat un asemenea dezastru şi acasă la el şi ar fi fost în stare să facă apoi curăţenie doar cu o secundă înainte ca tatăl lui să intre pe uşă. La vârsta de şapte ani, lui Gallagher nu i se părea că ar putea exista ceva mai palpitant dintre toate lucrurile care îi erau interzise.

— Am să stau aici şi am să ţi-o citesc, îi spune din nou fetei.

Ea ridică din umeri, dându-i de înţeles că nu o priveşte ce are de gând să facă.

Gallagher deschide cartea. Paginile sunt umede, aşa că se lipesc puţin unele de altele. Însă reuşeşte să le desfacă fără să le rupă.

— „Într-o zi, pe când mergeam pe stradă, începe el povestea, am întâlnit un tânăr cu cizme roşii în picioare. La curea avea o cataramă şi o pană la pălărie. Cămaşa lui era din mătase şi pantalonii din piele şi nu era în stare să stea potolit nici măcar două secunde.”

Fetiţa se preface că nu-l ascultă, dar Gallagher nu se

[15] *The Cat in the Hat* de Dr. Seuss (n.tr.).

lasă păcălit. O vede cu coada ochiului cum îşi întinde gâtul, încercând să vadă pozele.

# 39

Parks toarnă iarăşi în pahare. Coniacul se termină repede. Justineau bea, cu toate că a ajuns în stadiul când ştie că ar trebui să se oprească. Mâine-dimineaţă o să se simtă ca un căcat.

Îşi face vânt în dreptul obrajilor, care îi sunt neplăcut de încinşi. Mereu are reacţia asta când bea, chiar dacă e vorba de cantităţi medicinale.

— Iisuse! Trebuie să iau o gură de aer.

Dar nu prea are de unde să ia gura asta. Fereastra are siguranţa pusă şi se deschide cu totul doar zece centimetri.

— Ce-ar fi să urcăm pe acoperiş? sugerează Parks. Uşa de la capătul coridorului dă spre scara de incendiu.

— Ştii tu sigur că nu-i niciun risc pe acoperiş? întreabă Justineau şi Parks dă din cap.

Mda, evident că l-a verificat. Indiferent dacă-ţi place sau nu individul, trebuie să recunoşti că trăieşte doar ca să-şi facă datoria. Justineau şi-a dat seama de asta mai devreme, pe spaţiul verde, când le-a salvat vieţile reacţionând aproape la fel de rapid ca flămânzii.

— Bine, spune ea. Hai să vedem cum e pe acoperiş.

E bine. Cu vreo zece grade mai puţin decât înăuntru. Iar vântul puternic le răcoreşte feţele. Poate însă că „bine” este o exagerare. Pentru că vântul aduce cu el iz de putregai, de parcă suflă dinspre un munte de carne stricată şi ei îi inhalează duhoarea. Justineau îşi pune paharul sub nas, ca pe o mască de oxigen, şi începe să inspire aroma coniacului.

— Ai vreo idee de unde vine? îl întreabă ea pe Parks, cu vocea înăbuşită şi distorsionată din cauza paharului.

— Nu, dar aici se simte mai tare, spune Parks, aşa că propun să ne mutăm acolo.

Şi o ia înainte, îndreptându-se către colţul de sud-est al clădirii. Acum stau cu faţa în direcţia unde se află Londra şi îndepărtatul Beacon – casa lor, de unde au fost izgoniţi

şi care acum îi cheamă înapoi. Justineau se lasă în voia magiei pe care o exercită asupra ei această absenţă, chiar dacă ştie prea bine că Beacon este o hazna. O uriaşă tabără de refugiaţi condusă prin teroare şi optimism artificial. Deja se îndrepta cu paşi repezi spre totalitarism atunci când ea a avut norocul să scape de acolo şi nu arde de nerăbdare să afle cum s-a transformat în cei trei ani trecuţi de atunci.

Dar unde altundeva să se ducă?

— Ciudat personaj doctoriţa, nu ţi se pare? murmură Parks, sprijinindu-se de parapet şi privind în beznă.

La lumina lunii, orăşelul pare o ilustraţie în negru şi alb, ca acelea din cărţile cu poveşti. Predomină negrul, care transformă străzile în nişte albii misterioase pe unde suflă vântul.

— Poţi spune şi aşa, comentează Justineau.

Parks râde şi ridică în glumă paharul, ca şi cum ar închina pentru că împărtăşesc aceeaşi părere despre Caroline Caldwell.

— Sincer, zice el, într-un fel mă bucur că s-a terminat toată povestea asta. Cu cazarma. Şi cu misiunea. Normal că nu mă bucur că trebuie să fugim şi să ne ascundem şi mă rog să nu fim singurii care am scăpat cu viaţă. Dar mă bucur că nu mai trebuie să facem treaba aia.

— Care treabă?

Parks face un gest. Din cauza întunericului, Justineau nu-şi poate da seama de semnificaţia lui.

— Să ne ocupăm de balamucul ăla. Să-l ţinem în stare de funcţionare luni în şir, amăgindu-ne că totul se va sfârşi cu bine. Hristoase, mi se pare uluitor că am reuşit să rezistăm atât de mult. N-aveam oameni suficienţi, provizii suficiente, nici comunicaţii nu mai aveam, ca să nu mai vorbesc de o ierarhie corespunzătoare…

Se întrerupe foarte brusc, fapt care o face pe Justineau să-şi repete în minte cuvintele lui ca să poată înţelege ce anume nu ar fi vrut să spună.

— Când anume s-au întrerupt comunicaţiile? îl întreabă ea.

Parks nu-i răspunde. Aşa că repetă întrebarea.

— Am recepţionat ultimul mesaj din Beacon acum cinci luni, mărturiseşte el. De-atunci încoace nu am mai prins nimic pe lungimile de undă stabilite.

— La dracu'! exclamă speriată Justineau. Deci nu ştim nici măcar dacă… La dracu'!

— Cel mai probabil asta înseamnă că au mutat turnul, spune Parks. Nici măcar nu cred că l-au dus prea departe. Spanacurile alea vechi pe care le folosim noi pentru radiorecepţie nu funcţionează decât dacă sunt îndreptate chiar spre sursa semnalului. Adică e ca şi cum am încerca să aruncăm la un coş de baschet aflat la o sută de kilometri depărtare.

Tac amândoi, duşi pe gânduri. Parcă noaptea pare mai adâncă acum; şi mai rece.

— Dumnezeule! spune Justineau în cele din urmă. Îţi dai seama că noi patru am putea fi ultimii?

— Nu suntem.

— N-ai de unde să ştii.

— Ba ştiu. Junkerii sunt bine-mersi.

— Junkerii…

Tonul lui Justineau este amar. A auzit poveşti despre junkeri şi acum i-a văzut cu ochii ei. Supravieţuitori care au uitat să mai facă şi altceva în afară de a supravieţui. Paraziţi şi necrofagi, în felul lor la fel de inumani ca *Ophiocordyceps.* Nu construiesc şi nu păstrează nimic. Nu fac nimic altceva decât să se menţină în viaţă. Iar organizarea lor rudimentar patriarhală le reduce pe femei la stadiul de animale de povară sau de montă.

Dacă ei reprezintă ultima şi cea mai bună speranţă a omenirii, atunci este de preferat disperarea.

— Au mai fost epoci negre în istorie, spune Parks, citindu-i gândurile mai bine decât şi-ar dori ea. Când totul se prăbuşeşte şi oamenii o iau de la început. Probabil că nu a existat nicio perioadă de… de acalmie. Mereu apare câte o criză. Şi trebuie să ne gândim şi la restul lumii, ai uitat? Beacon a ţinut legătura cu comunităţile de supravieţuitori din Franţa, Spania, America, de peste tot. Oraşele au avut

cel mai mult de suferit – de fapt, au avut de suferit toate locurile unde densitatea populaţiei a fost destul de mare – şi, odată cu oraşele, a dispărut şi infrastructura. Însă infecţia nu s-a răspândit la fel de repede în zonele mai puţin dezvoltate. Şi s-ar putea chiar să fie unele locuri unde să nici nu fi ajuns.

Acum Parks îi umple paharul.

— Am vrut să te întreb ceva, îi spune el.

— Întreabă-mă.

— Ieri ai zis că eşti gata să iei fetiţa şi să te desparţi de noi.

— Aşa, şi?

— Ai spus adevărul? Nu asta-i întrebarea, dar sunt curios să aflu dacă într-adevăr ai fi plecat de lângă noi şi ai fi încercat să ajungi în Beacon de una singură.

— Când am spus ce am spus, exact aşa gândeam.

— Mda, mormăie el, sorbind din coniac. Aşa mă gândeam şi eu. În fine, înainte să vâri pistolul sub nasul lui Gallagher, mi-ai spus într-un fel. Nu am înţeles atunci ce ai vrut să spui. Ai zis că suntem nişte soldăţei congenitali. Adică?

Justineau este stânjenită.

— Am vrut să te jignesc, spune ea.

— Mă rog, m-aş fi mirat dacă ai fi vrut să-mi faci vreun compliment. Sunt doar curios. Ce înseamnă asta? Că nu avem milă de nimeni sau ce?

— Nu. Este un termen din psihologie. Descrie un tipar comportamental cu care te naşti şi care nu mai poate fi modificat. Sau care ţi s-a inculcat fără să ştii. Ca un automatism.

Parks râde.

— Cum se întâmplă şi în cazul flămânzilor, comentează el.

Justineau se fâstâceşte puţin, dar nu se pierde cu firea.

— Da, ca în cazul lor.

— Da’ ştiu că te pricepi să-l atingi pe om unde-l doare mai tare, o laudă Parks. Serios. Mi se pare excepţional.

Îi umple din nou paharul.

Şi o ia pe după umăr.

Justineau se trage repede înapoi.

— Ce dracu’ faci? îl ceartă ea.

— Am crezut că-ţi este frig, spune Parks, aparent surprins. Tremurai. Scuze. N-am vrut să te supăr.

Justineau se uită la el multă vreme, fără să spună absolut nimic.

Şi după aceea vorbeşte. Şi nu-i vine în minte decât un singur lucru pe care l-ar putea spune.

Îi azvârle în faţă întrebarea, la fel cum şi-ar dori să poată azvârli la gunoi coniacul băut, amintirile, ultimii trei ani din viaţa ei.

— Ai ucis vreodată un copil?

# 40

Întrebarea îl izbeşte pe Parks drept în frunte.

Se simţise uşor ameţit până în momentul ăsta. Coniacul i-a mai ostoit durerea rănilor pe care i le provocaseră schijele în picioare şi regiunea lombară atunci când aruncase grenadele pe scară. Plus că avea senzaţia că se înţelege bine cu Justineau. Dar uite că nu. Profesoara îi găsise un loc în enciclopedia ei personală. *Parks, Sergent* vezi şi *criminal, însetat de sânge.* Are o mulţime de răspunsuri pentru întrebarea ei, majoritatea cuprinzând referiri la faptul că ea nu s-a aflat în meniul flămânzilor în ultimii trei ani. Că a avut la îndemână un computer şi o mulţime de alte fleacuri care i-au permis să-şi facă meseria aşa cum se cuvine. Că trebuie să se ducă înapoi acasă, în Beacon – presupunând că Beacon încă mai există.

Las-o baltă. Lucrurile nu merg aşa cum sperase şi nu are nimic de câştigat dacă îi spune acestei femei foarte atrăgătoare că este ipocrită şi că e mult mai proastă decât şi-a imaginat el. Nu ar reuşi decât să adauge mai multă încordare la o călătorie şi aşa destul de periculoasă.

Aşa că renunţă şi se îndreaptă către scara de incendiu.

— Te las acum să admiri priveliştea, îi aruncă el peste umăr.

— Mă refer la perioada de dinainte de Colaps, spune Justineau din spatele lui. Este o întrebare simplă, Parks.

Se opreşte şi se întoarce cu faţa la ea.

— Ce mama dracului crezi că sunt? se răsteşte el.

— Nu ştiu ce eşti. Răspunde-mi. Ai ucis vreun copil?

Nu are motiv să-şi caute răspunsul. Îşi cunoaşte bine replicile. Şi nu şi le-a schimbat niciodată, aşa cum o fac unii oameni.

— Nu. Sigur că da, am ucis flămânzi cu vârste de cinci sau şase ani. N-ai de ales atunci când încearcă să te mănânce de viu. Dar nu am omorât niciodată vreun copil neinfectat.

— Eu da.

Acum este rândul ei să se întoarcă cu spatele. Îi spune întreaga poveste fără să-l privească în ochi, cu toate că apărătoarea hornului din apropiere le umbreşte chipurile, aşa că nici vorbă să se poată privi în ochi. În fond, nici la spovedanie nu vezi chipul preotului. Însă Parks e în stare să pună pariu că nu există preot cu o faţă ca a lui.

— Mă întorceam acasă după o petrecere. Cu maşina. Băusem, dar nu prea mult. Şi eram obosită. Lucram la un referat şi de vreo două săptămâni mă sculasem în zori şi mă culcasem după miezul nopţii ca să pot să îl predau la timp. Dar nu contează nimic din toate astea. Însă… ştii şi tu… după ce se întâmplă ceva, încerci să înţelegi de ce. Să înţelegi motivul pentru care s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Justineau rosteşte cuvintele fără intonaţie. Parks îşi aduce aminte de limbajul forţat şi sec din raportul lui Gallagher. Însă capul plecat al femeii şi felul în care strânge în mâini bara parapetului reprezintă toate figurile de stil de care ar fi fost nevoie.

— Mergeam cu maşina mea pe drumul ăsta. În Hertfordshire, între South Mimms şi Potters Bar. Când şi când câte o casă, dar mai mult kilometri întregi de garduri vii, apoi o cârciumă, după aia alt gard viu. Nu mă aşteptam… vreau să spun că era târziu. Mult după miezul nopţii. Nu mă gândeam că ar mai putea fi cineva pe drum la ora aia, cu atât mai puţin… Şi cineva mi-a tăiat calea în fugă. Presupun că a ieşit printr-o spărtură din gardul viu. Nu avea de unde altundeva să fi apărut. Mi-a apărut în faţă pe neaşteptate şi eu am frânat, dar deja îl călcasem. Cred că mergeam cu peste optzeci la oră atunci când l-am lovit şi el… s-a izbit de maşină ca o minge.

Am reuşit să opresc abia peste o sută de metri. Am coborât şi m-am întors în fugă. Bineînţeles că speram să… dar l-am găsit mort. Un băiat. Cam de opt sau nouă ani. Omorâsem un copil. Îi sfărâmasem oasele. Cred că am stat mult timp acolo. Tremuram toată şi plângeam şi nu puteam… nu puteam să mă ridic de jos. Mi s-a părut că am rămas mult timp. Voiam să fug de acolo, dar nu puteam să mă mişc.

Acum se uită la Sergent, însă întunericul îi maschează chipul aproape complet. Nu i se vede decât linia chinuită a gurii. Îi aduce aminte de cicatricea lui.

— Dar am făcut-o, continuă Justineau. Am reuşit să mă mişc. M-am ridicat şi am plecat mai departe. Mi-am încuiat maşina în garaj şi m-am dus la culcare. Ştii care e culmea, Parks? Am putut să dorm. Poţi să crezi una ca asta?

Nu mă hotărâsem ce să fac. Dacă mărturiseam, mai mult ca sigur ajungeam la închisoare şi cariera mi-ar fi fost distrusă. Şi oricum asta nu l-ar fi înviat pe băiat, aşa că ce rost ar fi avut? Normal că ştiam ce rost avea şi în următoarele două zile am pus mâna pe telefon de vreo şase sau şapte ori. Dar nu am format niciodată numărul de la poliţie. Şi după aceea lumea s-a sfârşit, aşa că nu a mai fost nevoie să fac nimic. Am scăpat. Am scăpat nepedepsită.

Parks aşteaptă mult timp, până când se convinge că monologul lui Justineau s-a încheiat. Adevărul este că, mare parte a timpului, el a tot încercat să priceapă ce anume voia ea să-i spună. Poate că nu se înşelase atunci când presupusese că se înfiripă ceva între ei doi şi faptul că Justineau s-a apucat să-şi spele rufele murdare în faţa lui nu este decât un fel de aperitiv înaintea partidei de sex. Ba nu, mai degrabă nu. Dar n-ai de unde să ştii. În orice caz, faptul că a transformat riposta în confesiune o absolvă de păcat, dacă nu cumva crezi că păcatul este unul impardonabil. Parks nu crede asta.

— A fost un accident, îi spune el, atrăgându-i atenţia asupra evidenţei. Şi probabil că până la urmă ai fi făcut ce trebuie. Nu-mi pari o persoană care să lase situaţia să se împută şi mai tare.

Şi este sincer. Unul dintre lucrurile pe care le apreciază la Justineau este corectitudinea ei. Nu poate să-i sufere pe oamenii superficiali şi egoişti care dansează pe suprafaţa lumii fără să privească în jos.

— Da, dar nu înţelegi, spune Justineau. De ce crezi că ţi-am povestit asta?

— Nu ştiu, recunoaşte Parks. De ce?

Justineau se îndepărtează de parapet şi se apropie mult de el. Ca şi cum ar avea intenţii erotice. Dar nu e cazul.

— Eu l-am ucis pe băiatul acela, Parks. Dacă-mi pui viaţa într-o ecuaţie, obţii minus unu. Ăsta este rezultatul vieţii mele, pricepi? Şi tu… tu şi cu Caldwell şi cu soldatul ăla care seamănă cu Ginger Rogers… Dumnezeule, nu ştiu dacă mă izbăveşte asta cumva sau nu, dar mai degrabă mor eu decât să vă permit să-mi modificaţi rezultatul şi să-l faceţi minus doi.

Şi pleacă. Îl lasă singur cu sticla. Nu la asta visa el, dar este un premiu de consolare destul de bun.

# 41

Caroline Caldwell se preface că doarme. Aşteaptă până când Sergentul şi Justineau ies din cameră. Atunci se ridică repede şi intră în bucătărie.

Mai devreme a văzut caserolele din ultimul dulap – ordonate pe mărimi şi clădite în formă de piramidă. Nimeni altcineva nu le-a acordat atenţie, pentru că erau goale. Dar Caldwell s-a bucurat nespus când a dat cu ochii de ele. Uite că, până şi în asemenea împrejurări nefericite, se poate întâmpla ca universul să-ţi ofere exact ce îţi trebuie.

Ia şase cutii dintre cele mici şi şase linguriţe. Le ascunde în buzunarele largi ale halatului de laborator. Are la ea şi o lanternă, dar nu o aprinde până nu ajunge la destinaţie şi închide uşa în spatele ei.

Se străduieşte să respire superficial. Mirosul de resturi omeneşti şi ani de putrefacţie este atât de greu încât pare a fi o prezenţă aproape fizică.

Cu ajutorul linguriţelor, Caldwell ia mai multe probe din flămândul ucis de Sergentul Parks. O interesează doar ţesutul cerebral, dar mai multe probe reprezintă mai multe şanse de a obţine măcar una mai puţin contaminată de flora microbiană de pe piele, haine sau din aerul înconjurător.

Închide foarte bine fiecare cutie şi le pune înapoi în buzunare. De linguriţele murdare nu mai are nevoie, aşa că le aruncă.

Şi în tot acest timp îşi spune: „Ar fi trebuit să fac treaba asta de acum mulţi ani”. Sigur, oamenii de tipul Sergentului au rostul lor şi ştie bine că ea nu ar fi reuşit niciodată să adune subiecţii pentru testele de laborator. Dar dacă ar fi făcut parte din echipele de pe teren, nu ar mai fi fost nevoită să se bazeze pe observaţiile vagi şi amintirile nesigure ale soldaţilor.

Şi nu ar mai fi pierdut atât de multă vreme explorând drumuri care nu duceau nicăieri.

De exemplu, ar fi aflat că, deşi cei mai mulţi flămânzi prezintă doar două stări – starea de repaus şi starea de vânător –, există unii care au şi o a treia stare: o variantă degradată a conştiinţei normale. Prin urmare, aceştia sunt capabili de o oarecare interacţiune cu lumea din jurul lor, o interacţiune incompletă şi sporadică, amintind cumva de comportamentul lor de dinainte de contaminare.

Femeia cu căruciorul. Bărbatul care cânta, cu portofelul lui plin cu fotografii. Exemplele acestea sunt banale, dar scot în evidenţă un fenomen deosebit de important. Caldwell ştie că se află foarte aproape de o descoperire fără precedent. Nu se poate ocupa de probe până nu ajunge în Beacon şi are acces la un microscop, dar deja are idee ce anume va trebui să caute. Cum se vor derula cercetările ei din momentul când se va întoarce într-un laborator cu toate dotările necesare.

Printre care, evident, şi subiectul numărul unu.

Melanie.

# 42

Justineau se trezeşte din somn când o mână îi zgâlţâie umărul. Intră în panică, închipuindu-şi că o atacă cineva; dar cu Parks se luptă ea, mâna lui Parks este cea de pe umărul ei. Şi nu numai ea este în această situaţie. Sergentul îi trezeşte pe toţi şi le spune să-şi mişte fundurile la fereastră. Soarele a răsărit şi a scos la iveală o stare de lucruri destul de urâtă şi dezolantă, iar ei trebuie să vadă despre ce e vorba.

Flămânzii care i-au fugărit cu o zi în urmă nu s-au împrăştiat. Stau înşiruiţi de-a lungul gardului din jurul Casei Wainwright – majoritatea s-au oprit chiar în clipa când au ajuns la bariera aceea.

Holul de la parter este plin cu cei care nu s-au oprit – cei care şi-au urmărit prada până înăuntru. Dacă stai în capătul fostei scări şi te uiţi în jos, vezi o mulţime de monştri sfrijiţi şi cu gurile căscate, înghesuiţi umăr la umăr, la fel ca spectatorii la un spectacol care se joacă cu casa închisă.

Iar spectacolul acesta ar putea fi micul dejun.

Crispaţi şi înfricoşaţi, cei patru oameni trec în revistă posibilităţile. Le este clar că nu pot scăpa de acolo trăgând cu armele în dreapta şi în stânga. Nu ar face decât să-şi prăpădească muniţia, fără să reducă aproape deloc numărul flămânzilor. Ca să nu mai vorbim despre faptul că un zgomot puternic îi băgase în beleaua asta. Dacă ar face alte zgomote, ar risca să atragă mai mulţi monştri de la mai mare depărtare.

Justineau se întreabă dacă nu cumva ar putea folosi în avantajul lor zgomotele puternice.

— Dar dacă, să zicem, ai azvârli câteva grenade, îi sugerează ea lui Parks, de pe acoperiş? Flămânzii s-ar duce după zgomot, nu? Aşa că le-am putea distrage atenţia şi, atunci când gardul e liber, am putea să fugim în direcţie opusă.

Parks întinde mâinile.

— Nu mai sunt grenade, spune el. Nu le-am avut decât pe cele de la centură şi le-am folosit pe toate aseară, când am distrus scara.

Gallagher deschide gura, o închide la loc, apoi se hotărăşte să încerce şi el o sugestie.

— N-am putea să facem nişte cocktailuri Molotov? întreabă tânărul făcând un semn cu capul către bucătărie. Avem destule sticle cu ulei pentru gătit.

— Nu cred că nişte sticle sparte ar face un zgomot deosebit de puternic, spune cu asprime doamna doctor Caldwell.

— Ba ar putea să fie destul de puternic, murmură Parks, nu tocmai convins. Şi chiar dacă nu ar fi, am putea să le dăm foc ticăloşilor ălora şi aşa să obţinem un culoar liber pe unde să scăpăm.

— În niciun caz nu le putem da foc flămânzilor de la parter, se opune Caldwell. Nu-mi surâde ideea de a fi prinsă într-o clădire în flăcări.

— Şi ar fi fum, spune Justineau. Probabil foarte mult fum. Iar dacă junkerii încă ne mai caută, asta ar fi ca şi cum i-am anunţa unde suntem.

— Şi atunci să spargem doar sticlele goale? spune Gallagher. Fără ulei în ele. Şi să încercăm să-i atragem doar cu zgomotul.

Parks se uită pe fereastră. Distanţa dintre casă şi caldarâmul de dincolo de gard este cam de treizeci de metri. Îţi trebuie ceva efort ca să arunci o sticlă până acolo, plus că ai nevoie ca şansa şi vântul să fie de partea ta. Dacă sticlele cad prea aproape, zgomotul nu va face decât să-i ademenească înăuntru pe flămânzii opriţi la poartă.

Sigur, aceeaşi situaţie ar fi fost şi în cazul grenadelor. Ba chiar e posibil ca ele să fi făcut mai mult rău decât bine.

Întorc problema pe toate părţile, dar nimeni nu e capabil să vină cu vreo idee realizabilă care să le asigure scăparea din casa aceea. S-au lăsat încolţiţi de nişte prădători care se pare că nu îşi vor pierde interesul şi nu vor pleca de acolo. Aşteptarea nu-i o soluţie, iar toate celelalte variante

arată rău.

Justineau se duce să vadă ce face Melanie. Fetiţa este în picioare şi se uită pe fereastră, dar se întoarce atunci când îi aude paşii. Este posibil să fi tras cu urechea la discuţia lor din camera alăturată. Justineau încearcă să o liniştească.

— O să o rezolvăm noi cumva, îi spune ea. O să găsim noi o cale de scăpare.

Calmă, Melanie dă din cap.

— Ştiu.

Pe Justineau nu o surprinde deloc faptul că Parks nu-i încântat de idee. Iar lui Caldwell îi place şi mai puţin.

Doar Gallagher pare de acord şi arată asta doar printr-o înclinare fugară a capului – de parcă nu ar dori să-şi contrazică Sergentul cu voce tare.

Sunt în sala comună şi stau pe scaune aşezate în cerc. Poziţia aceasta dă iluzia că s-ar sfătui cu toţii, deşi Caldwell este pierdută în lumea ei, Gallagher nu vorbeşte decât dacă i se adresează cineva, iar Parks nu ascultă decât ce spune el însuşi.

— Nu-mi convine că-mi ceri să-i scot lesa, spune el, pentru a treia oară.

— De ce mama dracului nu-ţi convine? se răsteşte Justineau. N-ai avut nimic împotrivă să-i dai drumul acum două zile. I-ai pus cătuşele şi lesa ca să nu fugă. Asta a fost soluţia ta de compromis. Prin urmare, din punctul tău de vedere, n-avem nimic de pierdut. Absolut nimic. Dacă va reuşi să facă ce spune, vom ieşi din rahatul ăsta. Dacă fuge, nu vom fi într-o situaţie mai proastă decât suntem acum.

Caldwell o ignoră şi se adresează direct Sergentului.

— Melanie îmi aparţine mie, îi aminteşte ea. Programului meu de cercetare. Dacă o pierdem, tu vei fi cel tras la răspundere.

Nu trebuia să spună asta. Se pare că Parks nu se dă în vânt după ameninţări.

— Patru ani am trudit la programul tău, doamnă doctor,

îi aminteşte şi el. Azi e ziua mea liberă.

Caldwell dă să mai spună ceva, dar Parks se întoarce spre Justineau.

— De ce s-ar mai întoarce odată ce-i dăm drumul?

— Aş vrea să îţi pot răspunde, spune Justineau. Sincer, şi pentru mine este un mister. Dar spune că se va întoarce şi eu o cred. Poate că se va întoarce pentru că doar pe noi ne cunoaşte.

*Sau poate pentru că i-am căzut cu tronc, iar dragostea este oarbă.*

— Vreau să stau de vorbă cu ea, spune Parks. Adu-o aici.

În lesă, cu mâinile încătuşate la spate şi cu botniţa la gură, fetiţa stă în faţa lui Parks care arată ca o respectabilă căpetenie de trib. Justineau observă abia acum schimbarea. Melanie a ieşit în lume, iar cunoştinţele acumulate înainte au creat premisa saltului calitativ. Îşi aminteşte de un tablou vechi. *Şi când ţi-ai văzut tatăl ultima dată?*[16] Pentru că atitudinea lui Melanie este exact cea a băiatului din pictură. Deşi întrebarea ar fi complet lipsită de noimă în cazul ei.

— Crezi că ai să reuşeşti? o întreabă Parks. Ce i-ai spus domnişoarei Justineau. Te simţi în stare de aşa ceva?

— Da, spune Melanie.

— Înseamnă că va trebui să am încredere în tine. Şi să te eliberez chiar aici, unde suntem şi noi.

Ţine ceva în pumnul pe care îl scutură din când în când ca un jucător de zaruri. Îl deschide şi îi arată fetiţei ce are în palmă: cheia de la cătuşe.

— Nu cred că asta înseamnă, domnule Sergent Parks, spune Melanie.

— Nu?

— Nu. Trebuie să-mi dai drumul, dar nu trebuie să ai încredere în mine. Mai întâi va trebui să te dai cu chimicale pe tot corpul ca să fii convins că nu am să-ţi simt mirosul. Şi va trebui să-l pui pe Kieran să-mi descuie cătuşele, în timp ce tu vei sta cu pistolul aţintit asupra

[16] *And When Did You Last See Your Father?* – tablou al pictorului britanic William Frederick Yeames (1835-1918) (n.tr.).

mea. Şi nu-i cazul să-mi scoţi botniţa. Am nevoie doar să-mi pot folosi mâinile.

Parks se holbează la ea, de parcă fetiţa ar fi o scriere veche, într-o limbă pe care el nu o cunoaşte.

— Te-ai gândit la toate, recunoaşte el.

— Da.

Sergentul se apleacă spre ea şi o priveşte în ochi.

— Şi nu-ţi este frică?

Melanie şovăie puţin.

— De cine să-mi fie?

Justineau este uluită de ezitarea fetiţei. I-ar fi fost la fel de uşor să spună da sau nu, fără să-i pese de sinceritatea răspunsului ei. Pauza aceea înseamnă că Melanie este corectă şi că îşi cântăreşte bine cuvintele. Înseamnă că nu vrea să-i mintă.

De parcă ei ar fi făcut vreodată măcar un singur lucru ca să merite asta.

— De flămânzi, spune Parks.

Melanie clatină din cap.

— Cum vine asta?

— Nu îmi vor face niciun rău.

— Nu? De ce nu?

— Ajunge, intervine Justineau.

Dar Melanie oricum răspunde. Rar. Lungind sunetele. Ca şi cum cuvintele ei sunt nişte pietre din care ea construieşte un zid.

— Nu se muşcă între ei.

— Şi?

— Sunt la fel ca ei. Aproape. Semănăm destul de mult ca să nu li se facă foame atunci când îmi vor simţi mirosul.

Parks dă încet din cap. Uite unde a dus interogatoriul ăsta. Vrea să afle cât de mult bănuieşte deja Melanie. Ce are ea în cap. Şi apelează la logică.

— Eşti la fel ca ei sau aproape la fel?

Peste chipul impenetrabil al fetiţei trece în goană umbra unei emoţii puternice.

— Eu sunt diferită pentru că nu vreau să mănânc pe nimeni.

— Nu? Şi ce a fost chestia aia roşie cu care erai mânjită alaltăieri, atunci când te-ai urcat în Humvee? Mie mi s-a părut că era sânge.

— Câteodată *este nevoie* să mănânc oameni. Dar *nu vreau* să o fac.

— Ăsta-i răspunsul tău, fetiţo? Că se mai întâmplă şi nasoale?

Altă ezitare. Ceva mai lungă, de data aceasta.

— Tu nu ai trecut prin aşa ceva.

— Adevărat, recunoaşte Parks. Dar mie tot mi se pare că despicăm firul în paişpe. Te-ai oferit să ne ajuţi să scăpăm de creaturile alea de la parter, când, de fapt, nu vrei decât să ajungi şi tu alături de ele şi să te uiţi în sus la noi, aşteptând să sune clopotul care vesteşte masa. Deci asta te întreb eu. De ce te-ai întoarce la noi şi de ce te-aş crede eu că te vei întoarce?

Este prima oară când Melanie îşi trădează nerăbdarea.

— Am să mă întorc pentru că aşa vreau eu. Pentru că eu sunt de partea voastră, nu a lor. Şi nici n-aş putea să fiu de partea lor, chiar dacă aş vrea. Ei sunt…

Îi scapă cuvântul pe care îl caută.

— Ei *nu* sunt unul pentru altul. Niciodată.

Nu spune nimeni nimic, dar Parks pare mulţumit de răspuns. Ca şi cum fetiţa ar fi cunoscut parola. Şi acum a fost acceptată în club. În clubul celor deznădăjduiţi-pentru-că-sunt-depăşiţi-numeric-de-monştrii-din-jurul-lor.

— Eu sunt de partea voastră, repetă Melanie.

Şi simte nevoia să adauge:

— Nu chiar de partea ta. Eu sunt cu domnişoara Justineau.

În mod absolut surprinzător, Parks pare extrem de satisfăcut şi de cuvintele acestea. Se ridică în picioare, cu un aer hotărât.

— Am priceput, spune el. În regulă, fetiţo. Ne bazăm pe tine. Să mergem.

Melanie nu se clinteşte din loc.

— Ce e? o întreabă Parks. Mai ai nevoie de ceva?

— Da, îi spune Melanie. Aş vrea să mă îmbrac cu hainele

noi, te rog.

# 43

O duc până în vârful scării. Până în locul unde fusese vârful scării înainte ca Sergentul Parks să o distrugă. Melanie se uită în jos.

La parter sunt foarte mulţi flămânzi. O sută de flămânzi sau poate mai mulţi, toţi încremeniţi în picioare pe toată suprafaţa holului. Îşi ridică ochii atunci când apar cei doi bărbaţi şi cele două femei şi îşi mişcă toţi capetele la unison, aidoma unor flori care se uită după soare.

Sergentul Parks nu-şi scoate arma, dar o pune pe Melanie să se întoarcă şi îi scoate cătuşele. Fetiţa îşi simte mâinile libere şi ar vrea să-şi mişte degetele ca să se convingă că nu i-au amorţit. Însă nu o face, pentru că Sergentul i-a spus să nu se clintească.

Apoi Parks îi scoate şi lesa din jurul gâtului şi ea se întoarce cu faţa la domnişoara Justineau, care este pregătită să o îmbrace cu hainele noi.

Fetiţei nu-i place că trebuie să se despartă de pulover – puloverul domnişoarei Justineau, pe care l-a purtat în tot acest timp. Nu-i place că este iarăşi în pielea goală, fie şi pentru câteva clipe. Nu privirile iscoditoare ale oamenilor mari o deranjează, ci faptul că simte aerul pe piele. Senzaţia că este mult prea expusă, mult prea vulnerabilă.

Dar sentimentul acesta se stinge atunci când domnişoara Justineau o îmbracă cu hăinuţele alea elegante. Îi plac foarte mult jeanşii şi tricoul – şi geaca îi place şi i se pare că seamănă puţin cu cea a Sergentului Parks. Doar tenişii îi dau o stare mai ciudată. Nu a mai purtat niciodată încălţăminte şi o îngrijorează că pierde fluxul de informaţii pe care tălpile ei goale le primeau de la sol. Probabil că va renunţa curând la tenişi. Dar ce frumoşi sunt!

— Gata? întreabă Parks.

— Arăţi foarte bine, Melanie, îi spune domnişoara Justineau.

Fetiţa dă din cap, în semn de mulţumire şi aprobare.

Ştie că arată foarte bine.

Dar nu sunt gata. Nu încă. Domnişoara Justineau scoate un obiect din buzunar şi i-l întinde lui Melanie. Este micuţ, din plastic gri. Dreptunghiular, cu un buton rotund. În jurul butonului sunt scrise cu litere roşii cuvintele DISPOZITIV şi PROTECŢIE. Şi dedesubt, PERICOL 150 DECIBELI.

— Cred că o să-ţi fie de ajutor, îi spune domnişoara Justineau, atunci când va trebui să faci mult zgomot.

— Ce este? o întreabă Melanie, încercând să pară relaxată, de parcă n-ar fi mare chestie să primească un dar de la domnişoara Justineau.

— Este o alarmă personală. De pe vremuri. Oamenii aveau aşa ceva la ei în caz că ar fi fost atacaţi.

— De flămânzi?

— Nu, de alţi oameni. Face un zgomot foarte asemănător cu sirena de la cazarmă, care anunţa sfârşitul activităţilor, dar mult, mult mai puternic – atât de tare încât îi face pe oameni să intre în panică şi să fugă de acolo. Dar flămânzii nu vor fugi, ci se vor repezi la sursa zgomotului. S-ar putea nici să nu mai funcţioneze după atât de mult timp, dar nu strică să încerci.

Melanie şovăie.

— Ar trebui să-l păstrezi, spune ea. În caz că te atacă cineva.

Domnişoara Justineau strânge degetele fetiţei peste obiectul care încă îi mai păstrează căldura. Melanie simte că este o bucăţică din domnişoara Justineau pe care o poate lua cu ea în lume. Încă o apasă greutatea descoperirii făcute, dar inima i se umple de bucurie atunci când pune alarma în buzunarul jeanşilor ei nou-nouţi, cu unicornul brodat pe ei.

— Acum sunt gata, îl anunţă ea pe Sergentul Parks.

Expresia de pe chipul bărbatului pare a spune *era şi timpul.* Leagă acum lesa în jurul mijlocului lui Melanie, cu un alt fel de nod.

— Când ajungi jos, îi explică el fetiţei, tragi de capătul ăsta de aici şi funia o să se dezlege.

— În regulă, spune ea.

— Botniţa nu ţi-o scot, continuă Sergentul. Dar ai să ţi-o poţi scoate singură pentru că acum ai mâinile libere. Eşti un copil isteţ şi sunt convins că te-ai gândit deja la asta.

Melanie ridică din umeri. Normal că s-a gândit şi oricum pare inutil să încerce să-l mai lămurească încă o dată că nu şi-o va scoate.

— Vreau să înţelegi, îi spune Sergentul Parks, că trebuie să stai cu botniţa la gură, dacă îţi doreşti să rămâi cu noi. Sau să ţi-o pui la loc după ce îţi termini treaba. Din punctul meu de vedere, dinţii tăi sunt mai periculoşi decât o armă încărcată. Aşa că ai grijă să n-o pierzi, că alta nu mai am şi doar ea îţi poate garanta revenirea lângă noi. Bine?

— Bine.

— În regulă. Gallagher, vino-ncoace să mă ajuţi.

Cei doi bărbaţi se instalează în capul scării şi se pregătesc să coboare funia. În ultima clipă, domnişoara Justineau se aşază în genunchi lângă Melanie şi întinde braţele.

Fetiţa se lipeşte de pieptul femeii şi se înfioară de fericire când domnişoara Justineau o îmbrăţişează.

Dar se trage foarte repede înapoi. Sub izul amar de chimicale se simte o urmă foarte mică a mirosului de om, a mirosului domnişoarei Justineau. De ajuns cât să transforme farmecul apropierii lor în cu totul altceva, ceva ce ameninţă să-i scape de sub control.

— Nu-i bine, bolboroseşte Melanie. Nu-i bine.

— Blocantul tău, traduce Sergentul Parks, deşi nu este nevoie. Ai nevoie de încă un strat.

— Iartă-mă, şopteşte domnişoara Justineau.

Dar nu lui Parks i se adresează ea, ci lui Melanie.

Fetiţa dă din cap. Se speriase o clipă, dar acum totul este din nou în regulă. A fost doar o aromă foarte slabă, care a dispărut şi îşi poate controla din nou senzaţia de foame.

Parks îi spune că trebuie să se aşeze pe ultima treaptă şi apoi să se lase în jos. El şi Kieran o coboară cu frânghia în mulţimea de flămânzi de dedesubt.

Care flămânzi nu au nicio reacţie. Sergentul Parks are grijă să o lase în jos foarte încet şi treptat, ca să nu-i stârnească prea tare. Unii dintre flămânzi se uită în direcţia ei, dar privirea lor fie nu zăboveşte asupra fetiţei, fie trece drept prin ea, fără să-i înregistreze prezenţa.

Imediat ce pune picioarele jos, Melanie desface frânghia. Sergentul Parks o trage înapoi, la fel de încet cum o coborâse.

Melanie se uită în sus. Îi vede pe Sergentul Parks şi pe domnişoara Justineau uitându-se la ea peste marginea scării. Domnişoara Justineau îi face cu mâna – de fapt, închide şi deschide palma foarte încet. Melanie îi răspunde cu acelaşi gest.

Se strecoară cu mare grijă printre flămânzi, neobservată, neagresată.

Însă a minţit atunci când a spus că nu-i este frică. I se pare înspăimântător să se afle în mijlocul lor, să le vadă capetele plecate, gurile întredeschise, ochii albicioşi. Ieri credea că flămânzii sunt asemenea unor case locuite odinioară. Acum crede că aceste case sunt bântuite. Nu este înconjurată doar de flămânzi. Este înconjurată şi de fantomele bărbaţilor şi femeilor de dinainte de contaminare. Şi trebuie să-şi stăpânească impulsul să o rupă la fugă şi să ajungă cât mai repede la aer curat.

Se îndreaptă către uşă, croindu-şi cu greu drum printre trupurile înghesuite unele în altele. Ajunge şi îşi dă seama că sub nicio formă nu poate ieşi pe acolo. Prea mulţi flămânzi s-au îmbulzit în pragul îngust al uşii, iar ea nu are suficientă putere ca să străpungă blocada aceea. Dar ferestrele din podea şi până în tavan au fost sparte şi toate cioburile au fost scoase din rame de flămânzi atunci când s-au năpustit înăuntru. Melanie observă pe trupurile şi braţele unora răni făcute cu această ocazie, din care s-a prelins un lichid vâscos şi cafeniu, care nu seamănă prea mult cu sângele.

Fetiţa reuşeşte să iasă pe fereastra din stânga. Şi pe alee sunt flămânzi, dar aceştia nu mai sunt chiar atât de înghesuiţi, aşa că îi este mai uşor să treacă printre ei.

Spre poartă şi, apoi, pe stradă.

Trece pe lângă alţi flămânzi. Nu-şi întorc capetele după ea şi, de fapt, nici nu par s-o fi observat. Melanie trece drumul către spaţiul verde şi năpădit de buruieni şi începe să meargă printre copaci.

Îi place aici. Dacă ar fi liberă, dacă ar avea mai mult timp la dispoziţie şi nimic de făcut, i-ar plăcea să-şi imagineze că se află în jungla amazoniană, despre care a învăţat demult, dintr-o lecţie cu domnişoara Mailer, şi din poza de pe peretele celulei în care a locuit.

Dar nu este liberă şi timpul o presează. Dacă zăboveşte prea mult, atunci domnişoara Justineau ar putea crede că a fugit şi a părăsit-o şi mai bine ar muri decât să-i dea motiv să-şi închipuie aşa ceva despre ea, fie şi pentru o singură secundă.

Speră să vadă un şobolan – ca acela care a speriat-o pe doamna doctor Caldwell –, dar se pare că aici nu sunt şobolani. Nici păsări nu sunt, dar probabil că o pasăre nu i-ar fi de niciun folos pentru ce are ea de făcut.

Aşa că merge mai departe, cutreieră pe străzi, se uită prin uşile deschise ale caselor, caută prin resturile amestecate şi batjocorite ale vieţilor răpuse, încercând să nu se lase distrasă de ornamente, de fotografii, de sutele şi miile de obiecte necunoscute pentru ea.

Intră într-o încăpere cu podeaua acoperită cu frunze maro, vechi şi umede şi sperie o vulpe. Aceasta vrea să fugă printr-o fereastră spartă, însă Melanie este mai rapidă şi o prinde în mijlocul saltului. O entuziasmează viteza ei de reacţie.

Şi forţa ei. Chiar dacă vulpea este aproape la fel de mare ca ea şi începe să i se zbată în braţe, Melanie o strânge mai tare, până când vietatea se potoleşte. Tremurând şi scheunând, vulpea o lasă să o ducă acolo unde vrea.

Adică înapoi la spaţiul verde. Şi dincolo de el, la gardul unde sunt grupaţi flămânzii. Nemişcaţi, cu capetele întoarse în cealaltă direcţie.

Melanie ţipă. Cât poate ea de tare. Strigătul ei nu este la fel de răsunător cât ar fi sunetul scos de alarma

domnişoarei Justineau, însă nu vrea să dea drumul vulpii din braţe până când nu se vor uita la ea toţi flămânzii.

Când aceştia întorc capetele, fetiţa deschide braţele. Vulpea ţâşneşte ca o săgeată trasă de arcul lui Ulise.

Stimulaţi de sunet, complet lucizi şi cu ochii după pradă, flămânzii reacţionează. Toţi, ca unul, pornesc într-o fugă turbată după vulpe. Melanie se dă repede la o parte din drumul lor şi se retrage în pragul unei uşi.

Sunt atât de mulţi şi atât de înghesuiţi unii în alţii, că mulţi cad la pământ şi sunt călcaţi în picioare de ceilalţi. Melanie îi vede cum încearcă iar şi iar să se ridice, dar de fiecare dată alţi şi alţi flămânzi trec peste ei ca un tăvălug. Scena ar fi aproape comică dacă nu i-ar da o tentă tristă şi scârboasă clăbucii maro cu cenuşiu care le ies din gură, aşa cum iese mustul din struguri atunci când îi striveşti sub tălpi. Când toată hoarda s-a făcut nevăzută, câţiva dintre cei căzuţi se ridică în picioare cu greu şi pornesc şchiopătând în urma celorlalţi. Alţii rămân în locul unde s-au prăbuşit, târându-se în patru labe sau cuprinşi de convulsii. Dar aceştia sunt prea zdrobiţi ca să se mai poată ridica de jos.

Melanie îi ocoleşte cu multă grijă. Îi pare rău pentru ei. Îşi doreşte să poată face ceva ca să-i ajute, dar nu are ce. Intră pe poartă şi se duce spre casă. Ajunge în holul acum complet pustiu şi îl strigă pe Sergentul Parks, care se află exact acolo unde l-a lăsat atunci când a plecat.

— A mers. Au plecat toţi.

— Stai pe loc, îi strigă Sergentul Parks. Coborâm noi la tine.

O priveşte lung câteva clipe şi adaugă:

— Bravo, fetiţo!

# 44

Le este uşor să ajungă până la nivelul străzii cu ajutorul frânghiilor. Sergentul Parks stabileşte ordinea coborârii: primul este Gallagher, ca să fie jos cineva capabil să folosească o armă, apoi Helen Justineau, după aceea doamna doctor Caldwell, iar el este ultimul. Doar doamna doctor Caldwell are ceva probleme din cauză că mâinile ei bandajate nu-i permit să apuce funia aşa cum trebuie. Parks face un nod în opt, o leagă cu frânghia în jurul mijlocului şi o coboară până la parter.

Ar putea pleca pe unde au venit, dar este mai uşor să meargă prin oraş. Sunt multe locuri de unde pot ajunge iarăşi pe autostradă şi vor ieşi dintre clădiri mai repede dacă o iau mai întâi spre sud şi apoi spre est, pe lângă o zonă industrială părăsită. Aici nu au locuit prea mulţi oameni şi, după Colaps, puţinii supravieţuitori neinfectaţi nu au mai avut motiv să rămână pe loc, deoarece nevoile lor erau mai mult de natură alimentară decât din sectorul industriei grele. Aşa că flămânzii sunt foarte puţini. La început, merg şi ei pe urmele vulpii. Ţinta aceea mobilă făcuse o treabă straşnică, îndepărtând toţi monştrii din drumul lor.

Este a doua oară când micuţa flămândă le salvează pielea. Dacă o face şi a treia oară, atunci poate că Parks va reuşi să se relaxeze puţin în preajma ei. Însă deocamdată nu este cazul.

Îşi pun la punct strategia în timp ce merg. Au grijă să vorbească încet, pe un ton măsurat, pentru ca sunetul vocilor lor să nu ajungă prea departe. Parks este de părere că ar fi bine să se ţină de planul iniţial, în pofida faptului că au fost la un pas de catastrofă.

Motivele lui sunt neschimbate. Drumul prin Londra le micşorează cu două zile călătoria şi au unde se adăposti atunci când se opresc ca să doarmă.

— Chiar dacă adăposturile alea despre care vorbeşti se pot transforma în curse de şoareci? îl întreabă doamna

doctor Caldwell pe un ton sarcastic.

— Asta este o problemă, admite Parks. Pe de altă parte însă, dacă am fi fost în câmp deschis atunci când ne-au atacat flămânzii ăia, n-am fi rezistat nici măcar zece secunde. Nu că te-aş contrazice, dar zic şi eu.

Caldwell nu încearcă să-i riposteze, aşa că nu mai este nevoie să-i amintească de faptul că intraseră în rahat din cauză că ea a vrut neapărat să facă cunoştinţă cu femeia aia cu căruciorul. În rest, niciunul dintre ceilalţi doi nu pare dispus să-l contrazică. Îşi văd mai departe de drum, fără să mai vorbească. Tăcerea aşternută deasupra lor este una încordată şi prudentă.

Distanţele dintre ei se măresc inacceptabil de mult. La ordinul lui Parks, Gallagher este cel care deschide drumul. Helen Justineau merge lângă fetiţa care reuşeşte să se mişte destul de repede, în ciuda picioarelor ei scurte. Din păcate, însă, este mereu distrasă şi încetinită de tot felul de lucruri pe lângă care trec. Doamna doctor Caldwell merge cel mai încet dintre toţi şi rămâne tot mai mult în urma celorlalţi. Grăbeşte pasul, atunci când i-o cere Parks, dar încetineşte din nou, după unul sau două minute. Pe Sergent îl îngrijorează oboseala aceasta exagerată a doctoriţei când ziua abia a început.

Traversează acum un peisaj dezolant, o altă creaţie a Colapsului. Înainte de dispariţia lui completă, guvernul a emis o serie de ordonanţe de urgenţă nesocotite şi imprudente, printre care una care prevedea împrăştierea de substanţe chimice din elicoptere pentru incendierea anumitor regiuni, în scopul de a crea „zone cauterizate”, fără flămânzi. Civilii neinfectaţi au fost atenţionaţi în prealabil prin sirene şi mesaje cu circuit închis, dar şi aşa au murit foarte mulţi, pentru că nu li s-a mai permis să se deplaseze atunci când au apărut elicopterele.

Flămânzii au fugit din calea aruncătoarelor de flăcări aşa cum fug gândacii când se aprinde lumina. Însă incendiile nu au reuşit altceva decât să-i mute cu câţiva kilometri mai departe într-o direcţie sau alta. În schimb, au distrus infrastructuri care ar fi putut salva o mulţime de

vieţi. Printre acestea şi Aeroportul Luton. S-a aprins atunci când la sol se aflau vreo patruzeci de avioane, aşa că la apariţia următoarei circulare – despre evacuarea persoanelor neinfectate şi mutarea lor în Insulele Canalului la bordul avioanelor de transport – tot ce a putut face armata a fost să ridice din umerii colectivi şi să spună: „Mda, bine ar fi să le mai avem”.

Clădirile din partea aceasta a drumului lor sunt doar nişte cioturi, nu atât arse până în temelii, cât mai degrabă topite aidoma unor lumânări. Monstruoasa căldură degajată de substanţele incendiare a lichefiat nu numai metalul, ci şi cărămizile şi piatra. Solul pe care calcă ei este acoperit cu o crustă subţire şi neagră de grăsime şi cărbune, reziduuri ale materialelor organice arse, trecute în stare gazoasă, ridicate în văzduh şi depuse acolo unde le-a dus suflul fierbinte al combustiei.

Aerul are un miros acid, înţepător. După doar zece minute, începe să-ţi hârâie respiraţia şi simţi că începe să te mănânce pieptul, dar nu ai cum să te scarpini, pentru că mâncărimea este pe dinăuntru.

Au trecut mai bine de douăzeci de ani şi aici încă nu creşte nimic, nici măcar cele mai rezistente şi mai agresive buruieni. Este modul naturii de a spune că nu-i chiar atât de proastă ca să se lase păcălită de două ori.

Parks aude când fetiţa o întreabă pe Justineau ce s-a petrecut acolo. Justineau face mare caz de întrebarea asta, deşi este foarte simplă. *Nu am putut să-i ucidem pe flămânzi, aşa că ne-am sinucis noi. E scamatoria noastră preferată.*

Merg kilometri lungi printre ruinele astea, care le apasă cugetul şi îi stoarce de energie. Se opresc într-un târziu ca să se odihnească şi să mănânce ceva, dar nu vrea nimeni să se aşeze pe solul acesta pângărit. Prin consens tacit, se grăbesc să plece mai departe.

Ţinutul umbrelor mai are să le arate ceva înainte de a-i lăsa să iasă din el. Numai o sută de paşi reprezintă trecerea de la negru la verde, de la moarte la viaţă, dintr-un purgatoriu carbonizat într-un câmp cu ciulini înalţi şi

nalbe mari.

Iar aici, chiar pe hotarul dintre cele două lumi, a fost o casă. Şi casa asta a ars, dar nu s-a dărâmat. Pe zidul din spate se văd pete acolo unde ceva viu s-a sprijinit de cărămida fierbinte şi a ars acolo şi s-a descompus acolo. Doi oameni, unul mai mare şi unul mai mic, ale căror siluete sunt imprimate în negru-închis, pe fondul cenuşiu din jur.

Un adult şi un copil, cu braţele ridicate deasupra capetelor, de parcă incendiul i-ar fi surprins în mijlocul unui exerciţiu de aerobică.

Fascinată, micuţa flămândă se compară cu silueta cea mică. Sunt la fel.

# 45

Şi îşi spune: aş fi putut să fiu eu aici. De ce nu? O fată adevărată, într-o casă adevărată, cu o mamă şi un tată, un frate şi o soră, o mătuşă şi un unchi, un văr şi o verişoară şi cu toţi oamenii aceia ale căror nume alcătuiesc harta iubirii şi a comuniunii. Harta *familiei.*

Copilul creşte şi apoi îmbătrâneşte. Se joacă. Explorează. La început, ca Winnie de Pluş şi Purceluşul. Şi, mai târziu, precum Cei cinci faimoşi[17]. Şi după aceea ca Heidi şi ca Anne, de la ferma Green Gables[18]. Iar apoi ca Pandora, care deschide cutia cea mare a lumii, fără să-i fie teamă, fără măcar să-i pese dacă ce va găsi înăuntru este ceva rău sau ceva bun. Pentru că este şi rău, şi bun. Toate lucrurile sunt şi rele, şi bune. Întotdeauna.

Dar trebuie să deschizi cutia ca să înţelegi asta.

[17] *The Famous Five* – carte pentru copii a scriitoarei Enid Blyton (n.tr.).

[18] *Anne of Green Gables* – carte pentru copii a scriitoarei Lucy Maud Montgomery (n.tr.).

# 46

Se opresc ca să mănânce, cu spatele la zona moartă pe care tocmai au traversat-o.

Sergentul Parks are în raniţă câteva conserve luate din bucătăria Casei Wainwright. Domnişoara Justineau şi doamna doctor Caldwell şi soldaţii mănâncă fasole rece cu cârnaţi şi supă de miel cu legume. Melanie mănâncă dintr-o conservă cu carne de porc, care seamănă puţin cu ce a mâncat cu o seară în urmă, dar nu-i la fel de bună.

Se îndreaptă către sud, departe de ruinele arse, dar Melanie îşi întoarce mereu capul ca să se uite la ele. Au ajuns pe o colină, aşa că acum vede până departe spre nord, până la oraşul unde au dormit azi-noapte şi unde ea a dat drumul vulpii. Kilometri întregi de teren deluros, ars şi transformat în tăciune. Începe iarăşi să-i pună întrebări domnişoarei Justineau, ca să se asigure că a înţeles cum trebuie. Cele două vorbesc aproape în şoaptă, ca să nu li se propage vocile în depărtare.

— A fost verde înainte? întreabă Melanie, arătând spre ruine.

— Da. La fel cum era regiunea rurală pe care am străbătut-o după ce am plecat din cazarmă.

— Şi de ce i-au dat foc?

— Încercau să-i împiedice pe flămânzi să avanseze în primele săptămâni după apariţia infecţiei.

— Şi au reuşit?

— Nu. Erau speriaţi şi au intrat în panică. Mulţi dintre oamenii care ar fi trebuit să ia asemenea decizii importante au fost infectaţi la rândul lor sau au fugit şi s-au ascuns. Iar cei rămaşi nu prea ştiau ce să facă. Însă sunt sigură că, dacă ar fi existat vreo soluţie mai bună, ar fi găsit-o. Din păcate, a fost prea târziu. Nenorocirea de care se temeau se întâmplase deja.

— Nenorocirea? nu pricepe Melanie.

— Flămânzii.

Melanie reflectează la această ecuaţie. Poate că e

adevărată, dar ei nu-i place. Nu-i place deloc.

— Eu nu sunt o nenorocire, domnişoară Justineau.

Domnişoara Justineau e cuprinsă de remuşcări. Strânge uşor braţul lui Melanie. Nu este un gest la fel de frumos ca o îmbrăţişare, dar nu este periculos.

— Ştiu că nu eşti, iubito. Nu asta am vrut să spun.

— Dar *sunt* o flămândă.

Domnişoara Justineau ezită, apoi spune:

— Eşti infectată. Dar nu eşti la fel ca flămânzii, pentru că tu încă mai poţi gândi, în vreme ce ei nu mai pot.

Până acum Melanie nu şi-a dat seama de această deosebire; sau, în orice caz, nu a cântărit prea mult. Dar *există* o diferenţă reală. Şi atunci, diferenţa asta poate provoca şi alte deosebiri? Şi, în cazul acesta, poate ea să nu fie un monstru?

Întâi apar întrebările ontologice, apoi, din spatele lor, răsare o alta, mai practică.

— Din cauza asta sunt eu un specimen de o importanţă vitală?

Mai întâi, domnişoara Justineau se întristează, apoi se supără.

— Din cauza asta eşti importantă pentru proiectul doamnei doctor Caldwell. Crede că ar putea descoperi ceva în tine care să o ajute să producă un tratament pentru toată lumea. Un antidot. Pentru ca oamenii să nu se mai transforme în flămânzi sau, chiar dacă se transformă, să poată fi readuşi la starea lor iniţială.

Melanie dă din cap. Ştie că este foarte important. Şi mai ştie că dezastrele care au lovit ţara asta nu au toate aceeaşi cauză şi origine. Infecţia a fost ceva foarte rău. Dar la fel au fost şi lucrurile făcute de oamenii importanţi pentru a controla infecţia. Iar printre acestea se numără capturarea copiilor mici şi tăierea lor în bucăţi, chiar dacă pretextul este că încerci să găseşti un medicament care să-i împiedice pe oameni să se transforme în flămânzi.

Nu numai Pandora a avut defectul acesta fatal. Se pare că toţi oamenii sunt construiţi într-un fel care îi împinge uneori să facă lucruri greşite şi prosteşti. *Aproape* toţi

oamenii. Excepţia este domnişoara Justineau, bineînţeles.

Sergentul Parks le face semn să se ridice şi să pornească la drum. Melanie merge în faţa domnişoarei Justineau şi trage de lesă fără să-şi dea seama, pentru că întoarce pe toate părţile în minte ideile astea năucitoare. Pentru prima oară nu-şi mai doreşte să se întoarcă în celula ei. Începe să considere celula aceea drept un fragment mic din ceva uriaş din care au făcut parte toţi cei care sunt aici, alături de ea.

Începe să facă anumite conexiuni care duc în direcţii surprinzătoare şi înspăimântătoare, departe de simpla ei existenţă.

# 47

Londra îi înghite foarte încet, unul după altul.

Nu seamănă cu Stevenage, unde ajungi din câmp şi de pe autostradă direct în centrul oraşului. Pentru Kieran Gallagher, căruia Stevenage i s-a părut destul de mare şi impunător, experienţa pe care o trăieşte acum este atât de intensă şi atât de vastă, încât i se pare cumplit de greu să o proceseze.

Merg neîncetat, dar parcă tot la periferie se află – Sergentul Parks le spune că centrul oraşului se află la cel puţin cincisprezece kilometri mai la sud de locul unde sunt ei acum.

Lui Helen Justineau i se face milă de tânărul soldat şi îi explică:

— Oraşele prin care am trecut astăzi erau nişte locuri distincte, separate între ele. Însă dezvoltatorii au construit foarte mult în jurul Londrei, pentru că foarte mulţi oameni au venit să se stabilească aici şi, în cele din urmă, toate celelalte oraşe au fost înglobate în metropolă.

— Despre câţi oameni este vorba?

Gallagher îşi dă seama că este o întrebare de copil de zece ani, dar simte că trebuie să o pună.

— Milioane. Mai mulţi decât au rămas în momentul acesta în întreaga Anglie. Dacă nu…

Nu-şi termină propoziţia, dar Gallagher ştie ce vrea să spună. *Dacă nu îi punem la socoteală şi pe flămânzi.* Dar n-ai cum să-i pui la socoteală. Flămânzii nu mai sunt oameni. Mă rog, cu excepţia acestei fetiţe ciudate, care seamănă cu…

Nu-i prea sigur cu ce anume seamănă Melanie. Poate cu o fetiţă vie, deghizată în flămând. Nu, nu-i bine. Un adult deghizat într-un copil, deghizat într-un flămând. Gallagher îşi examinează sentimentele aşa cum încerci cu limba gingia de unde a căzut o măsea. Şi îşi dă seama că a început s-o placă. Iar unul dintre motivele pentru care o place este că i se pare atât de diferită de el. Nici un metru

patruzeci nu are, dar nu permite nimănui să o demoralizeze. Ba chiar îi răspunde lu' dom' Sergent şi scena asta e la fel de incredibilă ca atunci când un şoricel se apucă să latre la un pitbull. N-ai mai văzut aşa ceva!

Dar măcar atât au în comun el şi cu fetiţa asta: intră în Londra cu gurile căscate, aproape incapabili să asimileze tot ce văd. Cum să existe atâţia oameni ca să ocupe toate casele astea? Cum să poată construi cineva turnuri atât de înalte? Şi cum de i-a putut învinge cineva?

Câmpurile de lângă drum se transformă în străzi, care se ramifică în alte străzi şi, peste toate străzile astea, apar al dracului de multe alte străzi. Şi pretutindeni se văd din ce în ce mai mulţi flămânzi. Dom' sergent le-a explicat deja cum stă treaba cu densitatea populaţiei. Cu cât au fost mai mulţi oameni într-un loc, cu atât este mai mare probabilitatea să se afle foarte mulţi flămânzi în locul acela acum. Doar dacă nu-i vorba despre locuri pe unde au trecut patrulele de incendiu sau unde s-au aruncat bombe. Şi exact asta găsesc aici: mulţi flămânzi.

Chestia cu flămânzii de aici este că stau grupaţi, la fel ca în Stevenage. Dom' Sergent are proaspăt în minte episodul acela catastrofal şi nu are de gând să rişte. Merg toţi foarte încet, cercetează bine străzile paralele şi le aleg pe acelea unde nu sunt flămânzi. Dacă nu te deranjează să te întorci mereu din drum, poţi să eviţi jigodiile alea mucegăite destul de mult timp. Merg în recunoaştere doar el şi cu Parks la început, apoi o folosesc tot mai mult pe copilă pentru că: (a) ea nu se expune niciunui risc şi (b) pentru că, după ce s-a întâmplat în Stevenage, sunt convinşi că se va întoarce. Melanie este cercetaşul perfect.

La început, Sergentul Parks îi scoate lesa de fiecare dată şi i-o pune la loc atunci când se întoarce. Însă o dată uită sau hotărăşte să nu i-o mai pună şi după aia lesa rămâne atârnată la cureaua lui. Fetiţa încă mai poartă botniţa şi are mâinile încătuşate la spate, dar merge alături de ei şi este liberă să o ia înainte sau să rămână în urmă.

Pe toată perioada după-amiezii, densitatea flămânzilor se menţine ridicată, dar constantă. Şi apoi, foarte ciudat,

începe să se reducă. Asta se întâmplă după ce trec de un loc numit Barnet[19] şi merg apoi pe un drum lung şi drept, presărat cu maşini abandonate. Acesta este genul de teren pe care dom' Sergent îl detestă şi stă cu ochii în patru şi le cere să stea unul lângă altul.

Dar abia dacă văd vreun flămând tot drumul. Deşi zona este construită şi ar trebui să fie ticsită de monştri. Şi când se întâmplă să dea cu ochii de câte unul, de obicei mizerabilul se află mult în faţă, alergând după vreo pisică vagaboandă sau tândălind pe la colţuri de stradă ca o prostituată dintr-un coşmar apocaliptic.

Fetiţa – Melanie – merge o parte din drum lângă Gallagher. Îi surprinde privirea şi apoi îi face semn cu ochii să se uite în sus şi la dreapta. Tânărul se uită şi vede altă minune. Un fel de corcitură între o casă şi o maşină. Foarte roşie, cu două rânduri de geamuri – pe astea le vede foarte clar – şi cu o scară înăuntru. Dar are roţi. Chestia aia are roţi. Nebunie curată!

Cei doi, Gallagher şi fetiţa, intră şi o cercetează împreună. Cu ocazia asta copila se îndepărtează şi mai mult de Helen Justineau. Niciodată nu a mai fost atât de departe de ea de când au plecat din Stevenage. Însă şi Justineau se uită la ceva şi discută cu dom' Sergent şi cu doamna doctor. Aşa că, pentru moment, tânărul şi Melanie sunt liberi să-şi satisfacă pe deplin curiozitatea.

Maşina cu etaj a intrat în vitrina unui magazin. Stă înclinată într-o parte, dar nu mult, foarte puţin; şi toate geamurile îi sunt sparte. Cauciucurile i s-au despicat, precum cojile negre ale unui fruct ciudat. Nu se vede niciun strop de sânge, niciun cadavru, nimic care să sugereze ce anume s-ar fi putut întâmpla cu această căruţă ieşită din comun.

— Se cheamă „autobuz", îi spune Melanie.

— Da. Ştiu, minte Gallagher.

A auzit cuvântul, dar nu a văzut niciodată un autobuz adevărat.

— Normal că-i un autobuz.

[19] Barnet – suburbie din nordul Londrei (n.tr.).

— Oricine putea să meargă cu el, dacă avea bilet. Sau cartelă. Cartela era un cartonaş pe care trebuia să-l bagi într-o maşinărie şi maşinăria îl citea şi te lăsa să te urci în autobuz. Oprea tot timpul ca să coboare unii oameni şi să se urce alţii. Şi mai existau nişte bucăţi speciale ale drumului pe unde nu aveau voie decât autobuzele. Au fost mult mai bune pentru mediu decât dacă toţi oamenii ar fi mers cu maşinile proprii.

Gallagher dă încet din cap, de parcă nu ar auzi nimic nou. Însă adevărul este cu totul altul: lumea aceasta dispărută îi este atât de necunoscută şi străină, că se gândeşte la ea foarte rar spre deloc. Copil al Colapsului, a fost mai puţin interesat de poveştile gloriosului trecut şi mai mult de metodele prin care ar putea obţine o bucăţică din raţia de pâine a altcuiva. Însă normal că foloseşte tot timpul artefacte ale trecutului. Arma şi cuţitul lui au fost fabricate în vremurile acelea. Clădirile cazarmei au fost ridicate cam tot pe atunci, la fel şi gardul. Mobilierul tot de pe timpul acela era. Şi Humvee-ul. Şi radioemiţătorul. Şi frigiderul din sala de recreere. Gallagher este un intrus printre ruinele unui imperiu, dar nu are curiozităţi cu privire la ruinele acestea, aşa cum nu ar trebui să ai curiozităţi cu privire la carnea pe care o mănânci. În general e mai bine să nu ştii de unde vine.

De fapt, vestigiul care i-a stârnit cel mai mult curiozitatea a fost o revistă porno, pe care soldatul Si Brooks o ţinea sub salteaua patului său din cazarmă. După ce a plătit preţul standard, adică o ţigară şi jumătate, Gallagher a căpătat permisiunea să răsfoiască publicaţia cu pricina. Şi, întorcând respectuos paginile, s-a tot întrebat dacă femeile din lumea pre-Colaps chiar avuseseră trupuri ca acelea din fotografii. Nicio femeie cunoscută de el nu arăta aşa. Se îmbujorează şi acum când îşi aminteşte de pozele alea. Fetiţa este lângă el şi tânărul se uită în jos, la ea, dorind să se asigure că faţa lui nu-i trădase gândurile.

Dar Melanie continuă să se uite în jur, fascinată de felul în care este construit autobuzul.

Gallagher consideră că au pierdut suficient timp aici. Ar trebui să se întoarcă lângă ceilalţi. Fără să-şi dea seama ce face, se întinde să o ia pe fetiţă de mână. Încremeneşte în mijlocul gestului. Melanie nu a observat ce voia să facă şi, oricum, nu l-ar fi putut lua de mână pentru că are încheieturile încătuşate la spate. Dar ce gest tâmpit! Dacă l-ar fi văzut dom' Sergent…

Însă dom' Sergent n-a terminat încă de discutat cu Justineau şi doamna doctor Caldwell, aşa că n-a văzut nimic. Uşurat, zguduit, ruşinat, Gallagher li se alătură.

Şi atunci vede la ce se uită cei trei, iar toate gândurile astea prostuţe îi ies din minte. Un flămând, întins cât este de lung pe jos, lângă intrarea unui magazin.

Când putregaiul dinlăuntrul lor le macină complet sistemul nervos, se mai întâmplă ca flămânzii să se prăbuşească fără să se mai poată ridica. Gallagher a mai văzut asemenea cazuri: flămânzi răsturnaţi pe-o parte, scuturaţi din când în când de convulsii ca străbătuţi de şocuri electrice şi bulbucându-şi ochii cenuşii spre soare. Poate la fel a păţit şi ăsta.

Dar a mai păţit şi altceva. Pieptul îi este desfăcut, ca şi cum ar fi fost spart de dinăuntru de… Tânărul nu are nici cea mai vagă idee ce anume e chestia la care se uită. O coloană albă, înaltă de cel puţin doi metri, cu o umflătură în capătul superior, ca un fel de pernă rotundă, plată, cu caneluri pe margini şi pe laturi cu nişte excrescenţe în formă de bulbi, asemănătoare cu nişte băşici. Suprafaţa coloanei este aspră şi neregulată, dar băşicile par umede. Dacă dai un pic capul pe spate atunci când te uiţi la ele, ai senzaţia că au un luciu de ulei pe apă.

— Iisuse Hristoase! exclamă Helen Justineau în şoaptă.

— Fascinant, murmură doamna doctor Caldwell. Absolut fascinant!

— Dacă zici tu, spune dom' Sergent. Dar eu cred că ar fi bine să ne ţinem departe de chestia asta, da?

Neînfricată sau doar nesăbuită, Caldwell întinde mâna spre una dintre excrescenţe. Suprafaţa se lasă puţin sub degetul ei, dar revine iute la forma iniţială atunci când

doctoriţa îşi retrage mâna.

— Nu cred că reprezintă vreun pericol, spune ea. Nu încă. Însă s-ar putea să fie o cu totul altă situaţie atunci când se vor coace fructele astea.

— Fructe? repetă Justineau.

Foloseşte exact acelaşi ton pe care l-ar fi folosit Gallagher. Fructe făcute de trupul putrezit şi despicat al unui om? Există pe lume ceva mai scârbos decât chestia asta?

Melanie se strecoară lângă Gallagher şi se uită pe lângă piciorul lui la flămândul cel mort. Tânărului îi pare rău pentru micuţă, îi pare rău că trebuie să vadă aşa ceva. Copiii aşa mici nu trebuie să se gândească la moarte.

Chiar dacă fetiţa este, ştiţi voi, moartă. Aproximativ.

— Fructe, repetă Caldwell, cu multă fermitate şi satisfacţie în glas. Acesta, domnule Sergent, este corpul cu rod al patogenului care declanşează foamea. Iar capsulele astea sunt sporangii lui. Fiecare este o fabrică de spori, plină cu seminţe.

— Adică punga boaşelor, traduce dom' Sergent.

Doamna doctor Caldwell râde încântată. Ultima oară când Gallagher se uitase la ea, i se păruse foarte dărâmată şi la capătul puterilor, dar chestia asta a readus-o la viaţă.

— Exact. Sunt nişte boaşe. Una singură dintre capsulele astea dacă spargi şi te alegi cu un rendez-vous intim cu *Ophiocordyceps.*

— Atunci haide să ne abţinem, sugerează Parks, trăgând-o pe doctoriţă spre el atunci când încearcă să atingă din nou băşicile acelea.

Femeia se uită la el surprinsă şi aparent pregătită să se împotrivească, dar dom' Sergent s-a şi întors către Justineau şi Gallagher.

— Aţi auzit-o pe doamna doctor, le spune, de parcă ar fi ideea lui Caldwell. Vă este interzis să atingeţi sau să vă apropiaţi de chestia asta şi de altele la fel, dacă vom mai vedea aşa ceva. Repet: nu le atingeţi, nu vă apropiaţi de ele. E valabil pentru toţi, fără excepţie.

— Aş vrea să iau câteva probe… începe Caldwell.

— Fără excepţie, repetă Parks. Haideţi, oameni buni, pierdem timpul şi se va întuneca în curând. Să mergem!

Şi pornesc la drum. Dar acest interludiu le-a creat tuturor o stare ciudată. Melanie se întoarce lângă Justineau şi merge alături de ea, de parcă ar avea din nou lesa la gât. Doamna doctor Caldwell îndrugă verzi şi uscate despre ciclurile vieţii şi despre reproducerea sexuală, până când începe să lase impresia că s-ar da la dom' Sergent, care grăbeşte pasul, îndepărtându-se de ea. Iar Gallagher nu se poate stăpâni şi se tot uită în urmă la creatura sfârtecată, dar devenită rodnică într-un mod absolut bizar.

În următoarele două ore mai zăresc încă vreo zece, doisprezece asemenea flămânzi morţi, dar fecunzi, unii dintre aceştia mult mai distruşi decât primul. Cele mai înalte dintre coloanele albe le trec bine de capete, şi la bază sunt ancorate printr-un fel de spumă de filamente cenuşii, care se revarsă peste trupul flămânzilor, acoperindu-le aproape în întregime. Pe măsură ce se înalţă, tijele centrale se fac tot mai groase, lărgind gaura din pieptul sau gâtul sau burta sau oricare alt loc din trupul flămândului prin care au ieşit la suprafaţă. Tabloul este atât de scârbos, că lui Gallagher îi pare nespus de rău că nu au mers pe alt drum ca să nu fie nevoiţi să dea cu ochii de spurcăciunea asta.

Ba l-a speriat niţel şi ce a observat că se întâmplă cu umflăturile alea rotunde de pe tulpina ciupercii. La început sunt ca nişte băşici sau protuberanţe pe tija verticală, apoi se fac tot mai mari şi se transformă în sferoide strălucitoare şi sidefii, ca nişte globuri de Crăciun. Şi după aia cad. Lângă cele mai înalte şi mai groase tulpini se pot vedea fragmente din ele, pe care cei cinci fugari le ocolesc cu multă băgare de seamă.

Gallagher se bucură foarte tare atunci când soarele trece dincolo de linia orizontului şi nu mai trebuie să vadă porcăriile alea.

# 48

Pentru Helen Justineau a treia noapte este cea mai stranie dintre toate.

Se retrag în celulele unei secţii de poliţie de pe şoseaua Whetstone, după ce Sergentul Parks le-a cerut să o verifice foarte bine. Speră să găsească intact dulapul cu arme al secţiei. Li s-a terminat muniţia în timpul conflictului din Stevenage şi, oricât de puţine gloanţe ar găsi, tot le-ar fi de folos.

Însă nu există niciun dulap cu arme, nici încuiat, nici altfel. Dar găsesc un panou cu multe chei şi unele dintre acestea se dovedesc a fi cheile de la celulele din subsol. Sunt patru asemenea cămăruţe înşirate de-a lungul unui coridor scurt, în capătul căruia se află camera santinelei. Uşa dinspre casa scării este din lemn, are o grosime de cinci centimetri şi, pe partea dinăuntru, este acoperită cu un panou metalic fixat cu nituri.

— Ca la hotel, spune Parks.

Justineau crede că Sergentul se ţine de glume, dar îşi dă repede seama că vorbeşte serios şi exclamă îngrozită:

— De ce vrei să ne încuiem aici? Am fi ca prinşi în cursă. Nu-i decât o singură ieşire şi, în momentul când vom încuia uşa asta, vom fi ca orbi. Nu vom mai avea cum să ştim ce se întâmplă în jur.

— Foarte adevărat, recunoaşte Parks. Dar ştim că ne-au urmărit junkerii încă de la cazarmă. Şi acum am intrat în zona cu cea mai mare densitate a populaţiei din întreaga ţară. Oriunde ar fi să poposim, trebuie să ne asigurăm un fel de perimetru. Şi cea mai prudentă modalitate prin care putem face asta este să încuiem uşa. Nu vor răzbate afară razele de la lanternele noastre şi probabil că nici zgomotele pe care le vom face nu vor ajunge până la suprafaţă. Vom fi în siguranţă şi nici nu vom atrage atenţia asupra noastră. În privinţa asta ar fi greu de imaginat o soluţie mai bună.

Nu supune la vot hotărârea luată. Ceilalţi îşi lasă

bagajele jos. Caldwell se sprijină de un perete şi se lasă să alunece până ajunge în poziţie ghemuită. Poate că nu este de acord cu argumentele lui Parks. Poate pur şi simplu e atât de epuizată că nu mai poate face nici măcar un singur pas. Soldatul Gallagher scoate ultimele conserve de la Casa Wainwright şi apoi le deschide.

Fără alte discuţii. Nici nu ar avea rost.

Închid uşa, ca să-şi poată agăţa lanternele de ea, dar nu o încuie imediat. Câţiva se simt deja cuprinşi de claustrofobie şi simpla răsucire a cheii în broască li se pare un gest prea categoric. Mănâncă aproape fără să vorbească. Probabil că Parks are dreptate când spune că nu îi va auzi nimeni, dar lor li se pare că vocile răsună mult prea tare în cripta asta cu ecou.

După ce termină de mâncat, se strecoară pe rând în camera santinelei ca să facă ce trebuie să facă. Acolo nu au dus nicio lanternă, aşa că se bucură de oarecare intimitate. Justineau îşi dă de-abia acum seama că Melanie nu s-a cerut niciodată la baie. Şi îşi aduce vag aminte că, în dosarul informativ pe care îl primise atunci când a ajuns la bază, se aflau câteva observaţii ale lui Caldwell despre sistemul digestiv al flămânzilor. Nu au nevoie de excreţie, pentru că nu au ce să elimine.

La sfârşit, Parks încuie uşa. Cheia se blochează, iar el este nevoit să o forţeze ca să o poată răsuci. Justineau se gândeşte – probabil că toţi o fac – ce s-ar alege de ei dacă s-ar rupe în broască. Uşa aia este al naibii de solidă.

Se duc care încotro ca să se culce. Caldwell şi Gallagher îşi aleg fiecare câte o celulă; Melanie se duce cu Justineau, iar Parks se întinde la piciorul scării, cu puşca în mână.

După ce se stinge şi ultima lanternă, întunericul îi învăluie şi îi apasă. Justineau stă trează, cu ochii deschişi în beznă.

Are sentimentul că Dumnezeu nu se sinchiseşte de ei.

# 49

Melanie îşi spune: atunci când visele devin realitate, realitatea ta se modifică. Nu mai eşti persoana care a avut acele vise, aşa că ai senzaţia că auzi ecoul unor întâmplări de demult.

Stă culcată într-o celulă care seamănă puţin cu celula ei din cazarmă. Dar pe aceasta o împarte cu domnişoara Justineau. Umărul domnişoarei Justineau îi atinge spatele şi îl simte cum se mişcă în ritmul respiraţiei ei. Dintr-un punct de vedere, fericirea care îi umple sufletul este atât de minunată încât ameţeşte.

Dar nu pot rămâne aici. Aceasta este doar o escală a călătoriei lor pline de îndoieli. Iar unele dintre aceste îndoieli îi aparţin ei înseşi, nu lumii din jur. Ea este o flămândă, mânată de o nevoie care nu va dispărea niciodată, indiferent ce ar face. Aşa că trebuie să fie ţinută în lanţuri, cu o botniţă la gură, ca să nu mănânce pe nimeni.

*Şi au trăit fericite, până la adânci bătrâneţi, în deplină pace şi prosperitate.*

Aşa s-a terminat povestea pe care a scris-o ea la oră, dar nu la fel se va sfârşi povestea ei din viaţa reală. Beacon nu o va accepta. Sau o va accepta şi o va zdrobi. Finalul fericit al poveştii despre domnişoara Justineau nu este şi al ei.

Va trebui să o părăsească în curând pe domnişoara Justineau şi să pornească în lumea largă să-şi caute norocul. Va fi ca Enea, care fuge pe mare după căderea Troiei şi ajunge în Laţiu şi întemeiază acolo noua Troie, care, mai târziu, se va numi Roma.

Dar are mari îndoieli că undeva, în lumea asta atât de frumoasă, dar atât de plină cu lucruri vechi şi distruse, ar exista prinţii aceia pe care şi i-a imaginat că se vor lupta pentru ea. Şi, uite, că deja i s-a făcut dor de domnişoara Justineau, cu toate că sunt încă împreună.

Nu crede că ar mai fi vreodată în stare să iubească pe altcineva la fel de mult.

# 50

A patra zi este ziua miracolului care cade din senin peste Caroline Caldwell.

Doar că nu mai este senin. S-a schimbat vremea. O ploaie măruntă îi udă până la piele, nu mai au hrană şi toţi sunt deprimaţi şi mohorâţi. Pe Parks îl îngrijorează situaţia blocantului şi îşi împărtăşeşte temerile şi celorlalţi. Substanţa e pe sfârşite şi au fost nevoiţi să folosească mai puţin decât în mod obişnuit atunci când s-au uns înainte să descuie uşa. Şi îi aşteaptă un drum de cel puţin încă trei zile. Vor da de dracu' dacă nu vor reuşi să se reaprovizioneze de undeva.

Tot către sud se îndreaptă ei şi acum, având de străbătut tot nordul, centrul şi sudul Londrei. Caldwell sesizează că nici măcar tânărul soldat nu mai este atât de şocat şi de speriat de câte vede în jur. Numai subiectul numărul unu se uită cu uimire neobosită la toate lucrurile noi pe lângă care trec.

Prin mintea lui Caldwell se perindă o mulţime de gânduri. Despre miceliile fungice, care cresc în substratul celulelor de mamifere. Despre acidul gamma-aminobutiric din creier, a cărui acţiune extinsă şi vitală afectează propagarea ionilor de clor peste membranele plasmatice ale anumitor neuroni. Şi despre chestiunea curentă a flămânzilor întâlniţi, mult mai puţini acum decât ieri când au văzut chiar grupuri de câteva sute.

Caldwell emite câteva ipoteze cu privire la această ultimă problemă: au fost examinaţi de oamenii necontaminaţi, au fost vânaţi de animale ori s-a răspândit o molimă în rândul populaţiei de flămânzi, efect secundar, necunoscut până în prezent, al infectării cu *Ophiocordyceps* şi aşa mai departe. Evident că flămânzii aceia distruşi şi roditori reprezintă o explicaţie – au văzut atât de mulţi încât nu se mai miră –, dar este greu de crezut că ar fi şi singura. Ar trebui să fie sute de mii, nu doar câteva zeci, ca să constituie cauza clară a împuţinării

lor. Caldwell se enervează pentru că nu reuşeşte să găsească nicio dovadă, chiar dacă bazată doar pe observaţie, care să o ajute să aleagă unul dintre diferitele ipoteze formulate.

În plus – şi asta o irită şi mai tare – îi este greu să se concentreze. O dor mâinile rănite şi au început să-i pulseze, ca şi cum ar avea în palme câte o inimă vie. Migrena încearcă să ţină pasul cu zvâcnetul mâinilor. Picioarele îi par atât de slăbite, atât de lipsite de substanţă, că se miră cum de îi pot suporta greutatea. Are impresia că trupul ei este un balon umplut cu heliu, care se leagănă deasupra lor.

Helen Justineau îi spune ceva şi, din modularea ascendentă a vocii ei, îşi dă seama că este vorba de o întrebare. Dar nu înţelege cuvintele, aşa că dă din cap ca să o împiedice să repete.

Poate că, în stadiul matur, *Ophiocordyceps* provoacă diferite comportamente, faţă de forma lui neotenică, asexuată. Comportamente migraţionale sau rigide. Fotosensibilitate patologică sau ceva asemănător cu reflexul de căţărare al furnicilor infectate. Dacă ar şti unde s-au dus flămânzii, ar putea să construiască un model comportamental, iar acesta ar putea să o ajute să înţeleagă modalitatea în care funcţionează conexiunea ciupercă-neuron.

Ziua i se pare nestatornică, ireală. Realitatea şi Caldwell intră mai rar în contact. Dau peste un grup de flămânzi morţi, care au rodit asemenea celor dinainte, însă în cazul acesta sunt întinşi atât de aproape unul de celălalt, încât trunchiurile sau tulpinile sau ce or fi tijele alea care cresc din piepturile lor sunt îmbinate printr-o mulţime de filamente miceliene.

Pe când ceilalţi se holbează scârbiţi la poiana aceea cu ciuperci, Caldwell se apleacă şi ia de jos unul dintre sporangii căzuţi. Pare destul de solid, dar este foarte uşor. Are învelişul neted şi plăcut la atingere. Nu o vede nimeni atunci când îl strecoară în buzunarul de la halatul de laborator. Când Sergentul Parks aruncă o privire în

direcţia ei, o vede că umblă la bandajele de la mâini şi pare că face treaba asta de mult timp.

Merg şi merg şi drumul parcă nu se mai sfârşeşte. Timpul se alungeşte şi se sfărâmă, se derulează şi se reia în secvenţe şovăitoare care, deşi nu au niciun fel de logică internă, par bine-cunoscute şi inevitabile.

Neurotransmiţătorul de acid gamma-aminobutiric. Hiperpolarizarea celulei nervoase, petrecută după punctul culminant al ionizării şi stabilind timpii morţi până la următorul moment cu potenţial de acţiune[20]. Un mecanism cu o stabilitate atât de precară şi totuşi cât de multe depind de el!

— Apropiaţi-vă cu prudenţă, spune acum Sergentul Parks. Nu vă bazaţi pe supoziţia că ar fi goală.

În laboratorul ei de la cazarmă, Caldwell are o clemă voltaică cu un singur electron, care poate fi folosită la măsurarea modificărilor mici ale curenţilor ionici de pe membranele celulelor nervoase vii. Nu ştie să o folosească prea bine, dar ştie că organismele infectate cu *Cordyceps* manifestă atât stadii diferite de stimulare faţă de subiecţii sănătoşi, cât şi grade diferite de modificare a activităţii electrice. Cu toate acestea, variabilele comunităţii contaminate sunt multe şi imprevizibile. Şi acum Caldwell se întreabă dacă nu cumva situaţia cu flămânzii roditori are o legătură cu vreo altă variabilă pe care nu a reuşit să o identifice.

Simte o mână pe umăr.

— Încă nu, Caroline, spune Helen Justineau. Încă verifică.

Caldwell se uită în jur. Se află la o sută de metri înaintea lor.

La început se teme că au apucat-o halucinaţiile. Îşi dă seama că suferă de oboseală extremă şi de dezorientare moderată, aceasta din urmă fiind cauzată ori de infectarea rănilor de la mâini, ori (dar mai puţin probabil) de apa

[20] Potenţial de acţiune – eveniment de scurtă durată (milisecunde), în care potenţialul electronic al unei celule creşte rapid (în gama minivolţilor) şi se încadrează pe o traiectorie constantă (n.tr.).

netratată pe care o beau toţi.

Nu o bagă în seamă pe Justineau şi porneşte înainte. Oricum Sergentul a apărut de după colţ şi le face semn că drumul e liber. Nu-i niciun rost să mai zăbovească.

Întinde mâna şi atinge metalul rece. De sub mantaua de praf şi mizerie, îi vorbeşte prin buclele ornamentale de crom. Îşi spune numele.

Rosalind. Rosalind Franklin.

# 51

Caroline Caldwell a fost educată să creadă în A doua lege a termodinamicii. Într-un sistem închis, entropia trebuie să crească. Fără excepţie. Fără pauză, deoarece săgeata timpului este mereu îndreptată în aceeaşi direcţie. Spre ieşire, prin magazinul cu suvenire, fără ştampilă pe mână, fără nimic ce ţi-ar permite să mai treci o dată pe aici.

Au trecut douăzeci de ani de când au dispărut Charlie şi Rosie. Douăzeci de ani de când au plecat – fără ea – şi s-au rătăcit într-o lume în descompunere. Şi acum iat-o pe Rosie care o priveşte în ochi pe Caroline Caldwell, modestă şi serioasă ca întotdeauna.

Apariţia lui Rosie reprezintă o negare a entropiei. Atâta vreme cât încă este *virgo intacta* şi nu a fost prădată şi nici nu i s-a dat foc.

— Uşa e încuiată, spune Sergentul Parks. Am bătut, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Uită-te la praf, observă Justineau. Chestia asta nu s-a mişcat de aici de foarte multă vreme.

— În regulă, cred că ar fi bine să aruncăm o privire înăuntru.

— Nu! ţipă Caldwell. Nu sparge uşa!

Surprinşi de vehemenţa din tonul ei, ceilalţi se întorc să se uite la ea. Chiar şi subiectul numărul unu se holbează la ea cu ochii ei albaştri şi adânci.

— E un laborator! spune Caldwell. O unitate mobilă de cercetare. Dacă rupem sigiliile, am putea să compromitem ce se află înăuntru. Adică probele. Experimentele aflate în curs de desfăşurare. Totul.

Sergentul Parks nu pare deloc impresionat.

— Chiar crezi că asta contează cel mai mult acum, doamnă doctor?

— Nu ştiu, exclamă îndurerată Caldwell. Dar nu vreau să risc. Domnule Sergent, vehiculul ăsta a fost primul trimis aici pentru studierea patogenului şi echipa din el era

formată din cele mai strălucite minţi ale lumii ştiinţifice. Este greu de spus ce au descoperit sau ce rezultate au avut. Dacă spargi uşa aia, ai putea să produci un prejudiciu nemăsurat!

Şi se aşază între Parks şi vehicul. Deşi nu este nevoie. Sergentul nu încearcă să se apropie de uşă.

— Mda, spune el cu asprime. În fine, nu cred că asta va fi o problemă. Blindajul mi se pare destul de rezistent. Aşa că nu vom intra prea curând acolo. Poate dacă am găsi pe undeva o rangă, dar chiar şi aşa…

Caldwell se gândeşte câteva clipe, scotocindu-şi memoria.

— N-ai nevoie de nicio rangă, spune ea.

Îi indică locul unde este ascunsă pârghia pentru acces din exterior, sub latura stângă a lui Rosie, chiar alături de uşa din mijloc. Apucă greu pârghia cu mâna bandajată, se aşază în genunchi şi începe să pipăie sub vehicul, în apropiere de nişa roţii din faţă. Îşi aminteşte – crede că-şi aminteşte – locul în care ar trebui să intre pârghia, dar nu îl găseşte. După câteva minute de bâjbâieli, timp în care ceilalţi o urmăresc uluiţi şi fără să scoată vreun cuvânt, reuşeşte să dea de fanta cu pricina şi introduce în ea capătul pârghiei. Vehiculul este prevăzut cu un sistem de anulare a acestei comenzi, dar acesta se activează doar în situaţii de asediu real. Cei care au proiectat laboratorul mobil anticipaseră o gamă largă de împrejurări în care ar fi trebuit să se intre în Rosie dinspre exterior, fără compromiterea lucrurilor dinăuntru.

— De unde ştii toate astea? o întreabă Justineau.

— Am făcut parte din proiect, răspunde scurt Caldwell.

Minte prin omisiune, dar nu îi este ruşine. Durerea provocată de aceste amintiri este mult mai profundă decât orice sentiment de jenă şi nu există nimic care să o poată convinge să explice situaţia aceea din trecut.

Să le mărturisească faptul că ea a fost doar a douăzeci şi şaptea pe lista posibililor membri pentru Charlie şi Rosie. Că s-a pregătit vreme de cinci luni pentru operarea sistemelor de la bord, doar ca la sfârşit să i se spună că nu

este nevoie de ea. Cei douăzeci şi şase de biologi şi epidemiologi situaţi deasupra ei pe listă fuseseră mai apreciaţi de conducătorii şi supraveghetorii misiunii, care fuseseră de părere că aceştia erau mai competenţi şi aveau mai multă experienţă decât Caldwell. Şi, deoarece erau doar doisprezece membri în fiecare dintre cele două echipe, ea nu a ajuns nici măcar printre rezerve. Aşa că Rosie şi Charlie au plecat fără ea.

Până în momentul acesta crezuse că dispăruseră cu totul – laboratoare mobile şi oameni de ştiinţă deopotrivă. Crezuse că s-au pierdut în vreun oraş, incapabili să avanseze sau să se retragă, ucişi de flămânzi sau atacaţi de junkeri. Şi gândul acesta reuşise să o mai consoleze puţin, dar nu întrucât cei consideraţi mai buni decât ea fuseseră pedepsiţi pentru gestul lor de *lèse-majesté,* ci pentru că locul ei de la capătul de jos al listei îi salvase viaţa.

Fireşte că ideea aceasta este doar la o aruncătură de băţ de faptul că supravieţuirea ei este un efect secundar al mediocrităţii.

Absurd. Toată lumea îşi va da seama cât de absurd este atunci când ea va descoperi antidotul. Faptul că nu a reuşit să obţină un loc în Charlie sau Rosie va fi atunci doar o notă ironică de subsol la povestea ei, asemenea presupuselor note proaste pe care le-a luat Einstein la testele de matematică din liceu.

Însă acum nota aceasta de subsol capătă un adaos picant. De fapt, laboratorul acesta i-a fost dintotdeauna destinat ei şi numai ei, dar lumea nu a ştiut. Şi i-a fost anume scos în cale.

Parks şi Gallagher se ocupă de pârghie, prea ţeapănă ca să cedeze la încercarea lui Caldwell. Uşa glisează încet, centimetru cu centimetru. Dinăuntru răbufneşte un aer stătut, făcând să se zbată nebuneşte inima doctoriţei. Sigiliul este neatins. Indiferent ce s-a întâmplat acolo, indiferent ce s-a ales de echipa din Rosie, interiorul laboratorului pare neatins.

Caldwell face un pas înainte imediat ce vede că uşa s-a deschis suficient de mult.

Şi nimereşte în Sergentul Parks, care refuză să se dea la o parte.

— Eu intru primul, spune el. Scuze, doamnă doctor. Ştiu că abia aştepţi să vezi ce e înăuntru şi aşa vei face. Imediat ce verific eu dacă mai este cineva acasă.

Caldwell începe să înşire motivele pentru care ea crede că nu se află nimeni în Rosie, dar Sergentul nu o mai ascultă. A intrat deja. Soldatul Gallagher stă lângă uşă şi o urmăreşte atent, evident temându-se ca nu cumva doamna doctor să încerce să dea năvală înăuntru pe lângă el.

Dar doamna doctor nu încearcă nimic. Dacă are dreptate, atunci nu există niciun risc şi, de asemenea, niciun motiv de grabă. Iar dacă se înşală, dacă vehiculul a fost spart cumva, atunci Sergentul este mai capabil decât ea să se ocupe de ce anume s-ar găsi înăuntru. Bunul-simţ îi cere să aştepte ca Parks să termine de controlat laboratorul mobil.

Dar aproape că se sufocă de nerăbdare. Darul acesta este pentru ea, doar pentru ea şi pentru nimeni altcineva. Nimeni altcineva nu are dreptul să atingă ce se află înăuntru. Ce *ar putea* să se afle înăuntru, se corectează ea. Plus că, după atâţia ani, nu se poate şti ce au păţit extrem de valoroasele echipamente din laboratorul lui Rosie. În fond, care să fi fost dezastrul care să scoată toată echipa dinăuntru, fără să atingă nimic din jur? Cea mai verosimilă explicaţie pentru uşa sigilată şi exteriorul intact este că unul sau mai mulţi oameni din echipă au fost contaminaţi în vreme ce se aflau la bord. Şi-i imaginează alergând cuprinşi de nebunie prin laborator, răsturnând lamelele delicate de microscop şi centrifugele, călcând în picioare recipientele pline cu probe atent incubate.

Sergentul Parks iese din vehicul. Clatină din cap. Caldwell este într-atât de absorbită de scenariile ei catastrofale, încât îi interpretează gestul ca fiind un verdict. Scoate un strigăt şi se repede la uşă, unde o opreşte Parks, punându-i mâna pe umăr.

— Este în regulă, doamnă doctor. E liber. Singurul cadavru este cel de la volan, dar pare să se fi împuşcat

singur. Însă, înainte să intrăm, spune-mi ceva – pentru că ştii bine că toate chestiile astea mă depăşesc. Ai să-mi spui ceva despre lucrurile dinăuntru? Există aici ceva ce ar putea reprezenta un pericol?

— Nu, nimic, spune Caldwell.

Dar imediat, cu rigoarea omului de ştiinţă, revine şi se corijează:

— Nu am cunoştinţă despre aşa ceva. Lasă-mă să mă uit prin jur şi apoi am să-ţi dau un răspuns ferm.

Parks se dă la o parte şi ea intră, încercând să mascheze frisoanele care au cuprins-o.

Laboratorul are de toate. Absolut tot ce-i trebuie.

În capăt se află un obiect pe care ea l-a văzut numai în fotografii, dar ştie ce este şi ce face şi cum face ce face.

Este un ultramicrotom automat.

Este Sfântul Graal.

# 52

Atât doamna doctor Caldwell, cât şi Sergentul Parks par teribil de entuziasmaţi de Rosalind Franklin – din motive diferite, fireşte. Dar primele impresii ale lui Helen Justineau sunt negative. Înăuntru este al naibii de frig şi orice sunet se aude reverberat, ca într-un cavou. Şi miroase ca lichidul de îmbălsămare. Se uită la Melanie şi vede că fetiţa este cuprinsă de emoţii şi mai neplăcute.

Acum, fireşte că amândouă au amintiri recente şi dureroase legate de laboratoare, mai ales de laboratoarele în care se află Caroline Caldwell. Şi exact asta este vehiculul ăsta, căruia Caldwell îi zice Rosie – un laborator pe roţi. Doar că are şi cuşete, şi o bucătărie, adică este totodată şi o rulotă gigantică. Mai are şi aruncătoare de flăcări şi tunuri cu turelă, adică este şi tanc. Are câte ceva pentru toate gusturile.

De fapt, pare suficient de rezistent ca să facă ocolul Pământului. Laboratorul este instalat în centru şi ocupă aproape jumătate din spaţiul disponibil. În faţa şi în spatele lui sunt posturi de luptă, unde doi artilerişti stăteau spate în spate şi se uitau înaintea şi înapoia vehiculului prin nişte fante foarte asemănătoare cu ambrazurile unei fortăreţe medievale. Fiecare dintre aceste posturi de luptă poate fi complet izolat de laborator prin câte un chepeng. Mai în spate se află ceva ca o sală a motoarelor. În faţă sunt cuşetele echipei, cu paturi montate în perete şi două toalete chimice, bucătăria şi după aceea cabina, cu o mitralieră de acelaşi calibru ca arma de pe Humvee şi cam tot atâtea comenzi câte are un avion de pasageri.

Justineau şi Melanie stau în postul de luptă din faţă şi urmăresc activitatea din jurul lor, dar fără prea mare interes.

Caldwell verifică echipamentele din laborator. Ţine în mână lista de inventar pe care a găsit-o pe peretele de lângă uşă al laboratorului. Cu ajutorul ei găseşte toate

instrumentele şi le examinează cu mare atenţie. Este profund concentrată şi parcă a uitat complet de cei din jur.

Parks şi Gallagher s-au dus în cabină. Se aud de acolo nişte zgomote înfundate – probabil că se forţează să ridice cadavrul despre care povestise Parks mai devreme. După un timp, îl scot de acolo, înfăşurat într-o pătură. Un val de miasme se rostogoleşte în urma lui, dar slavă Domnului că sunt foarte vechi şi şi-au pierdut din intensitate.

— Uşile din faţă sunt încuiate, mârâie Parks. Se pare că nu pot fi deschise fără curent electric. Şi exact asta nu avem.

Scot cadavrul pe uşa din mijloc, cea prin care urcaseră. Justineau observă pe partea interioară a uşii un aranjament complicat de armături metalice şi folii din plastic. Presupune că este vorba despre un sas pliant. Într-un dulap din apropiere găseşte şase costume etanşe de protecţie, cu căşti cilindrice şi foarte mari, prevăzute cu vizieră, aidoma capetelor de roboţi din filmele anilor cincizeci. Cei care au proiectat acest laborator mobil se gândiseră la toate.

Dar se pare că asta nu i-a ajutat pe cei dinăuntrul lui.

Justineau pune mâna pe braţul lui Melanie şi fetiţa sare aproape jumătate de metru în sus. Reacţia aceasta exagerată o face şi pe ea să tresară cu putere.

— Iartă-mă, spune ea.

— Nu-i nimic, murmură Melanie, ridicând privirea la ea.

Ochii albaştri ai fetei sunt uriaşi şi impenetrabili. În mod obişnuit, emoţiile lui Melanie sunt foarte uşor de citit, dar acum sub aerul ei de copil nefericit se ghicesc profunzimi pe care Justineau nu ştie cum să le interpreteze.

— Probabil că nu vom sta prea mult aici, o asigură ea.

Dar până şi ea sesizează neadevărul din propriile-i cuvinte. De fapt, habar nu are cât vor sta.

Parks şi Gallagher se întorc şi stau de vorbă cu doamna doctor Caldwell. Discuţia lor este precipitată şi şoptită. Apoi Gallagher se duce în cabinele echipei, în vreme ce Parks se îndreaptă spre spatele vehiculului.

Curioasă, Justineau merge în urma lui până în sala

motoarelor.

Parks dă la o parte capacul demontabil de pe ceea ce aduce cu un generator electric de mărime considerabilă. Bagă mâna în el şi îl pipăie câteva minute, cu o expresie îngândurată pe chip. După asta, se apucă să deschidă pe rând dulapurile din pereţi ca să vadă ce se află înăuntru. În primul găseşte cam o mie de scule, frumos ordonate pe rafturi. În al doilea sunt bobine de cabluri, componente metalice împachetate în muselină gresată, cutii de diferite dimensiuni, cu indexuri lungi pe ele. În al treilea sunt doar manuale, pe care Parks le răsfoieşte încruntat.

— Crezi că mai poţi să-l faci să funcţioneze? îl întreabă Justineau.

— Poate, răspunde Parks. Nu că aş fi cine ştie ce specialist, dar eu zic că am să mă descurc. Au scris cărţile astea de instrucţiuni ca pentru tâmpiţi. Iar limba tâmpiţilor este una pe care o cunosc destul de bine.

— S-ar putea să-ţi ia ceva timp.

— Probabil. Dar chestia asta are mai multă capacitate de tragere decât multe armate, pentru numele lui Dumnezeu! Tunuri de câmp de o sută cincizeci şi cinci de milimetri. Aruncătoare de flăcări. Trebuie să încerc, nu?

Justineau vrea să plece de acolo ca să-i spună lui Melanie că s-ar putea să rămână în laboratorul mobil mai mult decât crezuse, însă fetiţa este chiar în spatele ei.

— Trebuie să vorbesc ceva cu domnul Sergent Parks, spune ea.

Parks ridică ochii din manualul cu instrucţiuni. Pe chipul lui nu se citeşte nimic.

— Avem noi doi ceva de vorbit? o întreabă el.

— Da, spune Melanie.

Se întoarce spre Justineau şi adaugă:

— Între patru ochi.

Profesoara are nevoie de câteva secunde ca să priceapă că tocmai ce a fost concediată.

— Bine, spune ea, încercând să pară indiferentă. Merg să-l ajut pe Gallagher.

Îi lasă singuri. Nu-şi poate imagina ce mare secret ar

avea Melanie să-i spună lui Parks şi această nedumerire a ei se transformă iute în îngrijorare. Sergentul a renunţat la povestea cu lesa, dar Justineau ştie că el încă o mai consideră pe Melanie drept un animal inteligent, dar periculos – cu atât mai periculos cu cât este extrem de inteligent. Aşa că fetiţa trebuie să aibă grijă ce spune şi ce face atunci când se află în preajma lui. Şi are nevoie ca Justineau să o vegheze în permanenţă.

Gallagher face cam acelaşi lucru ca doamna doctor Caldwell, adică inventariază obiectele din vehicul, însă el se ocupă de cabine şi deja este aproape gata atunci când apare Justineau. Îi arată ultimul dulap pe care l-a deschis. Înăuntru se află un CD player şi două rafturi cu CD-uri. Copleşită de amintirea unei alte vieţi, Justineau trece în revistă copertele acestora, care constituie un amestec cel puţin eterogen: Simon & Garfunkel, Beatles, Pink Floyd, Frank Zappa, Fairport Convention, Spinners, Fleetwood Mac, 10CC, Eurythmics, Madness, Queen, Strokes, Snoop Dogg, Spice Girls.

— I-ai ascultat vreodată pe vreunii? îl întreabă Justineau pe Gallagher.

— Câte un pic, din când în când, îi răspunde tânărul pe un ton nostalgic.

Singurul sistem audio din cazarmă era cel agăţat de perete în clădirea cu celule şi care transmitea non-stop doar muzică clasică. Unul sau doi tipi din personalul bazei aveau playere digitale şi încărcătoare cu acţionare manuală, care funcţionau la simpla învârtire a unei rotiţe, însă aceste inestimabile amintiri de familie erau păzite ca ochii din cap de către proprietarii lor.

— Crezi că avem cum să le ascultăm? întreabă acum Gallagher.

Justineau nu ştie ce să-i răspundă.

— Dacă Parks va reuşi să pună în funcţiune generatorul, probabil că aparatul ăsta va porni în acelaşi timp cu toate celelalte. În dulap a fost la adăpost de schimbările de temperatură. Nici cu umezeala nu a avut treabă şi ăsta ar fi fost cel mai rău lucru. Dacă nu i s-a ars nicio siguranţă şi

toate circuitele imprimate sunt în bună stare, nu văd niciun motiv pentru care nu ar funcţiona. Nu zic să sari în sus de bucurie, soldat, dar în seara asta s-ar putea să te bucuri şi de cină, şi de un spectacol.

Gallagher se întristează brusc.

— Nu prea cred, mormăie el mohorât.

— De ce?

Tânărul ridică din umeri şi arată spre toate dulapurile pe care le-a deschis şi controlat. Sunt goale.

— De unde cină?

# 53

Parks ţine o şedinţă în cabina echipei, la care sunt prezenţi doar patru dintre ei.

— Unde-i Melanie? vrea să ştie Justineau, brusc alarmată, brusc bănuitoare.

— A plecat, spune Parks.

Observă neîncrederea cruntă de pe chipul lui Justineau şi adaugă:

— O să se întoarcă. A trebuit să iasă puţin.

— „A trebuit să iasă puţin”? repetă Justineau. Ea nu are necesităţi fizice, Parks. Aşa că, dacă vrei să-mi spui că…

— Nu a ieşit ca să-şi facă nevoile, o întrerupe Sergentul Parks. Dacă insişti, am să-ţi explic mai încolo despre ce e vorba, deşi fata m-a rugat să nu-ţi spun. Tu decizi dacă vrei să ştii sau nu. Între timp, avem altele de discutat şi trebuie să le discutăm chiar acum.

Paturile sunt suprapuse câte trei, iar ei s-au aşezat pe marginea celor de jos, aflate în echilibru destul de precar. Şi trebuie să stea cam aplecaţi, ca să nu se lovească la cap de ramele metalice ale paturilor de deasupra. În laborator ar fi avut mai mult loc, dar nimeni altcineva în afară de Caldwell nu-şi doreşte să petreacă prea mult timp într-un spaţiu cu parfum de formaldehidă.

Parks face un semn din cap către Caldwell.

— Din ce spune doamna doctor, vehiculul ăsta în care suntem noi acum a fost un fel de centru de cercetare, care se deplasa prin zonele mai puţin sigure din oraşe şi prin urmare trebuia să fie protejat de atacurile flămânzilor sau ale oricui altcuiva. Idee foarte bună, nu zic nu. Numai că la un moment dat au mers prost două lucruri – nu se ştie în ce ordine. Generatorul s-a ars. Sau mai degrabă s-a stricat ceva la alimentare, pentru că mie, deşi recunosc că nu mă prea pricep, generatorul mi se pare în ordine.

— Poate că au rămas fără combustibil, se hazardează Gallagher.

— Nu. Nici vorbă. Combustibilul folosit aici este un

amestec de naftă[21] şi kerosen cu cifră octanică ridicată, cum e şi carburantul pentru avioane; şi mai există încă vreo trei mii de litri. Sunt pline şi rezervoarele aruncătoarelor de flăcări. La nevoie, ar fi putut să ia de acolo. Mai probabil a fost vorba de o dereglare mecanică. În mod normal, ar fi trebuit să o poată repara, pentru că au o mulţime de piese de schimb pentru toate alea, dar… dintr-un motiv sau altul, nu au făcut-o. Poate deja îi pierduseră pe unii dintre ei, iar aceia erau cei mai buni mecanici. În orice caz, vom vedea ce avem de făcut atunci când vom demonta generatorul.

— Vrei neapărat să facem asta? îl întreabă Justineau.

— Ai tu vreo altă idee? Vehiculul ăsta este ca un tanc. Este la fel de bun ca Humvee-ul, ba chiar mai bun. Dacă am putea merge cu el până la Beacon, am scăpa de o mulţime de necazuri.

Justineau nu poate să nu observe zâmbetul infatuat şi ironic de pe buzele lui Caldwell. Iar asta o face să se împotrivească, deşi propunerea Sergentului este una logică şi înţeleaptă.

— Nu se poate spune că vom trece neobservaţi.

— Nu, recunoaşte Parks. Vom fi auziţi de la doi kilometri. Şi va fi la latitudinea celor care ne aud să se care dracului din drumul nostru; pentru că, odată porniţi, nu ne va mai opri nimeni. Flămânzi, junkeri, obstacole de pe drum, nimic. Apăsăm pedala şi mergem înainte. Nici măcar nu va fi nevoie să mergem doar pe străzi. Am putea chiar să intrăm într-o casă şi să ieşim pe partea cealaltă. Singurele care ar putea s-o oprească pe grăsana Rosie sunt râurile, dar am găsit în dulapuri o mulţime de hărţi care indică podurile care i-ar putea suporta greutatea. Cred că am da dovadă de iresponsabilitate şi prostie dacă nu am încerca soluţia asta. În cel mai rău caz, vom da peste un pod dărâmat şi atunci vom fi nevoiţi să facem un mic ocol. Sau s-ar putea întâmpla ca lui Rosie să i se ardă o garnitură sau altceva; şi atunci vom fi în situaţia de la început. Între timp, însă, ne mai odihnim şi noi după

[21] Compus de hidrocarburi obţinut prin distilarea petrolului (n.tr.).

marşul forţat care ne-a afectat pe toţi, dar cel mai tare a afectat-o pe doamna doctor.

— Mulţumesc pentru solicitudine, spune Caldwell.

— Nu ştiu ce-i aia, dar cu plăcere.

— Două lucruri, spune Justineau.

— Poftim?

— Ai spus că au mers prost două lucruri. Generatorul e unul dintre ele. Care e celălalt?

— Aha, spune Parks. Ajung şi acolo. Au rămas fără mâncare. Dulapurile sunt complet goale. Adică nu mai există nici măcar o singură firimitură. Aşa că uite ce cred eu că s-a întâmplat. Se duce naibii generatorul şi nu sunt în stare să îl repare. Şi stau închişi aici câteva zile sau câteva săptămâni, aşteptând să-i salveze cineva. Numai că suntem în plin Colaps şi nu apare nimeni. În cele din urmă, unul dintre ei zice: „La dracu', m-am săturat" şi îşi fac bagajele şi pleacă pe jos. Unul însă rămâne, probabil ca să păzească laboratorul. Restul pleacă. Poate au reuşit să ajungă undeva. Poate nu. Cel mai probabil nu, pentru că cel rămas de pază se sinucide şi nu se întoarce nimeni să-l recupereze. Iar ăsta este norocul nostru.

Se uită pe rând la toţi.

— Numai că există riscul să păţim şi noi la fel, încheie el. Nu ştiu cât va dura să reparăm generatorul, presupunând că putem să-l reparăm. Dar până când ne vom da seama dacă putem sau nu, vom rămâne aici, exact aşa cum a făcut prima echipă. Am terminat conservele pe care le-am luat din Stevenage şi pe drum nu am trecut decât pe lângă case prădate, incendiate sau distruse. Mai avem ceva apă, dar trebuie să o raţionalizăm, deoarece singurul loc de unde am putea să ne umplem canistrele este Tamisa, iar Tamisa este destul de departe. Aşa că trebuie să pornim după provizii. Ideal ar fi să găsim un supermarket nedescoperit încă de junkeri sau o casă ai cărei proprietari s-au aprovizionat la greu în vederea apocalipsei, dar au murit şi n-au mai apucat s-o vadă.

Justineau se înfioară auzind calculele acestea cinice.

— Dar nu vom face decât să căutăm în aceleaşi locuri ca

prima echipă, îi atrage ea atenţia.

Parks se întoarce să se uite la ea şi femeia ridică din umeri.

— Ce vreau să spun este că e normal să presupunem că proprietarii anteriori au cercetat temeinic împrejurimile înainte de a se hotărî să-şi abandoneze fortăreaţa asta pe roţi şi să iasă la drum deschis. Dacă ar mai fi existat alimente pe undeva, precis că ei le-ar fi găsit.

— Nu te contrazic, spune Parks. Prin urmare, problema aprovizionării este una destul de serioasă. Indiferent dacă am rămâne aici sau am merge mai departe, dar cu atât mai gravă dacă ne-am hotărî să stăm aici una sau două zile sau câte am eu nevoie ca să rezolv treaba cu generatorul. Deci este o decizie extrem de importantă, poate chiar una de viaţă şi de moarte, care ne afectează pe toţi în acelaşi fel. Aş fi bucuros să o iau asupra mea, dar, domnişoară Justineau, acum vreo două zile ai insistat să-mi aminteşti că nu eşti sub comanda mea. Şi nici doamna doctor nu este. Aşa că, de data aceasta, sunt de acord să supun la vot propunerea mea. Plecăm sau rămânem aici? Să ridice mâna cei care vor să încercăm să reparăm generatorul şi să mergem acasă ca boierii.

Mâna lui Caldwell ţâşneşte în sus. Gallagher o ridică pe a lui ceva mai încet. Justineau este în minoritate.

— De acord? o întreabă Parks.

— Nu prea am de ales, nu? spune Justineau.

Însă adevărul este că nu se mai împotrivea. Aversiunea ei faţă de Rosie are mai degrabă legătură cu starea de evidentă agitaţie a lui Melanie şi cu evenimentele ultimei zile din cazarmă decât cu vreun argument raţional. Şi înţelege cât de bine ar fi să-şi continue drumul în siguranţa şi confortul oferite de vehiculul acesta uriaş.

Nu ar mai fi atacaţi prin surprindere. Nu ar mai fi expuşi. Nu ar mai tresări la fiecare sunet sau mişcare şi nu s-ar mai uita peste umăr la fiecare câteva secunde ca să vadă dacă nu cumva sunt urmăriţi.

Pe de altă parte însă, expresia de pe faţa lui Caldwell este tot aceea a pisicii în faţa oalei cu smântână. Mintea şi

stomacul lui Justineau se revoltă în faţa ideii că ar putea fi obligată să stea cu doctoriţa într-un spaţiu închis mai mult decât este necesar.

— Vreau eu să merg după provizii, îi spune ea lui Parks. Asta în cazul în care nu vrei să te ajut cu generatorul. Mă duc cu Gallagher să căutăm de mâncare.

— La asta m-am gândit şi eu, este de acord Parks. Nu pot să mă apuc de generator până nu înţeleg exact ce trebuie să fac, aşa că deocamdată am să răsfoiesc manualele ca să identific toate piesele de care am nevoie. Mai avem încă vreo trei ceasuri de lumină, aşa că, dacă vă simţiţi în stare, cred că ar fi bine să plecaţi acum. Păstrăm legătura prin walkie-talkie. Dacă se întâmplă ceva şi daţi de dracu', am să ajung la voi cât de repede pot. Doamnă doctor Caldwell, pe tine nu te pun să participi la acţiunea asta pentru că nu ţi s-au vindecat mâinile şi probabil nu ai fi capabilă să cari prea multe. În plus, nu avem decât două raniţe.

Justineau se miră că Sergentul se deranjează să se justifice. Dar îl observă că o priveşte lung pe Caldwell, ca şi cum ar avea cu totul altceva în minte.

— Nu contează, sunt multe lucruri pe care le pot face aici, spune Caldwell. Am să încep cu sistemul de filtrare a apei. Teoretic, Rosie putea să condenseze apa din aerul ambiental. Dacă se va repara generatorul, atunci am putea să repunem în funcţiune şi instalaţia asta.

— Foarte bine, spune Parks.

Se întoarce spre Justineau.

— Ar fi bine să porniţi acum, ca să vă întoarceţi înainte de lăsarea întunericului.

Însă femeia nu este încă pregătită să plece. O îngrijorează absenţa lui Melanie şi vrea să afle adevărul.

— Putem să discutăm ceva între patru ochi? îl întreabă ea pe Parks, conştientă de ecoul cuvintelor ei.

Parks ridică din umeri.

— Da. Dacă nu durează mult.

Intră în sala motoarelor. Ea începe să vorbească, dar Sergentul o opreşte şi îi întinde walkie-talkie-ul lui.

— În caz că te desparţi de Gallagher, îi explică el. Sistemul de comunicaţii din cabina lui Rosie este mult mai puternic decât aparatele astea, aşa că vi le dau vouă pe amândouă.

Justineau pune obiectul în buzunar fără să-i arunce nici măcar o privire. Nu vrea să-i fie distrasă atenţia cu aiureli despre logistică.

— Aş dori să ştiu ce anume ţi-a spus Melanie. Şi unde a plecat.

Parks se scarpină pe gât.

— Eşti sigură? Cu toate că mi-a cerut să nu-ţi spun?

Justineau îl priveşte în ochi.

— Ai lăsat-o să plece singură. Şi ştiu deja al dracului de bine că tu nu crezi că Melanie ar putea fi în primejdie. Dar eu cred. Şi vreau să ştiu de ce ţi s-a părut în regulă să o trimiţi afară.

— Te înşeli, spune Parks.

— Nu mai spune? Cu privire la ce?

— La mine.

Se sprijină cu fundul de generator şi îşi încrucişează braţele.

— Bine, nu întru totul. Acum câteva zile am spus că ar trebui să-i dăm drumul. Şi de atunci încoace ne-a scos din rahat de două ori. Unde mai pui că e cel mai bun cercetaş pe care l-am avut vreodată. Mi-ar părea rău să o pierdem.

Justineau vrea să spună ceva, dar Parks nu a terminat încă.

— Totodată, deoarece îi poate aduce pe alţii la noi, decizia de a-i permite să plece singură nu este lipsită de consecinţe. Dar mi s-a părut a fi cea mai puţin rea opţiune după ce am auzit ce mi-a spus.

Justineau îşi simte gura şi mai uscată decât cu o clipă în urmă.

— Ce ţi-a spus? vrea ea să ştie.

— Că blocantul nostru nu mai are niciun efect, Helen. Din cauză că nu mai avem decât o jumătate de tub, ne-am dat cu un strat prea subţire de dimineaţă. Mi-am imaginat că vom găsi aici ceva rezerve, dar uite că m-am înşelat. Nu

există decât unsoarea aia albastră pe care doamna doctor Caldwell o foloseşte în laborator, dar asta este doar un dezinfectant, nimic mai mult. Nu are cum să ne acopere mirosul aşa cum o fac substanţele blocante. Prin urmare, copila ne-a mirosit întreaga zi şi a înnebunit de foame. Se speriase de moarte la gândul că nu se va mai putea stăpâni şi se va repezi să muşte din noi. Din tine, mai ales. Ăsta-i motivul pentru care nu a vrut să-ţi spun ce se întâmplă. Nu vrea să o consideri un animal periculos. Pentru tine ea vrea să fie doar un copil normal.

Justineau simte că o ia ameţeala. Se lipeşte de metalul rece al peretelui şi aşteaptă să se liniştească.

— Dar asta… spune ea. *Exact* asta este ea pentru mine.

— Aşa i-am zis şi eu. Însă vorbele mele nu au avut darul de a-i potoli foamea. Aşa că i-am dat drumul.

— I-ai…?

— Am scos-o afară. I-am desfăcut cătuşele şi dusă a fost. Le-am pus aici, ca să-mi fie la îndemână atunci când se va întoarce.

Deschide unul dintre dulapuri şi îi arată cătuşele, aşezate frumos lângă lesa strânsă.

— Ca prostul, i-am arătat şi cum să-şi scoată singură botniţa, de parcă nu şi-ar fi dat deja seama. Nu sunt decât câteva curele din piele. O să rămână afară până ce va găsi ce să mănânce. Şi să mănânce mult. Ideea e să se îndoape până nu mai poate. Şi să nu se întoarcă până nu e sătulă. Poate aşa o să-şi ţină o vreme reflexul ăla în frâu.

Justineau îşi aduce aminte cum s-a purtat Melanie înainte de plecare – îşi aduce aminte de starea ei generală de agitaţie şi de tresăririle ei violente. Înţelege de-abia acum. De-abia acum pricepe cât trebuie să fi suferit micuţa. Nu înţelege însă cum de s-a răzgândit Parks în privinţa botniţei şi a cătuşelor. Se simte uluită şi puţin jignită. Ca şi cum dacă ceilalţi – cu atât mai mult Parks! – ar avea mai multă încredere în Melanie, asta ar ameninţa cumva legătura specială dintre ele două.

— Şi nu te-ai temut că o să te muşte? îl întreabă ea.

Sesizează ipocrizia din propriul ton şi i se întoarce

stomacul pe dos.

— Adică… tu crezi că o mai putem ţine cu noi, chiar dacă i se face foame?

— Păi, nu, spune Parks impasibil. Tocmai de asta i-am dat drumul. Sau mă întrebi dacă nu m-am temut atunci când şi-a scos botniţa? Nu m-am temut, pentru că aveam arma aţintită asupra ei. Recunosc că fetiţa este neobişnuită – probabil că un cuvânt mai potrivit ar fi „unică” –, dar este ceea ce este. Unică o face faptul că îşi dă seama ce este. Nu încearcă să pretindă altceva. Sunt mulţi oameni care ar trebui să-i ia exemplul.

Îi întinde raniţa goală.

— La mine te referi? Crezi că nu conştientizez ce se întâmplă?

I-ar face bine să aibă o discuţie cu cărţile pe masă chiar în momentul ăsta, numai că Parks nu pare dornic să intre în joc.

— Nu, nu la tine m-am referit. Vorbeam la modul general.

— La modul general? Te-a apucat filozofeala?

— M-am purtat ca un ticălos cu capsa pusă, după cum probabil că ai observat.

Prinsă pe picior greşit, Justineau ezită. În veci nu şi l-ar fi putut imagina pe Parks capabil de autocritică. Dar nici în stare să se răzgândească nu l-ar fi crezut.

— Mai ai şi alte indicaţii să-mi dai? îl întreabă, simţindu-se încă rănită într-un mod nedesluşit, încă furioasă. Reguli de supravieţuire la cumpărături? Ponturi pentru traiul în oraşele moderne?

Parks pare să se gândească la întrebare mai mult decât se aştepta ea.

— Dă-te cu ce a mai rămas în tubul de blocant, o sfătuieşte el. Şi ai grijă să nu mori.

# 54

Gallagher şi-ar dori să fie singur.

Nu că nu i-ar fi simpatică Helen Justineau. Ba chiar dimpotrivă. O place mult de tot. I se pare foarte frumoasă. A jucat rolul principal în multe dintre fanteziile lui sexuale, mai ales acela de femeie mai în vârstă, cu multă experienţă şi extrem de perversă, care se apuca să-i arate mersul lucrurilor unui tânăr ce i-ar fi putut fi copil. De multe ori, mersul acela al lucrurilor presupunea o mulţime de accesorii.

Ăsta este unul dintre motivele pentru care se simte stingherit să fie singur cu ea. Îi este teamă ca nu cumva să scoată pe gură o tâmpenie cât este el de mare. Îi e teamă ca nu cumva să ajungă într-o situaţie când ar trebui să ia o decizie rapidă şi să nu fie în stare pentru că se gândeşte prea mult la ea. Îi este teamă că nu este în stare să-şi ascundă frica.

Iar faptul că nu trebuie să vorbească între ei nu-i este de niciun folos. Evident că schimbă câteva şoapte scurte din când în când, atunci când se întâmplă să ajungă la capătul unei străzi şi trebuie să se hotărască în ce direcţie să o ia de acolo. Însă în restul timpului merg unul lângă altul în tăcere deplină, păşind cu încetinitorul, aşa cum i-a învăţat Sergentul Parks.

Puţin cam exagerată atitudinea asta a lor. În prima oră după ce au ieşit din vehiculul blindat cu nume caraghios nu au văzut decât patru flămânzi vii, toţi la distanţă destul de mare.

După aceea l-au găsit pe primul flămând mort. A rodit la fel ca toţi ceilalţi, însă este căzut pe burtă, iar tulpina albă iese prin spatele amărâtului. Scârbită şi posomorâtă din cale-afară, Helen Justineau se uită lung la el. Gallagher presupune că se gândeşte la micuţa flămândă. Aşa cum, înainte de Colaps, mamele îşi spuneau că lumea este mult prea mare şi plină de o mulţime de oameni bolnavi la cap şi pe unde o fi fetiţa mea?

Mda. Plină de oameni bolnavi la cap era lumea aia. Soldatul e înrudit cu mulţi dintre ei. Şi a întâlnit şi mai mulţi atunci când a fost atacată cazarma. O parte din nervozitatea lui de acum – poate cea mai mare parte – vine din sentimentul că direcţia în care se îndreaptă este una lipsită de logică. Da, sigur, se duce acasă. Dar e ca şi cum şi-ar băga la loc piciorul în capcana din care de-abia a scăpat. E clar că nu se mai pot întoarce la bază. Nu mai există nicio bază acum, iar nemernicii care au distrus-o probabil că încă îi mai urmăresc. Cu toate acestea, Beacon nu reprezintă un refugiu pentru Gallagher. Din punctul lui de vedere, Beacon nu este decât o gură care se cască înaintea lui ca să-l înghită cu totul.

Încearcă să scape de starea asta depresivă. Încearcă să aibă atitudinea unui adevărat soldat. Vrea ca Helen Justineau să se simtă protejată în prezenţa lui.

Merg pe o stradă lungă, cu magazine pe ambele trotuare. Din păcate, aceste prăvălii au fost toate jefuite cu mult timp în urmă. Prea sunt în drum – ţinte uşoare pentru oricine ar fi trecut pe aici. Probabil că multe dintre ele au fost prădate în primele zile ale Colapsului.

Aşa că acum îşi îndreaptă atenţia asupra caselor de pe străzile laterale, mai greu de spart. Înainte de toate trebuie să dai o tură ca să vezi dacă sunt ceva flămânzi pe acolo. Şi atunci când forţezi uşa trebuie să ai grijă să faci cât mai puţin zgomot, deoarece ştii că sunetele puternice îi vor atrage imediat pe monştrii care s-ar putea afla prin preajmă. După ce intri în casă, trebuie să cercetezi toate camerele. Pentru că există posibilitatea ca în oricare dintre clădirile acelea să dai peste un întreg viespar de flămânzi – fie ei foşti locatari sau oaspeţi neinvitaţi.

Toată afacerea asta se desfăşoară cumplit de încet şi te calcă pe nervi.

Şi te deprimă, pentru că a început să plouă tare. Cerul furios şi cenuşiu urinează pe tine.

Şi, în ultimul rând, te plictiseşte în ultimul hal. Presupunând că poate ceva să fie înspăimântător şi plictisitor în acelaşi timp. Lui Gallagher i se pare că toate

casele sunt identice. Întunecate. Cu iz rânced şi covoare din care ţâşneşte o zeamă vâscoasă atunci când calci pe ele. Cu perdele putrezite şi flori negre de mucegai pe pereţi. Cu milioane de boarfe înăuntru, care nu-ţi sunt de niciun folos şi te împiedici de ele. Ca şi cum, înainte de Colaps, oamenii nu au avut nicio altă ocupaţie decât să-şi umple locuinţa cu mobilă, bibelouri, cărţi, jucării, tablouri şi tot felul de alte prostii. Ca un vierme care îşi face gogoaşa şi speră să se transforme în fluture atunci când va ieşi din ea. Unii oameni s-au transformat, sigur că da, numai că nu în ce şi-ar fi dorit ei.

În majoritatea acestor case, Justineau şi Gallagher zăbovesc doar cât să verifice bucătăria. Mai verifică şi cămările sau garajele, dacă există aşa ceva. Nici vorbă să se apropie de frigidere şi congelatoare, despre care sunt siguri că le-ar găsi pline cu o orgie de rahaturi clocite şi împuţite. În situaţia actuală, numai conservele şi alimentele ambalate reprezintă potul cel mare.

Dar nu găsesc aşa ceva. Bucătăriile sunt goale.

Trec pe strada următoare. Cu aceleaşi rezultate. La capătul ei se află o magazie, cu uşa verde-deschis. Aproape că trec pe lângă ea, fără să o observe. Dar magazia aceasta se află chiar lângă prăvălia devalizată din colţ. Justineau se opreşte.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? îl întreabă ea pe Gallagher.

Tânărul nu se gândea la nimic, dar acum îşi frământă creierii ca să fie în stare să scoată pe gură şi altceva decât *ce?*

— S-ar putea ca magazia să fi aparţinut magazinului, îşi dă el cu părerea.

— Chiar aşa. Şi am impresia că nu a intrat nimeni acolo. Haide să aruncăm o privire înăuntru, soldat.

Încearcă uşa magaziei. Încuiată, fireşte. Este făcută dintr-un metal uşor şi subţire, care prezintă un avantaj (nu va fi greu de spart) şi un dezavantaj (spargerea uşii va fi însoţită de al naibii de multe zgomote puternice).

Gallagher îşi introduce baioneta într-un colţ al uşii şi o

apasă ca pe o pârghie. Metalul cedează cu un guiţat puternic şi strident. Când reuşesc să o îndepărteze suficient de mult de cadru, apucă uşa de margine şi o trag încet. Continuă să facă zgomotul acela care îţi raşchetează creierii, dar n-au altă soluţie.

Reuşesc să îndoaie cam un metru din lungimea uşii. Se uită apoi în toate direcţiile, cu urechile ciulite şi extrem de încordaţi. Nu se vede şi nu se aude nimic din nicio parte a străzii.

Se apleacă şi intră de-a buşilea. Gallagher aprinde lanterna şi luminează interiorul magaziei.

Care este plină de cutii.

Majoritatea goale. În multe dintre cele pline nu sunt alimente, ci ziare şi reviste, jucării, tot felul de hârtii. În celelalte… se poate spune că este mâncare, dar mai ales snacks-uri. Pungi cu chipsuri, alune, jumări. Batoane de ciocolată şi biscuiţi. Dropsuri, în tuburi cât un cartuş. Rulade în ambalaje individuale.

Şi sticle. Sticle de tot felul. Limonadă şi oranjadă şi cola şi suc de coacăze şi de ghimbir. Însă nicio sticlă cu apă, dar, în rest, orice ţi-ai putea imagina, atâta vreme cât imaginaţia ta se limitează la zaharină şi dioxid de carbon.

— Crezi că mai sunt bune? şopteşte Gallagher.

— Nu putem afla decât într-un singur fel, şopteşte şi Justineau.

Şi organizează amândoi o degustare pe nevăzute: rup pungile şi încep să ronţăie cu prudenţă ce se află înăuntru. Chipsurile miros urât, sunt sfărâmicioase şi acre. Le scuipă repede din gură. Dar biscuiţii încă mai sunt buni.

— Datorită grăsimilor hidrogenate, spune Justineau. Probabil ar rezista până la dispariţia termică a universului ăstuia blestemat.

Alunele sunt cele mai bune. Lui Gallagher parcă nici nu-i vine să creadă cât de gustoase şi săţioase sunt. Nu se poate abţine şi dă gata trei pungi.

Când ridică ochii, o vede pe Justineau zâmbind, dar este un zâmbet prietenos, nu unul ironic. Râde şi el, încântat că au împărtăşit acest festin ridicol şi că, din cauza

întunericului din magazie, femeia nu-l poate vedea că s-a îmbujorat.

Ia legătura cu dom’ Sergent prin walkie-talkie şi-i spune că au dat lovitura. Parks îi zice să încarce marfa şi să se întoarcă, neuitând să-i felicite din toată inima.

Justineau şi Gallagher umplu cele două raniţe şi toate buzunarele pe care le au. În afară de asta, fiecare mai ia şi câte două cutii în braţe. Zece minute mai târziu ies în strada la fel de pustie ca mai devreme.

Pornesc spre laboratorul mobil într-o dispoziţie euforică. Au plecat la vânătoare şi s-au descurcat foarte bine. Acum aduc mamutul în peşteră. Vor face un foc de tabără şi vor chefui şi vor spune poveşti în jurul lui.

Mă rog, poate nu chiar. Dar, dacă vor avea noroc, vor sta liniştiţi în spatele uşii zăvorâte, vor lua o masă decentă şi vor asculta Fleetwood Mac.

# 55

Doamna doctor Caldwell scoate din buzunare cele şase recipiente cu probe din ţesutul cerebral al flămândului de la Casa Wainwright şi le pune unul lângă altul în faţa ei, pe o suprafaţă de lucru pe care a avut grijă să o dezinfecteze în prealabil. Blaturile din laborator sunt confecţionate dintr-un înlocuitor sintetic al marmurei, un amestec de praf de marmură, bauxită şi poliester. Nu este la fel de rece ca roca originală. Aşa că senzaţia de alinare pe care o capătă atunci când îşi lipeşte de suprafaţa aceasta mâinile fierbinţi, care îi zvâcnesc de durere, este de scurtă durată.

Pregăteşte lamele de microscop pentru fiecare probă. Nu are nevoie de ultramicrotom pentru asta, deoarece Rosie încă nu îi poate furniza curent electric şi deoarece mostrele au fost prelevate din ţeasta flămândului cu ajutorul unei linguriţe. Prin urmare nu au configuraţia lor naturală şi nu ar ajuta la nimic dacă le-ar felia foarte fin.

Va avea mai târziu nevoie de ultramicrotom, însă nu în cazul acestor probe.

Deocamdată, întinde pe lamele cantităţi foarte mici de ţesut cerebral, adaugă câte o singură picătură de agent de colorare şi le acoperă cu multă grijă. Bandajele de la mâini îi stânjenesc mişcările, aşa că operaţiunea durează mai mult decât în mod normal.

Şase probe de ţesut. Cinci agenţi de colorare disponibili: sulfat de ceriu, ninhidrină, D282, bromocresol şi *p*-anisaldehidă. Caldwell îşi pune speranţele în D282, o carbocianină lipofilă fluorescentă, cu eficacitate dovedită în reliefarea structurilor fine ale neuronilor. Dar nu are de gând să ignore ceilalţi agenţi, dacă tot îi sunt la îndemână. Oricare dintre ei ar putea să-i ofere informaţii extrem de valoroase.

Acum ar fi normal să pornească microscopul electronic, aflat în colţul laboratorului, ca odrasla din flori a unui picamer şi a unuia dintre soldaţii din *Războiul Stelelor* – ceramică albă şi curbe netede.

Dar o împiedică iar lipsa curentului electric. Până nu-i dă Sergentul Parks ceva de mâncare, microscopul nu are de gând să o ajute.

Până atunci, îşi îndreaptă atenţia asupra sporangelui. Laboratorul mobil se laudă cu o mulţime de vase sterile, fiecare având pe o latură câte două orificii circulare. Orificiile acestea sunt prevăzute cu garnituri elastice. Prin ele pot fi introduse mănuşi din cauciuc până la lungimea cotului şi apoi pot fi etanşeizate cu ajutorul unui gel special şi al unor reglaje mecanice.

După ce izolează sporangele într-unul dintre aceste vase, Caldwell se apucă să-l examineze. Încearcă să-l deschidă cu mănuşile, dar nu reuşeşte. Crusta este dură şi elastică şi foarte groasă. Nici cu bisturiul nu este mai uşor.

Într-un final reuşeşte şi vede înăuntrul sporangelui un fel de spumă fină şi cenuşie din spori, care se revarsă prin gaura din sporange. Curioasă, Caldwell înmoaie, degetul în ea. Nu sesizează nicio rezistenţă. Cu toate că sunt atât de mulţi şi de înghesuiţi, sporii par a nu cântări nimic.

Îşi dă seama că nu mai este singură în laborator. Sergentul Parks o urmăreşte în tăcere de ceva vreme. Ţine arma – pistolul, nu puşca – în mână, cu un aer atât de degajat de parcă cel mai normal lucru din lume ar fi să intri înarmat într-un spaţiu civilizat, aşa cum este laboratorul.

Caldwell îl ignoră şi continuă să taie cu atenţie gogoaşa cenuşie ca să îi poată examina mai bine structura interioară.

— Vestea bună, spune ea, cu ochii pe conţinutul vasului, este că integumentul sporangelui este extrem de elastic. Nu s-a spart niciunul dintre cei pe care i-am văzut şi este imposibil să-i despici cu mâinile goale. Cred că au nevoie de un stimul din mediul exterior ca să germineze, iar până acum stimulul ăsta nu a apărut încă.

Parks nu spune nimic. Nici nu s-a mişcat din loc.

— Te-ai gândit vreodată la o carieră ştiinţifică, Sergent? îl întreabă Caldwell, tot cu spatele la el.

— Nu prea, răspunde Parks.

— Bravo! Eşti prea prost pentru aşa ceva.

Sergentul se apropie de ea.

— Crezi că îmi scapă ceva? o întreabă el.

Caldwell este conştientă de existenţa pistolului. Îl vede atunci când se uită în jos. Sergentul îl ţine cu ambele mâini, gata de tragere.

— Da.

— Ce anume?

Caldwell lasă jos bisturiul şi îşi scoate foarte încet mâinile din vasul steril, renunţând la mănuşi. Apoi se întoarce şi îl priveşte drept în ochi.

— Vezi că sunt palidă şi că transpir. Vezi că am ochii roşii. Vezi că nu sunt în stare să merg repede.

— Da.

— Şi mi-ai şi pus diagnosticul.

— Nici nu e greu, doamnă doctor.

— O, dar te înşeli, domnule Sergent.

Caldwell îşi desface bandajul de la mâna stângă şi o arată bărbatului. Este puţin umflată şi albă ca burta de peşte. De la încheietură încep nişte dungi roşii, care urcă pe braţ. Otrava îşi croieşte drum spre inima ei, fără să-i pese de capriciile topografiei locale.

— Septicemie, spune Caldwell. Stare septicemică severă. Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns aici a fost să iau o doză mare de amoxicilină, dar sunt convinsă că a fost prea târziu. Nu mă transform într-un flămând, domnule Sergent. Pur şi simplu mor. Aşa că te rog să mă laşi să-mi văd de treabă.

Însă Parks mai rămâne câteva momente lângă ea. Caldwell înţelege de ce o face. Sergentul este un bărbat cu o înclinaţie deosebită pentru problemele cu soluţii simple, unitare. A crezut că doamna doctor Caldwell este o asemenea problemă, dar acum realizează că s-a înşelat. Şi îi este greu să facă faţă acestei schimbări de perspectivă.

Îl înţelege, dar nu are cum să-l ajute. Şi nici nu-i prea pasă. Nu mai contează nimic în afară de cercetările ei, care, după o perioadă atât de îndelungată de stagnare, încep să arate promiţător.

— Zici că nu-s periculoase chestiile astea care seamănă cu fructele? o întreabă el.

Caldwell râde. Nu se poate abţine.

— Absolut deloc, domnule Sergent, îl linişteşte ea. Dacă nu cumva te sperie perspectiva unei exterminări la scară planetară.

Pe chipul lui, ca o carte deschisă, se citeşte mai întâi uşurarea, apoi confuzia şi, în cele din urmă, neîncrederea.

— Poftim?

Lui Caldwell parcă îi pare rău că a spart băşica ignoranţei lui.

— Ţi-am spus deja că sporangele conţine sporii agentului patogen care declanşează această boală a foamei. Dar mi se pare că nu ai priceput. În forma lui imatură, asexuată, *Ophiocordyceps* ne-a dat peste cap întreaga civilizaţie într-o perioadă doar de trei ani. Singurul motiv pentru care nu a ajuns în starea de a putea declanşa o pandemie globală, singurul motiv pentru care mai există oameni necontaminaţi este acela că organismele imature se pot dispersa – în mod neotenic – doar în biofluide.

— Doamnă doctor, o întrerupe Sergentul, evident îndurerat, dacă ai de gând să-mi vorbeşti ca o afurisită de enciclopedie…

— Adică în sânge şi salivă, domnule Sergent. Trăieşte în sânge şi salivă. Nu-i place să se aventureze în aer liber şi nici nu-i merge bine acolo. Însă în formă adultă…

Şi Caldwell face un semn spre globul inofensiv de pe fundul vasului.

— Cum să-ţi spun să mă înţelegi? În formă adultă, nu va lua prizonieri. La o evaluare aproximativă, îţi pot confirma că fiecare sporange conţine de la unul la zece milioane de spori. Care se vor răspândi în aer şi, fiind extrem de uşori, vor putea ajunge până la zeci sau sute de kilometri de locul lor de origine. Dacă vor ajunge să plutească în straturile superioare ale atmosferei, aşa cum o vor face unii dintre ei, vor putea traversa continentele. Şi vor fi suficient de rezistenţi ca să poată supravieţui săptămâni,

luni, poate chiar ani. Îi inhalezi şi te pomeneşti contaminat. Pe flămânzi îi vezi când se apropie de tine, dar ce poţi să faci împotriva unui organism aflat la mai puţin de un milimetru distanţă? Cum să-l observi? Cum să te fereşti de el? Eu estimez că omenirea va da definitiv faliment într-o lună de la deschiderea doar a unuia dintre săculeţii aceştia.

— Dar… ai zis că nu se vor deschide, spune îngrozit Parks.

— Am spus că nu se vor deschide singuri. Specia asta nu este una normală, ci o formă mutantă, iar dezvoltarea ei este aleatorie. Însă, mai devreme sau mai târziu, va avea loc evenimentul declanşator – oricare ar fi acela. Este doar o chestiune de timp, iar certitudinea că aşa ceva se va întâmpla creşte treptat către sută la sută.

Se pare că Parks nu mai are ce să comenteze. Aşa că se retrage şi o lasă să-şi vadă de treabă. Cu toate că prezenţa lui nu a stânjenit-o prea mult, Caldwell este bucuroasă că a rămas singură.

# 56

Lui Helen Justineau expediţia de aprovizionare i-a făcut mai multă plăcere decât şi-a închipuit. Şi a descoperit că tovărăşia lui Kieran Gallagher este surprinzător de acceptabilă.

Însă, când ajung înapoi la Rosie doar cu zece minute înainte de lăsarea întunericului şi află că Melanie încă nu s-a întors, îngrijorarea o doboară ca o greutate de zece tone dintr-o scenetă veche *à la* Monty Python[22]. Unde mama dracului s-a dus? Cât de greu îi este să găsească ceva de mâncare?

Justineau îşi aduce aminte de vulpea din Stevenage. Nu a văzut cum a prins-o Melanie, dar a văzut-o cum mergea cu ea în braţe şi cum îşi schimba greutatea de pe un picior pe celălalt ca să nu se dezechilibreze din cauza zvârcolirilor sărmanului animal. Dacă a putut să prindă o vulpe, atunci un şobolan sau un câine sau o pisică sau o pasăre n-ar trebui să-i pună nicio problemă.

Nu se poate şti peste ce a dat Melanie afară. Justineau îşi spune că ar fi trebuit să încerce să o găsească în loc să-i ţină companie lui Rambo ăsta mic.

O cuprind instantaneu remuşcările în faţa acestei răbufniri de dispreţ instinctiv. Singurele defecte ale lui Gallagher sunt tinereţea, lipsa de experienţă şi admiraţia nemărginită pentru Sergentul Parks.

Care, de-abia acum îşi dă seama Justineau, este mai taciturn şi mai retras în sine decât în mod obişnuit. A aruncat o privire fugară la alimentele aduse, i-a felicitat cu un semn din cap şi un mormăit scurt şi s-a întors în sala motoarelor.

Se duce după el şi îl întreabă:

— Ce facem dacă Melanie nu se întoarce?

Sergentul are capul vârât în maţele generatorului pe care a început să-l demonteze. Îi răspunde înăbuşit:

[22] Monty Python – nume colectiv dat creatorului unui show de comedie difuzat de BBC între 1969 şi 1974 (n.tr.).

— Tu ce crezi?

— Cred că am să mă duc s-o caut, spune Justineau.

Pe Parks nu-l impresionează vorbele astea, ci motivul pentru care le-a spus femeia. Sigur că nu se gândeşte serios să iasă pe întuneric. N-ar avea niciun rost. Nu ar putea să folosească lanterna fără să-şi anunţe prezenţa oricui ar fi pe străzile alea. Iar fără lanternă ar fi ca şi oarbă. Flămânzii ar fi atraşi de lumina mişcătoare sau de mirosul ei sau de căldura emanată de trupul ei şi totul s-ar sfârşi în mai puţin de un minut.

Dar Justineau nici nu-l ascultă când îi înşiră toate aceste contraargumente, în termeni ceva mai duri şi mai categorici. Îl aşteaptă să termine şi apoi repetă:

— Şi atunci ce facem?

— Nu avem ce să facem, spune Parks. Fata e mult mai în siguranţă afară decât am fi oricare dintre noi. Şi e un copil isteţ. Când o să-şi dea seama că vine noaptea, o să se ascundă undeva şi o să aştepte să se facă dimineaţă.

— Şi dacă n-o să mai ştie să se întoarcă? Dacă se rătăceşte pe întuneric sau pur şi simplu uită pe unde a venit? Nu avem nici cea mai vagă idee cât de departe s-a dus şi probabil că pentru ea toate străzile astea seamănă între ele. Chiar şi pe lumină s-ar putea să nu mai poată să ne găsească.

Parks o priveşte cu asprime.

— N-am nici cea mai mică intenţie să trag o rachetă de semnalizare, spune el. Dacă la asta te gândeşti, îţi propun s-o laşi baltă.

— Ce am avea de pierdut? insistă Justineau. Suntem într-un *tanc,* Parks, într-un blestemat de tanc. Nu ne poate atinge nimeni.

Sergentul aruncă cât colo manualul de instrucţiuni pe care îl tot învârtise în mâini şi apucă o cheie fixă. O clipă Justineau are impresia că o s-o lovească cu ea. Dar, cu mare surprindere, îşi dă seama că el este la fel de agitat ca şi ea.

— Nu-i nevoie să ne atingă, îi explică Parks încruntat. E suficient să se instaleze în uşa noastră şi să rămână aici o

zi sau două. Nu am putea face faţă unui asediu din locul ăsta, Helen. Cu atât mai puţin cu cât ne hrănim doar cu alune sărate şi prăjiturele.

Justineau ştie că are dreptate în privinţa asta. Dar nu contează, pentru că a reuşit să sustragă pistolul de semnalizare dintre obiectele scoase de Parks din raniţă atunci când i-a dat-o. L-a vârât la spate, în betelia jeanşilor; şi aproape nici nu se vede. Totul va fi în regulă atâta vreme cât va evita să stea în lumină.

Dar pe Parks îl frământă cu totul altceva. Iar faptul că nu-şi dă seama despre ce e vorba o tulbură şi mai tare.

— Ce-ai păţit? îl întreabă ea. S-a întâmplat ceva cât am lipsit noi?

— Nu s-a întâmplat nimic, spune Parks repede – prea repede. Dar nu mai avem blocant şi nici vreo altă substanţă cu care să-l putem înlocui. De acum înainte, de câte ori vom ieşi de aici vom lăsa o dâră de miros care-i va aduce pe flămânzi chiar la uşa noastră. Iar dacă fetiţa se va întoarce, atunci lesa şi botniţa nu vor mai fi suficiente ca să o putem controla. O să ne miroasă în permanenţă. Şi cum crezi tu că se va simţi?

Întrebarea asta sarcastică se insinuează în mintea lui Justineau, care rămâne fără cuvinte. Îşi aminteşte cât de înnebunită după mâncare a fost Melanie la cazarmă. Şi-o imaginează cum îşi pierde din nou controlul. De data aceasta înăuntrul lui Rosie.

Dar atunci, cum să o lase înăuntru ca să-i poată pune botniţa şi cătuşele?

Cunoscându-l deja destul de bine pe Parks şi ştiind cât de meticulos şi atent la detalii este, se întreabă la câte dintre aceste aspecte s-a gândit el în prealabil.

— De asta nu ai avut nimic împotrivă când a vrut să plece? Te-ai gândit că-i dai drumul în natură, aşa cum faci cu un animal sălbatic de la grădina zoologică?

— Ţi-am spus deja la ce m-am gândit, spune Parks. Nu obişnuiesc să mint.

— Dar afară *nu* este habitatul ei natural, pentru numele lui Dumnezeu! continuă Justineau, simţindu-şi gura amară.

Habar n-are de lumea de afară. S-ar putea să-şi găsească hrană, dar asta nu-i acelaşi lucru cu supravieţuirea, Parks. O să trăiască împreună cu animalele. O să trăiască la fel ca un animal. Şi o să se transforme într-un animal. Iar fetiţa pe care o cunoaştem noi o să moară. Din ea n-o să mai rămână decât un flămând, la fel ca toţi ceilalţi.

— I-am dat drumul ca să-şi găsească de mâncare, spune Parks. Nu m-am gândit mai departe.

— Ba te-ai gândit, că doar nu eşti tâmpit.

Justineau s-a tot apropiat de el, făcându-l să se dea înapoi, atât cât poate în spaţiul acela strâmt. În raza oblică a lanternei, nu i se mai vede decât linia aspră a gurii.

— Caroline îşi poate permite luxul de a nu se gândi. Tu nu poţi.

— Credeam că doamna doctor e un geniu, mormăie Parks, cu indiferenţă neconvingătoare.

— Tot aia. Nu vede decât ce e pe fundul eprubetelor. Nu face pe nebuna atunci când o numeşte pe Melanie „subiectul numărul unu al experimentului”. Asta crede ea că este. Dar tu ai mai multă minte. Dacă iei un pui de pisică de lângă mama lui şi după aia îl duci înapoi şi pisica îi sfâşie beregata, pentru că puiul şi-a pierdut mirosul, atunci îţi dai seama că tu eşti de vină. Dacă prinzi o pasăre şi o înveţi să vorbească şi după aia fuge şi moare de foame pentru că nu ştie cum să-şi facă rost de hrană, vei fi convins că este vina ta. Or, Melanie nu-i pisică, nu? Şi nici pasăre. Poate că ar fi devenit un fel de animal dacă ai fi lăsat-o acolo unde ai găsit-o. Ar fi fost doar o sălbăticiune care acţionează pe baza instinctelor. Dar ai aruncat plasa peste ea şi ai capturat-o şi ai adus-o acasă. Iar acum îţi aparţine. Pentru că ai intervenit în cursul firesc al lucrurilor. Iar acum este responsabilitatea ta.

Parks nu mai spune nimic. Foarte încet, Justineau duce mâna la spate, scoate pistolul de semnalizare şi îl arată Sergentului.

Apoi se întoarce şi se îndreaptă spre uşa de la sala motoarelor.

— Helen! o strigă Parks.

Ea traversează posturile de luptă, îndreptându-se către uşa exterioară. Aceasta este încuiată, dar nu o păzeşte nimeni. Caldwell se află în laborator, iar Gallagher este în cabină, unde se uită peste CD-urile vechi cu acelaşi entuziasm pe care l-ar avea în faţa unor reviste porno.

— Helen!

Decuplează încuietoarea. O face acum pentru prima dată, dar nu îi este greu să îşi dea seama cum funcţionează mecanismul. Se uită în urmă, la Parks, care şi-a scos pistolul şi l-a îndreptat spre ea. O singură secundă. Pentru că lasă mâna jos şi scoate un oftat profund, ca un halterofil care a scăpat de greutatea din mâini.

Justineau deschide uşa şi iese. Ridică deasupra capului pistolul de semnalizare şi apasă pe trăgaci.

Se aude un bubuit ca de artificii în zi de sărbătoare, dar mult mai lung. Racheta şuieră şi suspină, înălţându-se în bezna deplină de afară.

Dar nu se face lumină. Nu se vede nimic. În definitiv, pistolul este destul de vechi, ca mai toate sculele din trusa lui Parks. E un rateu.

Şi atunci parcă Dumnezeu însuşi aprinde lumina pe cer. O lumină roşie. Din câte ştie Justineau despre Dumnezeu, aceasta este culoarea lui preferată.

Totul din jur se face la fel de clar ca ziua, deşi numai lumină de zi nu este. Aceasta este lumina dintr-un abator sau dintr-un film de groază. Şi probabil că a pătruns şi în Rosie, chiar dacă fuseseră trase obloanele peste gemuleţele armate, pentru că acum Gallagher a apărut în pragul uşii, lângă Parks, iar Caldwell a catadicsit să iasă şi ea din laborator şi stă în spatele lor, căscând ochii la noaptea aceea purpurie.

— Ai face bine să treci înăuntru, îi spune Parks lui Justineau pe un ton resemnat. Nu doar fetiţa va vedea lumina asta.

# 57

Melanie nu s-a rătăcit, dar se bucură nespus de mult la vederea rachetei de semnalizare.

Fetiţa stă cocoţată pe acoperişul unei case, cam la opt sute de metri depărtare de Rosie. Stă aici de câteva ore, în ploaia neîntreruptă care a udat-o până la piele. Încearcă să înţeleagă o scenă văzută pe la sfârşitul după-amiezii, după ce mâncase pe săturate. De atunci o revede iar şi iar cu ochii minţii.

După o oră şi jumătate de căutări prin alei ude şi grădini mustind de apă, a reuşit să prindă şi a mâncat o pisică vagaboandă. Şi nu i-a plăcut deloc. Nu pisica în sine, ci urmărirea ei, prinderea şi mâncatul. O împingea foamea de la spate şi o împingea tare, spunându-i exact ce trebuie să facă. Şi atunci când a sfâşiat cu dinţii burta pisicii şi a înghiţit cu lăcomie măruntaiele revărsate, o parte din ea s-a simţit pe deplin satisfăcută, pe deplin împăcată cu lumea. Dar mai era şi o altă parte a ei care se ţinea la distanţă de barbaria aceea îngrozitoare, de murdăria aceea cumplită. Partea aceasta a ei încă mai vedea cum pisica se zbătuse atunci când ea îi sfărâmase coastele fragile ca să ajungă la inimă. Încă îi mai auzea miorlăitul jalnic şi o vedea cum încearcă în zadar să o zgârie, pentru că rănile pe care i le făcuse pe braţe nici măcar nu sângerau. Încă mai simţea duhoarea amară de excremente din momentul când i-a spintecat, din greşeală, maţele şi încă se mai vedea cum i le aruncase în lături, ca pe nişte serpentine de hârtie la o petrecere, ca să ajungă mai repede la carnea moale de dedesubt.

A mâncat-o pe toată.

Iar în acest timp a încercat să evite tot felul de gânduri irelevante pentru momentul acela. Pisicuţa din poza de pe peretele celulei ei, care îşi bea laptele cu un aer concentrat. Proverbul care spunea că toate pisicile sunt negre noaptea, pe care ea nu l-a înţeles, iar domnişoara Justineau nu a ştiut să i-l explice. Poezioara dintr-o carte.

*Miaunica-i o pisică*
*Mică, mică, mititică,*
*Cu mustăţile de nea*
*Şi botic de catifea.*

Nu i-a plăcut prea mult pisicuţa-Miaunica. Pisicuţa-Miaunica nu a avut un gust atât de bun ca bărbaţii aceia doi pe care i-a mâncat ea în cazarmă. Dar ştia că pisicuţa-Miaunica o va ajuta să supravieţuiască şi spera să îi potolească foamea un timp, ca să nu mai fie la cheremul ei.

După aceea, a hoinărit aiurea pe străzi, simţindu-se nefericită şi agitată, incapabilă să stea locului. Se tot întorcea într-un loc de unde o putea vedea pe Rosalind Franklin, doar ca să se asigure că încă mai era acolo. Iar apoi o apuca pe o stradă sau alta şi mai rătăcea încă vreo oră. Deocamdată nu voia să se ducă înapoi. Simţea că va avea nevoie să mai mănânce ceva înainte de a reveni lângă oameni.

De fiecare dată mergea puţin mai departe şi fără prea multă tragere de inimă. Îşi testa limitele foamei, analizând senzaţia pe care i-o provoca şi caracterul ei presant. Cam în acelaşi fel verificase şi Sergentul Parks încăperile din Casa Wainwright, cu puşca în mâini şi ochii fugindu-i în toate colţurile. Şi acesta era un teritoriu inamic şi ea trebuia să îl cunoască.

Într-unul dintre drumurile acestea a ajuns în faţa unei clădiri mari şi albe, cu o mulţime de ferestre. Cele de la parter erau de-a dreptul enorme şi toate fuseseră sparte. Ferestrele de mai sus erau încă în ramele lor. Chiar deasupra intrării scria mare CENTRUL ARTELOR. Uşa fusese din sticlă, aşa că acum nu mai exista. În locul ei rămăsese doar rama goală, cu câteva cioburi înfipte în ea.

Dinăuntru se auzeau zgomote – în rafale scurte şi stridente, ca schelălăielile unui animal rănit.

Un animal rănit i-ar prinde foarte bine acum, şi-a spus Melanie.

Şi a intrat. S-a pomenit într-o încăpere cu tavanul foarte

înalt şi cu două scări la capătul ei. Acestea erau confecţionate din metal şi aveau bucăţi de cauciuc pe care să-ţi sprijini mâinile. La piciorul lor era un alt anunţ. Melanie a reuşit să-l citească, deşi lumina începuse să scadă. Zicea: COPIII TREBUIE DUŞI ÎN BRAŢE PE SCARA RULANTĂ.

Melanie a urcat treptele încremenite, care au scos gemete metalice sub paşii ei şi au început să tremure de parcă ar fi fost pe punctul de a se dărâma. A vrut să se întoarcă, dar acum ţipetele şi scâncetele se auzeau mai tare şi fetiţa murea de curiozitate să afle ce fel de creatură le scotea.

În vârful scării era o sală mare, cu afişe pe pereţi şi multe scaune şi măsuţe. I-a fost imposibil să priceapă ce anume reprezentau afişele acelea, pentru că în ele erau cuvinte şi poze aparent fără legătură între ele. Pe unul scria *Folk neconvenţional – turneul de toamnă* şi în el era un bărbat care cânta la o chitară. Dar după aia erau alte poze, în care acelaşi bărbat în aceeaşi poziţie ca în prima, cânta la multe alte lucruri – la un câine, la un scaun, la un copac, la un alt bărbat şi tot aşa. Pe câteva mese se aflau farfurii, ceşti şi pahare; dar ceştile şi paharele erau goale, iar pe farfurii nu se mai vedeau decât nişte urme vagi de mâncare putrezită de mult timp, de atât de mult timp încât dispăruse şi putregaiul.

Nimic nu părea nefiresc aici. La drept vorbind, nicio vieţuitoare nu se vedea pe-acolo. Melanie a auzit o mişcare rapidă şi a auzit şi scâncetele, însă sala aceea era atât de mare şi plină de ecou că nu-şi putea da seama din ce direcţie veneau.

Aşa că s-a uitat bine în jur. Peste tot numai scări şi uşi. A luat-o pe altă scară, aleasă pur şi simplu la întâmplare, apoi a străbătut un coridor lung şi a trecut prin două uşi batante care s-au deschis atunci când le-a atins.

Şi s-a oprit brusc, exact aşa cum te-ai opri dacă ţi-ai da seama că ai ajuns pe marginea unei faleze.

Locul în care a ajuns acum era mult, mult mai mare decât sala de dedesubt, care şi aceea i se păruse foarte

mare. Era întuneric beznă acolo, dar i-a ghicit dimensiunile după modificarea ecourilor şi după cum simţea atingerile aerului pe obrajii ei. Nici măcar n-a fost nevoie să se gândească la toate astea. Pur şi simplu ştia că încăperea aceea era nemărginită.

Iar sunetele veneau de undeva de dedesubt; prin urmare nemărginirea aceea avea trei dimensiuni, nu două..

Melanie şi-a întins mâinile, la nivelul pieptului şi a înaintat încet, cu paşi foarte mici, care au adus-o repede la marginea unei platforme. A simţit sub degete metalul rece al unei balustrade.

A stat acolo fără să facă vreun zgomot, ascultând plânsetele, zgomotul paşilor şi celelalte pocnete şi bufnituri intermitente.

Şi apoi un râset. Un tril ascuţit şi încântat.

Surprinsă, Melanie a încremenit instantaneu. Îşi dădea seama că tremură. Râsetul acela ar fi putut fi al lui Anne sau Zoe sau al oricui altcuiva dintre prietenele ei de la şcoală. Era hohotul de râs al unei fetiţe sau, poate, al unui băieţel.

I-a venit să scoată un strigăt de uimire. Dar s-a stăpânit. Râsetul acela era drăguţ şi i se părea normal ca şi persoana care îl scosese să fie drăguţă. Dar nici vorbă ca toate zgomotele alea să fie făcute de o singură persoană. Parcă erau mai mulţi oameni care fugeau de colo până colo. Poate jucând un joc pe întuneric.

A stat şi a aşteptat multă vreme şi ceva straniu s-a întâmplat. A început să vadă.

Dar nu pentru că ar fi apărut vreo lumină de pe undeva, ci pentru că ochii ei hotărâseră să-i furnizeze mai multe informaţii. Învăţase mai demult la o lecţie despre ceva care se chema acomodarea ochiului la întuneric. Celulele fotosensibile, adică bastonaşele şi conurile (dar mai ales bastonaşele), îşi modifică starea iniţială şi reuşesc să observe detalii în ceea ce până atunci fusese doar o beznă totală. Însă procesul acesta are anumite limite funcţionale, iar imaginea obţinută este una în alb şi negru deoarece bastonaşele nu se pricep la gradarea culorilor.

Însă ce se întâmpla acum era cu totul altceva. Ca şi cum în sala aia răsărise un soare invizibil, iar Melanie vedea la lumina lui la fel de bine cum ar fi văzut în timpul zilei. Sau ca şi cum spaţiul din faţa ei se transformase în doar câteva minute din ocean negru în uscat mai deschis la culoare. S-a întrebat dacă doar flămânzii erau în stare de aşa ceva.

Se afla într-o sală de spectacole. Evident că nu mai văzuse niciodată una, dar ştia că nu avea cum să fie altceva. Acolo erau multe rânduri de scaune, toate întoarse în aceeaşi direcţie: spre o platformă largă, acoperită cu lemn. O scenă. Alte scaune erau la balconul de deasupra, acolo unde era şi Melanie.

Avusese dreptate când îşi imaginase că erau mai multe persoane acolo. Pentru că, da, erau cel puţin douăsprezece.

Dar nu se jucau niciun joc, ci făceau ceva cu totul diferit.

Melanie le-a urmărit în tăcere mult timp – poate la fel de mult cât trecuse de când le auzise prima oară. Sau poate puţin mai mult. A stat încremenită, cu ochii mari şi cu mâinile încleştate pe balustrada balconului, de parcă i-ar fi fost teamă să nu cadă de acolo.

A stat şi s-a uitat până când s-au stins zgomotele şi au încetat mişcările. După aceea s-a furişat afară prin uşile batante şi pe scări spre ieşire.

A ajuns pe stradă – unde ploua şi mai tare –, a făcut câţiva paşi şovăielnici şi s-a oprit apoi lângă un zid, din al cărui graffiti străvechi nu mai rămăseseră decât nişte urme negre şi cenuşii.

Păţise ceva la faţă. Îi ardeau ochii şi îi venea în permanenţă să icnească. Aceeaşi senzaţie ca atunci când eşti în sala de duşuri şi tragi, din greşeală, aer în piept chiar atunci când se porneşte spray-ul chimic din tavan.

Numai că aici nu era niciun duş cu chimicale. Melanie plângea.

Partea aceea detaşată a minţii ei (care o urmărise când mâncase pisica) a observat atent şi această scenă şi s-a lamentat puţin că – din cauza ploii – era imposibil de stabilit dacă plânsul ei implica şi lacrimi reale sau nu.

# 58

După o cină care nu a bucurat pe nimeni, în ciuda conţinutului de sare şi zahăr periculos de ridicat, noaptea se târăşte mai departe aidoma unei bătrâne strâmbate de dureri artritice şi care nu ştie încotro se îndreaptă.

În cabină, Justineau stă răsucită pe scaun ca să se poată uita afară pe unul dintre geamurile înguste. Aude în spatele ei sforăitul neregulat al lui Gallagher, care a ales unul dintre paturile de sus şi şi-a înjghebat un culcuş din mai multe pături. Aşa cum doarme acolo sus, baricadat în spatele unui bastion de vise, bumbac şi poliester, tânărul soldat este complet invizibil.

De fapt, el este singurul care doarme. Parks încă mai dezasamblează generatorul şi nu dă semne că ar vrea să se oprească. Zgomotele intermitente care se aud din sala motoarelor îi spun lui Justineau că Sergentul face progrese. Înjurăturile intermitente o anunţă despre nereuşitele lui de moment.

Între ei se află laboratorul, unde Caldwell lucrează în linişte. Aşază lamelă după lamelă sub un microscop Zeiss LSM 510, cu baterie încorporată (microscopul electronic cu scanare încă mai aşteaptă atingerea vieţii de la generatorul lui Rosie). Şi apoi face însemnări într-o agendă legată în piele pentru fiecare probă în parte, după care le pune în compartimentele numerotate cu grijă ale unei cutii din plastic.

Răsăritul soarelui o găseşte pe Justineau într-o stare de uimire mută. I se pare foarte posibil ca impasul acesta existenţial să se prelungească la nesfârşit.

Prin lumina roşie a zorilor vede o siluetă micuţă ieşind de pe o stradă laterală şi apropiindu-se de uşa lui Rosie.

Justineau scoate un strigăt involuntar şi se repede să o deschidă. Parks ajunge înaintea ei şi îi blochează drumul. Se aude un sunet slab şi înfundat: degete care ciocănesc politicos în blindajul vehiculului.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, îi spune Parks.

Are cearcăne adânci şi negre şi dâre de ulei pe frunte şi obraji. Ca şi cum ar fi ucis pe cineva cu tuş în loc de sânge. Umerii căzuţi îi dau un aer epuizat, înfrânt.

— Ce înseamnă să te „ocupi”? vrea să ştie Justineau.

— Doar că voi vorbi eu primul cu ea.

— Cu arma în mână?

— Nu, mârâie el iritat deja. Cu astea.

Şi îi arată mâna stângă în care ţine botniţa şi cătuşele.

Justineau ezită o secundă.

— Şi eu ştiu cum se pun cătuşele, spune ea. De ce să nu mă duc eu afară?

Parks îşi şterge fruntea murdară cu mâneca şi mai murdară.

— Iisuse Hristoase, mormăie el ca pentru sine. Pentru că asta mi-a cerut înainte să plece, Helen. Ţie nu vrea să-ţi facă rău, nu mie. Sunt aproape sigur că totul este în regulă, pentru că a bătut la uşă, nu a zgâriat-o şi nici nu s-a dat cu capul de ea. Însă, indiferent în ce dispoziţie ar fi, tu ai fi ultima persoană pe care ar vrea să o vadă în pragul uşii. Mai ales dacă e mânjită la gură şi pe haine cu sângele vietăţilor pe care le-a mâncat. Eşti capabilă să înţelegi asta? După ce se va spăla şi îi voi pune cătuşele, atunci da, vei putea sta de vorbă cu ea. Bine.

Justineau simte că i s-a uscat gâtul. Adevărul este că îi e teamă. Mai cu seamă de transformarea pe care se poate să o fi suferit Melanie în ultimele douăsprezece ore. Îi este teamă că s-ar putea să vadă ceva nou şi străin în ochii fetiţei. Şi tocmai din acest motiv nu vrea să amâne momentul. Şi nu vrea ca Parks să vadă primul posibila transformare.

Dar la fel de bine înţelege şi că, indiferent dacă îi convine sau nu, nu se poate opune dorinţei lui Melanie. Aşa că trebuie să facă un pas înapoi şi să se ducă în spatele peretelui despărţitor atunci când Parks deschide uşa.

Aude zgomotul făcut de zăvor şi suspinul balamalelor acţionate hidraulic.

Şi atunci fuge. Traversează postul de luptă şi ajunge în

laborator. Doamna doctor Caldwell ridică ochii spre ea. La început privirea ei este indiferentă, apoi realizează semnificaţia agitaţiei lui Justineau.

— S-a întors Melanie, spune doctoriţa, ridicându-se în picioare. Bravo! Mă speriasem că nu…

— Taci din gură, Caroline, o întrerupe cu sălbăticie Justineau. Nu glumesc. Închide gura acum şi fă bine să n-o mai deschizi.

Caldwell continuă să se holbeze la ea. Ar vrea să se ducă spre spatele vehiculului, dar Justineau stă în drumul ei, aşa că rămâne pe loc. Altminteri, ar ieşi la iveală toată agresivitatea care s-a adunat în ea.

— Stai jos! îi ordonă Justineau. N-ai s-o vezi. N-ai să vorbeşti cu ea.

— Ba da, se aude vocea lui Parks din spatele ei.

Se întoarce şi îl vede în prag. Melanie este în urma lui. Nu i-a pus deocamdată căţuşele, dar fetiţa îşi pusese singură botniţa. Este udă, părul îi stă lipit de cap, tricoul îi atârnă pe trupul descărnat. Nu mai plouă acum, ceea ce înseamnă că Melanie a stat sub cerul liber toată noaptea.

— Vrea să vorbească cu noi toţi, anunţă Parks. Şi cred că trebuie să o ascultăm. Spune-le şi lor ce mi-ai spus mie, fetiţo.

Melanie se uită la cele două femei. Privirea micuţei este aprigă, maturizată peste noapte.

— Nu suntem singuri aici, spune ea. Mai este cineva.

# 59

Intră toţi în cabină şi se aşază care pe unde. Chiar dacă echipa lui Rosie ar fi trebuit să numere doisprezece membri, locul pare mult prea strâmt. Fiecare este conştient de apropierea celuilalt şi niciunul nu pare satisfăcut de situaţie.

Justineau stă pe marginea unui pat de jos. Caldwell s-a aşezat pe cel de vizavi. Gallagher stă pe jos, cu picioarele încrucişate. Iar Parks se sprijină de canatul uşii.

Melanie s-a oprit în capătul cabinei înguste şi le vorbeşte de acolo. Justineau i-a şters părul cu un prosop, i-a pus la uscat geaca, tricoul şi jeanşii şi a înfăşurat-o într-un prosop pe post de halat de baie provizoriu. Fetiţa ţine braţele în interiorul prosopului, pentru că Sergentul i le-a prins la spate cu cătuşele. A fost ideea ei. S-a întors cu spatele la el, şi-a unit mâinile şi a aşteptat cuminte până când Sergentul i-a pus cătuşele.

Pe chipul ei se citeşte o încordare extraordinară. La fel şi în atitudine. E limpede pentru oricine că face eforturi să se stăpânească, dar nu nebunia foamei încearcă ea să şi-o controleze, ci un fel de spaimă ca a omului care a fost jefuit în plină stradă sau care tocmai a fost martor la o crimă. Justineau a mai văzut-o speriată pe Melanie, dar niciodată ca acum. Şi se străduieşte câteva clipe să identifice sursa acestei emoţii.

Şi reuşeşte. Este nesiguranţa.

Pentru prima dată Justineau încearcă să-şi imagineze cum ar fi putut fi Melanie, ce ar fi putut ea să devină dacă ar fi trăit înainte de Colaps. Dacă nu ar fi fost muşcată şi infectată. Pentru că, mai presus de orice altceva, Melanie este un copil care niciodată nu a părut dezorientată, cu excepţia momentului când a simţit miros de sânge şi s-a transformat, câteva clipe, într-un animal. Şi uită-te acum la ea, cât de pragmatic şi cu câtă lipsă de scrupule reuşeşte să facă faţă acestei situaţii.

Însă Justineau nu poate urmări această idee decât un

moment. Pentru că Melanie începe să vorbească, reclamând întreaga lor atenţie.

— Ar fi trebuit să mă întorc mai repede, le spune ea tuturor. Dar mi-a fost frică, aşa că la început m-am ascuns undeva.

— N-au nevoie de toate amănuntele, copile, intervine Parks în tăcerea lăsată după primele ei cuvinte. Dă-i bătaie şi ajungi la partea esenţială.

Dar Melanie o ia cu începutul şi povesteşte tot, de parcă doar aşa poate. În propoziţii simple şi clare, relatează vizita ei în sala de spectacole de cu o seară în urmă. Singurul semn al tulburării ei este faptul că îşi lasă greutatea de pe un picior pe celălalt.

În cele din urmă, ajunge la momentul când s-a uitat în jos de la balcon, cu privirea adaptată la întuneric şi a văzut ce se afla acolo.

— Erau nişte bărbaţi ca ăia pe care i-am văzut la cazarmă, spune ea. Cu ceva negru şi lucios pe tot corpul şi cu părul ţepos. De fapt, eu cred că erau tot ăia de la cazarmă.

Justineau simte că i se suie fierea în gât. Probabil că vestea despre junkeri este cea mai proastă pe care ar putea s-o primească în momentele astea.

— Erau mulţi, foarte mulţi. Şi se luptau între ei cu nişte beţe şi cuţite. Dar nu se luptau de-adevăratelea. Doar se prefăceau. Şi aveau şi arme – ca ale voastre. Erau puse pe nişte rafturi mari bătute în perete. Dar nu le foloseau. Nu foloseau decât beţele şi cuţitele. Mai întâi cuţitele şi după aia beţele şi după aia iarăşi cuţitele. Bărbatul care conducea bătaia le zicea când să folosească beţele şi când să le schimbe cu cuţitele. Şi l-a întrebat unul când se pot opri şi el a zis că atunci când vă spun eu.

Melanie aruncă o privire spre Caroline Caldwell. Pe chip nu i se citeşte nimic.

— Ţi-ai dat seama cam cât de mulţi erau? o întreabă Parks.

— Am încercat să-i număr, domnule Sergent Parks. Şi am ajuns până la cincizeci şi cinci. Dar s-ar putea să fi fost

şi alţii sub balconul unde eram eu. Nu puteam să văd partea aia a sălii şi nu am vrut să fac nicio mişcare ca nu cumva să mă audă. Cred că e posibil să fi fost mai mulţi.

— Iisuse! exclamă Gallagher, cu vocea răguşită de disperare. Ştiam eu. Ştiam eu că n-o să se oprească!

— De unde ai dedus, întreabă Caldwell, că era vorba despre acelaşi grup care ne-a atacat baza?

— I-am recunoscut pe unii dintre ei, răspunde Melanie fără ezitare. Nu feţele, ci hainele de pe ei. Unii aveau nişte petice cu bucăţi de metal pe ele, aşezate într-un fel de model. Şi am ţinut minte modelele alea. Şi unul dintre ei avea două cuvinte scrise pe mână. *Fără îndurare.*

— Un tatuaj, traduce Parks.

— Aşa cred, spune Melanie, privind-o din nou pe Caldwell. Şi, pe când mă uitam eu aşa la ei, au mai apărut alţi trei bărbaţi. Au spus ceva despre o urmă şi ziceau că au pierdut-o. Şi atunci şeful s-a înfuriat pe ei şi i-a trimis înapoi. Le-a zis că, dacă nu aduc prizonieri, o să-i lase pe ceilalţi să practice pe ei lupta cu beţele şi cuţitele.

Acesta pare a fi sfârşitul poveştii, dar Melanie aşteaptă încordată să i se pună întrebări.

— Dumnezeule atotputernic! geme Gallagher.

Îşi îngroapă capul în mâini şi rămâne aşa.

Justineau se întoarce către Parks.

— Ce facem? îl întreabă ea.

Fie că-i place sau nu, Sergentul este cel care va elabora strategia lor. Este singurul care ar putea să-i scoată de acolo, mai ales acum, când au terminat blocantul şi la doi paşi de ei se află o armată de nebuni setoşi de sânge. Justineau a auzit ce se întâmplă cu oamenii pe care junkerii îi capturează vii. Poate că poveştile alea nu erau în totalitate reale, dar şi o fărâmă de adevăr să fi fost în ele, tot îţi doreai să mori înainte de a apuca să te prindă.

— Ce facem? repetă Gallagher, ridicându-se de jos şi uitându-se la ea ca la o nebună. Plecăm de aici. Fugim unde vedem cu ochii. Acum.

— Nu fugim nicăieri deocamdată, spune Parks fără grabă.

Şi continuă după ce toţi ochii s-au întors la el:

— Eu zic că-i mai bine să mergem pe roţi decât să alergăm pe picioarele noastre. Cred că într-o oră o să termin cu generatorul – şi, din punctul meu de vedere, rabla asta rămâne cea mai bună şansă a noastră. Prin urmare, nu o să ne luăm tălpăşiţa de aici. Vom sta închişi până vom fi complet pregătiţi.

— Ăsta-i un comportament anormal, comentează Caldwell.

Parks îi aruncă o privire şireată.

— Din partea junkerilor? Da, ai dreptate.

— Erau în convoi când i-am văzut ultima oară. Au luat maşinile din cazarma noastră ca să se poată deplasa cât mai repede. Este lipsită de sens trecerea la o bază fixă – un post de comandă sau ce-o fi fost ăla. Un grup de asemenea dimensiuni nu se poate mulţumi doar cu hrana pe care o găseşte prin jur. Dacă o mai găseşte. Noi suntem doar patru şi abia am găsit ce să punem în gură.

Justineau profită de prilej să-şi manifeste surprinderea.

— Uau! exclamă ea, clătinând din cap. De ce nu te duci la ei să le explici cum stă treaba, Caroline? Sunt proşti şi fac greşeli regretabile. Au nevoie de cineva cu înţelepciunea şi capacitatea ta de predicţie, care să-i dea cap în cap şi să-i readucă pe drumul cel drept.

Caldwell ignoră ironia aceasta.

— Cred că ne lipseşte un element care ar putea lămuri toată povestea, spune ea, cu precizie de criminalist. Deocamdată nu are nicio logică.

Parks se desprinde de tocul uşii şi îşi freacă umărul.

— Ne baricadăm aici, spune el din nou. Până la noi dispoziţii, nimeni nu are voie să iasă. Soldat, ai găsit cumva în dulapuri şi nişte bandă adezivă?

Gallagher dă din cap.

— Da, domnule. Trei role pline şi una începută.

— Acoperă geamurile. Nu ştim cât de eficiente sunt obloanele astea la lumina puternică.

Când îl aude vorbind despre lumina puternică, lui Justineau i se face ruşine şi simte cum o cuprinde o spaimă

cu efect întârziat. Azi-noapte, când a tras cu pistolul de semnalizare, i-ar fi putut ghida pe junkeri spre ei într-o clipită. Mai bine ar fi împuşcat-o Parks atunci când a avut ocazia.

— Şi vezi cum stăm cu apa, continuă Sergentul. Doamnă doctor, ziceai că te uiţi la sistemul de apă filtrată.

— Rezervorul este plin, spune Caldwell. Dar nu v-aş recomanda să beţi din el înainte de punerea în funcţiune a generatorului. Sunt multe alge înăuntru şi probabil alte multe impurităţi. Filtrele sunt bune şi ne vom putea baza pe ele de îndată ce vor fi alimentate cu electricitate.

— Atunci eu mă întorc la treabă, spune Parks.

Însă nu se mişcă din loc. O priveşte lung pe Melanie.

— Şi tu? o întreabă el. Mai rezişti? Noi nu ne-am mai dat cu blocant de aproape o zi.

— Acum mă simt bine, îi spune Melanie, pe acelaşi ton pragmatic – de parcă ar fi discutat o problemă care nu îi afecta câtuşi de puţin. Dar vă simt mirosul. Pe al domnişoarei Justineau şi pe al lui Kieran, mai puţin; pe al tău şi pe al doamnei doctor Caldwell, mai mult. Ar fi bine să găseşti un loc unde să mă închizi dacă nu se mai poate să plec să-mi caut de mâncare.

Gallagher ridică repede ochii atunci când fetiţa spune că îi poate simţi mirosul, dar nu spune nimic. Şi este cam tras la faţă.

— Nu sunt suficiente cătuşele şi botniţa? o întreabă Parks.

— Cred că mi-aş putea smulge mâinile din cătuşe dacă aş vrea cu tot dinadinsul, îi spune Melanie. M-ar durea cam tare, pentru că mi-aş jupui pielea, dar sunt convinsă că aş putea să scap de cătuşe. Şi după aia mi-ar fi foarte uşor să-mi scot botniţa.

— Avem o cuşcă în laborator, spune doamna doctor Caldwell. Cred că este suficient de mare şi de rezistentă.

— Nu! se răsteşte la ea Justineau.

Furia din ea, care aţipise cât timp a vorbit Melanie, se întinde, cască şi se trezeşte din nou.

— Bună idee, spune Parks. Pregăteşte-o, doamnă doctor.

Iar tu, stai pe-aproape, fetiţo. Iar dacă simţi ceva…

— Asta-i ridicol, spune Caldwell. Doar nu te aştepţi să se monitorizeze singură.

— Nu mai mult decât ne-am dori să o monitorizezi tu, spune Justineau. De când am plecat de la bază abia aştepţi să pui mâna pe ea.

— Ba de dinainte, spune Caldwell. Dar m-am resemnat şi aştept să ajungem la Beacon. Şi acolo Consiliul Supravieţuitorilor ne va asculta pe amândouă şi va lua o decizie.

Justineau apucă să rostească primele două silabe ale unui răspuns injurios când Parks o prinde de umeri şi o întoarce cu faţa spre el. Bruscheţea gestului o ia prin surprindere. Nu a atins-o aproape niciodată şi cu siguranţă nu a atins-o deloc de la încercarea neizbutită de a-i face avansuri pe acoperişul Casei Wainwright.

— Ajunge! spune el. Vreau să vii cu mine în sala motoarelor, Helen. Voi, ceilalţi, ştiţi ce aveţi de făcut. Sau ar fi bine să faceţi. Fetiţa intră în cuşcă. Singură. Nu o atingi, doamnă doctor. De-acum înainte, îţi este interzis! Pui mâna pe ea şi ai de-a face cum mine. Şi, crede-mă, niciuna dintre toate lamelele alea la care ai lucrat toată noaptea nu va ieşi întreagă din confruntarea asta. Ai înţeles?

— Am spus că voi aştepta.

— Iar eu încerc să te cred. Am spus asta pentru orice eventualitate. Helen?

Justineau mai zăboveşte o clipă.

— Dacă vezi că încearcă să se apropie de tine, îi spune ea lui Melanie, nu trebuie decât să ţipi şi am să vin imediat.

Apoi îl urmează pe Parks până în sala motoarelor, unde Sergentul închide uşa şi se reazemă de ea.

— Ştiu că situaţia este gravă, spune Justineau. Şi nu încerc să o înrăutăţesc şi mai tare. Doar că… nu am încredere în ea. Nu pot să am încredere în ea.

— Aşa este, spune Parks. Nu te condamn. Dar fetiţa nu o să păţească nimic. Ai cuvântul meu.

Vorbele astea o fac să se simtă mai bine. Acum ştie că Parks vede un aliat în Melanie, deocamdată cel puţin. Şi nu va permite să i se întâmple ceva.

— Dar aş vrea să-mi faci şi tu un serviciu, continuă el.

Justineau ridică din umeri.

— Dacă pot, sigur că da. Despre ce e vorba?

— Află ce a văzut cu adevărat.

— Poftim?

Justineau este intrigată. Nu supărată şi nici exasperată, ci doar incapabilă să înţeleagă ce vrea să spună Parks.

— Dar de ce-ar minţi? Ce te face să crezi că…? La dracu'! Din cauza lui Caroline? Din cauză că nenorocita aia se crede antropolog? Habar n-are de capul ei. Nu te poţi aştepta ca nişte psihopaţi, aşa cum sunt junkerii, să ia decizii raţionale.

— Poate că nu, este de acord Parks.

— Şi-atunci despre ce vorbeşti?

— Ascultă-mă, Helen. Copila ne-a înşirat numai gogoşi. Sunt convins că a văzut ceva azi-noapte. Probabil ceva care a speriat-o, pentru că pare că îşi doreşte cu toată sinceritatea să ne vadă plecaţi de aici. Dar nu pe junkeri i-a văzut ea.

Justineau se enervează din nou.

— De ce spui asta? întreabă ea. De unde ştii? De câte ori trebuie să-ţi mai demonstreze că nu ne vrea răul?

— Nu mai trebuie să-mi demonstreze nimic. Cred că mi-am făcut deja o idee în privinţa ei. Dar povestea ei nu stă în picioare.

Dă manualul cu instrucţiuni la o parte de pe capacul generatorului şi se aşază acolo, mâhnit.

— Înţeleg de ce nu vrei să accepţi că este vorba despre junkeri, spune Justineau. Dacă ne-au urmărit până aici de la bază înseamnă că am greşit noi undeva. Am lăsat urme pe unde am trecut.

Parks scoate un sunet care ar putea fi la fel de bine hohot de râs ori fornăit ca de cal.

— La câte urme am lăsat, s-ar fi putut ţine după noi mergând cu spatele şi cu capetele în găleţi, spune el. Dar

nu despre asta e vorba, ci…

Ridică mâna şi începe să enumere pe degete.

— Zice că a văzut doar bărbaţi şi nicio femeie, ceea ce înseamnă că asta este o tabără temporară. Atunci, de ce nu şi-au asigurat perimetrul? Cum se face că fetiţa a putut să intre şi să iasă de acolo fără să o vadă nimeni?

— Poate că au paza proastă, Parks. Nu toată lumea e la fel de conştiincioasă ca tine.

— Poate ai dreptate. Dar au venit şi tipii ăia exact la ţanc şi au spus că urmăresc pe cineva. Şi mai e şi tatuajul. Soldatul Barlow – îl ţii minte – avea aceleaşi cuvinte scrise pe braţ. Extraordinară coincidenţă, nu crezi?

— Coincidenţele există, Parks, nu sunt născociri.

— Există uneori, sigur că da, spune Sergentul. Dar mai este vorba şi de Roşie.

— Rosie? Ce legătură are Rosie cu toată povestea asta?

— Nu s-a atins nimeni de ea. Am găsit-o intactă în mijlocul străzii. Nimeni nu a încercat să forţeze uşa şi nici nu este vreo fereastră care să prezinte semne de rangă sau ceva. Era acoperită cu praf şi mizerie, dar nu am văzut nici măcar o amprentă sau vreun alt fel de pată. Îmi este foarte greu să cred că au trecut cincizeci de junkeri pe aici fără s-o vadă. Şi, dacă mă gândesc mai bine, la fel de greu îmi este să-mi imaginez cum de nu v-aţi întâlnit nas în nas cu ei tu şi cu Gallagher atunci când aţi fost plecaţi după mâncare. Sau că nu au văzut racheta de semnalizare pe care ai tras-o. Dacă este adevărat că ne urmăresc, atunci înseamnă că sunt nişte cretini incapabili.

Justineau caută contraargumente şi îşi aduce aminte de ceva ce Parks nu observase. Privirile piezişe ale lui Melanie către Caldwell… ca şi cum fetiţa şi-ar fi spus povestea numai şi numai pentru un singur spectator. Ca şi cum i s-ar fi adresat numai şi numai doctoriţei.

Nu îl contrazice. Nu ar avea niciun sens, de vreme ce este pe jumătate convinsă că are dreptate. Dar nici nu abandonează subiectul. Nu are de gând să o ia la întrebări pe Melanie fără să ştie care sunt intenţiile lui Parks.

— Atunci de ce ai făcut asta? îl întreabă ea.

— De ce am făcut ce anume?

— Ai fost de acord să fie închisă în cuşcă. Dacă Melanie minte, înseamnă că nu este niciun pericol.

— N-am spus aşa ceva.

— Dar nici n-ai încercat să afli adevărul. Te-ai purtat ca şi cum ai fi crezut fiecare cuvânt. De ce?

Parks se gândeşte câteva clipe cum să răspundă.

— Nu vreau să ne punem vieţile în primejdie în baza unei simple supoziţii, spune el. Eu cred că fetiţa minte, dar este posibil să mă înşel. Nu ar fi prima oară.

— Aiurea, Parks. Din câte te cunosc eu, tu nu eziţi şi nici nu-ţi pui la îndoială deciziile. Puteai măcar să-i arăţi că povestea ei e cusută cu aţă albă. De ce n-ai făcut-o?

Parks se freacă la ochi cu podul palmelor. Dintr-odată pare extrem de istovit. Epuizat şi, parcă, un pic mai bătrân.

— Povestea asta reprezintă ceva pentru fetiţă, răspunde el. Nu ştiu ce anume, dar nu cred că mă înşel prea tare când zic că este mult prea speriată ca să ne poată spune ce s-a petrecut cu adevărat. N-am insistat, pentru că n-am nici cea mai vagă idee despre ce ar putea fi vorba. Aşa că te rog pe tine să afli, pentru că eu cred că doar tu o poţi face să spună ce anume a speriat-o, fără să înrăutăţeşti cumva situaţia. Eu nu aş putea. Nu avem genul ăsta de relaţie.

Pentru prima dată de când îl cunoaşte pe Parks, Justineau se simte realmente uluită.

Fără să-şi dea seama ce face, se apropie de el şi îl sărută pe obraz. Bărbatul înlemneşte – poate pentru că l-a sărutat exact pe cicatrice sau poate pentru că gestul ei l-a luat cu totul prin surprindere.

— Scuze, spune Justineau.

— N-ai de ce, răspunde repede Parks. Dar… dacă nu te superi, te-aş întreba…

— Pentru că ai vorbit despre ea ca despre o altă fiinţă omenească. O fiinţă cu sentimente, care uneori trebuie respectate. Mi s-a părut că ar trebui să celebrez cumva momentul acesta.

— Cum zici tu, spune Parks, încercând să-i cânte în strună. Vrei să mai rămâi şi să mai discutăm despre sentimentele ei? Am putea…

— Mai târziu, răspunde Justineau, îndreptându-se către uşă. Nu vreau să te distrag de la treaba ta.

Sau să-ţi dau iluzii deşarte, adaugă ea pentru sine. Deoarece încă îl mai asociază pe Parks cu sângele şi moartea şi cruzimea. Aproape la fel de mult cum se asociază şi pe ea cu toate aceste lucruri. Şi chiar nu ar fi o idee bună ca ei doi să se combine.

Pentru că ar putea să se înmulţească.

Merge în laborator, unde Caldwell a instalat deja cuşca. Este o structură pliantă, la fel ca sasul, dar mult mai rezistentă. Un cub cu laturile din plasă de sârmă groasă, lungi cam de un metru şi puţin. Plasa din sârmă este prinsă de stâlpi din oţel solid, fixaţi de peretele laboratorului. Este aşezată în colţul cel mai îndepărtat, neîmpiedicând accesul la suprafeţele de lucru sau la echipamente.

Melanie stă jos în cuşcă, cu genunchii strânşi la piept. Caldwell verifică un aparat complicat, poate unul dintre cele mai mari de acolo. Este atât de profund absorbită de ce face că nici nu o aude pe Justineau intrând.

— Bună dimineaţa, domnişoară Justineau! spune Melanie.

— Bună dimineaţa, Melanie! îi răspunde Justineau.

Dar are ochii fixaţi asupra lui Caldwell.

— Poate să mai aştepte ce faci tu acolo, îi spune ea. Hai să faci o pauză de ţigară sau o pauză pur şi simplu.

Caldwell se întoarce. Şi pentru prima dată nu-şi mai maschează antipatia pe care o simte faţă de Justineau. Aceasta se bucură: mare lucru că a reuşit să străpungă acea barieră emoţională a doctoriţei.

— Ce fac eu aici este ceva foarte important, spune Caldwell.

— Nu, serios? Păcat. Ieşi de-aici, Caroline. Am să te chem eu înapoi.

O clipă nesfârşită, cele două femei se privesc în ochi, ca

doi pugilişti pregătindu-se de începerea partidei. Prima impresie a lui Justineau este că doctoriţa va uita de mâinile rănite şi o va ataca. Dar Caldwell nu face nicio mişcare. Mai bine aşa. Arată aşa de rău că ar pune-o la pământ şi o adiere mai serioasă de vânt, darămite un pumn în frunte.

— Ar trebui să te întrebi de ce îţi face atât de multă plăcere să te porţi urât cu mine, spune Caldwell.

— Ba nu, mi-ar strica tot cheful.

— Ar trebui să te întrebi, continuă doctoriţa, de ce te încăpăţânezi să mă consideri duşman. Dacă reuşesc să fac vaccinul, s-ar putea vindeca oamenii ca Melanie, care au deja o imunitate parţială la *Ophiocordyceps.* Şi cu siguranţă că mii şi mii de alţi copii nu ar mai ajunge la fel ca ea. Ce este mai important, Helen? În ultimă instanţă, ce este mai benefic? Compasiunea ta ori dăruirea mea pentru ceea ce fac? Sau poate că ţipi la mine şi mă tratezi fără respect doar ca să eviţi asemenea întrebări?

— Posibil, recunoaşte Justineau. Acum fă ce ţi-am zis şi ieşi de aici.

Nu mai aşteaptă răspuns. O ia de mână pe Caldwell şi o duce spre capătul laboratorului, o împinge în cabină şi închide uşa după ea. Doctoriţa este atât de slăbită că nu opune niciun fel de rezistenţă. Din păcate, uşa nu se încuie. Justineau mai stă acolo câteva clipe, în caz că i-ar veni ideea să se întoarcă, însă uşa rămâne închisă.

În cele din urmă, mulţumită că a obţinut câtă intimitate este posibilă în condiţiile date, Justineau se apropie de cuşcă şi se aşază în genunchi alături. Se uită prin plasa de sârmă la chipul micuţ şi palid dinăuntru.

— Bună! spune ea.

— Bună, domnişoară Justineau!

— Vrei să… începe ea.

Dar îi vine o altă idee şi spune:

— Intru şi eu.

— Nu! scânceşte speriată Melanie. Să nu faci aşa ceva. Stai acolo!

Dar Justineau nu o ascultă şi trage zăvorul. Atunci Melanie se târăşte în celălalt capăt al cuştii şi se înghesuie

în colţ cât de tare poate.

Justineau se opreşte, cu mâna pe uşa pe jumătate deschisă.

— Ai spus că îmi simţi foarte puţin mirosul, spune ea. Cât de puţin? Adică îţi face rău sau încă nu?

— Încă nu, răspunde Melanie cu glas sugrumat.

— Atunci totul este în regulă. Dacă situaţia se schimbă, nu trebuie decât să-mi spui şi am să ies. Dar nu am de gând să stau afară şi să mă uit la tine de parcă ai fi un animal la grădina zoologică. Nu m-aş simţi bine aşa. Prefer să intru, dacă nu te deranjează.

Dar pe chipul lui Melanie se vede foarte clar că o deranjează. Aşa că Justineau renunţă. Închide uşa şi trage la loc zăvorul. Apoi se aşază, îşi sprijină umărul de plasa din sârmă şi îşi încrucişează picioarele.

— Bine, spune ea. Ai câştigat. Dar măcar vino aici şi stai cu mine. E totul în regulă dacă tu eşti înăuntru şi eu afară, da?

Melanie înaintează prudent, dar se opreşte la jumătatea drumului, evident temându-se că situaţia ar putea scăpa foarte repede de sub control.

— Domnişoară Justineau, te rog să mă asculţi dacă am să-ţi spun să te îndepărtezi şi mai mult.

— Dar, Melanie, avem o plasă metalică între noi şi tu ai şi botniţa la gură. Nu-mi poţi face rău.

— Nu la asta mă refer.

Bineînţeles. Despre metamorfoză vorbeşte ea cu profesoara şi prietena ei. Despre momentul în care va înceta să mai fie ea însăşi. Iar perspectiva aceasta o sperie foarte tare.

Lui Justineau i se face ruşine. Nu doar din cauza comentariului ei nechibzuit, ci şi din cauza scopului pentru care a venit ea aici. Melanie a avut un motiv întemeiat ca să mintă. Iar demascarea acestei minciuni i se pare un lucru greşit. Dar la fel de rea este ideea că afară ar fi apărut altă ameninţare de care ei trebuie să fugă. Parks are dreptate. Trebuie să afle despre ce este vorba.

— Când ai fost aseară în sala aia de spectacole… începe

ea într-o doară.

— Da?

— Şi i-ai văzut pe junkeri…

— N-am văzut niciun junker, domnişoară Justineau.

Pur şi simplu. Justineau nu mai are nevoie să folosească replicile pregătite dinainte. Se holbează prosteşte la fată, fără să-şi dea seama că a rămas cu gura căscată.

— Nu? îngaimă ea.

— Nu.

Şi Melanie îi povesteşte ce a văzut ea în realitate.

Alergau printre scaunele mucegăite şi pe scena crăpată. Goi-puşcă, exact ca la naştere. Şi murdari, cu toate că pielea de sub jeg era la fel de albă ca a ei. Şi cu părul lung şi lins şi slinos sau, în unele cazuri, ridicat în ţepi deasupra capului. Unii aveau beţe, iar alţii aveau pungi – pungi vechi, din plastic, pe care scria *Proaspăt* şi *Băcănie.*

— Dar nu am minţit când am spus că aveau şi cuţite. Aveau, însă nu pumnale, cum au Sergentul Parks şi Kieran. Ci cuţite din alea de bucătărie, cu care tai pâinea sau carnea.

Cincisprezece. I-a numărat bine. Şi doar a mai adăugat patruzeci atunci când şi-a spus povestea cu junkerii.

Dar aceştia nu erau junkeri. Erau copii de toate vârstele cuprinse între patru sau cinci ani şi cincisprezece. Şi vânau şobolani. Unii loveau cu beţele în podele şi în scaune ca să-i scoată din ascunzători. Şi ceilalţi îi fugăreau şi-i prindeau şi le retezau capetele cu dinţii şi le aruncau trupurile fără viaţă în sacoşele alea. Nu le era deloc greu, pentru că erau mult mai rapizi decât şobolanii. Şi transformaseră vânătoarea asta într-un fel de joc şi râdeau şi glumeau unii pe socoteala celorlalţi şi ţipau şi se strâmbau.

Copii asemenea ei. Copii transformaţi în flămânzi, ca şi ea. Copii plini de viaţă şi veseli, bucurându-se de vânătoarea aceea. În cele din urmă s-au oprit şi s-au aşezat pe jos şi s-au ospătat cu hoiturile mici, pline de sânge. Copiii mai mari îşi alegeau primii mâncarea, iar cei mici

alergau de la unul la altul, încercând să le şterpelească şobolanii. Tot un joc era şi asta, iar ei râdeau cu poftă. Se simţeau în siguranţă.

— Era un băiat care părea a fi şeful. Avea un băţ mare, lucios ca sceptrul unui rege; şi era pictat cu multe culori pe faţă. Şi din cauza asta mie mi s-a părut cam înspăimântător, dar cei mici nu se speriau de el: pentru că el era protectorul lor. Când vreunul dintre ceilalţi copii mai mari îşi arăta dinţii la unul mai mic şi dădea impresia că o să se repeadă să-l muşte, băiatul ăla cu faţa pictată atingea cu băţul umărul celuilalt copil şi acesta se potolea. Dar nu încercau să se muşte prea des. Parcă erau o familie. Se cunoşteau între ei şi le plăcea să fie împreună.

Un picnic în miez de noapte. Urmărind scena, Melanie a avut senzaţia că se uită la propria ei viaţă prin cealaltă parte a unui telescop. Aşa ar fi ajuns şi ea dacă nu ar fi fost prinsă şi dusă în cazarmă. Aşa ar trebui să fie şi ea. Iar sentimentele faţă de această realitate au început să i se schimbe. Îi părea rău că nu putea lua parte la picnic. Pe de altă parte însă, dacă nu ar fi ajuns în cazarmă, nu ar fi avut cum să înveţe atât de multe lucruri şi nu ar fi cunoscut-o niciodată pe domnişoara Justineau.

— Am început să plâng, spune Melanie acum. Nu pentru că aş fi fost tristă, ci pentru că nu ştiam exact ce simt. Parcă-mi era dor de toţi copiii ăia de jos, deşi nu-i mai văzusem niciodată în viaţa mea. Deşi nu ştiam cum îi cheamă. Probabil că nici *nu aveau* nume. Şi parcă nici nu ştiau să vorbească, pentru că nu scoteau decât nişte sunete când ascuţite, când groase, ca nişte mârâieli.

Sunt sfâşietoare emoţiile care traversează chipul fetiţei. Justineau îşi reazemă capul de cuşcă şi îşi bagă degetele prin ochiurile plasei metalice.

Melanie se întinde şi atinge cu fruntea vârfurile degetelor ei.

— Şi atunci… de ce nu ne-ai spus toate astea?

Este prima întrebare la care se gândeşte Justineau. Cu prudenţă instinctivă evită să discute despre criza existenţială a lui Melanie, temându-se să o înfrunte direct.

Ştie că fetiţa din cuşcă nu îi va permite să intre ca să o poată lua în braţe, din cauză că îi este frică să nu-şi piardă controlul. Aşa că nu o poate mângâia decât prin cuvinte, iar acestea par neîndestulătoare şi prea slabe pentru suferinţa lui Melanie.

— Nu mă deranjează să-ţi spun ţie… îi răspunde simplu Melanie. Dar să nu mai spui la nimeni. Să fie secretul nostru. Nu vreau să afle doamna doctor Caldwell. Sau Sergentul Parks. Nici măcar Kieran nu trebuie să ştie.

— De ce nu, Melanie? încearcă s-o înduplece Justineau.

Dar îşi dă seama imediat care este problema. Şi ridică mâna ca s-o împiedice pe fetiţă să-i răspundă. Însă Melanie nu o ascultă.

— Pentru că i-ar prinde pe copiii ăia şi i-ar băga în nişte celule sub pământ, spune ea. Şi doamna doctor Caldwell i-ar tăia în bucăţi. Aşa că am inventat o poveste care să-l facă pe Sergentul Parks să dorească să plecăm repede de aici, înainte să prindă cineva de veste de existenţa lor. Te rog să nu le spui adevărul, domnişoară Justineau. Te rog, promite-mi că n-ai să le spui.

— Îţi promit, spune Justineau.

Şi nu minte. Indiferent ce va fi să se întâmple, în ruptul capului nu o va lăsa pe Caroline Caldwell să afle că în apropiere există un lot nou de subiecţi de studiu. Nimeni nu-i va diseca pe aceşti copii sălbatici.

Iar asta înseamnă că se va duce la Parks şi va susţine minciuna iniţială a fetiţei. Sau îi va spune adevărul. Sau va inventa o minciună mai bună.

Câteva clipe nu mai vorbeşte niciuna, probabil pentru că fiecare se gândeşte ce impact vor avea aceste schimbări asupra relaţiei dintre ele. Când au plecat din cazarmă, Justineau îi oferise lui Melanie şansa de a alege între a rămâne cu ei şi a se duce singură în unul dintre oraşele din vecinătate. „Ca să fii împreună cu cei de felul tău”, aproape că-i scăpase ei atunci. Dar se oprise, pentru că şi-a dat seama că nu exista aşa ceva.

Însă acum există.

Justineau încă se mai gândeşte la implicaţiile pe care le

va avea povestea lui Melanie asupra lor, când începe să tremure puternic. Preţ de o clipă ireală şi terifiantă îşi închipuie că a păţit ceva – că au apucat-o convulsiile, că are o criză de epilepsie, ceva de genul ăsta. Dar trepidaţiile acelea puternice devin mai regulate şi reuşeşte să le identifice, aşa cum identifică şi huruitul pe care îl aude din ce în ce mai tare şi care apoi se stinge. La fel şi trepidaţiile.

— Dumnezeule! icneşte Justineau.

Se ridică repede şi fuge spre capătul din spate al vehiculului.

Parks stă aplecat deasupra generatorului, cu mâinile murdare ridicate, ca în gest de binecuvântare. Sau exorcizare.

— L-am făcut, spune el, aruncându-i lui Justineau un rânjet sălbatic.

— Dar s-a oprit iarăşi, spune ea.

Apare şi Caldwell. Învierea magică a generatorului o adusese şi pe ea într-o goană în sala motoarelor.

— Ba nu s-a oprit. Eu l-am închis. Nu vreau să i se audă zgomotul în jur până când nu vom fi gata de plecare. Nu se ştie cine ne pândeşte.

— Deci putem pleca! exclamă Justineau. Spre sud. Hai să plecăm, Parks. La dracu' cu toate!

Sergentul îi aruncă o privire prefăcută.

— Mda, spune el. Nu trebuie să avem de-a face cu junkerii ăia. S-ar putea să fie nevoie să…

Se întrerupe şi se uită dincolo de cele două femei. Chipul lui este serios acum, şi-a pierdut entuziasmul de mai devreme.

— Unde-i Gallagher? le întreabă el.

# 60

Gallagher a dispărut. A dat bir cu fugiţii. Tensiunea acumulată în el a explodat pe neaşteptate şi l-a scos din laboratorul mobil încă înainte ca tânărul să-şi dea seama ce face.

Nu că ar fi laş. Mai degrabă este vorba despre o lege a fizicii. Pentru că, în cazul lui, tensiunea venea şi din faţă, dar şi din spate – de la gândul că se va întoarce într-un loc pe care îl detesta. Aşa că pur şi simplu s-a pomenit prins la mijloc.

Cam aşa, dar mai este şi gândul că vor încuia uşa, vor stinge luminile şi vor aştepta să-i găsească junkerii. De parcă ar putea cineva să nu-i vadă în mijlocul străzii.

Când a fost atacată baza, Gallagher l-a văzut pe Si Brooks – camaradul care îşi închiriase întregii cazărmi preţioasa-i revistă porno şi care o iubea în taină pe fata de la pagina douăzeci şi trei – cu faţa despicată de la o lovitură dată cu un pat de puşcă. Şi Lauren Green, una dintre puţinele femei soldat cu care putea vorbi fără să se bâlbâie, a fost înjunghiată în burtă cu o baionetă. Şi ar fi păţit şi el ceva în genul ăsta, dacă nu l-ar fi înşfăcat de umăr Sergentul Parks şi nu l-ar fi tras în colţul popotei, unde se ascundea, spunându-i scurt: „Am nevoie de un trăgător.”

Gallagher nu-şi face iluzii că ar fi rezistat prea mult altminteri. Groaza îl ţintuise în loc. Deşi „ţintuit” nu este cel mai potrivit cuvânt, întrucât ce simţea el atunci semăna mai mult cu un vertij – şi avea senzaţia că, dacă ar fi făcut vreo mişcare, s-ar fi prăbuşit într-o dungă peste o lume răsturnată.

Din cauza asta îi este acum ruşine că îl lasă baltă pe dom’ Sergent, salvatorul său. Dar aşa se închide cercul. Nu mai există drum înapoi. Şi nici înainte. Şi nici pe loc nu poţi rămâne. Aşa că alegi o altă direcţie şi scapi de necazuri.

De data aceasta îl va salva fluviul. Trebuie să fie bărci

acolo, rămase de dinainte de Colaps. Şi va da la vâsle sau va înălţa vela şi va găsi undeva o insulă, pe care să fie o casă, dar să nu fie şi flămânzi; şi va trăi acolo din ce va cultiva sau va vâna. Ştie că Marea Britanie este o insulă şi că alte insule mai mici se află în apropierea ei. A văzut destule hărţi, chiar dacă nu-şi aminteşte detaliile specifice. Dar cât de greu să fie? Doar exploratorii şi piraţii au făcut aşa ceva tot timpul.

Se îndreaptă spre sud, stabilindu-şi traseul cu ajutorul busolei pe care o are la centură. Sau mai bine zis, încearcă să-şi stabilească traseul, pentru că se încurcă în labirintul de străzi. A ieşit de pe strada aceea mare, unde se simţea mult prea expus, şi acum merge în zigzag pe drumurile mai retrase. Busola îi spune pe unde s-o ia şi el încearcă să-i urmeze sfatul ori de câte ori i-o permit bulevardele largi, intersecţiile şi fundăturile unde nimereşte din greşeală. Slavă Domnului că sunt toate pustii. De când a fugit din Rosie nu a văzut nici măcar un singur flămând viu. Doar vreo doi dintr-ăia morţi, cu copaci crescând din ei.

Fluviul nu are cum să fie prea departe. Doar vreo opt sau zece kilometri de mers. Îşi va face planul mai departe în funcţie de ce anume va găsi când va ajunge acolo. Deocamdată vede cum norii se risipesc şi apare iarăşi soarele. Gallagher se miră. Nu credea că-l va mai vedea vreodată. Lumina şi căldura lui par a nu avea absolut nimic în comun cu lumea aceasta, prin care rătăceşte el. Ba chiar îl tulbură puţin – se simte mult prea vulnerabil, ca şi cum soarele ar fi un reflector fixat asupra lui şi care ţine pasul cu el.

Dar mai este încă ceva. Tresare ca un pui de iepure şi aproape că-şi dă drumul în pantaloni atunci când observă o mişcare pe stradă, în faţa lui. Însă îşi dă repede seama că nu pe stradă a văzut el creatura. Pe stradă nu e nimeni. Era umbra cuiva de pe un acoperiş. Un junker? Parcă nu era suficient de mare şi precis că deja ar fi avut un glonţ în spinare dacă erau junkeri şi pe el îl urmăreau. Cel mai probabil fusese o pisică sau ceva de genul ăsta, dar – fir-ar

mă-sa a dracului! – tare nasol l-a făcut să se simtă.

Gallagher încă mai tremură şi stomacul lui încă mai dă semne că şi-ar dori să se transforme într-un lansator de rachete… sau altceva. Dă peste caroseria ruginită a unei maşini şi se aşază puţin în spatele ei, ştiind că aşa nu mai poate fi văzut de pe stradă. Bea o gură de apă din gamelă.

Care gamelă este aproape goală.

Îşi dă brusc seama că ar mai avea nevoie de o mulţime de lucruri.

De exemplu, ceva de mâncare. Nu a vrut să fure una dintre raniţe atunci când a plecat, aşa că nu are cu ce să-şi potolească foamea. N-a avut nici măcar atâta minte cât să ia punga cu alune pe care o ascunsese sub pernă pentru mai târziu.

Sau puşca.

Sau tubul gol de blocant, pe care l-ar fi putut stoarce ca să mai facă rost de un strop de gel cu care să se dea la subraţ şi mai jos de buric.

Dar are la el pistolul şi şase încărcătoare pline. Şi i-a mai rămas puţină apă. Are şi busola. Şi mai are şi grenada pe care a pus-o în buzunarul pantalonilor de camuflaj atunci când au abandonat Humvee-ul. Atâta tot. Acesta este tot inventarul.

Ce idiot e ăla care pleacă de nebun la plimbare prin teritoriu inamic doar cu ţoalele de pe el? E musai să se aprovizioneze. Şi e musai s-o facă cât mai repede.

Magazia unde el şi Justineau au găsit snacks-urile alea este acum la câţiva kilometri buni în spate. Nu ar vrea să se întoarcă şi să piardă timp preţios. Dar mult mai mult nu vrea să moară de foame şi nu există nicio garanţie că va găsi o altă asemenea comoară de provizii până la malul Tamisei.

Gallagher se ridică în picioare şi porneşte iar la drum. Nu-i este uşor, dar parcă se simte mai bine pentru că face ceva. Are un scop bine stabilit şi are un plan. Se întoarce acum pentru că doar aşa va putea să meargă mai departe.

Nu contează că are busolă, pentru că, după cinci sau şase străzi, îşi dă seama că s-a rătăcit complet.

Plus că acum e aproape convins că nu mai este singur. Nu vede alte umbre mişcătoare, dar aude zgomote ca de paşi grăbiţi şi cam nesiguri venind de foarte aproape. De câte ori se opreşte să asculte mai bine, nu se mai aude nimic, dar atunci când porneşte din nou, zgomotul acela pare a-l însoţi. Cineva se mişcă odată cu el şi se opreşte atunci când el se opreşte.

Parcă l-au ajuns din urmă. Ar trebui să-i poată vedea, însă nu vede nimic. Nici măcar nu ştie cu exactitate din care direcţie se aud. Dar umbra pe care a văzut-o… precis a fost aruncată de ceva de pe acoperiş. Şi Gallagher îşi spune că, dacă îl urmăreşte cineva, atunci acel cineva e musai să se ţină după el trecând de pe un acoperiş pe altul, pentru că doar aşa nu l-ar putea observa.

Bine, măi. Atunci ia să vă văd cum treceţi pe trotuarul celălalt.

Şi, din senin, o rupe la fugă. Trece în goana mare strada şi intră pe o alee laterală.

Traversează un fel de fostă parcare din spatele unor magazine arse. Intră pe una dintre uşile din spate şi ajunge într-un hol strâmt. Acolo e o uşă batantă, din cauciuc vulcanizat, putrezită şi lipicioasă la atingere, dincolo de care se află magazinul propriu-zis. Gallagher se repede către uşa din faţă şi…

Încetineşte. Apoi se opreşte.

Pentru că acest magazin este un fel de minimarket, cu vreo şase culoare înghesuite şi cu rafturi până în tavan.

Pe rafturi sunt tot felul de articole: perii de toaletă; pahare pentru ouă, în formă de puişori; cutii din tablă pentru pâine, cu steagul britanic pe ele; curse din lemn pentru şoareci; răzătoare de brânză, cu mânere practice; tocătoare, cârpe de bucătărie, seturi pentru condimente, saci menajeri, huse pentru scaune auto, şurubelniţe magnetice.

Şi mâncare.

Nu prea multă – doar câteva rafturi din capăt –, dar conservele şi pachetele par neatinse. Sunt aranjate pe sortimente, supele pe un raft, alimentele internaţionale pe

un altul, orezul şi pastele pe al treilea. Exact aşa cum le aşezase vânzătorul necunoscut şi, probabil, mort de multă vreme, într-o dimineaţă ce părea ca oricare alta, într-o lume despre care nimeni nu-şi imagina că se va sfârşi curând.

Toate conservele sunt deteriorate, absolut toate. Soarele bate drept pe ele şi probabil că aşa a fost în fiecare zi senină încă de dinaintea naşterii lui Gallagher.

Dar acolo sunt şi pachete. Citeşte etichetele – mai întâi cu speranţă, apoi cu entuziasm:

*Ospăţul Gurmandului. Curry de pui cu orez – adăugaţi doar apă!*

*Ospăţul Gurmandului. Vită Stroganoff – adăugaţi doar apă!*

*Ospăţul Gurmandului. Paella cu carne – adăugaţi doar apă!*

Cu alte cuvinte, mâncare deshidratată în ambalaje vidate.

Gallagher desface unul şi îl adulmecă. Adevărul e că miroase al naibii de bine în situaţia dată. Şi tânărului chiar nu-i pasă dacă amestecul dinăuntru a avut de-a face cu vreun pui sau vacă, atâta vreme cât nu-i va veni să vomite.

Toarnă în pungă cam o treime din apa rămasă, o strânge bine şi o zgâlţâie vreo treizeci de secunde. Apoi o deschide şi îşi bagă în gură o cantitate mare din pasta rezultată.

Delicioasă. Un ospăţ cu adevărat demn de un gurmand, exact aşa cum scrie pe etichetă. Şi nici nu trebuie să mestece. Îi alunecă lin pe gât, ca o supă. Nu-l deranjează nici măcar textura uşor nisipoasă, până când dă de nişte praf neamestecat bine şi izbucneşte într-o tuse puternică, împroşcând pachetele de pe raft cu firimituri şi stropi de salivă de culoarea curry-ului.

Mănâncă mai prudent şi termină conţinutul pungii. Apoi îşi umple numeroasele buzunare cu alte pachete, de pe care rupe banderolele de carton, pentru a putea lua cât mai multe. Va sărbători momentul când va ajunge la fluviu

delectându-se cu două sau trei feluri alese la întâmplare. O combinaţie de prânz şi cină.

Că veni vorba de fluviu, acum chiar ar trebui să-şi continue drumul. Dar nu se poate abţine să nu arunce o privire rapidă în restul magazinului, întrebându-se ce alte minunăţii s-or mai găsi acolo.

Gallagher ajunge la secţiunea cu reviste şi simte cum îi sare inima din piept. Tot raftul superior – cam de trei metri lungime – este plin cu reviste porno. Le răsfoieşte pe rând, cu gesturi pline de respect, de parcă ar fi vorba despre Sfânta Scriptură. Femei de o frumuseţe inimaginabilă îi zâmbesc din paginile lucioase. Îi zâmbesc cu dragoste şi înţelegere. Îl cheamă la ele. Picioarele şi inimile lor sunt deschise larg.

În cazarmă, o asemenea comoară l-ar fi îmbogăţit peste măsură. Din toate colţurile ei ar fi venit pelerini, dornici să-l plătească în tutun şi băutură pentru o singură jumătate de oră în compania acestor doamne. Nimic nu-i poate întuneca această himeră fascinantă, nici măcar faptul că nu fumează şi că se teme de alcool aproape la fel de tare cât se teme de flămânzi şi de junkeri. El ar fi eroul zilei. Cel care ştie că i se cuvine să fie salutat de toată lumea atunci când intră în popotă. Cel care ştie că poate ridica în rang social pe cei cărora catadicseşte să le răspundă.

Scârţâitul duşumelei îl smulge pe Gallagher din visul lui de glorie şi-l readuce rapid în prezent. Lasă jos revista. La trei metri distanţă de el se află o fată, pe care nu o văzuse până atunci doar din cauza revistei, pentru că ea nu făcuse niciun efort să se ascundă. Fata este micuţă, complet goală şi subţire ca sticksurile sărate. O fracţiune de secundă, Gallagher are impresia înfiorătoare că priveşte la o fotografie în alb şi negru, deoarece părul ei este negru ca pana corbului, iar pielea este de un alb imaculat. Ochii fetiţei sunt negri şi fără fund, la fel ca două găuri făcute într-o scândură. Gura îi este o linie dreaptă şi albă.

Ar putea să aibă cinci sau şase ani, poate chiar şapte, deşi pare mult prea slabă pentru vârsta asta.

Nu face nimic. Doar stă şi se holbează la Gallagher. Când e sigură că a reuşit să-i capteze atenţia, întinde o mână şi-i arată ce ţine în ea. Un şobolan mort şi fără cap.

Gallagher se uită la şobolan, apoi iar la chipul fetei. Apoi iar la şobolan. Stau amândoi în aceleaşi poziţii un timp care lui i se pare foarte lung. În cele din urmă, soldatul trage cu teamă aer în piept şi spune:

— Bună. Ce mai faci?

Este cea mai stupidă replică la care s-ar putea gândi cineva într-o asemenea împrejurare, dar lui Gallagher îi este mult prea greu să creadă ce i se întâmplă. Este evident că fetiţa asta este o flămândă. Dar este la fel ca Melanie, adică e în stare să gândească şi nu trebuie să mănânce oameni dacă nu vrea s-o facă.

Plus că îi întinde o ofertă de pace. Una destul de consistentă, dacă te gândeşti cât de înfiorător de slabă este ea.

Însă nu face nicio mişcare şi nici nu spune nimic. Dar oare poate să vorbească? Când au fost aduşi, copiii de la cazarmă semănau mai degrabă cu nişte animale mici. Însă au învăţat destul de repede atunci când i-au auzit pe oameni vorbind în jurul lor. Cu toate acestea, el încă mai ţine minte cum, la început, guiţau ca nişte purceluşi sau ţipau ca maimuţicile.

Dar nu contează. Se poate comunica şi altfel. Există limbajul trupului.

Gallagher îi adresează fetei un zâmbet larg şi-i face prietenos cu mâna. Nu reuşeşte să obţină nicio reacţie. Chipul ei este împietrit ca o mască. Însă continuă să scuture şobolanul în faţa lui, exact aşa cum ai face cu o jucărie în faţa unui căţel.

— Eşti o fetiţă foarte drăguţă, îi spune el complet aiurea. Cum te cheamă? Pe mine mă cheamă Kieran. Kieran Gallagher.

Şobolanul fără cap se bâţâie din nou. Fetiţa deschide şi închide gura, mimând mâncatul.

Ridicol. Înseamnă că e nevoit să mănânce şobolanul, dacă vrea să iasă din impasul ăsta.

Cu mare grijă ca nu cumva să facă vreo mişcare bruscă, Gallagher pune revista la loc pe raft. Cu coperta în jos, de parcă această micuţă zombi s-ar fi putut simţi stânjenită ori ar fi putut fi coruptă de sânii goi din fotografie. Păşind foarte încet, exact aşa cum l-a învăţat Sergentul Parks, tânărul se apropie puţin câte puţin de ea. Nu uită să-şi ţină mâinile în permanenţă la vedere şi zâmbetul prietenos pe buze.

Întinde uşor mâna spre şobolan.

Obrăznicătura aia mică îl trage înapoi. Gallagher se opreşte, întrebându-se dacă nu cumva a înţeles greşit.

Şi atunci o durere cumplită îi explodează în piciorul drept, luându-l complet prin surprindere. Scoate un urlet, i se înmoaie genunchii şi se prăbuşeşte pe podea, greoi şi fără graţie ca un şifonier răsturnat. Siluete mici fug de lângă el, ieşind din ascunzătorile lor de sub rafturi. Nu le vede prea bine, pentru că se zvârcoleşte de durere şi pentru că-i într-atât de nedumerit încât, în primul moment, nici nu realizează ce i s-a întâmplat.

Se ridică într-un cot şi îşi priveşte picioarele, dar nu înţelege ce vede. Sunt complet roşii. Sânge. Picioarele îi sunt pline de sânge. De sângele lui. Ştie că-i sângele lui pentru că acum îl simte cum îi curge, nu doar îl vede. Spatele gambelor îi pulsează foarte dureros. De la genunchi în jos, pantalonii îi mustesc deja de sânge.

*Ce au făcut?* se întreabă el năucit. *Ce mi-au făcut?*

Cu coada ochiului surprinde o mişcare vagă şi se întoarce. Un alt copil se repede la el. Are faţa vopsită cu tot felul de culori, din care i se disting ochii mici, la fel ca două înţepături de ac. În mâna ridicată deasupra capului ţine un obiect din metal, care luceşte orbitor în razele piezişe ale soarelui de după-amiază.

Băiatul loveşte şi Gallagher se fereşte, cu un urlet de groază. Mintea lui înnebunită îşi închipuie că obiectul acela este o sabie, dar atunci când trece la câţiva centimetri de el vede că este mult prea gros, mult prea solid. Rafturile metalice suportă mare parte din forţa loviturii. Tânărul ridică mâna şi îl loveşte în piept pe

băiatul care, cântărind mai nimic, se duce de-a berbeleacul de acolo. Arma lui – o bâtă de baseball din aluminiu – îi zboară din mână şi se rostogoleşte zgomotos până la picioarele lui Gallagher.

Care picioare zac acum într-o baltă. O adevărată baltă de sânge. Sângele lui.

Copilul cu faţa pictată se retrage de-a buşilea, dar din lateral se năpustesc alţi doi la el, unul înarmat cu un cuţit, iar celălalt agitând deasupra capului ceva ce seamănă cu un satâr de măcelar. Şi din nou Gallagher zbiară cât îl ţin puterile şi înhaţă bâta de baseball.

Copiii flămânzi abandonează atacul şi se îndepărtează repede de el.

Dar copii ca ei sunt pretutindeni acum. Gallagher nu-i vede pe toţi, dar i se pare că sunt zeci. Poate chiar sute. Chipuri micuţe şi palide care îl privesc pe furiş printre rafturi. Cei mai îndrăzneţi se înghesuie la capetele culoarelor, de unde se holbează la el. Armele lor sunt câte în lună şi-n stele, de la cuţite şi furculiţe până la crengi rupte din copaci. Majoritatea sunt în pielea goală – ca fetiţa cu şobolanul –, însă câţiva poartă haine asortate în chip bizar, pe care probabil că le-au furat din vitrinele magazinelor. Un băiat are un sutien cu imprimeu de leopard, pe care şi l-a petrecut în diagonală peste piept şi l-a prins la capăt de un cordon de care atârnă o mulţime de brelocuri.

Gallagher observă că fetiţa nu a dispărut. Doar s-a retras puţin ca să facă loc copiilor cu arme. Stă într-un colţ calmă şi răbdătoare şi mănâncă din şobolanul mort.

Tânărul soldat vrea să se ridice, dar picioarele nu vor să-i susţină greutatea. Nu vrea să-şi ia ochii de la copii, de teamă că-l vor ataca din nou, aşa că îşi pipăie picioarele cu mâna liberă, încercând să-şi dea seama ce a păţit. Cracul drept al pantalonilor este rupt între genunchi şi gleznă. Cu multă grijă bagă degetele prin gaura aia şi pipăie marginile rănii. Nu este largă, dar e lungă şi dreaptă, de unde trage concluzia că este foarte adâncă.

La fel şi la piciorul stâng.

Şobolanul nu era o ofertă de pace, ci o momeală. Şi nu ar fi trebuit să aibă efect, pentru că el nu mănâncă şobolani, dar ce zici de chestia asta? Un chip drăgălaş îl fraiereşte imediat. Păpuşica l-a adus unde voia şi doi dintre prietenii ei l-au atacat din spate.

L-au schilodit.

Nu va mai pleca de aici.

Poate nu va mai merge niciodată pe picioarele lui.

— Futu-i!

Gallagher se miră când îşi aude şoapta. În mintea lui fusese un urlet.

— Ascultaţi, spune el mai tare. Ascultaţi-mă. Asta nu e… nu o să-mi faceţi aşa ceva. Pricepeţi? Nu puteţi să…

Chipurile copiilor nu se schimbă. Toate au aceeaşi expresie. O nevoie chinuită, sălbatică, dar ţinută cumva în frâu deocamdată.

Îl aşteaptă să moară ca să îl poată mânca.

Îşi scoate pistolul şi îl îndreaptă spre ei. Mai întâi spre fată. Apoi spre băiatul care a scăpat din mâini bâta de baseball. Pare a fi cel mai mare. Are buzele pline şi ridicol de roşii, în vreme ce toţi ceilalţi aproape că nu au buze deloc. Nu-ţi dai seama de asta din primul moment din cauza feţei pictate. Iar acum Gallagher observă că desenul nu este unul abstract. Ci este un alt chip, chipul unui fel de monstru vopsit peste trăsăturile lui; gura mare se întinde de la nas până la bărbie. Pictura este stângace şi mânjită, sugerând că şi-a făcut-o singur, cel mai probabil cu nişte markere. Părul lui soios, drept şi negru, îi atârnă în ochi, dându-i un aspect dubios, de vedetă rock. Şi este atât de slab, încât tânărul îi poate număra toate coastele.

Nu pare să-l deranjeze arma. Se uită pe lângă ea fără să clipească, fix în ochii lui Gallagher.

Acesta flutură pistolul spre ceilalţi copii. Nici nu par să-l vadă. Ori nu ştiu ce este un pistol, ori nu ştiu de ce ar trebui să se teamă de el. Va fi nevoit să-l împuşte pe unul dintre ei ca să-i facă să înţeleagă.

Şi ar fi bine s-o facă mai repede. Îi tremură mâna şi a început să vadă o sumedenie de puncte mici şi negre.

Lumea din jur se cam hâţână, aşa ca o maşină pe un drum de ţară. Încearcă să-şi focalizeze privirea în pauzele dintre zgâlţâieli.

Băiatul cu faţa pictată. Cel care a scăpat bâta de baseball. Stă chiar în faţa celorlalţi. Probabil că el este la conducerea Operaţiunii Să-L-Mâncăm-Pe-Kieran-Gallagher, aşa că să-l ia dracu'. Tocmai ce a fost nominalizat.

Dar se tot mişcă. Toţi se mişcă. Dacă nu e atent, ar putea s-o împuşte pe fetiţă. Nu se ştie din ce motiv Gallagher nu vrea să-i facă rău, deşi ea l-a atras în cursă. Însă e prea mică. Şi gestul lui ar semăna mult prea mult cu o crimă.

Uite-l pe micuţul ticălos. Ţinta a fost localizată. Pistolul cântăreşte vreo două chintale în mâna lui Gallagher, dar trebuie să-l ţină nemişcat doar câteva secunde. Doar cât să apese pe trăgaci, să apese pe…

Trăgaciul nu se mişcă.

Încărcătorul este gol.

L-a golit atunci când au trecut prin mulţimea de flămânzi ca să între în spitalul ăla, Casa Wainwright. Atunci a trecut la puşcă şi tot timpul de atunci încoace doar pe puşcă a pus mâna când situaţia o cerea. Aşa că a uitat să-şi reîncarce pistolul.

Îi vine să râdă. Copiii nu au avut nicio reacţie pentru simplul motiv că pistolul nu înseamnă nimic pentru ei. Bâta de baseball este cea care îi ţine la distanţă.

Numai că nici ea nu-i mai sperie acum. Micuţii flămânzi înaintează încet din ambele capete ale intervalului dintre rafturi. Băiatul cu faţa pictată este în fruntea haitei, deşi nu mai are nicio armă. Îşi încleştează şi descleştează degetele osoase.

O amorţeală ca de plumb se răspândeşte prin tot corpul lui Gallagher, pornind din picioarele lui rănite. Însă groaza pe care o simte îi dezvăluie o soluţie neaşteptată. Se răsuceşte repede pe partea stângă, pentru că vrea să umble în buzunarele pantalonilor de camuflaj ca să caute…

Da! Uite-o aici. Strânge în palmă metalul rece. Parcă

nici nu-i vine să creadă şi îşi spune, total aiurea: „Ave, Maria, cea plină de har!”

Copiii au ajuns foarte aproape de el. Gallagher scoate grenada din buzunar şi o ridică, arătând-o tuturor.

— Uite! zbiară el. Uitaţi-vă aici!

Micuţii flămânzi se opresc din mersul lor implacabil, dar tânărul soldat ştie că nu i-a făcut să ezite nici strigătul lui şi nici grenada. Copiii încearcă să estimeze câtă putere a mai rămas în el.

— Buuuuum!

Gallagher mimează o explozie, aruncându-şi braţele în sus. O clipă de tăcere, apoi băiatul cu faţa pictată răcneşte şi el. Îşi imaginează că acum nu poate fi vorba decât despre o ameninţare goală. Despre faptul că nu vor să se recunoască învinşi.

Dar uite cum copiii înaintează iarăşi. Îl înconjoară ca să îl atace.

— E o bombă! strigă disperat Gallagher. E o grenadă! O să vă facă bucăţi. Duceţi-vă şi găsiţi un câine vagabond pe care să-l mâncaţi. O s-o fac! Nu mint! Pe bune că o s-o fac!

Nicio reacţie. Apucă cuiul între degetul mare şi arătător.

Dar nu vrea să-i omoare. Nu vrea decât să iasă de pe scena vieţii într-o explozie de lumină albă, iar nu printr-un calvar peste capacitatea lui de îndurare. Nu că i-ar da de ales. Nu mai are nicio şansă.

— Vă rog! îi imploră el.

Nimic.

Şi când vine momentul, nu e în stare să o facă. Poate că ar fi alta situaţia dacă ar reuşi să-i facă să priceapă ce este obiectul acela cu care îi ameninţă.

Lasă să-i cadă din mână bâta de baseball şi copiii sălbatici se năpustesc asupra lui ca un val uriaş. Îi scapă şi grenada, care se rostogoleşte departe, sub rafturile magazinului.

— Nu vreau să vă fac rău! urlă Gallagher.

Şi spune adevărul. Aşa că nu încearcă să riposteze atunci când îl apucă strâns şi îl muşcă, şi îl sfâşie. Nu sunt decât nişte copii, iar copilăria lor probabil că a fost tot un

mare rahat, la fel ca a lui.

Într-o lume perfectă, ar fi fost şi el ca ei.

# 61

Parks e hotărât să-l caute pe Gallagher, deşi ştie că şansele de a-l găsi sunt aproape inexistente. Nu pot să-l strige şi nu pot organiza echipe de căutare, pentru că nu sunt decât trei: el, Helen Justineau şi fetiţa. Doamna doctor Caldwell susţine că este mult prea slăbită ca să mai poată merge şi el nu insistă, pentru că o vede că arată ca şi cum un singur cuvânt mai răstit ar putea să o frângă în două.

Dar nu au nevoie de nicio echipă de căutare. Melanie se învârte în loc exact ca o giruetă şi adulmecă vântul de câteva ori. Rămâne apoi cu faţa spre sud-vest.

— Acolo.

— Sigur? o întreabă Parks.

Dă din cap. Nu iroseşte vorbele. O ia înainte.

Dar urma e întortocheată; mai întâi o ia pe un drum, apoi pe altul; spre sud la început, apoi fără vreo ţintă precisă. Se pare că Gallagher a făcut cale întoarsă la mai puţin de doi kilometri depărtare de Rosie. Parks se întreabă dacă nu cumva fetiţa îi trage pe sfoară dintr-un motiv doar de ea cunoscut – să-şi dea importanţă, poate, sau să capete atenţia adulţilor. Prostii. Poate că un copil mai viu s-ar gândi să le joace o asemenea festă, dar Melanie nu se gândeşte la aiureli din astea. Le-ar spune sincer dacă nu ar şti încotro a apucat-o Gallagher.

Însă se mai întâmplă şi altceva. Ceva se petrece între Melanie şi Justineau – un dialog în care cuvintele sunt înlocuite de priviri furişe şi speriate şi care atinge punctul culminant în momentul în care traversează o stradă şi ajung pe o alee lăturalnică.

Aici fetiţa se opreşte şi se uită la el.

— Scoate-ţi arma, domnule Sergent, îi şopteşte ea serioasă.

Parcă prea serioasă.

— Flămânzi?

Nu-i pasă de unde ştie. Doar vrea să ştie precis în ce se

bagă.

— Da.

— Unde?

Copila ezită. Au intrat într-un fel de parcare mică din spatele unor magazine. Pe trei laturi se văd o mulţime de uşi, majoritatea sparte sau dărâmate. Într-o parte se află o maşină ruginită şi fără roţi, probabil suferindă încă de dinainte ca şoselele să fie aduse la tăcere de Colaps. O mulţime de tomberoane sunt aliniate, aşteptând o maşină de gunoi care nu a mai venit.

— Acolo, spune în sfârşit Melanie.

La o primă privire, uşa către care arată fetiţa nu pare deloc diferită de celelalte. Însă a doua privire descoperă buruienile călcate în picioare din faţa ei. Dintr-un ciulin uriaş încă mai picură seva, semn că a fost strivit de curând.

Parks nu mai rosteşte niciun cuvânt şi le explică prin semne ce au de făcut. Mai bine mai târziu decât niciodată, îşi spune el. Atinge mâna lui Justineau şi-i arată că trebuie să-şi scoată şi ea pistolul. Se apropie amândoi de uşă, la fel ca nişte poliţişti dintr-un serial de dinainte de Colaps, cu mişcări exagerat de prudente, deşi scârţâitul paşilor printre cioburi şi bucăţi de lemn le dă de gol prezenţa.

Melanie se bagă între ei şi se întoarce cu faţa.

— Dezleagă-mă, îi spune ea lui Parks.

Acesta o priveşte în ochi.

— La mâini?

— Şi la mâini, şi la gură.

— Nu demult mi-ai cerut să te leg, îi aduce el aminte.

— Ştiu. O să am grijă.

Nu are nevoie să continue. Dacă vor intra într-un spaţiu închis plin de flămânzi, foarte probabil că vor avea nevoie de ea. E limpede ca lumina zilei. Parks îi desface cătuşele, pe care şi le prinde la curea. Melanie îşi dezleagă singură botniţa şi i-o întinde.

— Vrei să ai grijă de ea, te rog? îl întreabă ea.

Sergentul vârâ botniţa în buzunar. Şi Melanie intră în beznă înaintea lor.

Numai că au întârziat la petrecere. Orice s-a întâmplat acolo, e evident că s-a terminat deja. O dâră lată de sânge duce din mijlocul unui culoar până într-un colţ ferit de soare. Acolo l-au târât flămânzii pe Gallagher ca să-l mănânce. Tânărul se uită fix în tavan, cu o expresie de suferinţă răbdurie întipărită pe chip, asemănătoare cu aceea din picturile convenţionale care îl înfăţişează pe Iisus pe cruce. Însă, spre deosebire de Iisus, tânărul soldat a fost mâncat până la os în multe locuri. Vesta de camuflaj i-a dispărut. Nu se mai vede nicăieri. Prin gaura mare din cămaşă se întrezăreşte abisul pustiu din pieptul lui. Plăcuţele de identificare i-au căzut printre vertebrele expuse. Flămânzii au reuşit cumva să-i mănânce beregata fără să rupă lanţul din oţel – ca în scamatoria aceea când smulgi faţa de masă fără să deranjezi vesela.

Justineau se întoarce cu spatele. Din ochi îi picură câteva lacrimi. Dar nu scoate niciun sunet. Nici Parks nu vorbeşte câteva secunde. Nu se poate gândi decât la faptul că el era comandantul acestui băiat şi că-l lăsase să moară singur. Iar acesta este un păcat care te trimite direct în iad.

— Ar trebui să-l îngropăm, spune Melanie.

Sergentul îşi revarsă furia şi neputinţa asupra ei.

— De ce mama dracului am face-o? mormăie el, uitându-se la ea cu duşmănie. N-avem ce să îngropăm. Nu ne-au lăsat destul din el. Putem doar să-l luăm pe făraş şi să-l aruncăm într-un coş de gunoi.

Melanie nu se lasă impresionată. Mârâie la el printre dinţii dezveliţi.

— Trebuie să-l îngropăm. Altminteri o să-l găsească fie câinii, fie alţi flămânzi şi o să mănânce şi ce a mai rămas din el. Şi nu va avea atunci niciun mormânt. Trebuie să-l cinsteşti pe soldatul căzut la datorie, domnule Sergent!

— Să-l cinstesc pe… De unde dracu’ ai mai scos-o şi pe-asta?

— Cel mai probabil din Războiul Troian, murmură Justineau.

Îşi şterge ochii cu podul palmei şi se adresează fetiţei.

— Melanie, nu se poate… nu avem unde să-l îngropăm. Şi nu avem nici timp. Vom deveni noi înşine nişte ţinte. Trebuie să-l lăsăm aici.

— Dacă nu putem să-l îngropăm, se încăpăţânează Melanie, atunci va trebui să-i dăm foc.

— Cu ce? o întreabă Justineau.

— Cu ce este în butoaiele alea mari, răspunde iritată fetiţa. În butoaiele din camera unde este generatorul. Scrie *Inflamabil* pe ele, adică iau foc.

Justineau spune şi altceva. Probabil încearcă să-i explice de ce nu se vor apuca nici să transporte pe străzile oraşului mort butoaie cu câte nouăzeci de litri de carburant de avion.

Dar, în tot acest timp, Parks îşi spune cu un soi de uimire tristă: din punctul de vedere al acestei fetiţe, lumea nu s-a sfârşit niciodată. Ei au învăţat-o toate lucrurile astea vechi, foarte vechi şi perimate, i-au împuiat capul cu toate căcaturile astea nefolositoare, gândindu-se că oricum nu contează, oricum ea nu-şi va părăsi celula decât ca să se întindă pe masa de disecţie şi ca să fie apoi studiată la microscop.

I se întoarce stomacul pe dos. Pentru prima dată, în întreaga lui carieră de militar, înţelege cum arată o crimă de război văzută de dinăuntru. Şi nu el este criminalul. Nici măcar Caldwell. Ci Justineau. Şi Mailer. Şi cretinul ăla beţiv, Whitacker. Şi toţi ceilalţi. Caldwell nu este decât un măcelar. Este Sweeney Todd[23] şi are un brici ascuţit. Ea nu s-a străduit ani în şir să îndoaie şi să răsucească minţile acestor copii, ca să-i transforme în animăluţe din baloane colorate.

— Putem să spunem o rugăciune, zice acum Justineau. Dar nu avem cum să aducem până aici vreunul dintre butoaiele alea, Melanie. Şi chiar dacă am putea…

— În regulă, spune Parks. Hai s-o facem.

Din privirea pe care i-o aruncă Justineau este limpede că

[23] *Sweeney Todd, bărbierul diabolic de pe Fleet Street* – musical horror jucat pe Broadway, apoi ecranizat, avându-l pe Johnny Depp în rolul principal (n.tr.).

femeia se teme ca nu cumva Sergentul să-şi fi pierdut minţile.

— Nu e o glumă, îi spune ea cu asprime.

— Ţie ţi se pare că mie îmi arde de glumă? Ce să spun? Fata are dreptate. Are mai multă logică decât noi doi la un loc.

— Dar nu putem… încearcă din nou Justineau.

Parks îşi pierde cumpătul.

— De ce mama dracului nu putem? urlă el. Dacă fata vrea să-i cinstească pe morţii ăştia blestemaţi, las-o s-o facă! S-a terminat şcoala, domnişoară profesoară. Şcoala s-a terminat de câteva zile bune. Poate nu ţi-ai dat seama.

Justineau se holbează uluită la el, palidă la faţă.

— Nu trebuie să ţipi, murmură ea, încercând să-l facă să tacă prin gesturi.

— M-au mutat cumva în clasa ta şi eu nu ştiu? o întreabă Parks. Acum eşti şi profesoara mea?

— Probabil că flămânzii care au făcut treaba asta sunt încă aproape şi te-ar putea auzi. Ne dai de gol.

Parks ridică puşca şi trage un foc, făcând-o pe Justineau să tresară şi să scoată un ţipăt surprins. Glonţul face o gaură în tavan. De acolo cad cu zgomot bucăţi de tencuială umedă; unul se loveşte de umărul lui Parks, lăsând o dâră albă pe haina acestuia.

— Nu m-ar deranja să schimb vreo câteva vorbe cu ei, spune Sergentul.

Se întoarce spre Melanie, care urmărise întreaga scenă cu ochi mari. Era ca şi cum ar fi asistat la o ceartă între Mami şi Tati.

— Tu ce zici, fetiţo? Îi facem lui Kieran funeralii de vikingi?

Melanie nu răspunde. E prinsă între ciocan şi nicovală. Dacă spune da, înseamnă că trece de partea lui, împotriva lui Justineau, iar dragostea pe care o nutreşte pentru ea nu dă niciun semn că ar trece prea curând.

Parks consideră că tăcerea ei reprezintă un răspuns afirmativ. Trece în spatele tejghelei, unde a văzut deja o cutie cu brichete de unică folosinţă. Sunt cam o sută şi în

toate mai este puţin gaz. Le aduce lângă rămăşiţele pământeşti ale sărmanului tânăr.

Individ cu mentalitate practică, Parks scoate mai întâi walkie-talkie-ul de la cureaua lui Gallagher şi îl ataşează la a lui. Apoi sparge pe rând brichetele din plastic şi le goleşte peste cadavrul soldatului. Justineau îl urmăreşte, clătinând din cap.

— Şi fumul? îl întreabă ea.

— Ce-i cu fumul? mârâie Parks.

Melanie le întoarce spatele şi traversează culoarul spre partea din faţă a magazinului. Se întoarce după câteva secunde cu o pungă din plastic în care este un hanorac galben.

Se aşază în genunchi şi îl pune sub capul lui Gallagher. Stă în sângele lui, care nu a apucat încă să se usuce. Când se ridică, picioarele îi sunt acoperite cu pete stacojii.

Parks a ajuns la ultima brichetă. Ar putea să aprindă cu ea rugul. Dar nu o face. Toarnă şi gazul din ea, apoi porneşte focul cu o scânteie de la cutia lui cu iască.

— Dumnezeu să te aibă în paza Lui, soldat! murmură el, în vreme ce flăcările mistuie ce a mai rămas din Kieran Gallagher.

Spune şi Melanie ceva, dar mult prea încet – se adresează doar mortului –, iar Parks nu o aude. Justineau aşteaptă tăcută până la sfârşit, adică până când focul unsuros şi rău mirositor îi forţează să se retragă.

Se întorc la Rosie fără să-şi vorbească, fiecare cu gândurile lui. În urma lor magazinul arde puternic, trimiţând spre cer o coloană groasă de fum care se deschide într-o umbrelă neagră pe deasupra capetelor lor.

Justineau se poartă cu Parks aşa cum te porţi cu o bombă neexplodată. Bărbatul nu se supără, ba chiar i se pare firesc în situaţia dată. Melanie merge înaintea lor, cu umerii căzuţi şi bărbia în piept. Nu a cerut să i se pună cătuşele şi botniţa, iar Parks a lăsat-o în pace.

Când aproape au ajuns, fetiţa se opreşte. Ridică iute capul, brusc alarmată.

— Ce se aude? şopteşte ea.

Parks tocmai vrea să-i spună că nu se aude nimic, dar atunci aerul vibrează şi se concentrează într-un sunet. Ceva prinde viaţă, ceva încrâncenat, ceva periculos, ceva cu chef de scandal şi hotărât să aibă ultimul cuvânt.

Motoarele lui Rosie.

Parks o rupe la fugă, cotind pe Finchley High Road tocmai la timp ca să vadă cum punctul îndepărtat se transformă, în doar câteva secunde, într-o matahală fioroasă.

Rosie se clatină puţin, atât din cauza sfărâmăturilor de pe drum, cât şi din cauză că doamna doctor Caldwell conduce doar cu degetele mari agăţate de partea de jos a volanului. Fiecare spasm al braţului ei are ca rezultat câte o hurducătură a uriaşului vehicul.

Fără să se gândească la ce face, Parks se duce în mijlocul drumului. Habar n-are care sunt intenţiile lui Caldwell, de ce anume fuge, dar ştie că trebuie s-o oprească. Rosie se clatină ca un beţiv când încearcă să-l evite şi intră într-o maşină parcată, pe care o târăşte după ea câţiva metri, înainte să o sfărâme într-o explozie de rugină şi cioburi.

Şi apoi trece dincolo de ei. Se holbează uluiţi la luminile din spate ale laboratorului mobil care accelerează şi se îndepărtează.

— Ce mama dracului!? exclamă Justineau stupefiată.

Parks este de acord cu ea.

# 62

Imediat ce pleacă Justineau şi Parks, luându-l cu ei şi pe subiectul unu al experimentului, Caroline Caldwell traversează vehiculul până la uşa din mijlocul lui Rosie, deschide un compartiment aflat lângă aceasta, cam la înălţimea capului şi roteşte maneta de acolo din poziţie verticală în cea orizontală. Acesta este mecanismul care interzice accesul din exterior şi se foloseşte numai în situaţii de urgenţă. Acum nu mai poate intra nimeni în vehicul decât în cazul în care Caldwell deschide personal uşa.

După asta, se duce în cabina de conducere şi activează unul dintre cele trei panouri de comandă. La douăzeci de metri în spatele ei, generatorul începe să bâzâie, dar nu prea tare, deoarece Caldwell nu direcţionează curentul electric spre motor. Are nevoie de el în laborator. Şi acolo se îndreaptă acum. Pentru că va lucra cu ţesut contaminat, îşi pune mănuşile, ochelarii de protecţie şi masca.

Porneşte microscopul electronic cu scanare, selectează cu răbdare şi minuţiozitate setarea dorită şi aşază sub lentilă prima lamelă pregătită dinainte.

Înfiorată, îşi apropie ochii de ocular. Sub privirea ei avidă apare instantaneu sistemul nervos central al flămândului din Casa Wainwright. Pentru că a ales verdele drept culoare de bază, se pomeneşte sub o cupolă formată din dendritele neuronilor, ca o pădure tropicală crescută în creier.

Rezoluţia este atât de bună, încât o lasă fără suflare. Structurile groase şi cele fine sunt redate în detalii extrem de clare, aidoma unei ilustraţii de manual. Deteriorarea serioasă a ţesutului se observă în prezenţa materiilor străine – particule de praf, fire de păr, celule bacteriene, precum şi previzibilele micelii fungice – printre neuroni, înaintea privirii ei înfiorate se înfăţişează toate celulele nervoase.

Acum vede şi ea ce au văzut alţi oameni de ştiinţă

înainte, dar ea nu a fost niciodată în stare să analizeze cu echipamentul neadecvat şi improvizat care-i fusese pus la dispoziţie în laboratorul de la bază. Acum vede exact felul în care cucul *Ophiocordyceps* îşi face cuibul în desişul creierului – felul în care miceliile lui se înfăşoară în jurul dendritelor, aşa cum se înfăşoară iedera pe un stejar. Numai că iedera nu-i cântă stejarului cântece de sirenă şi nu-l face să-şi piardă minţile.

Cuc? Iederă? Sirenă? *Concentrează-te, Caroline!* îşi spune ea cu asprime. *Uită-te la ce ai în faţa ochilor şi trage concluziile adecvate atunci când există probe care să le susţină.*

Probele există. Acum descoperă ceea ce a scăpat altor ochi: crăpăturile din fortăreaţă *(concentrează-te!),* locurile unde structurile paralele ale creierului omenesc, până atunci sacrificate şi depăşite numeric, s-au regrupat masiv printre şi în jurul celulelor nervoase sufocate de ciupercă. Unele fascicule de neuroni s-au făcut mai dense, deşi noile celule sunt umflate şi zdrenţuite, străpunse pe dinăuntru de plăci amiloide cu marginile zimţate.

Caldwell simte cum o furnică pielea capului când realizează semnificaţia celor văzute.

Îşi spune că procesul probabil a fost destul de lent. Primii cercetători nu au menţionat această evoluţie, pentru că nu avea cum să fi fost vizibilă imediat după Colaps. Singurul mod prin care ar fi putut fi descoperită ar fi fost ca să presupună cineva că era acolo şi să insiste cu analizele.

Caldwell îşi ridică ochii de pe ocular. Îi este greu, însă trebuie. S-ar putea uita în lumea aceea verde ore întregi, zile chiar, şi ar descoperi întruna minuni noi.

Mai târziu. Poate. Pentru că „mai târziu” este o expresie care începe să-şi piardă semnificaţia în ceea ce o priveşte pe ea. „Mai târziu” înseamnă doar o zi sau două de febră mare şi degradare a organismului, urmate de o moarte dureroasă şi lipsită de demnitate. A obţinut prima jumătate a unei ipoteze de lucru. Acum trebuie să încerce să termine proiectul cât mai poate.

În laboratorul lui Caldwell din cazarmă se află – sau se aflau – zeci de lamele cu probe din ţesutul cerebral al subiectului numărul şaisprezece (Marcia) şi al subiectului douăzeci şi doi (Liam). Şi-ar dori să le poată folosi acum. Nu este risipitoare cu resursele, în ciuda comentariului pe care i l-a adresat odată la nervi lui Justineau, când i-a spus că vrea să strângă cât mai multe probe, sperând că la un moment dat va ieşi la iveală un tipar. Acum şi-a descoperit tiparul – are, cel puţin, o ipoteză pe care o poate testa –, dar nu mai are probele luate din subiecţii de la bază, copiii care păreau a fi dezvoltat o imunitate parţială la efectele produse de *Ophiocordyceps.*

Are nevoie de probe noi. De la subiectul numărul unu.

Dar ştie că Helen Justineau îi va dejuca orice încercare de a o diseca pe Melanie. Nu va reuşi nici măcar să-i facă o biopsie pe creier. Unde mai pui că, exact aşa cum se temuse ea încă de la început, atât Sergentul Parks, cât şi soldatul Gallagher au dezvoltat o relaţie inacceptabil de strânsă cu subiectul experimentului prin interacţiuni repetate într-un context social cât de cât normal. Nu are nicio garanţie că ar fi susţinută de vreun membru al grupului dacă şi-ar anunţa intenţia de a obţine eşantioane de ţesut cerebral de la Melanie.

Aşa că îşi face planul pornind de la premisa că a făcut deja anunţul şi a fost refuzată.

Desface şi montează sasul pliabil de la uşa din mijloc. Structura ingenioasă, cu multe articulaţii, face ca operaţiunea să fie destul de simplă, în ciuda mişcărilor neîndemânatice ale mâinilor ei rănite. Nu doar bandajele o stingheresc acum; sensibilitatea de mai devreme a ţesutului său inflamat s-a transformat într-o pierdere generală a senzaţiilor. Transmite o comandă la degete, iar acestea reacţionează cu întârziere şi se mişcă spasmodic, la fel ca o maşină lăsată în ger.

Dar nu se dă bătută. Odată desfăcut, sasul se fixează prin opt şuruburi canelate – patru în tavanul vehiculului şi alte patru în podea. Fiecare dintre acestea trebuie să fie introdus în orificiul corespunzător şi apoi prinse cu câte o

brăţară cu manşon care se strânge cu ajutorul unei rotiţe. Caldwell trebuie să se folosească de ambele mâini şi de o cheie fixă. Amorţeala din mâini dispare cu mult înainte să termine, înlocuită fiind de o durere constantă şi intensă. Şi, fără să vrea, Caldwell scânceşte şi geme tare.

Laturile şi partea frontală a sasului sunt confecţionate dintr-un plastic extrem de flexibil, dar şi extrem de rezistent. Capătul de sus şi cel de jos trebuie să fie sigilate acum cu o soluţie cu întărire rapidă dintr-un aplicator manual. Caldwell trebuie să-l ţină în îndoitura cotului stâng şi să-şi folosească degetul mare de la mâna dreaptă ca să apese dispozitivul.

Rezultatul este o mizerie, dar pompează aerul afară din sas ca să verifice dacă închiderea este etanşă. Acul manometrului coboară lin până la zero.

Foarte bine.

Pompează alt aer înăuntru, aducând sasul înapoi la presiunea normală. Dirijează comanda manuală a uşilor la calculatorul ei din laborator. Lasă ambele uşi deschise şi o închide doar pe cea interioară. După aceea cară în compartimentul de rezervă al sasului o butelie cu fosgen[24] comprimat. O observase încă de la început, atunci când făcuse inventarul laboratorului şi presupusese că gazul era folosit la sinteza polimerilor organici. Dar fireşte că are şi alte întrebuinţări, printre care şi asfixierea rapidă şi eficientă a animalelor mari, fără deteriorarea prea mare a ţesuturilor.

Şi acum aşteaptă. Iar în timp ce aşteaptă îşi analizează emoţiile pe care le are în legătură cu ce urmează să facă. Nu prea vrea să zăbovească asupra efectelor pe care le va avea gazul asupra companionilor săi umani. Fosgenul este mult mai milostiv decât ruda lui apropiată, clorul, însă asta nu înseamnă prea mult. Caldwell speră că Melanie va intra prima în sas şi că va reuşi să închidă uşa exterioară înainte de intrarea celorlalţi.

Dar îşi dă seama că şansele sunt infime. Mult mai probabil că Helen Justineau va intra alături de fetiţă sau

[24] Gaz incolor şi foarte toxic la temperaturi normale (n.tr.).

chiar înaintea ei. Ideea aceasta n-o tulbură prea mult. Ba chiar i se pare că există o oarecare echitate în ea. Nenumăratele intervenţii ale lui Justineau au contribuit în mod substanţial la situaţia absurdă din prezent – în care Caldwell este nevoită să urzească un plan ca să recapete controlul asupra specimenului ce-i aparţine.

Dar speră că nu va trebui să-l omoare pe Parks. Sau pe Gallagher. Probabil că cei doi soldaţi vor intra ultimii, protejându-le pe Justineau şi Melanie până când vor ajunge în Rosie. Şi până atunci poate că va reuşi să încuie uşa.

Planul nu este perfect. Nu că ar interesa-o că va comite ceva ce echivalează (mai mult sau mai puţin) cu o crimă. Dar implicaţiile ipotezei sale sunt atât de colosale, încât ar comite o crimă împotriva umanităţii dacă ar ezita să facă ce şi-a propus. Are o datorie şi mai are şi o perioadă scurtă de timp în care mai poate lucra. Iar perioada aceasta este măsurată mai degrabă în ore, iar nu în zile.

Caldwell a smuls benzile izolatoare de la geamurile laboratorului ca să poată vedea când se va întoarce echipa de salvare. Însă durerea cumplită din mâini a secătuit-o de putere. Oricâte eforturi face să nu adoarmă, nu reuşeşte. Începe să moţăie. De fiecare dată când se sileşte să-şi deschidă ochii, pleoapele îi cad la loc, conduse de o forţă subliminală.

După un asemenea episod, Caldwell se pomeneşte că se uită – prin fereastră – drept în ochii unui copil mic, care se află în pragul unei uşi de peste stradă.

Evident că este vorba despre un flămând. Nu mai mare de cinci ani la vremea contagiunii primare. Gol-puşcă, costeliv şi incredibil de murdar, aşa cum apăreau victimele dezastrelor în mesajele caritabile de dinainte de Colaps, în timpurile acelea inocente când doar câteva mii de morţi reprezentau un „dezastru”.

Băieţelul o urmăreşte pe Caldwell cu aviditate şi fără să clipească. Şi nu este singur. După-amiaza e pe sfârşite, iar umbrele lungi oferă multe ascunzători naturale. Acum ceilalţi flămânzi se desprind din decor unul câte unu,

aidoma pieselor de puzzle. O fată mai mare şi cu părul roşu iese din spatele scheletului ruginit al unei maşini. Un băiat cu părul negru, mai mare decât fata, stă ghemuit în vitrina spartă a unui magazin, strângând în mâini o bâtă de baseball din aluminiu. În spatele lui, în magazin, alţi doi băieţi stau în patru labe sub un suport cu rochii mucegăite şi decolorate de soare.

O întreagă haită de flămânzi! Caldwell este în al nouălea cer. Când Parks şi oamenii lui au anunţat-o că s-a terminat stocul de subiecţi, ea şi-a dat seama că asta poate însemna mai multe lucruri. Una dintre posibilităţi – care la vremea respectivă nu i se păruse deloc plauzibilă – era aceea conform căreia copiii infectaţi fuseseră suficient de inteligenţi ca să-i perceapă drept o ameninţare pe Sergent şi pe hăitaşii lui şi astfel plecaseră spre noi terenuri de vânătoare.

Acum Caldwell priveşte fascinată cum băiatul cu părul negru le face un semn din cap celor doi din spatele lui şi aceştia vin şi se aşază în rând cu el ca să vadă şi ei ce se întâmplă. Evident că el este liderul. Şi unul dintre puţinii care nu sunt chiar în pielea goală. Pe umerii înguşti şi osoşi şi-a aruncat o vestă de camuflaj. Înseamnă că la un moment dat a omorât un soldat, din care i-a plăcut şi învelişul, nu doar conţinutul. Chipul lui este un amestec de culori ţipătoare – un fel de etalare tribală a rangului şi autorităţii.

Caldwell vede cum acţionează copiii flămânzi în haită. Cum semnalizează prin gesturi sau expresii faciale. Cum îşi coordonează eforturile împotriva acestui obiect necunoscut din mijlocul lor.

Poate au fost aduşi aici de murmurul uniform al generatorului. Sau poate o urmăresc deja de ceva vreme pe Rosie, pentru că s-au luat după Justineau şi Gallagher atunci când cei doi fuseseră să facă rost de mâncare. Dar indiferent ce era lucrul care le-a atras acum atenţia, lui Caldwell îi este clar că acum au observat-o şi pe ea.

Şi pentru că au observat-o, acum pe ea vor s-o vâneze.

Chiar dacă se află în spatele unui geam încasabil, într-un

tanc de luptă supradimensionat, ale cărui arme ar putea face praf şi pulbere toate clădirile din jur. Chiar dacă nu există nicio modalitate clară prin care să ajungă la ea şi niciun mod prin care să cuantifice riscurile pe care o asemenea acţiune le-ar presupune. Chiar dacă – şi cel mai important – nu îi pot simţi *mirosul* din vehiculul etanş, prin sticlă şi aluminiu şi polimer.

O identifică drept pradă şi reacţionează în consecinţă.

Caldwell se ridică şi iese încet din laborator, îndreptându-se către uşa de la jumătatea lui Rosie, fără să-şi dea seama că hotărârea este luată. Însă este o hotărâre bună. O poate susţine printr-o mulţime de motive.

Readuce pe panoul de lângă sas comenzile pentru funcţiile uşii. Apoi deschide şi închide de câteva ori uşa exterioară, dorind să o testeze la diferite setări ale vitezei. Urmăreşte cu atenţie cum valvele hidraulice, groase cât braţele ei, glisează lin înainte şi înapoi în partea de sus şi de jos a uşii. Estimează că şi la viteza a treia – mai există alte şapte încă şi mai mari – valvele exercită o forţă de peste şase sute şaptezeci şi şapte de newtoni. Pe de altă parte însă, uşa interioară este acţionată de servomecanisme mai simple. Cei care au construit-o nu şi-au imaginat că va fi folosită drept cuşcă.

Caldwell ia în calcul câţiva factori extrem de importanţi. Nu se poate şti dacă subiectul numărul unu se va întoarce din expediţie. Iar dacă o va face, nu este deloc sigur că va funcţiona cursa pe care i-a întins-o Caldwell. Şi, în cazul că va funcţiona, nu se poate şti care va fi reacţia supravieţuitorilor în faţa morţii acelora prinşi în sas.

Însă adevărul – sau măcar o parte din adevăr – este că ea nu mai rezistă. Monştrii ăia stau la pândă să o ucidă. Pe de altă parte, şi ea vrea să-i captureze şi să-i încorporeze în stratagema ei mult mai cuprinzătoare.

Uşa exterioară este deschisă complet şi acum Caldwell întredeschide uşa de la sas. Se duce în partea cealaltă şi aşteaptă.

E acoperită de transpiraţie din cauza eforturilor de mai devreme. Ştie că îi ies feromonii din corp şi se răspândesc

în aerul răcoros al după-amiezii. Iar copiii flămânzi o inhalează la fiecare respiraţie. Poate că sunt inteligenţi, cooperanţi şi inventivi. Dar, pentru că sunt ceea ce sunt, este doar o chestiune de timp până când vor reacţiona.

Fetiţa cu părul roşu face prima mişcare. Iese din spatele maşinii şi se îndreaptă spre uşa ispititoare a lui Rosie.

Băiatul cu vesta de camuflaj scoate un sunet foarte asemănător cu un lătrat de câine. Fără prea mare tragere de inimă fata cu părul roşu merge mai încet, apoi se întoarce cu faţa la el.

Băiatul mai mic ţâşneşte pe uşa magazinului, trece în goană pe lângă ea şi se repede la uşa deschisă. Totul se petrece atât de repede că doamna doctor Caldwell de-abia are vreme să reacţioneze, deşi exact asta aştepta.

Apasă un buton cu degetul mare.

Băiatul flămând sare peste pragul de la uşa exterioară şi se aruncă spre Caldwell ca o rachetă, cu braţele întinse, pregătite s-o înşface.

Înainte s-o atingă, uşa interioară se închide.

Caldwell a subestimat forţa servomecanismelor. Uşa prinde trunchiul flămândului ca un cleşte, sfărâmându-i coastele. Flămândul cască gura. Vrea să urle, dar plămânii îi sunt definitiv şi ireversibil dezumflaţi. Deci urletul nu mai este o opţiune. Un braţ îl are răsucit la spate, în interiorul sasului, iar pe celălalt îl ţine întins. Încă mai încearcă să o prindă pe Caldwell cu degetele lui răşchirate. Unul dintre acestea atinge mâneca de la halatul ei de laborator, însă femeia nu se nelinişteşte, pentru că infecţia nu poate fi contractată decât prin sânge sau salivă. Are ochelarii şi masca de protecţie, aşa că nu este în pericol.

Caldwell se uită mai bine la capul creaturii. Este intact. Simte cum o inundă un val uriaş de exaltare şi începe să râdă.

*Vrea* să râdă. Hohotele îi sunt sugrumate atunci când ceva intră în zbor de afară şi o loveşte cu putere în maxilar, sfârtecând hârtia măştii de protecţie. Durerea este cumplită. Gura lui Caldwell se umple cu sânge şi cu fragmente de dinţi care se freacă unele de altele cu

zgomot scrâşnit, de corabie eşuată la mal.

Piatra se rostogoleşte pe jos, pătată cu sângele ei. Fata cu părul roşu deja pune alta în fâşia de cârpă decolorată pe care o foloseşte pe post de praştie.

Băiatul pe jumătate strivit reuşeşte să împingă uşa vreo şase centimetri. Uşa exterioară este larg deschisă, iar flămânzii de afară – haita lui, prietenii lui – aleargă spre ea, cu armele lor improvizate ridicate deasupra capetelor.

Din reflex, Caldwell întinde mâna, apăsând butoanele de acţionare pentru uşa exterioară. Aceasta începe să se închidă, numai că femeia a uitat să seteze viteza de la nivelul trei la nivelul zece.

În ultima clipă, vârful bâtei de baseball este împins în deschizătura tot mai mică, blocând uşa. Valvele hidraulice scâncesc, iar marginea uşii muşcă adânc din metalul bâtei şi porneşte să o secţioneze. Dar acum apar şi nişte mâini micuţe în jurul muchiilor uşii, unele întinzându-se către Caldwell, majoritatea luptându-se cu uşa.

Nu au cum să ajungă la ea, însă trag cu hotărâre de uşă, schimbându-şi mereu poziţia pentru a permite şi altor mâini să aibă de unde s-o apuce, într-un efort colectiv de a o deschide. Caldwell ştie cât de puternică este uşa aceea şi simte un şoc extraordinar de puternic atunci când o vede cum se deschide. Îşi pierde stăpânirea de sine şi face câţiva paşi înapoi, clătinându-se ca o boschetară alcoolică. Îşi ridică pumnii încleştaţi în dreptul gurii, ca şi când s-ar putea ascunde în spatele lor.

În deschizătura uşii exterioare apare faţa vopsită a băiatului cu părul negru. O fixează cu ochii lui congestionaţi şi malefici, dându-i a înţelege prin grimase că toată povestea a devenit personală.

Adică se consideră pe sine o persoană.

Caldwell ţâşneşte spre cabina din faţă, unde mai apasă două manete, activând roţile şi armele. Evident că nu le poate mânui pe toate în acelaşi timp. De fapt, s-ar putea considera norocoasă dacă îşi va aduce aminte cum se conduce vehiculul ăsta, pentru că nu a făcut decât câteva zile de pregătire în urmă cu douăzeci de ani. Se uită lung

la pupitrul de comandă şi, vreme de o clipă absolut înfricoşătoare, toate comenzile i se par străine şi fără sens. Trebuie să facă un efort ca să-şi salveze creierul din iureşul adrenalinei şi să şi-l poată controla din nou.

Butonul cu litera R. Este primul şi se află chiar în centrul coloanei de direcţie. Înseamnă RIDICARE. Cu sâsâit de şarpe, sistemul hidraulic ridică şasiul lui Rosie la douăzeci de centimetri de sol. Caldwell îi vede pe câţiva flămânzi cum se îndepărtează speriaţi, însă bubuielile şi pocnetele venite din mijlocul vehiculului îi spun că unii încă îşi mai văd de treabă.

Panica îi răsuceşte măruntaiele. Trebuie să plece de-acolo. Ştie că s-ar putea să-i ia pe duşmani după ea, dar, dacă rămâne, e pierdută. Până la urmă vor reuşi să deschidă uşa exterioară, iar cea interioară îi va reţine cel mult câteva secunde.

Caldwell apucă volanul cu mâinile ei aproape paralizate, împinge cu putere înainte şi se roagă. Frâna se decuplează de la sine. Rosie se scutură ca un căţel în ploaie şi se pune în mişcare atât de brusc şi atât de repede, încât o aruncă pe spate în scaunul şoferului. Atunci îi alunecă mâna pe comenzi şi matahala cu motor derapează şi se răsuceşte în mijlocul străzii, lovind un felinar şi scoţându-l din pământ, cu dangăt de clopot care anunţă începutul unui meci de box.

Ca să o readucă pe Rosie pe drumul drept, Caldwell este obligată să apuce mai strâns schimbătorul de viteze şi să-l tragă puternic spre ea. Durerea din mâini o face să ţipe, dar nici ea nu se poate auzi din cauza mugetului asurzitor al motoarelor. Acum nu-şi mai poate da seama nici ce se întâmplă la uşa din mijloc, pentru că zgomotul acesta acoperă orice alt sunet. Aşa că împinge şi mai tare, ducând coloana de direcţie până în capătul şanţului canelat. Nu mai vede strada din faţă, ci doar o pâclă cenuşie.

Urmează un alt impact, apoi al treilea, dar pentru Caldwell nu reprezintă decât nişte vibraţii. Rosie a luat un avânt atât de mare, încât trece prin lume la fel ca Moise prin Marea Roşie.

Nişte forme pe stradă, o fracţiune de secundă în faţa ei, apoi alături, apoi dispărute. Alţi flămânzi? Unul semăna cu Parks, dar ar trebui să oprească pentru a se convinge. Şi nu vrea. De fapt, deocamdată nici nu-şi mai aminteşte cum să o facă.

Dar parcă acum recunoaşte unele părţi ale pupitrului de comandă şi îşi dă seama că nu are de ce să fie oarbă. Pe toată lungimea lui Rosie sunt instalate camere video care pot fi rotite în toate direcţiile. Le deschide pe toate şi scanează imaginile celor de pe latura stângă. O cameră este poziţionată pe uşa de la mijloc, cu a cărei forţă încă se mai luptă doi dintre flămânzi. Unul dintre ei este şeful. Celălalt este fata cu părul roşu.

Caldwell virează la dreapta şi urcă o rampă înclinată. Indicatorul arată drumul către Highgate şi Kentish Town. Smuceşte cu toată puterea volanul, iar Rosie se înclină brusc. Dar rampa o încetineşte, iar efectul nu este tocmai cel dorit. Nu a reuşit să scape de flămânzi.

Caldwell a mai fost prin locurile astea. Demult. Înainte de Colaps. Ies la iveală amintiri din vremurile acelea şi îi umplu mintea într-o juxtapunere bizară cu întâmplările de acum. Trec pe lângă ea vile în care visase să locuiască, îndesate şi întunecate aidoma văduvelor dintr-un cimitir spaniol care aşteaptă cu răbdare învierea.

În vârful pantei, virează din nou. Dar nu calculează bine unghiul şi dărâmă o parte din zidul unui birt din colţ. Rosie merge înainte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, deşi camerele din spate arată cum se prăbuşeşte clădirea.

O curbă îngustă, apoi drumul lung spre centrul Londrei. Caldwell accelerează şi zgârie intenţionat latura stângă a lui Rosie de zidul unei clădiri care seamănă cu o şcoală. Deasupra porţii scrie *Le Sainte Union.* Parbrizul se acoperă cu praf de cărămidă şi se aude un zbieret de metal torturat care acoperă mugetul motorului. Rosie suportă cu stoicism răul tratament la care este supusă, iar Caldwell vede în sfârşit cum unul dintre flămânzi este aruncat în ploaia torenţială.

Strigă cât o ţine gura – ţipăt triumfător şi sfidător de

zână a morţii. Parbrizul se umple cu stropii de sânge care-i ţâşnesc din gura rănită.

Revine pe mijlocul drumului şi aruncă o altă privire către camere. Nu se mai vede niciun flămând. Trebuie să se oprească şi să-şi examineze trofeul ca să se asigure că a rămas intact. Dar se prea poate ca flămânzii să fie încă în viaţă. Îşi aduce aminte de expresia de pe chipul pictat al băiatului cu părul negru. E convinsă că o va urmări câtă vreme se va mai putea ţine pe picioare.

Aşa că merge înainte, spre sud, prin Camden Town. După aceea urmează Euston şi mai încolo se va apropia de Tamisa. Străzile sunt pustii, dar Caldwell rămâne la fel de prudentă. În oraşul acesta au trăit unsprezece milioane de oameni. Poate că unii se mai află încă în spatele acestor ferestre oarbe şi uşi zăvorâte, blocaţi la jumătatea drumului dintre viaţă şi moarte.

Şi-a dat deja seama cum funcţionează frânele şi încetineşte, puţin speriată de ecoul urletului lui Rosie în peisajul acesta dezolant. O clipă are senzaţia îngrozitoare că s-ar putea să fie ultimul om rămas în viaţă pe suprafaţa unei planete necrotice. Şi că nici nu ar avea vreo importanţă. Rasa care a construit toate aceste mausolee se odihneşte în sfârşit în ele, tăcută şi resemnată, revenită la stadiul originar de ţărână.

*Cui i-ar fi, dor de noi?*

Aceasta este depresia survenită după dispariţia valului de adrenalină produs de capturarea specimenului şi descotorosirea de duşmani. Şi mai este şi febra. Caldwell se cutremură şi i se împăienjenesc ochii. Pe neaşteptate, drumul din faţa ei se topeşte, transformându-se într-o pată cenuşie. Disfuncţia este bruscă şi dramatică. Oare orbeşte? Nu se poate. Nu încă. Mai are nevoie de o zi. Câteva ore măcar.

Pune frână. Rosie se zdruncină şi se opreşte, protestând îndelung.

Blochează volanul.

Şi îşi trece mâna peste faţă, masându-şi ochii cu degetul mare şi cel arătător ca să şi-i limpezească. Parcă ar fi nişte

bile fierbinţi înfipte în ţeasta ei. Îndrăzneşte să şi-i deschidă şi priveşte afară prin parbrizul cabinei. Funcţionează perfect.

Şi nu drumul este cenuşiu, ci un zid, înalt cam de doisprezece metri, ridicat chiar în faţa ei. După un minut de stupoare, Caldwell îl recunoaşte.

Nemesis. Atotputernicul ei adversar. *Ophiocordyceps.*

# 63

Domnişoara Justineau este foarte supărată, aşa că Melanie face eforturi să fie şi ea la fel. Dar, dintr-o mulţime de motive, nu-i prea iese.

E tristă din cauză că a murit Kieran şi tristeţea o împiedică să simtă supărare. Unde mai pui că doamna doctor Caldwell a fugit cu camionul ăla mare şi asta înseamnă că Melanie nu va fi nevoită s-o mai vadă vreodată şi nici să se mai urce în monstrul ăla. Aşa că-i vine să sară în sus de bucurie şi să aplaude.

În vreme ce Sergentul Parks se pare că foloseşte toate cuvintele urâte din vocabular, iar domnişoara Justineau stă la marginea drumului, buimacă. Melanie spune în gând: *Pa, pa, doamnă doctor Caldwell! Du-te departe, cât mai departe şi nu te mai întoarce niciodată.*

Şi atunci domnişoara Justineau spune:

— Asta este. Suntem morţi.

Şi totul se schimbă. Melanie uită să se mai bucure şi se gândeşte la ce se va întâmpla în continuare. Brusc, simte cum îi îngheaţă stomacul.

Pentru că domnişoara Justineau are dreptate.

Au folosit şi ultimul strop de blocant. Acum miros foarte tare a mâncare, iar Melanie este cum nu se poate mai mirată că nu-i vine să-i muşte, deşi se află atât de aproape de ei. Nu ştie cum s-a întâmplat, dar s-a obişnuit cu mirosul acesta. Ca şi cum ar fi închis într-o cutie partea aceea din ea care nu vrea decât să mănânce şi să mănânce şi să mănânce; şi nu trebuie să deschidă cutia aia dacă nu vrea.

Dar asta n-are cum să le fie de prea mare folos domnişoarei Justineau şi Sergentului Parks. Pentru că ei sunt obligaţi să treacă prin oraşul acesta mirosind a mâncare şi nu vor reuşi să ajungă prea departe când se vor întâlni cu cineva care chiar vrea să-i mănânce.

— Trebuie să ne luăm după ea, spune Melanie pe un ton imperativ acum, când înţelege ce este în joc. Trebuie să ne

urcăm în maşină.

Sergentul Parks îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Poţi să dai de ea? o întreabă el. Aşa cum l-ai găsit şi pe Gallagher? A lăsat o urmă?

Melanie nici nu s-a gândit la asta, dar acum inspiră adânc şi găseşte imediat urma. Atât de consistentă, că parcă-i un râu care curge prin văzduh. Mirosul ăsta are în el puţin din doamna doctor Caldwell şi puţin din altceva, ce ar putea fi un flămând sau mai mulţi. Dar mirosul predominant este cel scârbos şi chimic al motorului lui Rosie. Ar putea merge pe urma lui şi legată la ochi. Ar putea merge pe urma lui şi în somn.

Parks îi citeşte pe chip răspunsul.

— Bine, spune el. Hai să mergem.

Justineau se holbează îngrozită la el.

— Dar mergea cu peste nouăzeci la oră! exclamă ea, cu gura strâmbată a neîncredere. A dispărut. În vecii vecilor n-o s-o mai ajungem.

— N-avem de unde să ştim asta dacă nu încercăm, o contrazice Parks. Vrei să te culci în mijlocul drumului şi să-ţi aştepţi moartea, Helen, sau mai bine încercăm şi vedem ce iese?

— Indiferent ce facem, rezultatul va fi acelaşi.

— Atunci stai aici şi mori cu zile.

— Te rog, domnişoară Justineau! o imploră Melanie. Haide să mergem puţin. Când se face seară, o să ne oprim şi o să găsim un loc unde să ne ascundem.

De fapt, se gândeşte la altceva: trebuie să plece de pe străzile alea, unde trăiesc şi vânează copii flămânzi la fel ca ea. Crede că ar fi în stare s-o apere pe domnişoara Justineau de flămânzii obişnuiţi, însă nu şi de băiatul cu faţa pictată şi tribul lui de sălbatici.

Sergentul Parks întinde mâna. Domnişoara Justineau se uită lung la ea, dar nu face nicio mişcare. În cele din urmă întinde şi ea mâna şi îi permite să o ridice în picioare.

— Câte ore mai sunt până se întunecă? întreabă ea.

— Aproximativ două.

— Noi nu ne putem deplasa pe întuneric, Parks. Dar

Caroline poate. Are faruri.

Parks face un semn scurt din cap, indicând că este de acord cu acest argument.

— O să mergem până când se face noapte. Atunci ne ascundem pe undeva. Iar dimineaţă, dacă mirosul încă va mai fi puternic, ne vom continua drumul. Dacă nu, vom căuta nişte smoală sau creozot sau alt căcat din ăsta, cu care să ne acoperim mirosul aşa cum fac junkerii. Şi vom merge mai departe către sud.

Se întoarce spre Melanie.

— Ia-o înainte, căţeluşă Lassie, glumeşte el. Fă ce ştii tu mai bine.

Melanie ezită.

— Cred că… începe ea.

— Da? Ce crezi?

— Cred că eu aş putea să alerg mult mai repede decât voi doi, domnule Sergent Parks.

Parks izbucneşte în râs – hohotele sunt scurte şi aspre.

— Mda, cred şi eu că ai putea, spune el. Vom alerga şi noi cât de repede putem. Ai grijă să nu te îndepărtezi prea mult, atâta tot.

Însă îi vine o idee şi mai bună şi i se adresează lui Justineau.

— Dă-i walkie-talkie-ul, îi cere el. Dacă ne pierdem de ea, ne poate apela ca să ne spună unde este.

Justineau îi întinde lui Melanie aparatul. Iar Parks îi arată cum să-l folosească. Este destul de simplu, doar că a fost construit pentru degete mult mai mari decât ale ei. Exersează de câteva ori până când înţelege cum funcţionează. După aceea Parks îi mai arată şi cum să şi-l prindă la betelia jeanşilor roz cu broderie în formă de unicorn, unde arată ridicol de mare şi incomod.

Domnişoara Justineau o încurajează cu un zâmbet cald. Dar dincolo de el Melanie îi simte toate temerile, toată durerea şi epuizarea. A ajuns aproape la capătul puterilor.

Se apropie de ea şi domnişoara Justineau o îmbrăţişează strâns.

— Totul va fi bine, îi spune fetiţa. N-am să las pe nimeni

să-ţi facă rău.

Este prima lor îmbrăţişare de acest fel – când Melanie este cea care oferă mângâiere, nu invers. Şi îşi aduce aminte că şi domnişoara Justineau i-a făcut aceeaşi promisiune, deşi a uitat când anume a fost asta. O săgetează dorul de vremurile acelea trecute. Dar ştie că nu poţi să rămâi mereu copil, oricât de mult ţi-ai dori asta.

O ia la fugă şi măreşte viteza treptat. Are însă grijă să nu alerge prea repede, astfel încât cei doi adulţi să se poată ţine după ea. La fiecare intersecţie se opreşte să-i aştepte şi, când îi vede, o ia din nou la goană. Nu are de gând să-i lase de capul lor acum, când mai este puţin şi se face noapte – o noapte despre care ea ştie că ascunde atât de multe lucruri îngrozitoare.

# 64

Caroline Caldwell coboară din Rosie pe uşa cabinei. Nu vrea să folosească uşa din mijloc. Acolo este sasul în care e blocat specimenul ei de flămând.

Face douăzeci de paşi înainte. Cam atâta poate.

Se uită la zidul cenuşiu. Probabil câteva minute, deşi nu mai are încredere în felul în care estimează curgerea timpului. Gura rănită îi zvâcneşte în acelaşi timp cu bătăile inimii. Dar sistemul ei nervos este aidoma unui carburator inundat; motorul nu vrea să pornească, semnalele încurcate nu converg în durere.

Caldwell observă execuţia zidului, înălţimea lui, grosimea şi lungimea – grosimea o poate doar aprecia – şi se gândeşte la cât timp a durat să se formeze. Ştie exact la ce se uită. Dar nu o ajută cu nimic faptul că ştie. Va muri curând şi va muri cu… *chestia* asta în faţa ei. O mănuşă, pe care i-a aruncat-o un univers terorist şi plin de dispreţ care a îngăduit oamenilor să orbecăie în căutarea cunoaşterii, pentru ca apoi să-i pună cu botul pe labe.

În cele din urmă, Caldwell se mişcă. Şi face singurul lucru care îi trece prin minte. Ridică mănuşa. Acceptă provocarea.

Se întoarce la Rosie şi intră tot pe uşa cabinei, pe care o încuie apoi. Trece prin cabinele de dormit şi prin laborator ca să ajungă în zona de mijloc. Se opreşte puţin în laborator ca să-şi pună altă mască de protecţie în locul celei sfâşiate de piatra aruncată din praştia fetiţei flămânde. Se spală foarte bine pe mâini şi îşi pune mănuşile chirurgicale, ia de pe raft un fierăstrău de oase şi, de pe alt raft, alege o tavă din plastic. Sigur, o găleată ar fi mai bună, dar nu există aşa ceva în Rosie.

Flămândul capturat încă se mai mişcă încet, în pofida traumelor pe care mecanismul uşii i le-a făcut la muşchii şi tendoanele din zona pieptului. Văzut de aproape, contrastul dintre dimensiunea capului şi cea a trupului sugerează posibilitatea ca, la momentul infecţiei iniţiale,

băiatul să fi fost chiar mai mic decât estimase Caldwell.

Să nu uităm însă că urmează să testeze această ipoteză, nu-i aşa?

Flămândul are braţul drept prins la spate, în sas. Caldwell îl imobilizează pe cel stâng cu un cablu din plastic, pe care îl leagă de o bridă din perete. Apoi înfăşoară cablul de trei sau patru ori în jurul braţului ei şi îl trage cu toată puterea ca să reuşească să-l lege cât mai strâns pe flămândul care încă se zbate. Cablul îi intră adânc în carne, făcând-o să treacă de la roşul furios de până atunci la un vineţiu mohorât. Nu o doare prea tare, iar ăsta este un semn rău. Deteriorarea nervilor din carnea necrozată este un proces continuu şi ireversibil.

Cu foarte mare prudenţă, dar cât de repede este în stare, taie capul flămândului cu fierăstrăul. În tot acest timp creatura geme şi pocneşte din fălci către ea. Dă sălbatic din ambele mâini – cea stângă mişcându-se într-un arc mic, definit de jocul cablului. Niciunul dintre braţe nu ajunge până la ea.

Vertebrele superioare sunt fragile şi cedează aproape imediat sub tăişul fierăstrăului. Cu muşchii îi e mai greu, pentru că lama ba se agaţă în ei, ba alunecă în altă parte. După ce Caldwell termină cu vertebrele, capul flămândului cade brusc într-o parte, lăsând să se vadă cioturi retezate de os, şocant de albe. Prin contrast, licoarea care picură din rană în tavă şi pe podea este cenuşie, cu firişoare roşii.

Ultima fâşie de carne se rupe singură, trasă de greutatea capului. Acesta cade, loveşte marginea tăvii şi o răstoarnă, apoi se rostogoleşte pe podea.

Trupul flămândului se zbate aproape la fel de mult ca atunci când încă mai avea cap. Braţele se mişcă necontrolat, dar zadarnic; picioarele derapează pe pardoseala din metal striat a sasului. Coloniile de *Cordyceps* fixate în coloana vertebrală încă mai încearcă să dea comenzi copilului mort şi să-l facă să lucreze în beneficiul musafirului său fungic. Mişcările mai încetinesc puţin când Caldwell se apleacă să recupereze capul, dar nu se opresc complet. Doamna doctor pleacă de acolo şi

duce capul în laborator.

Întâi şi-ntâi trebuie să se gândească la propria-i siguranţă. Pune capul pe suprafaţa de lucru şi se întoarce ca să arunce afară cadavrul decapitat al flămândului. Acesta mai zvâcneşte puţin, apoi rămâne nemişcat în mijlocul drumului – ca un reproş adresat tuturor demersurilor ştiinţifice în general.

Caldwell îi întoarce spatele şi închide uşa. Chiar dacă drumul spre cunoaştere ar fi pavat cu copii morţi – aşa cum s-a întâmplat în anumite locuri şi în anumite momente ale istoriei – ea tot ar merge înainte pe el şi ar căuta iertarea mai târziu. Ce altă opţiune are? Tot ceea ce preţuieşte ea se află la capătul acelui drum. Închide toate uşile, se întoarce în laborator şi începe să lucreze.

# 65

Când Justineau şi Parks cotesc pe strada lungă cu staţia spre Euston la capăt, o văd pe Melanie aşteptându-i. Le arată ceva. Justineau se uită. Rămasă fără suflu, scăldată în sudoare, cu cârcei în picioare şi junghiuri în piept, nici nu poate să facă altceva.

Pe la jumătatea străzii, se află Rosie – oprită în diagonală, practic atingând bordura cu ambele laturi. În faţa vehiculului se înalţă o baricadă mare, blocând drumul. Are cam doisprezece metri, adică este mai înaltă decât casele din jur. Justineau vede că se continuă peste case, prin case şi dincolo de case. La început i se pare doar un perete vertical, dar imediat îşi dă seama că mai degrabă seamănă cu versantul unui munte. Ca şi cum un milion de tone de zăpadă murdară s-au rostogolit până în locul acesta.

Parks ajunge lângă ea şi amândoi se holbează fără să scoată vreun cuvânt.

În cele din urmă Sergentul o întreabă:

— Ai vreo idee ce ar putea fi?

Justineau clatină din cap.

— Tu?

— Întotdeauna vreau să am toate datele. Şi dup-aia caut pe cineva mai deştept decât mine care să-mi explice.

Înaintează foarte încet, cu ochii în patru după orice mişcare suspectă. Rosie a pătimit multe, iar ei văd acum rezultatele.

Blindajul este lovit şi zgâriat. În jurul uşii din mijloc sunt pete şi dâre de sânge şi ţesut celular. Jos, lângă vehicul, este un cadavru mic şi strivit.

Cadavrul unui flămând. Al unui copil flămând. Al unui băiat, nu mai mare de patru sau cinci ani. Capul i-a dispărut – nu se mai vede nicăieri prin jur – şi pieptul îi este aplatizat de tot, ca şi cum i-ar fi fost strâns într-o menghină. Melanie se aşază în genunchi ca să-l examineze mai bine. Expresia de pe chipul fetiţei este gravă şi

gânditoare. Justineau stă în picioare lângă ea, încercând în zadar să-şi găsească vorbele potrivite. Observă că la mâna dreaptă băiatul poartă o brăţară împletită din păr, probabil al lui. Nu există semn de identificare mai clar. Băiatul acesta a fost la fel ca Melanie, nu ca flămânzii obişnuiţi.

— Îmi pare rău, zice Justineau.

Melanie nu spune nimic.

Cu coada ochiului Justineau surprinde o mişcare şi întoarce capul. În aceeaşi direcţie se uită şi Parks, către partea centrală a lui Rosie. Caroline Caldwell a scos banda izolatoare de la geamul laboratorului şi a ridicat obloanele. Îi priveşte ţintă, însă pe chipul ei nu se poate citi nimic.

Justineau se apropie de geam şi îşi mişcă buzele: *Ce faci?*

Caldwell ridică din umeri. Nu le dă drumul înăuntru.

Justineau bate cu pumnii în geam, face semne spre uşa din mijloc. Caldwell dispare câteva clipe, apoi se întoarce cu un blocnotes. Îl ridică şi-i arată lui Justineau ce a scris pe prima pagină. *Am de lucru. Sunt foarte aproape de o mare descoperire. Cred că ai încerca să mă opreşti. Scuze.*

Justineau ridică mâinile şi-i arată strada pustie şi umbrele lungi ale înserării. Nu trebuie să spună nimic. Nu trebuie să mimeze nimic. Mesajul este limpede. O *să murim aici.*

Caldwell se mai uită la ea câteva clipe, apoi lasă jos oblonul, acoperind geamul.

La un metru depărtare de Justineau, Parks stă în genunchi, încearcă să forţeze uşa. Dar nu vrea să se deschidă, cu tot şuvoiul de înjurături folosit de Sergent ca să o încurajeze să-i facă pe plac. Probabil că buna doamnă doctor a dezactivat accesul de urgenţă.

Melanie nu s-a mişcat de lângă trupul decapitat. Îl jeleşte sau este dusă pe gânduri şi nu-şi dă seama ce se petrece în jurul ei. Lui Justineau i se urcă stomacul în gât şi simte că i se va face rău. Din cauză că a alergat atât de mult şi atât de tare; şi acum din cauza acestei palme mortale primită peste ochi. Aşa că face câţiva paşi, încercând să scape de starea de greaţă şi ajunge până la

marginea zidului.

Dar nu este un zid, ci o avalanşă, o materie amorfă care înaintează lent. Este constituită din tulpine de *Ophiocordyceps,* din miliarde de micelii fungice întreţesute mai fin decât orice tapiserie din lume. Atât de delicate sunt filamentele acelea că par aproape transparente, permiţându-i lui Justineau să vadă până la vreo trei metri adâncime în substanţa aceea. Milioane de colonii înfăşurate în sute de straturi. Contururi atenuate, culori estompate până la mii de nuanţe de cenuşiu.

Pe Justineau o apucă din nou ameţeala şi greaţa. Se aşază încet pe jos şi îşi pune capul în mâini, aşteptând să-i treacă starea de rău. Îşi dă seama că Melanie trece pe lângă ea şi vrea să intre în monstruozitatea aceea.

— Nu! zbiară Justineau.

Melanie o priveşte uimită.

— Dar e la fel ca bumbacul, domnişoară Justineau. Sau ca un nor care a coborât pe pământ. Nu ne poate face rău.

Şi, vrând să-i demonstreze că are dreptate, îşi bagă mâna în materia pufoasă. Aceasta se desface permiţând mâinii să treacă prin ea. Filamentele se lipesc de pielea lui Melanie ca nişte pânze de păianjen.

Justineau se ridică în picioare şi o trage de-acolo cu blândeţe, dar cu fermitate.

— Nu ştiu ce să zic, spune ea. Poate că nu sau poate că da. Nu vreau să aflu.

Îi cere fetiţei să-şi cureţe foarte bine mâinile pe un smoc de iarbă răsărit în crăpăturile asfaltului. Filamentele se lipesc şi de firele de iarbă, dându-le o culoare cenuşie, moartă.

Se întorc amândouă lângă Parks, care a renunţat să mai încerce să deschidă uşa şi acum stă jos, sprijinit de bara din spate a lui Rosie. Cântăreşte în mâini bidonul cu apă. Le vede că se apropie şi ia o înghiţitură din el, apoi i-l întinde lui Justineau.

Femeia îşi dă seama că este aproape gol şi i-l dă înapoi.

— Nu mi-e sete, minte ea.

— Aiurea, spune Parks. Bea şi veseleşte-te, Helen. Am să

mă duc curând să caut prin casele astea. Să văd dacă găsesc ceva apă de ploaie prin căldări sau jgheaburi. Dumnezeu va avea grijă de noi.

— Crezi tu?

— Aşa se zice.

Justineau bea toată apa din bidon şi se prăbuşeşte istovită lângă el. Se uită la cerul tot mai întunecat. Probabil că nu e mai mult de jumătate de oră până se va face noapte, aşa că Parks glumeşte când spune că va căuta apă de ploaie – care oricum ar fi plină de tot felul de mizerii.

Melanie s-a aşezat în faţa lor, cu picioarele încrucişate.

— Ce facem acum? întreabă Justineau.

Parks face un gest vag.

— Eu zic să mai aşteptăm puţin şi după aia să alegem una dintre casele astea. Să încercăm să ne baricadăm cumva acolo, pentru că precis mirosul ne dă de gol. Flămânzii ne vor găsi cu mult înainte de a se face dimineaţă.

Pe Justineau o copleşesc disperarea şi furia. Preferă să se lase în voia furiei, de teamă că disperarea ar putea s-o paralizeze.

— Dacă pun mâna pe nemernica aia, bombăne ea, am s-o bat de o să-i sune apa-n cap şi dup-aia am s-o tai şi am s-o studiez la microscop.

Îşi dă seama ce a spus şi adaugă:

— Iartă-mă, Melanie.

— Nu-i nimic, spune fetiţa. Nici mie nu-mi place doamna doctor Caldwell.

Când soarele atinge linia orizontului, se hotărăsc să se ridice în picioare. În laborator au fost aprinse luminile, iar strălucirea lor conturează marginile obloanelor. Ai impresia că cineva a conturat geamurile lui Rosie cu vopsea luminescentă.

Restul lumii este cufundată într-un întuneric din ce în ce mai dens.

Parks se întoarce foarte brusc către Melanie, ca şi cum ar fi luat o decizie.

— Ţi-e somn, puştoaico? o întreabă el.

Melanie clatină din cap. Nu-i este.

— Ţi-e teamă?

Se gândeşte puţin la întrebarea asta, dar răspunsul este tot negativ.

— Nu pentru mine, explică ea. Mie nu-mi fac niciun rău flămânzii. Dar mi-e teamă pentru domnişoara Justineau.

— În cazul ăsta poate ai să vrei să faci ceva pentru mine, spune Parks arătând spre substanţa cenuşie. Nu-mi dau seama ce şanse am avea noi să trecem teferi prin chestia aia. Nu ştiu nici dacă ne-ar infecta sau nu, dar sunt aproape convins că am muri sufocaţi dacă am inspira prea mult din ce-i acolo.

— Aşa, şi? vrea să ştie Melanie.

— Şi aş vrea să aflu dacă putem să ajungem cumva în cealaltă parte. Poate te duci tu în recunoaştere după ce ne găsim o ascunzătoare pentru la noapte. Ne va fi mai bine mâine dacă vom şti pe unde să o apucăm.

— De acord, spune Melanie.

Lui Justineau nu-i convine deloc ideea, dar ştie că este cea mai logică soluţie. Spre deosebire de ea şi de Parks, Melanie poate supravieţui în întuneric.

— Eşti sigură? o întreabă ea pe fetiţă.

Melanie este foarte sigură.

# 66

Ba chiar abia aşteaptă să pornească, pentru că nu mai are stare şi este foarte necăjită din cauza celor întâmplate azi. Kieran a murit – a murit din cauză că l-a speriat povestea ei. Minciuna pe care le-a spus-o ea l-a speriat şi l-a făcut să fugă. Şi după aia doamna doctor Caldwell a furat maşina şi din cauza asta domnişoara Justineau nu mai are unde să se odihnească şi să se ştie în siguranţă. Şi după aia a mai fost şi cadavrul ăla, cadavrul unui copil mult mai mic decât ea. Cadavrul unui copil cu capul tăiat.

Presupune că doamna doctor Caldwell i-a tăiat capul pentru că exact cu lucruri din astea se ocupă ea. Iar sub tristeţe Melanie descoperă o furie nestăvilită. Cineva trebuie s-o *oprească* pe doamna doctor Caldwell. Cineva trebuie să-i dea o lecţie.

Copiii ăia sălbatici sunt la fel ca ea, doar că nu au avut şansa să facă lecţii cu domnişoara Justineau. Nimeni nu i-a învăţat să gândească cu capetele lor, nu i-a învăţat cum să fie oameni. Dar învaţă şi singuri. Deja au învăţat cum să fie toţi o familie. Şi atunci vine doamna doctor Caldwell şi îi omoară ca pe nişte animale. Poate că au încercat ei primii s-o omoare pe ea, dar ei n-au prea multă minte, în vreme ce doamna doctor Caldwell are.

Şi gândurile astea o umplu pe Melanie cu o furie atât de mare că seamănă cumva cu senzaţia aia bolnavă de foame. Şi se sperie când descoperă că poate simţi aşa ceva.

Prin urmare, nu o deranjează deloc să se ducă să studieze chestia aia cenuşie. Crede că mişcarea îi va face bine, îi va limpezi mintea.

La o distanţă de câteva străzi de locul unde s-a oprit Rosie, Sergentul Parks şi domnişoara Justineau găsesc un pod într-o casă cu trei etaje, construită în stil victorian, la fel ca toate celelalte case din jur. O scară de lemn duce la podul ăla. După ce se urcă, Sergentul Parks şi domnişoara Justineau apucă scara de partea de sus şi Melanie o apucă de partea de jos şi toţi trei trag de ea până reuşesc să o

scoată din suporţii metalici în care a fost fixată. Apoi Melanie o culcă uşor pe podea, având grijă să nu facă prea mult zgomot.

— Pe curând, le şopteşte ea celor doi adulţi.

Îşi scoate walkie-talkie-ul de la brâu şi îl ridică, dorind să le demonstreze că nu a uitat de el. Oricât de departe ar ajunge, tot va putea să vorbească cu ei.

Domnişoara Justineau îi şopteşte şi ea ceva. La revedere sau baftă sau ceva de genul ăsta. Dar Melanie deja a luat-o la fugă în jos pe scară, păşind fără zgomot cu tălpile goale pe covorul putred şi acoperit cu muşchi.

Alege la întâmplare un punct de pornire şi începe să urmărească marginea substanţei cenuşii. La început merge agale, dar nu i-a trecut starea de nervozitate, aşa că, nu după mult timp, grăbeşte pasul, apoi o ia la fugă. Face ocol atunci când este cazul şi apoi revine la zidul cenuşiu cât de repede poate.

Parcă nu se mai termină. Suprafaţa exterioară a zidului nu este dreaptă, ci colţuroasă, întinzând tentacule pe străzile mai înguste şi retrăgându-se atunci când nu mai are de ce să se agaţe în spaţiile deschise. Dar nu se zăreşte nicio breşă pe nicăieri şi nu există niciun loc de unde Melanie să poată vedea ceva în partea cealaltă.

Se opreşte după mai bine de o oră de fugă. Dar nu ca să se odihnească – pentru că ar mai putea să continue mult şi bine fără să se simtă obosită –, ci ca să ia legătura cu domnişoara Justineau şi cu Sergentul Parks.

Apasă butonul de pe walkie-talkie şi spune „alo” în aparat. Mult timp nu se aud decât nişte pârâituri şi apoi vocea Sergentului Parks:

— Care-i situaţia?

— M-am dus spre est, îi spune Melanie. Mult. N-am dat de capătul zidului.

— Ai mers?

— Am alergat.

— Acum unde eşti? Vezi vreun indicator rutier?

Melanie nu vede nimic. Dar mai merge puţin până dă de o altă intersecţie.

— Northehurch Road, spune ea. London Borough of Hackney.

Îl aude pe Parks oftând.

— Şi zici că merge mai departe?

— Mult mai departe. Cât văd eu de aici. Şi eu văd până foarte departe, chiar şi pe întuneric.

Melanie nu se laudă; pur şi simplu crede că Sergentul Parks ar trebui să ştie şi asta.

— În regulă. Mulţumesc, puştoaico. Întoarce-te. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai avea chef să vezi şi ce se întâmplă spre vest. Dar nu te obosi prea tare. Întoarce-te dacă nu mai poţi.

— Mă simt bine, spune Melanie. Terminat.

Se întoarce pe acelaşi drum şi merge în direcţie opusă, dar situaţia este aceeaşi. Dacă ar fi să ocolească zidul, vor trebui să meargă foarte mult fie spre est, fie spre vest şi nu se ştie de unde vor putea să se îndrepte din nou către sud.

În cele din urmă Melanie se opreşte în faţa zidului, la câţiva kilometri de locul unde au dat de el. Este la fel de gros şi aici, dar unghiul planului înclinat parcă este altul. Prin spuma cenuşie care iese din el Melanie vede luna. Strălucirea ei rece şi albă este ca un fel de promisiune, ca un fel de îmbărbătare. Dacă ar încerca să treacă prin zidul ăsta, poate că ar reuşi să ajungă în partea cealaltă.

Domnişoara Justineau a spus că este periculos, dar Melanie nu crede că are dreptate şi nu se teme. Face un pas, apoi altul. Firişoarele cenuşii i-au ajuns până la glezne, apoi până la genunchi, dar nu opun rezistenţă, ci doar o gâdilă puţin. Fetiţa îşi face loc printre ele, iar filamentele se desfac înaintea ei, cu şoapte aproape mute.

Luna o însoţeşte, reflector mobil care dezvăluie privirii totul din jur. Filamentele cenuşii se fac tot mai groase. Obiectele pe lângă care trece – lăzi de gunoi, maşini parcate, cutii poştale, garduri vii şi porţi – sunt înfăşurate în nenumărate straturi din materia aceea, ajungând să semene cu nişte statui din granit.

După vreo şapte metri, Melanie găseşte primele cadavre şi se opreşte uluită. Flămânzii zac în mijlocul străzii sau pe

lângă ziduri, exact ca aceia pe care îi văzuseră când au intrat în Londra. Însă aici sunt mult mai mulţi! Din ţestele lor crăpate şi din capetele lor explodate au crescut tulpini cenuşii, cu diametrul cam de cincisprezece centimetri, ca nişte trunchiuri de copaci. Tulpinile astea cresc drept în sus şi sunt incredibil de înalte, iar din ele se revarsă filamente care se înmulţesc la nesfârşit. Unele dintre ele se unesc cu alte tulpini din apropiere, creând o pânză deasă ca aceea ţesută de un milion de păianjeni. Altele se înfăşoară în jurul obiectelor găsite în cale; sau, dacă nu găsesc nimic, se aşază încet pe pământ. Şi acolo unde ating solul apar alte trunchiuri, însă mult mai subţiri şi mai scurte decât cele care cresc din trupurile de flămânzi.

Melanie se duce mai aproape. Nu se poate abţine. Nu o sperie păstăile goale şi triste de la rădăcina copacilor fungici. Nu a mai rămas în ele nimic care să sugereze că au fost oameni odinioară. Seamănă mai degrabă cu nişte haine aruncate pe jos.

De aproape vede mai bine fructele cenuşii care cresc în aceşti copaci-fantomă. Se întinde şi atinge una dintre excrescenţele acelea sferice aflate puţin mai sus de capul ei. Suprafaţa este tare şi rece şi se lasă uşor sub degetele ei. Melanie apasă mai tare şi face o adâncitură. Îşi retrage mâna şi semnul dispare încet. Suprafaţa sferei este destul de elastică şi revine la forma iniţială. Cât numeri încet până la zece, arată din nou ca la început.

Melanie hoinăreşte mai departe prin pustietatea cenuşie, care pare fără capăt. Se întinde la nesfârşit. Şi se face tot mai compactă. După un timp, de-abia dacă mai are loc să-şi strecoare trupul slăbuţ printre trunchiurile acelea. Luna îşi picură lumina murdărită prin filamentele împletite atât de strâns încât au format o masă solidă.

Umărul fetiţei loveşte una dintre sferele cenuşii, care cade cu un pleoscăit surd. Fetiţa se apleacă să o ridice. Se vede un cerc încreţit acolo unde a fost ataşată de trunchi, însă restul suprafeţei este netedă şi intactă. O strânge în palmă şi o urmăreşte cum revine la forma de dinainte de a fi fost atinsă.

Dacă merge mai departe, se va lovi de copaci. Atinge unul şi i se pare dezgustător de cleios. Face un pas înapoi. Se aşteptase ca şi trunchiurile să fie la fel de netede şi uscate ca fructele lor, adică mult mai puţin scârboase, după părerea ei.

Observă o mişcare în stânga şi tresare violent. Îşi închipuia că este singură în toată lumea asta întunecată. O siluetă stranie se împleteşte în direcţia ei, conturată de razele ceţoase ale lunii. De la gât în jos seamănă cu un om, dar nu are nici umeri, nici gât şi nici cap. Partea superioară a trupului este doar o masă amorfă.

Speriată mai ales de înfăţişarea monstruoasă a creaturii, Melanie se dă la o parte din calea ei. Dar aceasta nu o atacă. De fapt, nici nu pare să-şi dea seama că este acolo.

Fetiţa realizează că monstrul acela este un flămând al cărui piept a început să se despice. Şi din el iese un trunchi, la fel ca toate celelalte din jur, împreună cu bucăţi de coaste sfărâmate. Din trunchiul acesta s-au dezvoltat o mulţime de filamente care au acoperit ce a mai rămas din capul flămândului, pe care dezvoltarea ciupercii l-a obligat să se încline foarte mult într-o parte.

Melanie se holbează la apariţia aceasta, deopotrivă uşurată – pentru că spaima pe care ţi-o provoacă necunoscutul este mai mare decât orice altă spaimă pe care ţi-o poţi explica – şi revoltată în faţa bizarei profanări a trupului omenesc.

Flămândul se târâie mai departe, traseul lui în zigzag fiind dictat de trunchiurile de care se izbeşte şi din care apoi ricoşează. Melanie presupune că se va prăbuşi curând – şi atunci trunchiul ieşit din el va sta îndreptat în lateral. Şi va fi nevoit să găsească o modalitate prin care să se îndrepte.

Pădurea aceasta a crescut din trupurile flămânzilor morţi. Aici ajung ei după ce au slujit cu credinţă infecţia care i-a făcut ceea ce sunt.

Melanie îşi vede viitorul şi îl acceptă. Dar nu este pregătită să moară deocamdată. Mai are de făcut atât de multe lucruri.

Face stânga-mprejur şi porneşte pe acelaşi drum, prin tunelul pe care l-a creat în desişul de filamente cenuşii.

# 67

Doamna doctor Caldwell lucrează febril întreaga noapte. Febrilă la propriu. Acum are aproape patruzeci de grade.

Fără doamna doctor Selkirk care s-o ajute, extragerea creierului din capul băiatului flămând durează mult mai mult; iar mâinile ei sunt atât de neîndemânatice încât este practic imposibil să îl scoată fără să-l deterioreze. Dar se străduieşte: mai întâi îndepărtează multe bucăţi de câţiva centimetri din cutia craniană şi abia după aceea îşi face curaj să reteze trunchiul cerebral.

Şi, culmea, cu toate că mâinile îi tremură puternic, creierul iese dintr-o singură bucată.

Porneşte ultramicrotomul şi selectează programul de secţionare transversală care îi va permite să examineze structurile mai mari. Fascinată de fineţea tăieturilor făcute de microtom, îşi pregăteşte lamelele pentru microscop. Eşantioanele sunt splendide de-a dreptul: deşi incredibil de subţiri, sunt în perfectă stare.

Caldwell etichetează fiecare lamelă, apoi le examinează pe rând. Face un tur virtual prin creierul băiatului flămând, pornind de la bază şi mergând în sus şi înainte.

Şi descoperă exact ceea ce se aşteptase să descopere. Ipoteza nulă[25] este desfiinţată. Caldwell ştie ce sunt copiii aceştia, ştie de unde au venit ei, le cunoaşte trecutul şi viitorul, natura imunităţii lor parţiale şi (în proporţie de aproape sută la sută) înţelege de ce toată munca ei din ultimii şapte ani a fost o mare pierdere de vreme.

Niciodată nu s-a simţit mai fericită ca în clipa aceasta. Dacă ar fi murit ieri, ar fi murit oarbă. Chiar dacă este atât de pesimistă şi categorică, descoperirea aceasta compensează toate suferinţele.

Un zgomot din apropiere îi întrerupe şirul gândurilor şi o face să sară imediat în picioare. Sunetul pare inofensiv –

[25] Ipoteză nulă – în statistica inferenţială, ipoteza nulă reprezintă o afirmaţie conform căreia există legături între două fenomene sau grupuri observate (n.tr.).

doar câteva pocnete mici şi şoapte –, dar problema este că vine din interiorul lui Rosie!

Doamna doctor Caldwell nu este o persoană predispusă la fabulaţii. Ştie foarte bine că uşile lui Rosie sunt încuiate şi, dacă ar fi avut cineva forţa necesară să le deschidă, zgomotul făcut ar fi alertat-o mai devreme. Ştie toate astea, dar nu se opreşte din tremurat atunci când merge pe urma sunetului, prin cabina de dormit, spre cea de comandă.

Partea din stânga a pupitrului este luminată şi de acolo vine sunetul. Din radio. Se aşază şi se apleacă să asculte.

Nu prea are ce. Mai mult electricitate statică – pocnete, pârâituri şi scârţâituri, aşa cum se auzea pe vremuri haosul dintre staţiile radio şi aparatele fără fir. Însă sunt câteva cuvinte care se desluşesc fără echivoc în mlaştina acustică, „…zile depărtare de Beacon… v-am văzut… identificaţi…” Vocea este seacă, inumană, denaturată de ecou şi distorsiuni.

Raza unei lanterne electrice traversează repede parbrizul cabinei şi dispare. De afară nu se aude niciun sunet, dar Caldwell sesizează o mişcare. O umbră descoperită pentru o clipă de raza lanternei. O siluetă care se deplasează repede prin stânga lui Rosie.

„… doar o rablă… crezi că ar fi…”

Caldwell se repede către uşa din mijloc. Când ajunge la jumătatea drumului, îşi dă seama că ar fi putut să iasă pe uşa cabinei. Se opreşte şi se întoarce. Dar cunoaşte mai bine mecanismul uşii din mijloc. Zgomotele radioului din cabină se aud tot mai încet. Dispar. Cu un strigăt de panică, Caldwell fuge înapoi la pupitru şi încearcă să răspundă, folosind acelaşi canal pe care a venit vocea.

— Alo? strigă ea. Cine-i acolo? Aici este Caroline Caldwell din baza militară Hotel Ecou, Regiunea 6. Cine-i acolo?

Doar electricitate statică.

Încearcă pe rând şi celelalte canale şi primeşte acelaşi răspuns.

Dă fuga înapoi în zona centrală a lui Rosie. Dar nu ştie

ce să facă atunci când ajunge acolo. Nu s-a mai dat cu blocant de două zile şi până şi ea îşi simte mirosul propriei transpiraţii. Dacă deschide uşa, i-ar putea atrage pe flămânzi la ea şi la potenţialii ei salvatori. În dulapul de lângă sas se află şase costume de protecţie. Caldwell a învăţat cum să le folosească pe vremea când se afla încă pe lista membrilor pentru echipele laboratoarelor mobile. Cu toate că are nevoie de mai mult de zece minute până reuşeşte să îmbrace unul, este sigură că a făcut-o corect. Acum mirosul îi este complet mascat, iar căldura emanată de trup reţinută pentru moment în interiorul costumului.

Deschide uşa, dar afară nu se vede nimic.

— Cine-i acolo? strigă ea.

Coboară din Rosie şi face câţiva paşi pe stradă. Tot nimic. Însă acum lumina este în spatele vehiculului şi se mişcă la dreapta şi la stânga.

— Cine-i acolo? repetă Caldwell.

Poate că nu i se aude vocea din cauza măştii de la costum. Îi tremură picioarele, dar tot merge de-a lungul vehiculului. Simte fiori reci pe şira spinării. Dă colţul lui Rosie. Şi vede lumina. Se adresează persoanei din spatele ei:

— Numele meu este Caroline Caldwell. Sunt om de ştiinţă repartizat la baza militară Hotel Ecou, în Regiunea 6. Mă aflu aici împreună cu…

Lumina se îndepărtează de ea, amuţind-o. Nu-i nimeni în spatele lanternei. Aceasta a fost legată de bara lui Rosie. Şi se mişcă în vânt, nu în mâinile cuiva.

Furia pe care o simte în faţa acestei păcăleli copilăreşti face imediat loc terorii pure atunci când înţelege despre ce e vorba. O ambuscadă. Şi, din moment ce încă nu a atacat-o nimeni, înseamnă că ţinta este Rosie. Doamna doctor o ia la goană înapoi, spre uşa din mijloc, aşteptându-se ca o trupă de junkeri sau chiar Sergentul Parks să iasă din ascunzătoare (dar unde s-ar putea ascunde?) şi să-i fure maşina.

Dar nu se mişcă nimic. Urcă în Rosie, trânteşte uşa şi activează toate sistemele de închidere. Ca să fie sigură,

încuie şi sasul. Şi după aceea zăvorăşte şi uşa care izolează posturile de luptă.

Într-un final reuşeşte să se calmeze. Nu se mai aude nimic de nicăieri, nu se vede nimeni pe nicăieri. E în siguranţă. Cine a fost afară a plecat şi a abandonat lanterna. Poate chiar a fost o echipă de salvare şi căutare din Beacon. Poate că membrii acestei echipe au fost mâncaţi de flămânzi. Caldwell nu are de unde să ştie. Dar, orice s-ar întâmpla, e hotărâtă să nu mai iasă din Rosie. Nici măcar pentru un cântec de sirenă de la aparatul de emisie-recepţie, nici măcar pentru oameni adevăraţi care îşi arată chipurile, nici pentru fanfare şi parade cu confetti. Se apucă să-şi desfacă închizătorile căştii de protecţie şi intră în laborator.

Melanie stă pe scaunul ei din faţa microscopului şi îi citeşte însemnările. Ridică ochii la ea şi o salută politicos:

— Bună, doamnă doctor Caldwell!

Doamna doctor Caldwell a încremenit în prag. Primul ei gând este: O *fi singură sau au venit şi ceilalţi cu ea?* Iar al doilea: *Ce obiect de aici aş putea folosi în loc de armă?* Butelia cu fosgen este la locul ei, în camera de alimentare a sasului. Iar ea încă mai poartă combinezonul de protecţie, ceea ce înseamnă că este imună la efectele gazului. Dacă ar putea ajunge până la ea…

— Am să te opresc, spune Melanie, pe acelaşi ton politicos. Am să te opresc şi dacă ai să vrei să scoţi vreo armă sau să pui mâna pe vreun obiect ascuţit sau dacă ai să încerci să fugi din nou sau dacă ai să încerci să mă închizi iarăşi în cuşca aia. Sau dacă ai să încerci orice altceva ca să-mi faci rău.

— Tu… tu ai fost? o întreabă Caldwell. La radio?

Melanie face un semn din cap către walkie-talkie-ul pe care l-a pus alături, pe suprafaţa de lucru. Am încercat mai multe canale. A durat mult până ai răspuns.

— Şi dup-aia… dup-aia, tot tu…?

— M-am întins sub uşă. Când ai ieşit, ai păşit peste mine. Am intrat imediat ce te-ai îndepărtat.

Caldwell îşi scoate casca şi o aşază foarte încet pe masă.

La un metru depărtare se află microtomul, excelentă ghilotină. Dacă ar reuşi s-o păcălească pe Melanie şi s-o facă să se apropie de el şi dacă ar putea s-o împingă sub lama aceea ascuţită, totul se va termina într-o fracţiune de secundă.

Se pare însă că Melanie i-a ghicit intenţiile, pentru că se încruntă şi clatină din cap.

— Nu vreau să te muşc, doamnă doctor Caldwell, dar am să te opresc cu asta.

Şi îi arată bisturiul, unul dintre cele folosite de Caldwell la disecarea flămândului şi care nu a avut încă timp să se dezinfecteze.

— Ştii cât de repede mă mişc.

Caldwell se gândeşte puţin, apoi spune:

— Eşti un copil bun, Melanie. Nu cred că mi-ai face vreun rău.

— Tu m-ai legat de masă ca să mă diseci, îi aduce aminte Melanie. Şi tot tu i-ai făcut bucăţi pe Marcia şi pe Liam. Probabil că ai omorât o mulţime de copii. Nu ţi-am făcut nimic până acum, pentru că m-am gândit că domnişoara Justineau şi Sergentul Parks nu ar fi fost de acord. Dar acum ei nu sunt aici. Şi, chiar dacă ar fi, nu cred că i-ar mai deranja.

Aşa crede şi Caldwell.

— Ce vrei de la mine? întreabă ea.

Din comportamentul agitat al lui Melanie este limpede că vrea *ceva*, că o frământă ceva.

— Adevărul, răspunde Melanie.

— Despre ce?

— Despre tot. Despre mine şi despre ceilalţi copii. De ce suntem diferiţi?

— Mă laşi măcar să-mi scot costumul ăsta? încearcă să tragă de timp Caldwell.

Melanie îi face semn că este de acord.

— Doar în sas pot să mă dezbrac, spune Caldwell.

— Atunci ţine-l pe tine, spune Melanie.

Caldwell renunţă la ideea cu fosgenul. Se aşază pe unul dintre scaunele laboratorului. Şi imediat îşi dă seama cât

de obosită este. Doar voinţa şi încăpăţânarea au ţinut-o în picioare atâta vreme. Mai are puţin şi va claca – pentru că este mult prea slăbită ca să facă faţă monstrului ăstuia terorist cu chip de copil. Trebuie să-şi adune puterile şi să-şi aleagă cu grijă momentul când va acţiona.

Se aşteaptă la un interogatoriu, dar Melanie continuă să-i citească însemnările: observaţiile notate de Caldwell despre cele două eşantioane de ţesut cerebral şi despre sporange. Pare în mod deosebit fascinată de notiţele despre sporange şi zăboveşte asupra schemelor făcute de Caldwell.

— Ce este stimulul ambiental? vrea ea să afle.

— Orice factor extern organismului care provoacă sau predispune la formarea sporilor, răspunde cu răceală Caldwell.

Foloseşte acelaşi ton cu care obişnuieşte să-l pună la locul lui pe Sergentul Parks, dar Melanie pare să nu observe.

— Orice se află în exterior? parafrazează ea. Orice din exteriorul săculeţului şi care face ca seminţele să iasă din el?

— Corect, spune în silă Caldwell.

— Aşa cum se întâmplă în jungla amazoniană.

— Poftim?

— În jungla amazoniană există nişte copaci care îşi scutură seminţele doar după câte un incendiu. La fel fac şi nişte specii de sequoia şi de pini pitici.

— Nu mai spune?

Caldwell e nervoasă. Fata asta s-a apucat să ţină-i o lecţie de botanică.

— Ba spun!

Melanie pune notiţele pe masă. S-a uitat doar o singură dată pe fiecare pagină.

— Ştiu din lecţiile predate de domnişoara Mailer.

O priveşte fără să clipească pe Caldwell cu ochii ei albaştri.

— De ce eu sunt altfel?

— La ce anume te referi? mormăie Caldwell.

— Majoritatea flămânzilor seamănă mai mult cu animalele decât cu oamenii. Nu gândesc şi nu vorbesc. Eu le fac pe-amândouă. De ce există două feluri de flămânzi?

— Din cauza structurilor cerebrale, spune Caldwell.

Buna doamnă doctor se află în război cu ea însăşi. O parte din ea doreşte să păstreze secretul, să nu mărturisească mai mult decât i se cere, să o facă pe Melanie să o implore. Cealaltă parte abia aşteaptă să povestească oricui despre descoperirea făcută. Caldwell tânjeşte după un public de genii, de înţelepţi atât vii, cât şi morţi. Şi nu s-a ales decât cu o biată copilă care nu-i nici moartă, nici vie. Dar lumea se apropie de final şi trebuie să te mulţumeşti cu ce ţi se oferă.

— Flămânzii, spune ea, adică şi tu, sunt infectaţi cu o ciupercă numită *Ophiocordyceps.*

O ia cu începutul, pentru că nu are de unde să ştie ce a înţeles Melanie din însemnările ei. Şi descrie familia de paraziţi despre care este vorba – organisme care păcălesc sistemul nervos al trupului-gazdă cu neurotransmiţători falşi, deturnează creierul gazdei şi o fac pe aceasta să acţioneze aşa cum îi dictează ele.

Din când în când Melanie o întrerupe cu câte o întrebare, întotdeauna la subiect. E o fetiţă isteaţă. Normal că e.

— Dar de ce sunt eu diferită? insistă ea din nou. Ce au avut în plus copiii pe care i-aţi adus în cazarmă?

— Ajung şi acolo, o repede Caldwell. Tu n-ai studiat nici biologia şi nici chimia organică. Mi-e greu să explic tot ce vrei folosind doar cuvinte pe care să le înţelegi.

— Foloseşte cuvinte pe care să le înţelegi *tu,* îi sugerează Melanie. Dacă văd că nu pricep, am să-ţi cer să-mi spui mai pe înţelesul meu.

Şi Caldwell îşi ţine prelegerea. Dar nu în faţa lui Elizabeth Blackburn, Günter Blobel sau Carol Greider, ci având doar o fetiţă de zece ani drept public. Iar situaţia aceasta este într-o oarecare măsură umilitoare. Dar numai într-o oarecare măsură. Caldwell este cea care a făcut toate conexiunile şi a descoperit ce era de descoperit. Ea

este cea care a pătruns în junglă şi a scos de acolo viu patogenul foamei. *Ophiocordyceps caldwellia.* De-acum înainte acesta va fi numele lui.

Afară începe să se lumineze de ziuă, iar ea vorbeşte în continuare. Melanie o întrerupe din când în când cu întrebări pertinente şi scurte. Chiar dacă nu a obţinut niciun Nobel, fetiţa este totuşi un spectator receptiv.

— *Ophiocordyceps* nu are nicio milă faţă de cei mai recent infectaţi, spune Caldwell. Dărâmă uşile, le sparge şi dă năvală, devorează şi controlează. Şi în final transformă ce a mai rămas din gazdă într-un sac cu îngrăşământ, din care creşte organismul care va da roade.

Însă ne-am înşelat în privinţa ritmului în care este distrus substratul uman al victimei. Ciuperca vizează diferite zone ale creierului, cu viteze diferite şi cu grade diferite de afectare. Închide fluxul superior al gândirii. Provoacă foamea şi o amplifică. Dar noi am presupus că toate celelalte manifestări – toate comportamentele care nu slujesc în mod direct planul parazitului – au fost şi ele restrânse.

Când am văzut-o pe femeia aia de pe strada din Stevenage şi pe bărbatul din spital, mi-am dat seama că lucrurile nu stau chiar aşa. Amândoi încă mai erau capabili să facă anumite conexiuni, conexiuni absolut întâmplătoare, desigur, cu fostele lor vieţi. Aveau comportamente fără importanţă din punctul de vedere al parazitului – femeia împingea un cărucior, bărbatul cânta şi se uita la fotografii vechi.

Caldwell ridică ochii la Melanie. Îşi simte gura supărător de uscată, în ciuda transpiraţiei care îi şiroieşte pe obraji.

— Pot să beau un pahar cu apă? întreabă ea.

— Când termini, îi promite Melanie. Nu acum.

Caldwell acceptă verdictul. Pe chipul fetiţei nu se citeşte nimic care să-i lase loc de negociere.

— În fine, spune ea, pe un ton puţin mai nesigur, asta m-a făcut să mă gândesc la tine şi la ceilalţi copii. Poate că nu reuşisem să găsim explicaţia evidentă a faptului că voi sunteţi diferiţi.

— Continuă, o îndeamnă Melanie.

Vocea fetiţei este calmă, dar privirea îi trădează teama şi agitaţia. Caldwell se bucură, pentru că măcar atâta putere mai poate avea asupra ei, în lipsa controlului fizic cu care era obişnuită.

— Şi mi-am dat seama că era posibil ca tu să te fi *născut* deja infectată. Că părinţii tăi fuseseră infectaţi atunci când te-au conceput. Aşa ceva ni se păruse imposibil până atunci, pentru că flămânzii nu mai au instincte sexuale. Însă nu mi s-a mai părut atât de imposibil atunci când am văzut că pot supravieţui alte instincte şi emoţii omeneşti: dragostea de mamă şi singurătatea.

Cu gândul la aspectul acesta m-am întors la analizarea probelor citologice. Am avut noroc să obţin un eşantion proaspăt de ţesut cerebral…

— De la un băieţel, o întrerupe Melanie. L-ai omorât şi i-ai tăiat capul.

— Da, aşa am făcut. Şi pot să-ţi spun că creierul lui era foarte diferit de cel al unui flămând obişnuit. Cu echipamentul laboratorului din cazarmă nu aş fi putut decât să dovedesc şi să localizez prezenţa ciupercii. Dar cu acesta…

Şi face un semn din cap spre ultramicrotom, centrifugă şi microscopul electronic cu scanare.

— … am putut să studiez neuronii individuali şi modul în care celulele fungice interacţionează cu ei. Băiatul ăsta este atât de diferit de bărbatul de la spital, încât nici nu suferă comparaţie. Ciuperca distruge complet creierul primei generaţii de flămânzi. Trece prin el ca un tren. Secreţiile ei chimice – stimulii care declanşează când şi când comportamente specifice – se acumulează şi provoacă stricăciuni cumplite. Ca să nu mai vorbim despre faptul că ciuperca îşi extrage nutrienţii tot din ţesutul cerebral. Astfel, creierul este treptat golit, este secat.

Dar în cazul celei de-a doua generaţii – din care tu faci parte – ciuperca este răspândită prin creier în mod uniform. E îmbinată complet cu dendritele neuronilor din creierul organismului-gazdă. În unele situaţii le şi

înlocuieşte. Dar nu se mai *hrăneşte* cu creierul gazdei, ci se hrăneşte doar atunci când mănâncă şi gazda. Nu mai este parazit şi se poate spune că a devenit un simbiot[26].

— Domnişoara Justineau mi-a spus că mama mea a murit, se împotriveşte Melanie.

Cuvintele ei sunt mai degrabă un protest, ca şi cum o minciună spusă de domnişoara Justineau este cel mai de neconceput lucru din întreaga lume.

— Aşa am presupus noi, spune Caldwell. Ne-am imaginat că părinţii tăi au fost ori junkeri, ori alt fel de supravieţuitori care nu au reuşit să ajungă până în Beacon. Şi că voi trei aţi căzut pradă flămânzilor, care v-au infectat. Nu ştim cum se împerechează flămânzii. Nici cum nasc în sălbăticie şi cum se întâmplă să le supravieţuiască odraslele. Probabil că tu eşti infinit mai rezistentă şi mai independentă decât copiii normali. Poate că te-ai hrănit cu carnea mamei tale până când ai prins puteri şi ai putut să…

— Încetează! o întrerupe cu asprime Melanie. Nu vorbi despre aşa ceva.

Dar singurele arme care i-au mai rămas lui Caldwell sunt cuvintele şi nu se poate opri. Vorbeşte despre constatările ei, despre teoria ei, despre succesul repurtat în determinarea duratei de viaţă a patogenului şi despre eşecul ei – nu există imunitate, prin urmare nu există vaccin, nu există tratament. Îi spune lui Melanie unde poate găsi lamelele pregătite pentru microscop şi restul însemnărilor ei şi cui să le predea atunci când vor ajunge în Beacon.

Când devine limpede că lui Caldwell îi este tot mai greu să vorbească, Melanie se apropie şi se aşază la picioarele ei. Încă mai ţine bisturiul în mână, dar nu o mai ameninţă acum pe doamna doctor. O ascultă cuminte. Iar inima lui Caldwell se umple de recunoştinţă, pentru că ştie prea bine ce reprezintă amorţeala asta care o cuprinde treptat.

Este faza finală a septicemiei. Nu va mai apuca să scrie o lucrare despre descoperirile ei, nu va mai apuca să-i

[26] Organism care trăieşte în simbioză cu gazda (n.tr.).

uluiască pe oamenii de ştiinţă rămaşi în viaţă – ultimii din ariergarda umanităţii condamnate la moarte – cu spectacolul clarviziunii ei puse în oglindă cu imbecilitatea lor. Nu o mai are decât pe Melanie. Melanie este mesagerul trimis de providenţă în ultima ei oră de viaţă ca să îi ducă acasă trofeele.

# 68

Este o noapte infernală.

În cameră nu există decât o masă şi un cazan metalic, care a fost odinioară parte componentă a sistemului de încălzire centrală a vilei. Orice mişcare face duşumeaua goală să scârţâie puternic, aşa că în cea mai mare parte a timpului Justineau şi Parks stau nemişcaţi în locurile unde s-au aşezat.

Primii musafiri apar cam la o oră după ce Melanie a luat scara din buza podului. Şi la câteva minute după ce a luat legătura cu ei prin walkie-talkie. Justineau aude cum flămânzii agitaţi se poticnesc unul de celălalt şi râcâie pereţii camerei de dedesubt. Sursa mirosului, a acelui gradient[27] chimic pe care îl urmăresc, se află chiar deasupra lor, însă nu au cum să ajungă la ea. Nu pot decât să se fâţâie turbaţi de colo colo, împinşi de curenţii de aer, de modificările întâmplătoare ale intensităţii stimulului chimic.

Justineau tot speră că se vor lăsa păgubaşi şi vor pleca. Sau măcar că nu se vor mai mişca atâta. Însă situaţia este alta decât cea din Stevenage. Zgomotul şi mişcarea i-au atras pe flămânzi la Casa Wainwright. Iar când semnalele acestea au încetat, s-au oprit şi ei, în aşteptarea altor ordine de la ciuperca din creier. Aici însă ordinele le vin pe bandă rulantă, ţinându-i permanent în mişcare.

La început Parks deschide destul de des chepengul ca să-i vadă. Raza lanternei desluşeşte în beznă chipuri cenuşii şi supte, ochi lăptoşi şi bulbucaţi, nări umflate ca nişte guri de tunel. Mereu este la fel şi, după ceva vreme, Sergentul renunţă să se mai uite la ei.

Cam după o oră, se aud nişte bufnituri prin pereţi. Acolo sunt alţi flămânzi, care au venit în urma mirosului şi a căldurii emanate de trupurile lor. Însă, înşelaţi de topografia locului, aceştia au urcat pe altă scară şi au ajuns în altă parte.

[27] Mărime variabilă (n.tr.).

Justineau şi Parks se află în centrul unui spaţiu imens, plin cu creaturi care vor să-i mănânce.

*Ba nu,* se corectează Justineau. *Nu în centru. Pe acoperiş nu-i nimeni. Deocamdată.*

Descoperă o lucarnă şi se urcă pe masă ca să se uite afară. Luna plină luminează reţeaua întinsă de străzi care se întind către sud, spre fluviu. Cât vezi cu ochii, străzile sunt acoperite din bordură în bordură cu spumă fungică. Londra a devenit o zonă interzisă celor vii. Numai flămânzii se mai pot dezvolta aici. Şi doar Dumnezeu ştie cât de departe vor trebui să ajungă pentru a putea să ocolească tărâmul acesta al morţii.

Dumnezeu şi, posibil, Melanie. Încearcă să o contacteze prin walkie-talkie, dar nu le răspunde şi nici nu-i recepţionează semnalul. Parks crede că fetiţa a trecut pe altă frecvenţă, deşi nu-şi poate închipui de ce ar face aşa ceva.

— Ar trebui să încerci să dormi puţin, îi spune el lui Justineau.

Sergentul s-a aşezat într-un colţ şi îşi curăţă arma la lumina lanternei. I se văd bărbia şi orbitele şi diagonala stranie a cicatricei.

— Aşa cum faci şi tu? îl întreabă Justineau.

Dar îl ascultă şi coboară de la lucarnă. S-a săturat să se uite la cenuşiul nesfârşit din jur.

Se aşază alături de el. După câteva clipe, îl atinge uşor pe încheietura mâinii. Şi apoi, având impresia că nu ea face gestul acesta, îşi strecoară mâna într-a lui.

— Nu m-am purtat corect cu tine, spune ea.

Parks izbucneşte în râs.

— Nu cred că la corectitudine mă gândeam eu.

— N-are a face. Contrar tuturor aşteptărilor, ai reuşit să ne aduci până aici. Iar cea mai mare parte a drumului m-am purtat cu tine de parcă tu ai fi duşmanul. Îmi pare rău. Iartă-mă.

Parks îi ridică mâna până la nivelul capului. Ea crede că are de gând să i-o sărute, dar nu face decât să i-o întoarcă spre lumina lanternei.

— Nu contează, spune el. De fapt, poate că a fost mai bine. Niciodată nu am putut respecta femeile care au standarde atât de scăzute încât acceptă să se culce cu mine.

— Nu-i de râs, Parks.

— Nu. Cred că nu este. Apropo, poţi să-mi spui Eddie, dacă vrei.

— Sigur? Am impresia că-i prea intim.

Acum îi vine ei să râdă şi nu îi pare rău.

Vrea să o facă? Habar n-are. Dar evident că vrea ceva. Nu l-a apucat de mână pe Parks din vreo nevoie abstractă de contact cu alt om, ci pentru că a vrut să vadă ce va simţi, presupunând că va simţi ceva. Însă senzaţia pe care o are este una ambiguă.

Nu o deranjează cicatricea. Aceasta mai degrabă îl scoate din categoria chipurilor simetrice şi comune. Faţa lui este ca un joc de zaruri. Îi place instinctiv duritatea ei. O atrage.

Însă nu îi plac faptele crude din trecutul lui. Şi dintr-al ei. Va trebui să treacă peste ele ca să poată ajunge la el. Îşi doreşte să nu-i fi mărturisit că este o criminală. Îşi doreşte ca el să o creadă fără pată, pentru ca, atunci când îl va atinge, să fie altcineva, să fie o versiune mai bună a ei.

Dar nu asta înseamnă renaşterea, presupunând că există aşa ceva.

Îşi trage mâna şi cuprinde capul lui Parks în ambele palme. Apoi îl sărută pe buze.

După o clipă, el stinge lanterna. Ea cunoaşte motivul şi nu comentează.

# 69

La un moment dat, în toiul nopţii, zgomotele de dedesubt se schimbă.

Până atunci fuseseră haotice: bufnituri şi trosnete şi foşnete ale flămânzilor care se calcă în picioare şi se lovesc unii de alţii, aidoma unor particule în mişcare browniană[28]. Sunetele de acum au un ritm clar, o anumită continuitate. Şi se mai aud şi gemete şi pocnete şi şuierături, amestecate cu zgomotele de efort şi impact. Flămânzii nu articulează cuvinte.

Parks se desprinde din braţele grele de somn ale lui Justineau şi se furişează până la chepeng. Îl ridică şi aprinde lanterna îndreptată în jos.

În lumina ei apare un chip desprins dintr-un coşmar. Şi pare că se repede din beznă la Parks. Ochi negri, piele palidă şi împestriţată cu puncte şi pete de culoare. Gura larg căscată descoperă dinţi ascuţiţi ca de piranha.

Şi atunci chiar se repede în sus, reacţionând la lumină cu furie instantanee, criminală. Ceva străbate aerul din faţa lui Parks – ceva ce străluceşte în raza lanternei şi scoate un ţiuit ascuţit – şi se loveşte de gura trapei cu un dangăt răsunător.

Parks se dă puţin înapoi, însă nu se fereşte de lovitura prost ţintită, aşa că vede ce se petrece în spatele atacatorului său. Copii, băieţi şi fete, se caţără pe flămânzi, îi trag în jos spre ei şi-i execută rapid cu arme care mai de care mai bizare.

Însă nu ca să-i omoare pe flămânzii mai mari au venit ei aici. Deocamdată îşi curăţă terenul. Nu au dat întâmplător peste locul acesta. Podul casei i-a adus aici. Şi ce se află în el. Ochii cei negri se uită iar în sus, privind ţintă în ochii lui Parks.

Sergentul închide chepengul la loc. Justineau dă deja semne că se trezeşte, dar el o ridică iute în picioare.

---

[28] Mişcarea particulelor lovite din toate părţile de molecule de lichid sau de gaz (n.tr.).

— Trebuie să plecăm de aici, îi spune el. Repede. Îmbracă-te.

— De ce? întreabă ea. Ce s-a…?

Nu îşi termină vorbele, pentru că aude şi ea sunetele de dedesubt. Şi poate că ghiceşte imediat ce reprezintă ele. Oricum, ştie precis că sunt aducătoare de probleme şi nu e atât de proastă ca să piardă acum timp preţios cerând explicaţii.

Chepengul nu are zăvor, dar Parks reuşeşte să răstoarne peste el cazanul din metal. La ţanc – pentru că trapa deja începuse să se mişte, împinsă de jos în sus. Urletul de dedesubt îl anunţă că acela care a vrut să se urce până la ei nu s-a bucurat prea tare atunci când l-a lovit chepengul zdravăn în moalele capului.

În doar câteva secunde trapa începe să tresalte şi să bufnească, împinsă de liota de copii. Parks nu înţelege cum de au ajuns până la ea. S-au urcat unul pe umerii celuilalt sau pe cadavrele adunate morman ale flămânzilor abia seceraţi? N-are importanţă. Cazanul nu-i va împiedica să ajungă în pod: sunt prea puternici şi prea hotărâţi.

Sare pe masă şi scoate capul prin lucarna lăsată deschisă de Justineau. Pe acoperiş nu se vede nimeni. Îşi scoate umerii afară şi se lasă să alunece în jos, pe ţigle. Justineau este chiar în spatele lui şi pare să nu aibă nevoie de ajutorul lui.

Ţiglele nu sunt ude şi totuşi se alunecă al dracului de tare pe ele. Crăcănaţi ca broaştele şi cu burţile lipite de suprafaţa parşivă, se caţără amândoi până la culmea acoperişului.

După aceea le este mai uşor. Se ridică în picioare pe pasarela foarte îngustă din lemn şi înaintează ca nişte echilibrişti beţi, sprijinindu-se de hornurile şi tuburile de ventilaţie întâlnite în cale.

Parks vrea să meargă până la capătul terasei şi să găsească o altă fereastră pe care să poată intra înapoi în casă. Dar nici nu ajung la jumătatea drumului, când zbieretele stridente din spate îi anunţă că nu mai sunt singuri. Sergentul întoarce capul şi vede nişte siluete mici

şi agile, bine conturate de lumina lunii, care se caţără şi ele pe acoperiş din podul de unde au fugit ei. Însă nu se îndreaptă către coama acoperişului, ci se târăsc aidoma unor crabi peste ţigle, îndreptându-se pe cel mai scurt drum către prada lor: Parks şi Justineau.

Parks aşteaptă până ajunge la următorul horn şi abia acolo scoate arma. Trage de două ori în copilul care este cel mai aproape de ei. Primul foc îşi atinge ţinta. Copilul cade pe spate şi se rostogoleşte pe panta acoperişului, apoi se prăbuşeşte pe caldarâm. Celălalt glonţ e tras pe alături, dar deja copiii se risipesc cuprinşi de panică, iar altul se împiedică şi cade pe trotuar.

Ceilalţi se retrag degrabă. Totuşi nu suficient de repede. Parks are vreme să-i mai rezolve pe câţiva.

— Nu-i omorî! strigă Justineau. Opreşte-te, Parks! Uite-i că fug!

Ba nu fug. Doar îşi schimbă tactica, asta fac. Însă Parks nu se oboseşte să o contrazică. Mai bine să facă economie la gloanţe, pentru că vor avea nevoie de ele când vor ajunge jos.

*Dacă* vor mai ajunge jos în viaţă.

Ceva se izbeşte de cărămizile hornului exact lângă capul lui Parks şi ţândările îl lovesc în obraz. Din spatele hornurilor şi frontoanelor, copiii declanşează un atac cu nişte arme care seamănă cu praştiile. Dar pietrele din ele, beneficiind de viteza imprimată de braţele de flămânzi, lovesc cu putere de gloanţe. Una despică aerul atât de aproape de el, că simte curentul şi îi aude scârţâitul isteric de ţânţar.

De-ajuns!

Îşi desface puşca şi trage două rafale lungi. Prima împroaşcă hornurile, obligându-i pe copii să se retragă la adăpost. A doua sfărâmă ţiglele dintre ei. Vor avea ceva de furcă dacă vor risca să traverseze porţiunea aceea de acoperiş.

— Mergi înainte, îi strigă el lui Justineau, făcându-i un semn cu mâna. În jos! Pe-acolo! Caută o fereastră!

Justineau deja alunecă pe ţigle spre jgheabul de

scurgere, cu braţele întinse şi căutând puncte de sprijin cu picioarele. Parks o urmează în patru labe, cu faţa la culmea acoperişului, gata să tragă în orice mişcă. Însă nu se mişcă nimic.

— Parks, îl strigă Justineau de sub el. Aici.

A găsit o fereastră, care nu este deschisă, ci dispărută cu tot cu ramă. Nu trebuie decât să alunece încet de pe acoperiş, iar apoi, sprijinindu-se în coate, să ajungă cu picioarele pe pervaz. După aceea va dura doar o secundă să se strecoare înăuntru.

Iar secundele contează acum. Trebuie să ajungă jos înaintea copiilor. Să le-o ia înainte. Se împleticesc prin întuneric, căutând scara.

În momentul acesta se aude walkie-talkie-ul. Parks nu se opreşte – nu vrea să rişte –, dar şi-l smuceşte de la curea şi răspunde.

— Parks aici. Vorbeşte.

— Am auzit focuri de armă, spune Melanie. Sunteţi bine?

— Nu prea.

Justineau îl înhaţă de umăr şi îl trage într-o parte. A descoperit o scară. Se năpustesc amândoi pe treptele ei. Se împiedică, nu văd nimic, aproape cad. Parks ştie că ar trebui să se oprească şi să scoată lanterna din raniţă, dar lumina ei probabil că i-ar aduce mai repede pe copii la ei.

— Ne-au găsit nişte copii flămânzi, gâfâie el. Înarmaţi până-n dinţi. Cam seamănă cu tine, dar sunt foarte răi. Ne urmăresc.

— Unde sunteţi? întreabă Melanie. Acolo unde v-am lăsat?

— Mai departe. La capătul străzii.

— Vin după voi.

Asta e o veste bună.

— Grăbeşte-te!

Îşi dau seama când ajung la parter, pentru că uşa dinspre stradă este dată de perete. Se reped la ea, dar în prag apare o siluetă decupată în lumina lunii. Cam de un metru treizeci înălţime, cu câte un cuţit în fiecare mână, gata de luptă.

Parks trage, iar silueta fragilă se fereşte. A fost ultimul glonţ din încărcător sau poate penultimul. Sergentul alunecă, derapează şi se opreşte brusc. Justineau se izbeşte de spatele lui. Mergând cu spatele, se îndreaptă acum amândoi spre fundul casei.

Prin camere pline de mucegai. Imposibil de ghicit destinaţia lor, iar pe Parks oricum îl doare în cot de asta. E ocupat să caute uşa din spate. Dă de ea, o deschide cu o lovitură puternică de picior şi cei doi ies într-o fostă grădină de oraş, înconjurată de ziduri înalte şi neîngrijită de mai bine de douăzeci de ani. Exact aşa ceva sperase el să găsească.

Se năpustesc afară, printre mărăcinii înalţi cât un stat de om, cărora le lasă drept ofrandă bucăţi din carnea şi hainele lor. Un vaier prelung din spate îi anunţă de apropierea copiilor. Parks le urează petrecere frumoasă. Majoritatea sunt goi-puşcă, aşa că vor avea mai mult de suferit din cauza spinilor lungi, care sunt şi mai deşi la înălţimea lor.

Se uită în spate. Uşa pe care au ieşit s-a pierdut în beznă, dar observă o mişcare vagă în zona ei. Trage şi se aud nişte zbierete. Trage încă o dată şi se aude un pocnet sec. Mai are încă un încărcător la centură? Are de gând să se oprească şi să-şi încarce arma în întuneric, când păpuşelele astea drăgălaşe se ţin scai de curul lui?

Un zid.

— Haide! Urcă! strigă el.

O împinge pe Justineau deasupra, sare şi el, nu reuşeşte să se prindă de culmea lui, sare încă o dată. Se apucă strâns abia la a treia încercare, iar femeia îl trage de gulerul cămăşii, ajutându-l să se ridice.

Ceva îl loveşte cu putere în umăr. Altceva se izbeşte de zid, chiar lângă mâna lui. Justineau geme de durere şi se prăbuşeşte, ca o ţintă dintr-un poligon de tir.

Parks sare după ea, de cealaltă parte a zidului, pe asfaltul crăpat şi năpădit de buruieni al unei parcări. Lângă ei sunt resturile unei foste maşini de teren, rămasă fără roţile din faţă şi semănând cu un tăuraş îngenuncheat

în aşteptarea loviturii de graţie.

Justineau este întinsă pe jos. Nu se mişcă. Parks îi atinge uşor fruntea. Degetele i se umplu de sânge.

Profesoara nu e vreo silfidă, dar Parks reuşeşte să o ridice pe un umăr. Însă nu o poate ţine doar cu o mână, aşa că are de ales: ori fuge, ori rămâne să se lupte.

Fuge. Şi îşi dă imediat seama că a făcut alegerea greşită. Vreo şase siluete scunde, mlădioase apar în goană de după colţul casei şi nici măcar nu încetinesc atunci când se apropie de el. Alţi flămânzi s-au căţărat pe zidul grădinii şi sar acum pe asfalt, în spatele lui.

O ia la fugă în singura direcţie de unde nu-l ameninţă nimeni, adică spre mijlocul străzii, unde va fi pradă uşoară pentru praştiile lor. Exact în momentul acela se reia atacul. Primeşte încă o lovitură – în spate, de data aceasta. Simte că i-a folosit cineva rinichiul pe post de sac de box. Se clatină pe picioare, aproape să-şi piardă echilibrul.

Şi atunci cel mai rapid dintre copii îl plachează din spate. Se aruncă spre el, aterizează în zona şalelor lui şi se agaţă bine, lăsând inerţia mişcării să îl doboare. Parks cade, dar încearcă totuşi să-şi răsucească trupul sub greutatea lui Justineau ca să amortizeze şocul. Însă Justineau i-a zburat deja din braţe.

Nici nu atinge bine solul, că flămândul se repede la gâtul lui. Îi trage un pumn în faţă, cât de tare poate în situaţia dată, iar copilul se rostogoleşte de pe el, permiţându-i să-şi ridice piciorul şi să-i tragă un şut care îl expediază până pe cealaltă parte a străzii. Acum e mai bine. Are loc să-şi înşface puşca şi să se întoarcă.

Ceva îl izbeşte în umăr cu o forţă uluitoare. În acelaşi umăr care a fost lovit de piatra expediată din praştie. Puşca îi cade dintre degete. Parks îşi dă seama ce s-a întâmplat doar pentru că o aude lovind asfaltul. Câteva secunde nu simte absolut nimic în mâna aia. Nici măcar durere. Dar durerea dă năvală peste el şi îl umple până în creier.

Zace lat la pământ, cu puşca undeva lângă cap. Braţul drept îi este inutil acum. Toată partea dreaptă a corpului îl

doare în toate felurile posibile. Puştiul vopsit pe faţă şi cu vesta de camuflaj pe umerii schilozi se aşază în genunchi lângă el. Ceilalţi copii se îngrămădesc în spatele lui. Aşteaptă. Băiatul se apleacă peste Parks cu şura căscată.

Îşi înfige dinţii în antebraţul Sergentului. Antebraţul drept, aşa că nu îl doare. În partea aceea a trupului nu mai există loc pentru dureri noi. Dar tot urlă când vede o halcă din carnea lui atârnând în fălcile copilului flămând.

Acesta este semnalul de începere a ospăţului. Se apropie de el şi ceilalţi copii, zburdând veseli ca şi cum ar fi fost invitaţi la un picnic. Unul dintre ei, o fetiţă blondă, se caţără pe pieptul lui Helen Justineau şi o trage de păr ca să-i dea capul într-o parte.

Mâna stângă a lui Parks găseşte pistolul de la cureaua lui Justineau. Îl scoate de acolo şi trage. Glonţul expandabil o rostogoleşte pe copilă în întuneric ca pe un titirez.

Copiii flămânzi înmărmuresc câteva secunde, luaţi prin surprindere de detunătura împuşcăturii.

În secundele acelea se întâmplă ceva.

Asurzitor.

Înspăimântător.

Apare cineva care scuipă flăcări şi zbiară ca toţi diavolii din iad.

# 70

Melanie a încercat să se descurce cât mai bine cu resursele limitate pe care le-a avut la îndemână.

Înaintează către copiii sălbatici mergând pe vârfuri, pentru că face eforturi mari să semene cât mai mult cu un zeu sau un titan şi cât mai puţin cu fetiţa care este. De la gât în jos este complet goală, dar pe cap poartă casca supradimensionată de la combinezonul de protecţie. Vizorul polarizat îi ascunde chipul.

Corpul fetiţei este albastru şi luceşte. S-a uns cu gelul dezinfectant pe care îl foloseşte – l-a folosit – doamna doctor Caldwell la disecţii.

În mâna stângă ţine alarma personală a domnişoarei Justineau, care face exact ce i-a spus domnişoara Justineau că o să facă. O sută cincizeci de decibeli sparg timpanele şi torturează creierul oricui are ghinionul să se afle prin preajmă. Gândul logic devine o utopie. Bineînţeles că Melanie nu este scutită de efectele acestea, dar măcar ea ştia la ce să se aştepte.

În mâna dreaptă are pistolul de semnalizare şi acum trage cu el în băiatul cu faţa pictată care a furat vesta de camuflaj a lui Kieran Gallagher. Proiectilul trece pe lângă capul copilului şi îl acoperă cu fum, pe toţi îi acoperă cu fum, ca şi cum din cer ar fi fost aruncat un şal pufos.

Melanie aruncă alarma la picioarele băiatului, iar acesta face un pas înapoi, bătând aerul cu mâinile ca şi cum s-ar lupta cu un atacator.

Se aruncă asupra lui. Nu pentru că ar ţine neapărat s-o facă. De fapt, vrea doar să-l gonească, pentru că toţi ceilalţi copii s-ar lua după el şi ar fugi. Dar băiatul nu dă bir cu fugiţii, iar ea nu mai are nicio idee.

Îl loveşte puternic sub bărbie cu patul pistolului. Capul băiatului se dă pe spate şi el se clatină. Dar nu cade. Îşi schimbă poziţia şi roteşte bâta de baseball.

Şi izbeşte. Însă l-a păcălit casca, prea mare pentru Melanie. Băiatul crede că fetiţa este cu cel puţin

cincisprezece centimetri mai înaltă decât în realitate. Lovitura lui nimicitoare atinge vârful căştii şi i-o dă jos de pe cap.

Băiatul pare surprins să vadă că mai există încă un cap dedesubt şi şovăie puţin să dea următoarea lovitură cu bâta. Ţiuitul alarmei continuă să le sfredelească urechile. Ca şi cum întregul univers ar zbiera de durere.

Melanie încarcă un alt proiectil în pistolul de semnalizare. Şi îl împuşcă pe băiat drept în faţă.

Probabil că ceilalţi copii, care asistă uluiţi la întreaga scenă, au impresia că faţa şefului lor a luat foc. Proiectilul i-a rămas înfipt în orbita dreaptă, unde străluceşte de parcă ar fi o fărâmă din soare căzută pe pământ. Din el iese fum, mai întâi înălţându-se în linie dreaptă, apoi rotindu-se în cercuri când băiatul cade pe spate. Scapă bâta de baseball şi îşi cuprinde obrajii în palme.

Melanie ia bâta şi îl ucide.

Se uită în jur când termină şi vede că ceilalţi copii au fugit de acolo.

# 71

Melanie merge înainte, iar Sergentul Parks vine în urma ei, cu domnişoara Justineau pe umărul stâng. Braţul drept îi atârnă moale pe lângă trup, legănându-se uşor în ritmul paşilor. Pare că nu mai este capabil să şi-l mişte.

Domnişoara Justineau este inconştientă, însă respiră. Şi nu există niciun semn care să arate că ar fi fost muşcată.

Încet-încet, copiii îşi recapătă curajul. Deocamdată nu îndrăznesc să atace, deşi pietre aruncate din praştiile lor şuieră prin beznă şi cad cu zgomot la picioarele lui Melanie. Fetiţa continuă să meargă înainte, ca şi cum nu se întâmplă nimic. La fel face şi Sergentul Parks. Melanie ştie că, dacă ar lua-o la fugă, copiii ar alerga după ei. Şi atunci vor fi nevoiţi să se lupte din nou.

În cele din urmă, după un colţ de stradă, ajung faţă în faţă cu Rosie. Melanie iuţeşte puţin pasul ca să ajungă prima şi să deschidă uşa. Sergentul Parks se împleticeşte peste prag şi se prăbuşeşte în genunchi. Ajutat de Melanie, o întinde pe jos pe domnişoara Justineau. Bărbatul este epuizat, dar fetiţa nu-i îngăduie încă să-şi tragă sufletul.

— Îmi pare rău, domnule Sergent, îi spune ea, împingând uşa cu piciorul. Mai trebuie să facem un lucru.

Parks face un semn cu mâna stângă spre rana din umărul drept. Chipul lui este cumplit de palid, iar ochii i s-au înroşit deja în colţuri.

— Tre… trebuie să ies de aici, gâfâie el. Sunt…

— Aruncătoarele de flăcări, domnule Sergent, îl întrerupe nerăbdătoare Melanie. I-ai spus domnişoarei Justineau că aici sunt nişte aruncătoare de flăcări. Unde?

La început el nu înţelege ce vrea fetiţa. Îi întâlneşte privirea şi scoate un oftat profund.

— Z… zidul? se bâlbâie el. Chestia aia… fungică?

— Da.

Sergentul se ridică cu greu în picioare şi se îndreaptă clătinându-se către postul de luptă al lui Rosie.

— Trebuie să dai drumul la curentul electric, îi spune el.

— I-am dat înainte să vin după voi.

Sergentul îşi şterge faţa cu podul palmei. Şopteşte:

— Bine. Bine.

Îi arată două manete.

— Focos. Alimentare. Aprinzi focosul, apoi deschizi alimentarea, apoi tragi. Jetul rămâne aprins până ridici clapeta asta de aici.

Melanie se urcă pe platforma de tragere. Ajunge la comenzi, dar nu-i suficient de înaltă ca să ajungă cu ochii la cătare. Sergentul pricepe că nu va reuşi singură.

— Bine, repetă el, stors de durere şi oboseală.

Fetiţa coboară şi Parks se urcă în locul ei. Se împiedică şi aproape cade de pe platformă. Neputând să-şi folosească una dintre mâini, îi este mult mai greu să tragă cu aruncătorul de flăcări. Să explice cum se face fusese mai simplu. Melanie îl ajută şi mişcă manetele, în vreme ce el se ocupă de arma propriu-zisă.

Turela este acţionată de servomecanisme şi el urmăreşte mişcarea ţevii de tragere, aşa că măcar partea asta este uşoară. Sergentul ia în cătare pădurea cenuşie de substanţă fungică. I-ar fi imposibil s-o rateze, pentru că umple jumătate din orizont.

— Trag oriunde? o întreabă el.

Vocea lui Parks este monotonă şi nesigură, aşa cum era adesea vocea domnului Whitaker.

— Oriunde, îi confirmă Melanie.

— Fetiţo, dar sunt kilometri întregi din chestia aia. N-o să… n-o să poată pătrunde prin ea. Nu până la capăt. N-o să reuşească s-o găurească.

— Nici nu trebuie, spune Melanie. Focul se va întinde.

— Să sperăm.

Parks ţinteşte şi apasă trăgaciul. Focul brăzdează cerul, mai întâi în plan orizontal. Capătul arcului lui spintecă substanţa cenuşie aidoma unei săbii lungi de douăzeci de metri.

Filamentele aflate în calea flăcării dispar pur şi simplu. Focul se aprinde în laterale şi se întinde. Se întinde mai repede decât pot ei să-l urmărească. Desişul fungic este

uscat ca iasca. Parcă şi-ar *dori* să ardă. La lumina flăcărilor furioase se pot vedea acum trunchiurile din apropiere – umbre cu contururi drepte, care se zbat nebuneşte când focul străbate în goană pădurea fungică, la fel ca un animal turbat. Pentru că au mai multă umiditate în ele decât filamentele, trunchiurile acelea ard mocnit şi scuipă scântei multă vreme înainte de a se aprinde şi ele cu totul, transformându-se din umbre în lumină orbitoare.

După un minut, Melanie pune mâna pe braţul Sergentului.

— Cred că-i suficient, spune ea.

Recunoscător, el decuplează trăgaciul. Într-o fracţiune de secundă sabia de foc se retrage în ţeava aruncătorului de flăcări.

Sergentul coboară de pe platformă pe picioare nesigure.

— Trebuie să mă laşi să ies de aici, bâiguie el. Sunt periculos. Am… am senzaţia că îmi crapă capul. În numele lui Dumnezeu, fetiţo, deschide uşa.

Nu o mai poate găsi singur. Se duce într-o direcţie, apoi se întoarce, clipind disperat din ochii congestionaţi şi strâmbându-se din cauza luminii. Melanie îl apucă de mâna stângă şi îl conduce la uşă.

Domnişoara Justineau şi-a revenit şi stă aşezată în fund. Dar parcă nici nu-i observă atunci când trec pe lângă ea. Lângă picioarele ei este o baltă de vomă şi capul îi atârnă între genunchi.

Melanie se opreşte cât să o sărute uşor pe creştet.

— Mă întorc, îi spune ea. Voi avea eu grijă de tine.

Domnişoara Justineau nu-i răspunde.

Sergentul a pus deja mâna pe clanţa uşii exterioare, dar Melanie pune mâna ei peste a lui, cu multă blândeţe, încercând să nu-l rănească şi mai tare, dar dorind să-l împiedice să deschidă uşa.

— Trebuie să mai aşteptăm, îi explică ea.

Fetiţa se duce în partea cealaltă a sasului ca să citească instrucţiunile scrise pe peretele de lângă comenzi. Sergentul Parks o urmăreşte intrigat. Când lumina de control se face verde, Melanie deschide uşa exterioară.

Afară este o ceaţă atât de fină că parcă ar fi aruncat cineva o perdea din dantelă peste lume. Aerul are acelaşi miros dintotdeauna; dar, dacă îl respiri cu gura deschisă, parcă simţi nisip pe limbă. Melanie îşi tot linge buzele ca să le cureţe de bura aceasta ciudată. Sergentul Parks face la fel.

— Putem să ne aşezăm undeva? o întreabă el.

Acum clipeşte foarte des. Dintr-un ochi i s-a prelins o lacrimă roşie.

Melanie găseşte un tomberon din plastic cu rotile şi îl răstoarnă pe o latură. Îl ajută pe Sergent să se aşeze pe el. Apoi se aşază şi ea alături.

— Ce-am făcut?

Vocea Sergentului este răguşită şi bărbatul se uită speriat în jur, ca şi cum ar fi pierdut ceva important, dar nu-şi mai poate aminti ce anume.

— Ce-am făcut, copilă?

— Am dat foc la chestia cenuşie. Am ars-o pe toată.

— Aşa e, spune Parks. Şi… şi Helen…?

— Ai salvat-o, îl linişteşte Melanie. Ai adus-o înăuntru şi acum e în siguranţă. Nu a muşcat-o nimeni, nu a păţit nimic. Ai salvat-o, domnule Sergent.

— Bine, spune Sergentul.

Şi rămâne o vreme tăcut.

— Ascultă, începe el în cele din urmă. Ai putea să… Ascultă-mă, fetiţo. Ai vrea să-mi faci un serviciu?

— Ce anume? îl întreabă Melanie.

Sergentul îşi scoate pistolul din toc. Trebuie să-şi folosească mâna stângă şi mişcările îi sunt neîndemânatice. Scoate încărcătorul golit şi bâjbâie la centură până găseşte unul nou, pe care îl montează la armă. Îi arată lui Melanie cum să-l ţină în mâini şi cum să ridice piedica. Apoi pune un glonţ pe ţeavă.

— Aş vrea… spune el.

Şi amuţeşte din nou.

— Ce ai vrea? îl întreabă Melanie.

Ţine în mâinile micuţe arma prea mare pentru ea şi ştie care va fi răspunsul. Dar trebuie să-l audă pe Sergent

rostindu-l ca să se convingă că nu se înşală.

— Am văzut destui ca să ştiu… că nu vreau asta, spune Sergentul.

Are gura uscată şi abia mai poate vorbi.

— Nu vreau să devin unul dintre voi. Fără supărare.

— Nu mă supăr, domnule Sergent.

— Dar nu mă pot împuşca cu mâna stângă. Îmi pare rău. Îţi cer prea mult.

— E în ordine.

— Dacă aş putea trage cu mâna stângă…

— Nu-i nicio problemă, domnule Sergent. Am s-o fac eu. N-am să plec de lângă tine până la sfârşit.

Şi stau aşa, unul lângă altul. Şi apar zorile, iar cerul este acoperit de miliarde de particule cenuşii; şi îţi este greu să-ţi dai seama unde se termină noaptea şi unde începe ziua.

— Am ars-o? întreabă sergentul.

— Da.

Bărbatul oftează.

— La dracu', geme el. Chestia asta din aer… e ciuperca, nu-i aşa? Ce am făcut, copilule? Spune-mi. Sau îţi iau pistolul şi te trimit pe tine la culcare.

Melanie se resemnează. Nu ar fi vrut să-l necăjească şi mai mult cu povestea asta tocmai acum, când e pe moarte. Dar i-a cerut să-i spună adevărul şi nu are de gând să-l mintă.

— Acolo sunt săculeţii, spune ea, arătând spre zidul fungic care încă mai arde. Înăuntru. Săculeţe pline cu seminţe. Doamna doctor Caldwell a zis că asta este forma matură a ciupercii şi că săculeţii trebuie să se spargă şi seminţele se vor împrăştia în aer. Dar învelişul lor este prea dur şi nu se pot sparge singuri. Doamna doctor Caldwell a zis că au nevoie de un impuls care să-i facă să se deschidă. A zis că impulsul ăsta se cheamă „stimul ambiental". Şi atunci mi-am adus aminte de copacii din pădurea tropicală care au nevoie de un incendiu puternic ca să-şi dezvolte seminţele. Am avut o poză cu copacii ăştia. Era pe peretele celulei mele din cazarmă.

Parks amuţeşte, îngrozit de implicaţiile faptei sale. Cuprinsă de remuşcări, Melanie îl mângâie pe mână.

— Din cauza asta n-am vrut să-ţi spun. Ştiam că o să te superi.

— Dar…

Parks scutură din cap. Lui îi este mai greu să înţeleagă decât îi este ei să-i explice. Fetiţa îşi dă seama că Sergentul nici nu-şi mai poate găsi cuvintele. *Ophiocordyceps* îi distruge acele părţi ale minţii de care nu are nevoie, împiedicând tot mai mult gândirea coerentă. În cele din urmă, Sergentul se mulţumeşte să spună doar:

— De ce?

Din cauza războiului, îi explică Melanie. Şi din cauza copiilor. A copiilor la fel ca ea – a doua generaţie. Nu există niciun fel de remediu pentru boala foamei, dar în final boala va deveni propriul ei remediu. Este foarte, foarte trist ce se întâmplă cu oamenii care fac primii boala asta, dar copiii lor vor fi bine şi ei vor supravieţui şi vor creşte şi vor face şi ei copii şi vor construi o lume nouă.

— Cu condiţia să-i *laşi* să crească, încheie ea. Dacă vei continua să-i împuşti şi să-i tai în bucăţi şi să-i arunci în gropi, nu va mai rămâne nimeni care să facă lumea cea nouă. Oamenii tăi şi junkerii se vor ucide între ei şi-i vor ucide pe flămânzi şi, la final, lumea va fi pustie. E mai bine aşa. Toţi se vor transforma în flămânzi la un moment dat şi asta înseamnă că vor muri toţi. Şi este foarte trist. Dar după aceea copiii vor creşte şi nu vor mai fi ca oamenii cei vechi, dar nu vor mai fi nici flămânzi. Vor fi altfel. Vor fi ca mine şi ca acei copii din clasa mea. Ei vor fi oamenii *viitorului.* Oamenii care vor readuce ordinea în lume.

Nu ştie cât a auzit Sergentul din vorbele ei. Atitudinea lui se schimbă. Trăsăturile i se înmoaie şi încep să i se deformeze. Mâinile îi zvâcnesc, aidoma unor marionete manevrate de un păpuşar prost. Murmură de câteva ori „Bine, bine” şi Melanie crede că asta înseamnă că a înţeles ce i-a spus. Şi că este de acord. Sau ar putea însemna doar că ştie că ea îi vorbeşte şi vrea s-o asigure că încă o mai ascultă.

— Era blondă, spune el pe neaşteptate.

— Poftim?

— Marie. Era… blondă. Ca tine. Dacă am fi avut un copil…

Mâinile lui trasează cercuri, căutând un sens care le scapă. După un timp nici nu se mai mişcă şi nici nu mai vorbeşte. Şi atunci, ciripitul unei păsări îl face să se încordeze brusc şi să-şi învârtă capul în toate părţile în căutarea sursei acelui sunet. Începe să pocnească din maxilare. Boala foamei l-a luat cu totul în stăpânirea ei.

Melanie apasă pe trăgaci. Glonţul intră în capul Sergentului şi nu mai iese.

# 72

Helen Justineau îşi recapătă cunoştinţa. Procesul este anevoios şi îndelungat. Este istovitor şi este lent. Ca şi cum ar încerca să străbată lungul drum către casă. Tot vede locuri cunoscute şi îşi închipuie că aproape a ajuns, dar iarăşi se rătăceşte şi trebuie să se împleticească mai departe, printre propriile-i gânduri sfărâmate – retrăind evenimentele nopţii în sute de reluări aleatorii.

Într-un final, îşi dă seama unde se află. În Rosie, aşezată în propria-i vomă, lângă uşa din mijloc.

Se ridică cu greu în picioare, vomitând încă. Străbate diferitele compartimente ale lui Rosie, în căutarea lui Parks, a lui Caldwell, a lui Melanie. Îl găseşte doar pe unul dintre ei. Trupul doctoriţei, ţeapăn şi rece, zace pe podeaua laboratorului, ghemuit în poziţie fetală, ca un semn de întrebare post-mortem. Pe obrajii femeii se văd dâre de sânge de la o rană recentă, dar care nu pare să-i fi cauzat moartea. În fond, Parks spunea că doctoriţa deja era pe moarte din pricina septicemiei declanşate de infectarea rănilor de la mâini.

Pe una dintre suprafeţele de lucru ale laboratorului se află capul unui copil cu creştetul tăiat. Într-un vas de alături se văd bucăţi de os şi ţesut plin de sânge, lângă o pereche de mănuşi chirurgicale folosite şi acoperite cu pete de sânge uscat.

Dar nici urmă de Melanie şi nici de Parks.

Justineau se uită pe geam şi vede că afară ninge. Ninsoarea este *cenuşie.* Cu fulgi mici, ca nişte particule de praf, care cad la nesfârşit din cer.

Înţelege la ce se uită şi începe să plângă.

Orele trec. Soarele se urcă pe cer. Justineau are impresia că lumina lui este mai estompată, ca şi cum seminţele cenuşii au cusut o perdea în stratul superior al atmosferei.

Melanie se întoarce la Rosie prin furtuna sfârşitului de lume. O vede pe Justineau la fereastră şi îi face cu mâna,

apoi îi face un semn spre uşă. O anunţă că va intra.

Sasul îşi face încet ciclul, în vreme ce Melanie îşi aplică un alt strat de fungicid lichid pe corpul deja acoperit cu dezinfectant.

*Mă întorc. Voi avea eu grijă de tine.*

Justineau înţelege acum ce înseamnă vorbele astea. Cum va trăi ea de-acum încolo şi ce va deveni. Şi râde, printre lacrimile care o sugrumă. Râde din cauza perfectei simetrii a vieţii ei. Nimic nu se uită şi totul se plăteşte.

Se deschide uşa sasului. Melanie aleargă la ea şi o îmbrăţişează. Îi oferă toată dragostea ei fără rezerve şi fără limite, meritată sau nu. Şi în acelaşi timp îi dă sentinţa.

— Îmbracă-te, o îndeamnă fetiţa veselă. Haide să faci cunoştinţă cu ei.

Cu copiii. Supăraţi şi dezorientaţi, reduşi la tăcere de privirile fioroase ale lui Melanie, copiii s-au aşezat pe jos, cu picioarele încrucişate. Justineau îşi aminteşte ca prin ceaţă groasă evenimentele nopţii, dar le citeşte groaza din ochi atunci când Melanie se plimbă printre ei, ţistuind cu asprime.

Justineau se luptă cu un val dezgustător de claustrofobie. Înăuntrul costumului de protecţie este îngrozitor de cald şi i s-a făcut deja sete, cu toate că a băut din rezervorul lui Rosie o cantitate de apă filtrată egală cu jumătate din greutatea ei.

Se aşază pe pragul uşii din mijloc. În mână ţine un marker. Peretele lui Rosie va fi tabla.

— Buna dimineaţa, domnişoară Justineau! spune Melanie.

Un murmur creşte din rândul copiilor. Jumătate dintre ei încearcă să o imite. Apoi murmurul nedesluşit se stinge.

— Bună dimineaţa, Melanie! răspunde Justineau.

Şi apoi:

— Bună dimineaţa, clasă!

Desenează pe latura lui Rosie un *A* mare şi un *a* mic. Legendele Greciei antice şi ecuaţiile de gradul al doilea vor veni mai târziu.

# MULŢUMIRI

Romanul acesta s-a dezvoltat din povestirea *Ifigenia în Aulida,* pe care am scris-o pentru o antologie editată de Charlaine Harris şi Toni Kelner. Prin urmare, lor li se cuvin mulţumirile mele pentru naşterea romanului şi pentru încurajările şi feedbackul din perioada când l-am scris. De asemenea, vreau să le mulţumesc foarte mult şi lui Colm McCarthy, Camille Gatin şi Dan McCulloch pentru excelentele şedinţe de brainstorming din vremea când am transformat povestirea într-o propunere pentru un film. Am avut diferite abordări şi soluţii, dar m-au molipsit cu claritatea viziunii şi vigoarea imaginaţiei lor care – şi sunt convins de asta – s-au transferat în roman. În cele din urmă, vreau să mulţumesc membrilor familiei mele – Lin, Lou, Davey şi Ben, Barbara şi Eric – care au fost bancul meu de probă şi tunelul aerodinamic pentru majoritatea momentelor importante ale cărţii şi care nu s-au plâns niciodată de asta.

Melanie este o fată foarte specială. Dr. Caldwell o numește „micul nostru geniu".

În fiecare dimineață, Melanie așteaptă cuminte în propria celulă să fie luată și dusă la clasa ei. Atunci când Sergentul Parks vine după ea, arma lui este întotdeauna încărcată și îndreptată spre ea cât timp doi dintre oamenii lui o imobilizează într-un scaun special. Ea nu crede că oamenii o plac prea mult. Glumește cu ei că nu îi mușcă, dar ei nu râd deloc.

Melanie iubește școala. Adoră să învețe despre adunări și silabe și despre lumea care există în afara clasei și a celulelor în care trăiesc copiii. Câteodată ea îi povestește învățătoarei favorite toate visurile pe care le are pentru când va crește mare și va explora lumea. Melanie nu știe de ce asta o întristează atât de mult pe domnișoara Justineau.

„Cel mai bun roman pe care l-am citit tot anul. Un thriller distopic cu o inimă reală, sângerândă. Recomand. Recomand. Recomand."

MAGGIE STIEFVATER

„Dacă citiți un singur roman anul acesta, să fie *Fata cu toate darurile*, e fantastic!"

MARTINA COLE

virtual project

nemira.ro
ISBN 978-606-758-610-7
revistanautilus.ro